

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BU ŞİŞENİN İÇİNDE İHANET, KEDER
VE KARANLIK SIRLAR VAR.

Kayıp Eczacı
Özgün Adı | *The Lost Apothecary*
Sarah Penner

Yabancı Yayınları | 476

Yayın Yönetmeni | Ece Çavuşlu
Yayına Hazırlayan | Ece Çavuşlu
Düzeltili | Ece Yücesoy
Grafik Uygulama | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Haziran 2023, İstanbul

ISBN: 978-625-8387-87-2

© Sarah Penner, 2021

© Yabancı Yayınları, 2023

Türkçe Çeviri © Elif Nihan Akbaş, 2023

Sertifika No: 63989

Bu eserin yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34

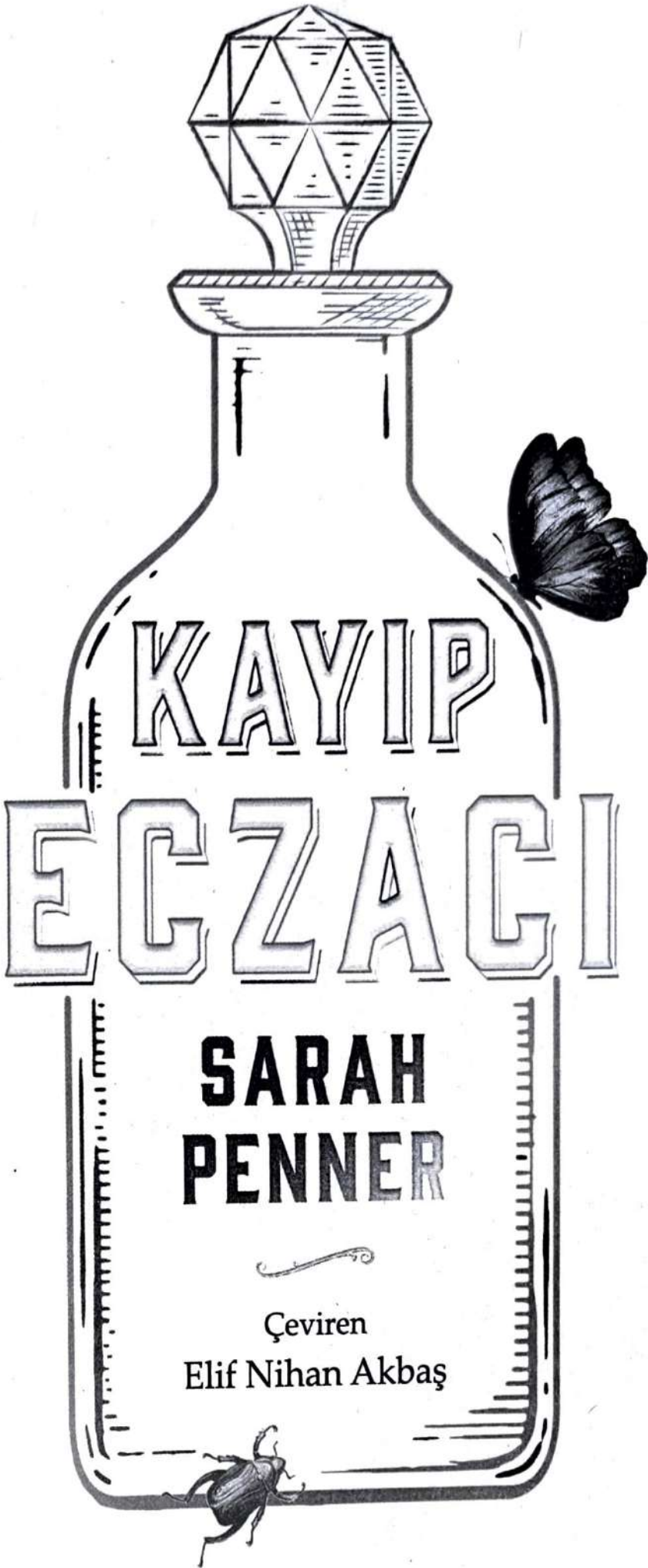
www.yabanci yayinlari.com – info@yabanci yayinlari.com – www.ithaki yayin grubu.com

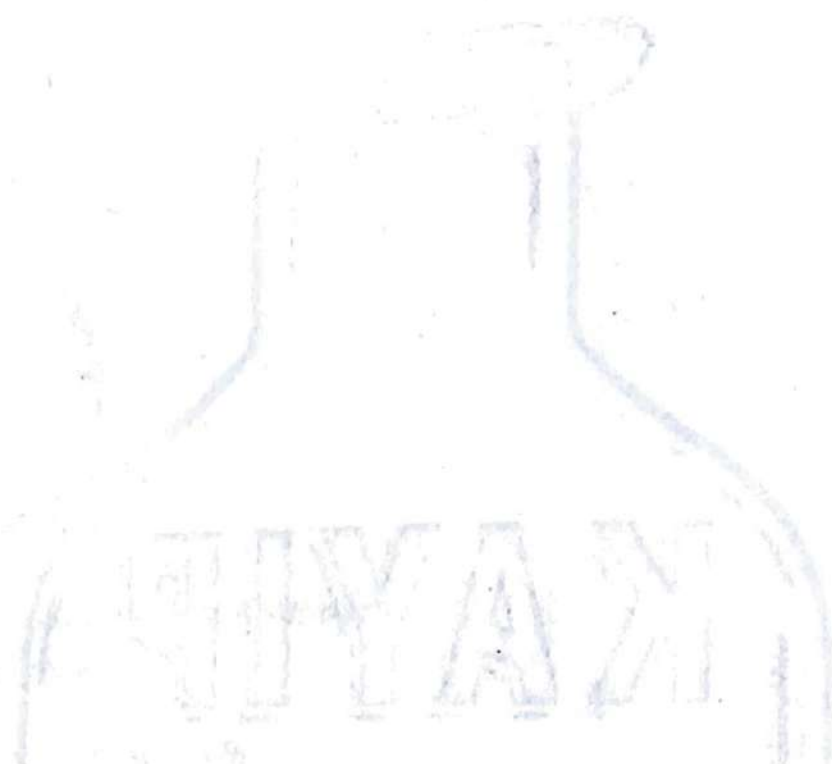
Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

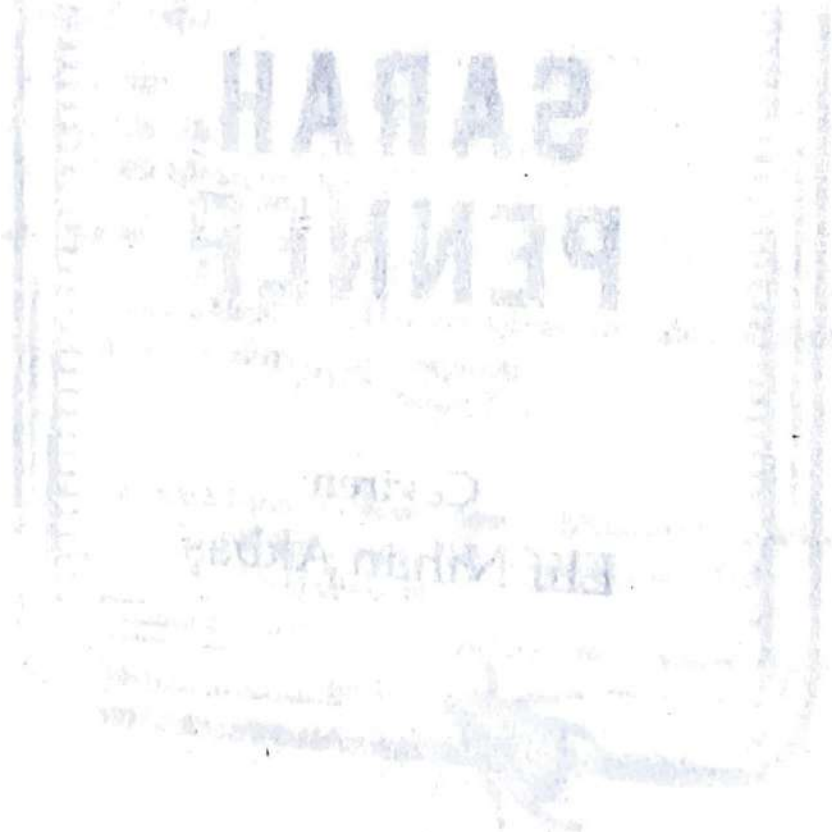
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 48625

WATSON'S

WATSON'S
PENICILLIN

WATSON'S
PENICILLIN

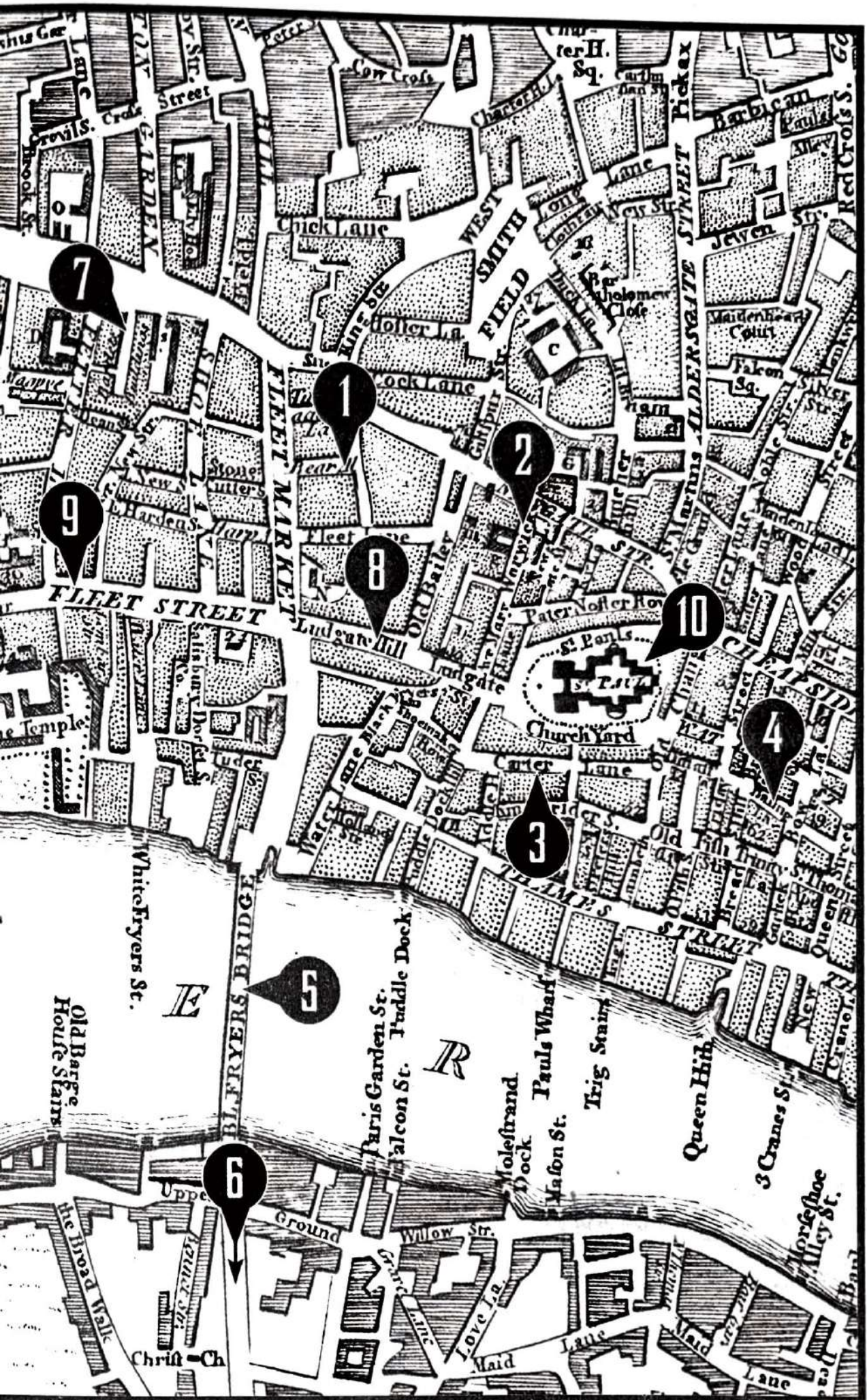
Annem ve babam için

LONDRA

1791 Dolayları

1. AYI SOKAK
2. WARWICK YOLU,
Amwell Mülkü
3. CARTER YOLU,
Clarence Mülkü
4. BASING YOLU,
Kitap ve Süs Eşyaları Dükkanı
5. BLACKFRIARS KÖPRÜSÜ
6. WALWORTH YOLU,
BÖCEK TARLALARI
7. BARTLETT GEÇİDİ
8. LUDGATE TEPESİ
9. FLEET CADDESİ
10. ST. PAUL
KİLİSE MEZARLIĞI

Harita: © Britanya Kütüphanesi

**“NANKÖRLERE YAHUT APTALLARA ZANAATIMIZIN
SIRLARINI VE GİZEMLERİNİ ASLA ÖĞRETMEYECEĞİME...**

**BANA VERİLEN SIRLARI ASLA İFŞA ETMEYECEĞİME...
ASLA ZEHİR VERMEYECEĞİME...**

**ŞARLATANLARIN, SAHTE DOKTORLARIN VE SİMYACILARIN
REZİL VE HABİS UYGULAMALARINI KABUL ETMEYECEĞİME
VE ONLARDAN VEBADAN KAÇAR GİBİ KAÇACAĞIMA...**

DÜKKÂNIMDA ESKİ YA DA BOZUK İLAÇ BULUNDURMAYACAĞIMA...

**HER ŞEYİN YARATICISI VE SAHİBİ TANRI KARŞINDA
YEMİN EDER VE SÖZ VERİRİM.**

**BUNLARA UYDUĞUM SÜRECE
TANRI BENİ KUTSASINI!”**

—KADİM ECZACI YEMİNİ

...HAKKINDA BİR YAHUT APTAL ARA ZARAR
...BİRLİKTE VE BİZEMLERİNİ AĞLA GÖRETTİMEYECİ
...DANA VERİLMİŞ BİRLİK AĞLA İTBA ETMEYECİ
...ARA İTBA VERMEYECİ

...DANILANIN VE BİRLİK AĞLA İTBA ETMEYECİ
...BİRLİK AĞLA İTBA ETMEYECİ
...ARA İTBA VERMEYECİ
...DANA VERİLMİŞ BİRLİK AĞLA İTBA ETMEYECİ

...DANA VERİLMİŞ BİRLİK AĞLA İTBA ETMEYECİ
...ARA İTBA VERMEYECİ
...DANA VERİLMİŞ BİRLİK AĞLA İTBA ETMEYECİ
...ARA İTBA VERMEYECİ

NELLA

3 Şubat 1791

Şafak sökerken gelecekti. Mektubunu elinde tuttuğum, adını henüz bilmediğim kadın.

Ne yaşını ne de nerede yaşadığını biliyordum. Ne toplumdaki yerini ne de gece çöktüğünde düşlediği karanlık şeyleri biliyordum. Bir kurban da olabilirdi günahkâr da. Bir yeni gelin ya da intikam peşine düşmüş bir dul. Bir dadı ya da sosyete orospusu. Ama bilmediğim bunca şeye rağmen şu kadarını anlamıştım: Kadın kesinlikle kimin ölmesini istediğini biliyordu.

Tek bir mum fitilinin sönmeye yüz tutmuş aleviyle aydınlanan, rengi kırmızıya çalan kâğıdı kaldırdım. Parmaklarımı kadının kaleminden dökülmüş sözcüklerin üzerinde gezdirdim, onun benim gibi birini bulmaya iten o çaresizliği hayal ettim. Yalnızca bir eczacıyı değil, aynı zamanda bir katili. Bir ağu ustasını.

İsteği basit ve açıktı. *Hanımının kocası için, kahvaltısıyla birlikte.* 4 Şubat, tan vakti. İlk anda aklıma hanımının emrini yerine getiren orta yaşlı bir hizmetçi geldi. Son yirmi yıl içinde mükemmelleşmiş bir içgüdüyle, bu isteğe en uygun reçeteyi ânında buldum: içine *nux vomica** katılmış bir tavuk yumurtası.

* Kargabüken ağacının tohumundan üretilen, eskiden kalp uyarıcı olarak kullanılan bir ilaç. -çn

Hazırlamak yalnızca birkaç dakika sürerdi; zehir erişilebilir bir yerdeydi. Ama bilmediğim bir nedenle o mektuptaki bir şeyler bende tedirginliğe neden olmuştu. Parşömenin o belli belirsiz odunsu kokusundan ya da sol alt köşesinin sanki yaşlarla ıslanmış gibi hafiften kıvrılmış olmasından değildi. Daha ziyade benim içimde mayalanan bir endişeydi bu. Bir şeylerin gözden kaçmış olması gerektiğine dair sezgisel bir idrak.

Peki ama tek bir parşömen parçasında kalem darbeleri altında gizlenmiş nasıl bir yazılmamış uyarı olabilirdi ki? Hiç, diye temin ettim kendimi; bu mektup bir alamet değildi. Sıkıntılı düşüncelerim yalnızca yorgunluktan –saat epey geç olmuştu– ve eklemlerimdeki ısrarcı sızıdan kaynaklanıyordu.

Önümdeki masada duran dana derisinden kayıt defterine yönelttim dikkatimi. Bu değerli defter, yaşamın ve ölümün kaydını tutuyordu; buradan, ecza dükkânlarının en kasvetlisinden zehir alan bir sürü kadının dökümü.

Kayıt defterimin ilk sayfalarında mürekkep belli belirsizdi, daha hafif bir el tarafından yazılmıştı, kederden ve dirençten yoksundu. Bu soluk, yıpranmış kayıtlar anneme aitti. 3. Arka Sokak'ta yer alan ve kadın hastalıklarına bakan bu ecza dükkânı benim olmadan çok önce onundu.

Ara sıra onun kayıtlarını okurdum –23 Mart 1767, Bayan R. Ranford, Civanperçemi binbir yaprak otu 15 dr. 3x– ve sözcükler onun anılarını uyandırırdu: civanperçemi köklerini havanda dövürken ensesine düşen saçları ya da çiçeklerden tohum toplayan elinin gergin, kâğıt gibi derisi. Ama annem dükkânını sahte bir duvarın ardında başka bir şeymiş gibi göstermez ve ilaçlarını koyu kırmızı şarap kaplarının içine tıktırmazdı. Saklanmasına gerek yoktu. Onun hazırladığı karışımlar sadece iyi şeyler içindi: yeni doğum yapmış bir annenin yaralı, hassas kısımlarını yatıştırmak ya da kısır bir eşin âdet görmesini sağlamak için. Yani annem kayıt defterinin sayfalarını en iyicil şifalı bitki ilaçlarıyla doldurmuştu. Hiçbir şüphe uyandırmazlardı.

Benim kayıt düştüğüm sayfalardaysa ısırganotu, çördükotu

ve horozibiği çiçeği gibi şeyler de vardı, evet ama aynı zamanda daha netameli ilaçlar da yer alıyordu: itüzümü, karacaot ve arsenik. Benim kayıtlarımın mürekkep darbeleri altında ihanet, ıstırap ve... karanlık sırlar gizliydi.

Düğün gecesinin şafağında kalbinin istikrarsız atışından mustarip genç, zinde bir adamın ya da sağlıklı bir çiçeği burnunda babanın aniden ateşe kurban gidişinin sırları mesela. Benim kayıtlarım her şeyi çırlıçplak gözler önüne seriyordu: Bunlar kalp zayıflığı ya da ateş değil, isimleri artık kayıt defterime işlenmiş kurnaz kadınlar tarafından şaraplara ya da turtalara karıştırılan şeytan elması suyu ve ısırganotuydu.

Ah, ama keşke bu kayıt defteri benim sırrımı da anlatsaydı; tüm bunların nasıl başladığına dair gerçeği. Çünkü bu sayfalar da kurbanların hepsini belgeledim, biri hariç: *Frederick*. Onun isminin keskin, siyah çizgileri yalnızca kararmış kalbimde, yaralı rahminde okunmaz hâlde duruyor.

Bu gece kullanmayacağım için kayıt defterini usulca kapadım ve dikkatimi tekrar mektuba yönelttim. Beni bu kadar endişelendiren neydi? Parşömenin kenarı gözüme takılmaya devam ediyordu, sanki altında bir şeyler sürünürmüş gibi. Masamda kaldığım süre uzadıkça karnımın ağrısı ve parmaklarımın titreyişi artıyordu. Uzakta, dükkânın duvarlarının ötesinde, bir at arabasının çanları, bir muhafızın kemerindeki zincirler gibi ürkütücü bir sesle çınladı. Ama bu gece muhafızların gelmeyeceğini söyleyerek kendimi yatıştırdım; tıpkı son yirmi yıldır gelmedikleri gibi. Dükkânım da tıpkı zehirlerim gibi fazlasıyla zekice gizlenmişti. Hiç kimse burayı bulamazdı. Londra'nın en karanlık derinliklerindeki eğri büğrü bir ara sokağın dibinde, bir dolap duvarının ardına gömülüydü.

Gözlerimi is lekeli duvardan ayırdım. O lekeyi temizlemeye ne isteğim ne de gücüm vardı. Bir raftaki boş bir şişede yansımam görünüyordu. Bir zamanlar anneminki gibi canlı bir yeşil olan gözlerimin feriyiden iyiye sönmüştü artık. Yine bir zamanlar yaşam dolu olan kıpkırmızı yanaklarım da çökük ve solgun-

du. Hayaletle benziyor, kırk bir yaşından çok daha büyük görünüyordum.

Sol bileğimin kemiğini usulca ovmaya başladım, ateşe atılıp unutulmuş bir taş gibi sıcaktan şişmişti. Eklemlerimdeki sızı yıllardır bütün bedenime yavaşça yayılmıştı; şiddetini öylesine artırmıştı ki uyanıkken acı çekmediğim bir an bile yoktu. Hazırladığım her zehir yeni bir acı dalgası getiriyordu bana; bazı akşamlar parmaklarım öylesine şiş ve katı olurdu ki derinin yarılacağına ve altında yatan şeylerin ortaya çıkacağına kesin gözüyle bakardım.

Bana bunu yapan, öldürmek ve sır saklamaktı. İçten dışa doğru çürütmeye başlamıştı beni ve içimdeki bir şeyler beni parçalamak istiyordu.

Hava birden ağırlaştı ve duman gizli odamın alçak taş tavanında kıvrılmaya başladı. Mum bitmek üzereydi ve çok geçmeden afyon ruhu damlaları o ağır sıcaklıklarıyla beni sarıp sarmalayacaktı. Gece çökeli çok olmuştu ve kadın birkaç saate gelecekti: Adını kayıt defterime ekleyeceğim ve içimde mayalanan huzursuzluğa rağmen gizemini çözmeye başlayacağım kadin.

CAROLINE

Günümüz, Pazartesi

Londra'da tek başıma olmamam gerekiyordu.

Yıldönümü kutlaması gezileri tek kişilik değil iki kişiliktir sonuçta ama otelden çıkıp da Londra'da bir yaz ikindisinin parlak ışığına adım atarken yanımdaki boşluk bana tam tersini söylüyordu. Bugün -onuncu evlilik yıldönümümüzde- James'le birlikte olmamız, Thames Nehri'ne bakan şu dönme dolaba, London Eye'a doğru yol almamız gerekiyordu. Bir VIP kapsülde gece turuna rezervasyon yaptırmıştık, bir şişe köpüklü şarap ve özel bir refakatçimiz olacaktı. O kapsülün loş ışığında, yıldızlı gökyüzünün altında salınışımızı, kahkahalarımızın yalnızca birbirine çarpan şampanya kadehlerimizin çınlamasıyla ve dudaklarımızın birbirine değmesiyle kesilişini hayal ediyordum haftalardır.

Ama James'le aramızda okyanus vardı. Londra'da tek başımaydım, kederliydim, öfkeliydim, jet lag olmuşum ve hayatımı değiştirecek bir kararın eşiğindeydim.

Güneye, London Eye'a ve nehre doğru dönmek yerine tam tersi yöne, St. Paul ve Ludgate Tepesi tarafına doğru ilerlemeye başladım. Gözlerimi dört açmış en yakın barı ararken gri spor ayakkabılarım ve çapraz taktığım çantamla kendimi her zerrem-

le turist gibi hissediyordum. Defterim çantamdaydı, sayfaları mavi mürekkeple yazılmış on günlük seyahat programımız ve kalp karalamalarıyla doluydu. Daha yeni gelmişim ama iki kişilik listemizi ve birbirimize yazdığımız oyunbaz notları okumaya katlanamayacaktım. *Southwark, çiftler bahçe turu*, yazmışım sayfalarından birine.

James de yanına, *Bir ağacın arkasında bebek yapma antrenmanı*, diye karalamıştı. Ne olur ne olmaz diye elbise giymeyi planlamıştım.

Artık deftere ihtiyacım yoktu ve içindeki tüm planlar ıskartaya çıkmıştı. Yakın zamanda ıskartaya çıkabilecek başka şeyleri de düşündükçe gözlerim doldu, boğazım yanmaya başladı. Evliliğimiz mesela? James üniversite aşkımdı; onsuz bir hayat bilmiyordum. Onsuz nasıl biriydim bilmiyordum. Bebek umutlarımı da bir kenara mı bırakacaktım? Bunu düşünmek bile midemin sancımasına neden oldu ki bu sancının tek nedeni doğru düzgün bir şeyler yeme arzusu değildi. Anne olmak istiyordum – o küçük, mükemmel ayak parmaklarını öpmek ve bebeğimin yuvarlak göbeğine kapanıp garip sesler çıkarmak.

Eski Fleet Meyhanesi adındaki bir barın girişi gözüme çarptığında daha ancak bir blok yürümüştüm. Ama içeri girmeme kalmadan elinde bir not panosu tutan, lekeli bej bir pantolon giymiş, hırpani kılıklı bir adam kaldırımında yanından geçerken beni durdurdu. Ellilerindeki adam yüzünde kocaman bir sırıtışla, "Bizimle çamur kazısına katılmak ister misin?" dedi.

Çamur kazısı mı? diye düşündüm. *Bu da çamurdan yuva yapan kuş gibi bir şey mi?* Zoraki bir tebessümle başımı iki yana salladım. "Hayır, teşekkürler."

O kadar kolay pes edecek değildi. "Viktorya dönemi yazarlarından birini okumuşluğun var mı?" diye sordu, kırmızı tur otobüsünün tiz sesi yüzünden güçlkle duyulan bir sesle.

Bunun üzerine olduğum yerde durdum. On yıl kadar önce üniversitede İngiliz tarihinden dereceyle mezun olmuşum. Ödevlerimden hep geçer notlar almışım ama ders kitaplarının

dışında yatanlara hep daha çok ilgi duymuştum. Kuru, formüle edilmiş bölümler beni eski binaların arşivlerinde depolanmış antika albümler ya da internette bulduğum solmuş bir efemeranın –oyun broşürleri, nüfus sayımı kayıtları, yolcu konşimentosu listeleri– dijitalleştirilmiş görüntüsü kadar cezbetmiyordu. Sınıf arkadaşlarım ders çalışmak için kahvecilerde toplanırken ben anlamsız görünen bu belgelerin arasında saatlerce kendimi kaybedebilirdim. Bu alışılmadık ilgi alanlarımı belirli bir şeye yoramıyordum, tek bildiğim toplumsal devrim ve güce tapan dünya liderleriyle alakalı sınıf tartışmalarının uykumu getirdiği. Bana göre tarihin çekiciliği uzun zaman önceki bir yaşamın önemsiz ıvır zıvırlarında, sıradan insanların dile getirilmemiş sırlarında yatıyordu.

“Biraz okudum, evet,” dedim. Tabii ki klasik İngiliz romanlarının çoğunu severdim ve okul boyunca obur bir okurdum. Bazen keşke edebiyat diploması peşinde koşsaymışım diye düşünürdüm, zira ilgi alanıma daha uygun görünüyordu. Adama söylemediğimse yıllardır Viktorya dönemi edebiyatına dair hiçbir şey okumadığımdı – gerçi oraya gireceksek eskiden en sevdiklerimiz arasında yer alan İngiliz yazarların hiçbirini uzun zamandır okumamıştım. Eğer bu sohbet anı bir sınava dönüşürse fena hâlde çuvallardım.

“Eh, hepsi çamur kazıcılarını yazmıştır – eski bir şeyler, değerli bir şeyler bulmak için nehir boyunca dolaşan sayısız insan. Belki ayakkabıların biraz ıslanır ama geçmişe dalmanın daha iyi bir yolu yoktur. Sular yükselir, sular çekilir ve her seferinde yeni bir şeyleri devirir. Macera peşindeysen turumuza katılmalısın. İlk sefer her zaman ücretsizdir. Şurada gördüğün tuğla binalar var ya, hemen onların diğer tarafında olacağız...” Eliyle bahsettiği yeri gösterdi. “Nehre inen basamakları bul. Grup iki buçukta, gelgit çekilirken buluşacak.”

Adama gülümsedim. Bakımsız kılığına rağmen ela gözleri sıcacık ışıldıyordu. Hemen arkasındaki ahşap levhada Eski Fleet Meyhanesi yazısı, gıcırtılı bir menteşenin ucunda sallanarak beni

içeri davet ediyordu. "Teşekkürler," dedim. "Ama benim... baş-
ka bir randevum var."

İşin aslı bir içkiye ihtiyacım vardı.

Adam başını ağır ağır sallayarak onayladı. "Peki ama eğer fikrini değiştirirsen beş buçuğa kadar falan keşifte olacağız."

Çantamı diğer omzuma atarken, "Kolay gelsin," diye mırıldandım; adamı bir daha görmeyeceğime emindim.

Karanlık, rutubetli mekâna girdim ve barın önündeki uzun, deri tabureye çöktüm. Fıçı biralara bakmak için öne doğru eğilirken kollarım ıslak bir şeye –önümdeki ter ve bira karışımına– değince büzüldüm. Boddingtons sipariş ettim ve sabırsızlıkla krem rengi köpüğün yüzeye çıkarak durulmasını bekledim. En sonunda koca bir yudum aldım, başımın tutmak üzere olduğunu umursamayacak kadar yıpranmıştım, bira ılıktı ve karnımın sol tarafında bir kramp baş gösterir gibi oldu.

Viktoryenler. Bir kez daha Charles Dickens'ı düşündüm, yazarın adı kulaklarımda sevgiyle unutulmuş eski bir erkek arkadaş gibi çınladı; ilgi çekici ama uzun vadede pek bir şey vadetmeyen bir adam. Yazdıklarının çoğunu okumuştum –*Oliver Twist* favorimdi, hemen arkasından da *Büyük Umutlar* geliyordu– ama belli belirsiz bir utanç duydum.

Dışarıda karşılaştığım adama göre Viktorya dönemi yazarları "sadece" şu çamur kazısı denen şeyi yazmışlardı ama ben kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Şimdi James burada, yanımda olsaydı kesin çam devirdiğimi söyleyerek benimle dalga geçerdi. Hep üniversite boyunca gecenin körüne kadar gotik masallar okuyarak hayatımı "kitap kulübü" gibi yaşadığımı söylerdi; oysa ona göre bu vakti akademik yayınları analiz edip tarihsel ve politik huzursuzluklar konusunda kendi tezlerimi geliştirmeye harcamalıyım. Bir tarih diploması ancak böyle bir araştırmayla birine fayda sağlayabilir derdi, zira o zaman akademiye kalabilir, doktora derecesi ve profesörlük alabilirdim.

James bazı yönlerden haklıydı. On yıl önce mezun olduğumda tarih bölümü lisans diplomasının James'in muhasebe dip-

loması kadar kariyer olanağı sunmadığını hızla fark etmiştim. Benim sonuç alamadığım iş arayışlarım uzayıp dururken o Cincinnati'deki küçük ama güçlü bir muhasebe firmasından yüksek maaşlı bir iş bulmakta hiç zorlanmamıştı. Yerel liselerdeki ve bölge üniversitelerindeki birkaç öğretmenlik pozisyonuna başvurmuştum ama tam da James'in tahmin ettiği gibi hepsi yüksek lisans diploması tercih ediyordu.

Yine de yılmadan, bunu çalışmalarına daha çok asılmak için bir fırsat olarak görmüştüm. Gergin bir heyecanla Londra'nın bir saat kadar kuzeyindeki Cambridge Üniversitesi'nin yüksek lisans programı için başvuru sürecini başlatmışım. James bu fikre ısrarla karşı çıkıyordu ve çok geçmeden nedenini anlamıştım: mezuniyetimizden sadece birkaç ay sonra beni Ohio Nehri'ne bakan bir iskelenin en ucuna götürmüş, diz çökmüş ve dolu dolu gözlerle benden karısı olmamı istemişti.

Cambridge haritadan silinebilirdi, umurumda bile değildi – Cambridge, yüksek lisanslar ve Charles Dickens'ın yazdığı tüm romanlar. O iskelenin ucunda kollarımı James'in boynuna dolayıp da *evet* diye fısıldadığım andan itibaren hevesli tarihçi kimliğim pas tutmaya başlamış ve yerini müstakbel eş kimliğine bırakmıştı. Yüksek lisans başvurumu çöpe atmış ve kendimi hevesle düğün planlama girdabına kaptırmıştım, davetiyelerdeki tipo baskı fontlarıyla ve masa süsü olarak kullanacağımız şakayıkların pembesiyle kafayı bozmuştum. Düğünümüz nehir kıyısındaki ıslıl ıslıl bir anıya dönüşükten sonraysa bütün enerjimi ilk evimiz için alışveriş yapmaya harcamıştım. Mükemmel Ev'e nihayet yerleşmiştik: Genç ailelerle dolu bir mahalledeki çıkmaz sokağın en ucundaki üç yatak odalı, iki banyolu ev.

Rutin evlilik yaşamı rayına oturmuştu, tam da yeni mahallemizdeki sokakların iki yanındaki kızılçık ağacı sıraları gibi dümdüz ve tahmin edilebilirdi. James kurumsal merdivenin ilk basamağına adım atmışken Cincinnati'nin hemen doğusunda ekilebilir arazileri bulunan annemle babam bana çok cazip bir

teklifle gelmişti: Aile çiftliğinde maaşlı bir iş. Basit muhasebe ve idari işler. İstikrarlı olacaktı, güvenli. *Bilinmezler olmadan.*

Birkaç gün boyunca karar vermek için düşünürken hâlâ bodrumumuzda duran, okulda hayranlıkla okuduğum onlarca kitabın durduğu koliler yalnızca kısacık bir an gelmişti aklıma. *Northanger Manastırı. Rebecca. Mrs. Dalloway.* Bana ne faydalarmıştı ki? James haklıydı: Kendimi eski belgelere ve perili köşk hikâyelerine adamam bana tek bir iş teklifi bile getirmemişti. Hatta aksine, öğrenci kredilerinden harcanan on binlerce dolara mal olmuştu. O kutuların içindeki kitaplara öfke duymaya başlamış ve Cambridge'de okuma düşüncemin huzursuz, işsiz bir üniversite mezununun çılgınca bir fikrinden ibaret olduğundan emin olmuşum.

Hem James'in sağlam bir işi varken yapılacak en doğru şey -olgun karar- yeni kocamla Cincinnati'deki yeni evimizde kalmaktı.

Aile çiftliğindeki işi kabul ederek James'i epey sevindirmiştim. Brontë, Dickens ve onca yıl hayranlık duyduğum diğer her şey de açılmamış koliler içinde bodrumumuzun uzak köşesinde, gözlerden uzak kalıp nihayetinde unutulmuştu.

O karanlık barda biramdan uzun, dolu dolu bir yudum aldım. James'in Londra'ya gelmeyi kabul etmesi bile bir mucizeydi zaten. Yıldönümü rotalarına karar verirken o kendi tercihini yapmıştı: Virgin Adaları'nda günlerini boş bir kokteyl kadehinin yanı başında kestirerek geçirebileceği sahil kenarında bir tatil yeri. Ama onun bu alkolün su gibi aktığı tatil örneğini geçen Noel gerçekleştirmiştik, o yüzden ben de James'e İngiltere ya da İrlanda gibi farklı bir şeyleri de göz önünde bulundurması için yalvarmışım. Bir ara şöyle bir bahsini açtığım nadir kitap onarım atölyesi gibi fazla akademik şeylerle vakit kaybetmemek koşuluyla Londra'ya gelmeyi kabul etmişti. İngiltere'yi görmenin bir zamanlar hayalim olduğunu bildiği için insafa geldiğini söylemişti.

Daha birkaç gün önce kristal bir şampanya kadehi gibi havaya kaldırıp parmaklarının arasında paramparça ettiği bir hayal.

Barmen yarısı boşalmış bira bardağını işaret etti ama başımı sallayarak reddettim, bir tane yeterdi. Huzursuzlanarak telefonumu çıkardım ve Facebook mesajlarıma girdim. Ömürlük can dostum Rose mesaj atmıştı. İyi misin? Seni seviyorum.

Bir de: Al bakalım küçük Ainsley'nin de bir resmi. O da seni seviyor. <3 Gri ketenlerle kundaklanmış yenidoğan Ainsley karşımdaydı. Üç buçuk kilo doğan mükemmel vaftiz kızım, sevgili arkadaşımın kollarında uyuyordu. Ainsley, ben James'in sırrını öğrenmeden önce doğduğu için minnetle doldum bir an; böylece bebekle tatlı, mutlu anlar yaşayabilmişim. Acıma rağmen gü-lümsedim. Her şeyi kaybetsem bile en azından bu ikisi vardı.

Sosyal medya bir belirteç sayılabilirse, James ve ben arkadaş çevremizde bebek arabası itirmek ve peynirli makarnayla kaplı yanakları öpmek gibi şeyleri henüz deneyimlememiş tek çifttik. Her ne kadar beklemek zor gelse de bizim için doğru olan buydu: James'in çalıştığı muhasebe firması çalışanlarının müşterileriyle alkollü yemeklere çıkmasını bekliyor, çoğu zaman haftada sek-sen küsur saat çalıştırıyordu. Evliliğimizin ilk dönemlerinde ben çocuk istemiş olsam da James uzun çalışma saatlerinin üzerine bir de çocuklu ailenin stresiyle uğraşmak istememişti. Böylece o on yıl boyunca her gün kurumsal merdivenin bir basamağını tırmanırken ben de o küçük pembe hapı dilimin ucuna koyup, *İleride*, diye düşünmüştüm.

Telefonumdan bugünün tarihine baktım: 2 Haziran. James'in terfi almasının ve ortaklık yoluna girmesinin -ki bu da işyerinde müşterilerle uzun saatler geçirmek gibi şeylerin geride kalması demekti- üzerinden neredeyse dört ay geçmişti.

Çocuk yapmaya karar vermemizin üzerinden geçen dört ay.

Benim o *ileridem* nihayet geldiği dört ay.

Ama henüz çocuk falan yoktu.

Başparmağımın tırnağını kemirerek gözlerimi kapadım. Dört aydır ilk kez, hamile kalmadığıma memnundum. Günler önce, evliliğimiz öğrendiğim şeyin ağırlığı altında ufalanmaya başla-mıştı. İlişkimiz artık yalnızca iki kişiden ibaret değildi. Aramı-

za başka bir kadın girmişti. Hangi bebek böyle bir çıkmazı hak ederdi ki? Hiçbir bebek etmezdi – ne benimki ne başkalarının. Bir sorun vardı: Dün regl olmam gerekiyordu ama henüz bir şey yoktu. Bütün benliğimle jet lag ve stres yüzünden olmasını umuyordum.

En iyi arkadaşımın yeni doğmuş bebeğine son bir kez baktım, kıskançlık değil de geleceğe dair bir huzursuzluk duydum. Benim bebeğimin de Ainsley'nin bir ömürlük arkadaşı olmasını, aralarında tıpkı benimle Rose'un gibi bir bağ olmasını isterdim. Ama James'in sırrını öğrendikten sonra annelik şöyle dursun, evlilik bile benim için bir seçenek olarak kalacak mı emin değildim.

On yıldır ilk kez, belki de o iskelenin ucunda James'e evet diyerek hata etmiş olabileceğimi düşündüm. Hayır desem ya da henüz olmaz desem ne olurdu? Hâlâ Ohio'da olup günlerimi sevmediğim bir işte geçireceğimden ve evliliğimin bir uçurumun kıyısında yalpalayacağından şüpheliydim. Acaba Londra gibi bir yerde mi yaşıyor, ders veriyor ya da araştırma yapıyor olurdu? Belki de James'in şakasını yapıp durduğu gibi masallara sıkışıp kalırdım ama bu yine de şu an kendimi içinde bulduğum kâbustan daha iyi olmaz mıydı?

Kocamın pragmatizmine ve hesaplı doğasına her zaman değer vermiştim. Evliliğimizin büyük kısmında bunu James'in beni güvende tutma, ayaklarımın yere basmasını sağlama biçimi olarak görmüştüm. Aniden gelen bir fikrin –onun önceden belirlenmiş hedef ve isteklerinin dışında kalan herhangi bir şeyin– peşine düştüğümde hemen bir risk haritası ve olumsuz taraflar listesi çıkararak beni hayal âleminden geri döndürürdü. Eh, ne de olsa onu şirketinde ilerleten şey bu rasyonellikti. Ama şimdi, James'le aramızda koca bir dünya varken, hayatımda ilk kez acaba bir zamanlar peşine düştüğüm hayaller onun için bir muhasebe meselesinden birazcık olsun fazlasını ifade etti mi diye merak ediyordum. O benim mutluluğumdan ziyade *yatırımın geri dönmesi ve risk yönetimi* gibi şeyler konusunda endişeliydi.

James'te hep akla uygun bulduğum şeylerse şimdi ilk kez başka türlü görünüyordu gözüme: boğucu ve alttan alta manipülatif.

Oturduğum yerde kıpırdandım, yapış yapış olan bacaklarımı deriden kaldırdım ve telefonumun ekranını kapadım. Evi ve neler olabileceğini düşünmenin Londra'da bana hiçbir faydası olmayacaktı.

Neyse ki Eski Fleet Meyhanesi'nin içindeki birkaç müşteri otuz dört yaşındaki bir kadının barda tek başına oturmasında ters bir şey görmedi. Dikkatlerin üzerimde olmaması iyi gelmişti ve Boddingtons da yol yorgunu, ağırlı bedenimi yavaş yavaş gevşetmeye başlamıştı. Ellerimi bardağın etrafına sımsıkı sardım; sol elimdeki yüzüğün cama yaptığı baskı rahatsız ediciydi. İçkimi bitirdim.

Dışarı çıkıp da şimdi nereye gitsem diye düşünürken –otele gidip biraz kestirmeyi sonuna kadar hak etmiştim– bej pantolonlu beyefendinin beni durdurduğu ve şu şeye... neydi adı? Çamur kaçıışı mı? Hayır, çamur kazısı. İşte oraya davet ettiği yere yaklaştım. Grubun saat iki buçukta az ileride, basamakların dibinde buluşacağını söylemişti. Telefonumu çıkarıp saate baktım. 14:35'ti. Birden canlanarak adımlarımı hızlandırdım. On yıl önce bayılabileceğim türden bir maceraydı bu; Viktoryenler ve çamur kazıcıları konusunda bir şeyler öğrenmek için Thames Nehri boyunca nazik, ihtiyar bir İngiliz'in peşine takılmak. James şüphesiz bu spontane maceraya direnirdi ama o beni engellemek için burada değildi.

Tek başımayken canım ne bok isterse onu yapabilirdim.

Yol üzerinde La Grande'nin yanından geçtim –bu fiyakalı otelde kalma işi annemle babamın evlilik yıldönümü hediyesiydi– ama dönüp bakmadım bile. Nehre yaklaştım, suya doğru inen beton basamakları kolaylıkla buldum. Kanalin en derin kısmındaki çamurlu, mat akıntı, sanki altında bir şeyler telaşla kıpırdanıyormuş gibi çalkalanıyordu. İleri doğru bir adım attım, etrafımdaki yayalar daha tahmin edilebilir risklere doğru ilerliyordu.

Basamaklar dikti ve gayet modern bir şehrin merkezinde görmeyi beklediğimden çok daha kötü durumdaydı. Basamakların arasında en az kırk beş santimlik mesafe vardı ve antik betonlar gibi kırık taşlardan yapılmıştı. Spor ayakkabılarıma ve taşıması kolay çantama şükrederek ağır ağır indim. En aşağı ulaşınca etrafımdaki sessizliği fark ederek duraksadım. Nehrin karşısında, güney kıyıda arabalar ve yayalar hızlı hızlı geçiyordu ama bu mesafeden hiçbirinin sesini duyamıyordum. Tek duyduğum nehrin kıyısına usulca vuran dalgalar, suda girdap oluşturan çakılların ahenkli sesi ve tepemde bir martının yalnız çığlığıydı.

Çamur kazısı tur grubu biraz ötede toplanmış dikkatle rehberlerini, daha önce sokakta tanıştığım şu adamı dinliyordu. Kendimi toparladım ve gevşek taşlarla çamur birikintilerinin arasında dikkatle hareket ederek ilerledim. Gruba yaklaşıırken evle ilgili tüm düşünceleri geride bırakabilmeyi diledim: James, perdesini araladığım sır, sonuçlanamamış çocuk arzumuz. Beni boğan üzüntülere, öfkenin nefesimi kesen o keskin ve beklenmedik dikenlerine bir mola vermeliydim. Önümüzdeki on günü nasıl geçirmeye karar verirsem vereyim, kırk sekiz saat önce James'le ilgili öğrendiğim şeyi hatırlamanın ve bunları yeniden yaşamamanın hiçbir faydası yoktu.

Burada, Londra'da, bu yıldönümü "kutlaması" gezisinde kendim gerçekten ne istiyorum onu keşfetmeliydim. Arzuladığım hayatta James'e ve birlikte büyütmeyi umduğumuz çocuklara hâlâ yer olup olmadığını.

Ama bunu yapmak için de kendime ait birkaç gerçeği gömüldükleri yerden çıkarmam gerekiyordu.

3

NELLA

4 Şubat 1791

3. Arka Sokak anneme ait itibarlı bir kadın ecza dükkânıyken tek odadan oluşuyordu. Sayısız mumun aleviyle aydınlanan, sık sık müşterilerle ve bebekleriyle dolup taşan bu küçük dükkân, bir samimiyet ve güvenlik hissi verirdi. O günlerde Londra'daki herkes kadın hastalıklarıyla ilgili bu dükkânı biliyordu sanki ve ön taraftaki ağır meşe kapının uzun süre kapalı kaldığı pek görülmezdi.

Ama çok zaman önce -annemin ölümünden, Frederick'in ihanetinden ve benim Londra'daki kadınlara zehir hazırlamaya başlamamdan sonra- mekânı iki ayrı, bağımsız bölüme ayırmam gerekti. Bu da odayı ikiye bölen raflarla dolu bir duvar sayesinde kolaylıkla halledildi.

Ön tarafta yer alan ilk odaya Arka Sokak'tan direkt ulaşılabilirdi. Ön kapıyı herkes açabilirdi -neredeyse hiç kilitlenmezdi- ama çoğu kişi yanlış yere geldiğini düşünürdü. Artık odada eski bir tahıl fıçısı dışında hiçbir şey tutmuyordum ve kim yarı çürümüş frenk arpalarıyla dolu bir fıçıyla ilgilenirdi ki? Bazen, eğer şanslıysam, odanın bir köşesindeki sıçan yuvasından sesler gelir, mekânın kullanılmadığı ve bakımsız bırakıldığı hissini iyiden iyiye pekiştirirdi. Bu oda benim ilk maskemdi.

Aslında çoğu müşterinin ayağı kesilmişti. Annemin öldüğünü duymuş ve bu odayı boş görünce de dükkânın tamamen kapandığını varsaymışlardı.

Daha meraklı ya da fena tiplerse –yapış yapış parmaklı genç çocuklar mesela– bu boşluk karşısında pes etmezlerdi. Kapacak bir şeyler bulmak için odanın daha da içerisine doğru ilerler, bir eşya ya da kitap falan bulmak için rafları incelerlerdi. Ama hiçbir şey bulamazlardı çünkü çalınacak, hatta ilgi çekecek hiçbir şey bırakmamıştım. Öylece devam ederlerdi. Hep öylece devam ederlerdi.

Ne kadar da aptallardı – arkadaşları, kız kardeşleri, anneleri tarafından nereye bakmaları gerektiği söylenen kadınlar hariç hepsi. Frenk arpası fiçisinin çok önemli bir işlevi olduğunu sadece onlar biliyordu: o bir iletişim aracıydı, içeriğinin yüksek sesle dile getirilmesine cesaret edilemeyen mektuplar için bir gizlenme yeri. Raf duvarların arasında benim kadınsal hastalıkların tedavisi için kullandığım ecza dükkânına açılan görünmez bir kapı olduğunu sadece onlar biliyordu. Duvarın arkasında, parmaklarım zehir kalıntılarıyla lekeli hâlde sessizce beklediğimi sadece onlar biliyordu.

Şafak sökerken kadını, yeni müşterimi beklediğim yer de orasıydı.

Depo kapısının ağır ağır gıcırdadığını duyunca kadının geldiğini anladım. Onunla ilgili ilk izlenimimi edinmek için raf sütunundaki algılanması güç yarıktan baktım.

Afallayarak titreyen parmaklarımla ağzımı örttüm. Bir yanlışlık mı vardı? Karşımdaki kadın bile değildi; küçücük bir kız çocuğuydu daha, en fazla on iki ya da on üçündeydi, gri bir yün elbise giymiş ve omuzlarına eski püskü, lacivert bir şal atmıştı. Yanlış yere mi gelmişti? Belki de depo görünümünü yutmayan şu küçük hırsızlardan biriymi ve çalacak bir şeyler arıyordu. Ama öyle olsaydı bir fırına gidip vişneli çörek çalsa daha iyi olurdu, hiç değilse biraz etlenip butlanırdı.

Ama kız, genç yaşına rağmen, tam da şafak sökerken gelmişti. Depoda hareketsiz ve kendinden emin dikiliyordu, bakışları doğruca ardında durduğum raflara yönelmişti.

Hayır, bu tesadüfi bir ziyaretçi değildi.

İlk başta yaşına bakarak onu hemen geri göndermeye hazırlandım ama sonra kendime hâkim oldum. Notunda hanımının kocası için bir şeye ihtiyacı olduğunu yazmıştı. Bu hanımı olacak kadın kasabada tanınan biriye ve bir çocuğu geri çevirdiğim duyulursa itibarım ne olurdu? Ben yarıktan bakmaya devam ederken kız gür, siyah saçlı başını dimdik tutuyordu. Gözleri yuvarlak ve ıslıl ıslıldı ama ayaklarına ya da arkasındaki sokağa açılan kapıya bakmıyordu. Hafiften titriyordu ama bunun sinir bozukluğundan ziyade serin havadan kaynaklandığına emindim. Kız, onun korktuğunu düşünmeme izin vermeyecek kadar dik, gururlu duruyordu.

Neyden alıyordu bu cesaretini? Hanımının verdiği kati emirden mi yoksa daha meşum bir şeylerden mi?

Sürgüyü yuvasında döndürdüm, raf sütununu içeri doğru çevirdim ve kıza gelmesini işaret ettim. Gözleri küçücük alana hemen alıştı, göz kırpması bile gerekmedi; oda o kadar küçüktü ki kızla ikimiz birlikte dikilip kollarımızı iki yana açsak karşılıklı duvarlara değebilirdik.

Duvarın arkasındaki cam şişeler ve teneke hunilerle, toprak ilaç kapları ve değirmen taşlarıyla dolu raflara yönelmiş bakışlarını takip ettim. Ateşten mümkün olduğunca uzak kalan ikinci bir duvarda annemin meşeden yüklüğü içinde toprak ve porselen kavanozlar vardı; ufacık bir ışık aldığında bile bozulup çürüyen merhemler ve şifalı otlar içindi onlar. Kapıya en yakın duvarda, kızın omuzlarına gelen uzun ve dar bir tezgâh vardı; onun üzerinde metal ölçüler, cam ve taş ağırlıklar ve kadın hastalıkları üzerine birkaç örnek rehber vardı. Kız tezgâhın altında ki çekmeceleri karıştırarak olsa kaşıklar, mantar tıplar, şamdanlar, kalaylı tabaklar ve çoğu çalakalem karalamalar ve hesaplarla dolu onlarca parşömen bulurdu.

Etrafından dikkatlice dolanıp kapıyı sürgülerken en birinci endişem, yeni müşteriye bir güvenlik ve gizlilik hissi verebilmektir. Ama korkularım yersizdi; zira dükkânıma yüzlerce kez gelmiş gibi iki sandalyemden birine oturuverdi. Şimdi ışıktayken oturduğundan onu daha iyi görebiliyordum. Cılız bir bedeni vardı ve berrak, ela gözleri ovale çalan yüzünde fazla büyük duruyordu. Parmaklarını birbirine kenetleyip elini masanın üzerine koyarak bana baktı ve gülümsedi. "Merhaba."

"Merhaba," diye yanıtladım tavrına şaşırarak. Bir an için bu çocuk tarafından yazılmış kırmızı mektupta netameli bir şeyler olduğunu düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissettim. Bu genç yaşında böyle güzel bir el yazısını nasıl öğrendiğini de merak ettim. Endişelerim azalırken yerini rahatlamış bir merak duygusu aldı; kızla ilgili daha çok şey öğrenmek istiyordum.

Odanın bir köşesindeki ocağa döndüm. Kısa bir süre önce ateşin üzerine koyduğum su demliğinden buharlar yükselmeye başlamıştı. "Birkaç yaprak bitki demledim," dedim kızı. İki fincana çay doldurdum ve birini kızın önüne koydum.

Teşekkür ederek fincanı kendine doğru çekti. Bakışları fincanlarımızın, tek bir mumun, kayıt defterimin ve frenk arpası fıçısına bıraktığı mektubun durduğu masaya odaklandı: *Hanımımın kocası için, kahvaltısıyla birlikte. Tan vakti, 4 Şubat.* Kızın geldiğinde pembe olan yanakları gençliğin canlılığıyla hâlâ kırmızıydı. "Ne tür yapraklar?"

"Kediotu," dedim kızı, "tarçın kabuğuyla tatlandırıyorum. Vücudu ısıtmak için birkaç yudum, zihni açmak ve rahatlatmak için birkaç yudum daha."

Bir dakika kadar ikimiz de sessiz kaldık ama bu, yetişkinler arasında olabileceği gibi huzursuz bir sessizlik değildi. Kızın her şeyden önce soğuktan kurtulduğu için minnettar olduğunu düşündüm. Isınması için ona birkaç dakika vererek tezgâhımın arkasına geçip birkaç küçük kara taşla kendimi oyaladım. Öğütme tahtasında pürüzlerinin giderilmesi gerekiyordu, ondan sonra ideal şişe tıplarına dönüşeceklerdi. Kızın beni izlediğinin bilin-

ciyle ilk taşı kaldırdım ve avucuma bastırarak çevirdim, döndürdüm ve tekrar çevirdim. Nefesimi düzene sokmak için durmak zorunda kalmadan önce ancak on ya da on beş saniye devam edebildim.

Bir yıl önce daha güçlüydüüm ve kuvvetim öylesine çoktu ki bu taşları dakikalar boyunca saçımı yüzümden çekmeme bile gerek kalmadan çevirip pürüzsüzleştirebilirdim. Ama bugün, o çocuk beni izlerken devam edemedim, omzum çok fena ağrıdı. Ah, bu rahatsızlığı nasıl anlamamıştım; aylar önce dirseğimde başlamıştı ve sonra diğer elimin bileğine geçmişti. Yakın zamanda da parmak eklemlerime sızmıştı ısı.

Kız sessiz kaldı, parmakları fincanının etrafına sıkıca sarılmıştı. "Şu kremsi şeyin olduğu kâse ne? Ateşin oradaki?"

Taşları bırakıp ocağa döndüm. "Bir merhem," dedim. "Domuz yağı ve mor yüksükotundan."

"Çok katı olduğu için ısıtıyorsunuz o hâlde."

Hızlı idraki karşısında duraksadım. "Evet, bu doğru."

"Peki merhem ne için?"

Yüzümü sıcak bastı. Mor yüksükotu yapraklarının kuruyup ezildiğinde tenden ısı ve kan çektiğini ve bu yüzden de kadınların doğum yapmasından sonraki günlerde epey bir faydası olduğunu ona söyleyemezdim – bu yaştaki kızların bilmedikleri bir tecrübeydi bu. "Derideki kesikler için," dedim otururken.

"Ha, derideki kesikler için zehirli bir merhem yani?"

Başımı iki yana sallayarak, "Bunda zehir yok, çocuk," dedim.

Küçük omuzları gerildi. "Ama Bayan Amwell –hanımım– bana senin zehir sattığını söyledi."

"Doğru ama *sadece* zehir satmıyorum. Ölümcül tedavilerim için buraya gelen kadınlar raflarımın kapsamını görüyor ve bazıları bundan en güvendikleri arkadaşlarına bahsediyorlar. Her tür yağ, tentür ve sıvı hazırlıyorum – saygın bir eczacının dükkânında olması gereken her şeyi."

Aslında yıllar önce zehir hazırlamaya başladığımda raflarımdan arsenik ve afyon dışındaki her şeyi temizlemiş falan de-

ğildim. Pek çok derdin çaresi için gereken malzemeleri elimde tutmaya devam ediyordum, adaçayı ya da ılgın gibi tehlikesiz şeyleri. Bir kadının kendini bir dertten –üçkâğıtçı bir koca mela– kurtarması diğer tüm dertlere bağışıklığı olduğu anlamına gelmezdi. Kayıt defterim bunun kanıtıydı; ölümcül tonikler arasında bir sürü şifalı da karışmıştı.

“Ve buraya sadece kızlar geliyor,” dedi çocuk.

“Bunu sana hanımın mı söyledi?”

“Evet.”

“Eh, yanılmamış. Buraya sadece kızlar gelir.” Çok uzun zaman önceki bir istisna dışında zehir dükkânıma hiçbir erkek adım atmamıştı. Ben yalnızca kadınlara yardım ederdim.

Annem bu prensibe sıkı sıkıya bağlı kalmış, bana erken yaşlardan itibaren kadınlar için güvenli bir liman –bir şifa yeri– sağlamanın önemini belletmişti. Londra yakın ilgiye ihtiyaç duyan kadınlara çok az şey sağlıyordu ama erkeklere hizmet veren, hepsi biri diğerinden daha prensipsiz ve yozlaşmış doktorlarla doluydu. Annem kadınlara sığınacakları, erkeklerin şehvetli değerlendirmelerinden uzak, hassas olabilecekleri ve rahatsızlıklar konusunda rahatça konuşabilecekleri bir yer sunmaya adanmış kendini.

Erkeklerin tıp idealleri anneminkiyle uyuşmuyordu. O tatlı verimli toprağın kanıtlanmış tedavilerine inanırdı; kitaplarda çizilen ya da ağızları kanyak kokan gözlüklü adamların incelediği taslaklara değil.

Dükkânımdaki küçük kız etrafına bakındı, alevlerin ışığı gözlerinden yansıyor. “Çok zekice. Biraz karanlık ama burayı sevdim. Sabah olduğunu nasıl anlıyorsun? Hiç pencere yok.”

Duvardaki saati işaret ettim. “Zamanı anlamamanın birden çok yolu vardır,” dedim. “Hem pencere benim hiç işime yaramazdı.”

“Karanlıktan bıkmış olmalısın o zaman.”

Bazı günler geceyle gündüzü ayıramıyordum, tıpkı uzun zaman önce sezgisel uyanıklık hissini yitirdiğim gibi. Bedenim her zaman yorgundu. “Alışkınım,” dedim.

Bu çocuğun karşısında oturmak ne kadar da tuhaftı. Bu oda-
da oturan son çocuk *bendim*; on yıllar önce, çalışırken kendi an-
nemi izliyordum. Ama ben bu kızın annesi değildim ve varlığı
beni huzursuz etmeye başlamıştı. Gerçi sağlığının tatlı bir yanı
vardı, çok küçüktü. Dükkânımla ilgili ne düşünürse düşünsün,
benim hazırladığım herhangi bir şeye –doğurganlık ilaçlarına,
gilaburuya– ihtiyacı olamazdı. Sadece zehir için buradaydı, ben
de konuyu işimize döndürmek istedim. “Çayına dokunmamış-
sın.”

Fincana kuşkuyla baktı. “Kabalık etmek istemem ama Bayan
Amwell çok dikkatli olmamı söyledi–”

Onu susturmak için elimi kaldırdım. Zeki bir kızdı. Fincanı-
nı kendi ellerime aldım, büyük bir yudum içtim ve tekrar kızın
önüne bıraktım.

Fincanı ânında kavrayıp dudaklarına götürdü, içinde ne var
ne yoksa bitirdi. “*Susuzluktan* ölüyordum,” dedi. “Ah, teşekkür-
ler, çok lezzetliymiş! Biraz daha alabilir miyim?”

Sandalyeden kalkıp ocağa doğru iki küçük adım attım. Finca-
nını tekrar doldurmak için ağır demliği kaldırırken irkilmemeye
çalıştım.

“Eline ne oldu?” diye sordu kız arkamdan.

“Ne demek istiyorsun?”

“Geldiğimden beri sanki acıyormuş gibi tuhaf bir şekilde tu-
tuyorsun. Sakatladın mı?”

“Hayır,” dedim. “Ayrıca burnunu sokmak kabalıktır.” Ama
ses tonumdan ânında pişman oldum. Sadece meraklıydı, tıpkı
bir zamanlar benim de olduğum gibi. “Kaç yaşındasın?” diye
sordum daha yumuşak bir sesle.

“On iki.”

Başımınla onayladım, ben de aşağı yukarı öyle tahmin etmiş-
tim. “Çok gençmişsin.”

Tereddüt etti ve eteğinin ritmik hareketlerine bakılırsa aya-
ğıyla yere vurduğunu tahmin ettim. “Ben daha önce hiç...” Du-
raksadı. “Daha önce hiç kimseyi öldürmedim.”

Neredeyse gülecektim. "Daha çocuksun. Bu kısacık ömründe bir sürü insan öldürmüş olmanı beklemem zaten." Gözlerim kızın arkasındaki rafa takıldı, süt rengi küçük bir porselen tabak duruyordu orada. İçinde dört kahverengi yumurta vardı, içine zehir gizlenmişti. "Peki adın ne?"

"Eliza. Eliza Fanning."

"Eliza Fanning," diye tekrarladım. "On iki yaşında."

"Evet, hanımefendi."

"Peki seni bugün buraya gönderen kişi hanımın, doğru mu?" Bu durum bana Eliza'nın hanımının ona çok güvendiğini söylüyordu.

Ama çocuk duraksadı ve kaşlarını çatı. Ardından söyledikleri de beni şaşırttı. "İlk başta onun fikriydi, evet ama kahvaltımadaşlarıyla et yemeyi seviyor ve bazen bir, hatta iki gece boyunca sürüyor. Kahvaltının en iyi seçenek olduğunu düşündüm."

Eliza'nın masada duran mektubuna baktım ve başparmağımı kenarında gezdirdim. Gençliği hatırına ona bir şey hatırlatmanın gerekli olduğunu hissettim. "Bunun ona sadece zarar vermeyeceğini anlıyorsun, değil mi? Bu onu sadece hasta etmeyecek..." Biraz yavaşladım. "Onu öldürecek. Tıpkı bir hayvanı öldürür gibi. Senin ve hanımının niyeti bu mu?"

Küçük Eliza keskin bakışlarını bana çevirdi. Ellerini önünde düzgünce kıvırdı. "Evet, hanımefendi." Bunu söylerken kılı bile kıpırdamadı.

4

CAROLINE

Günümüz, Pazartesi

"Nehrin kadim çağrısına dayanamadın, ha?" dedi tanıdık bir ses. Rehber biraz ötemdeki tur grubundan ayrıldı ve bana doğru ilerledi. Üzerinde büyük boy, dizine kadar gelen lastik çizmeler ve mavi temizlik eldivenleri vardı.

"Öyle oldu galiba." Doğruyu söylemek gerekirse bu nehir ya-
tağında ne yaptığımızı hâlâ bilmiyordum ama olayın çekici yanı
da buydu. Kendime engel olamayarak adama sııttım. "Bana da
onlardan gerekecek mi?" Başımla çizmelerini işaret ettim.

Adam başını iki yana salladı. "Senin ayakkabıların iş görür
ama şunlardan bir çift al." Sırt çantasından kullanılmış, çamur
lekeli bir çift kauçuk eldiven çıkardı. Kendi elindekilerinden
pek farklı değildi. "Kendini kesmek istemezsin. Gel hadi, şura-
dayız." İlerlemeye başladı, sonra bana döndü. "Ha, ben Alfred
bu arada. Ama herkes bana 'Bekâr Alf' der. Kırk yıldır falan evli
olduğum düşünülünce biraz komik tabii. Yani, bir sürü bükük
yüzük bulmamdan kaynaklanan bir lakap işte."

Eldivenlerimi takarken yüzümdeki kafası karışmış ifadeyi
görünce devam etti. "Yüzlerce yıl önce erkekler bir hanımefen-
diye izdivaç teklif etmeden önce güçlerini sergilemek için metal
yüzükleri bükermiş. Ama hanımefendi adamlarla evlenmek iste-

mezse de işte, bilirsin, yüzüğü köprüden atıp adama çekilmesini söylemiş. Böyle yüzlerce yüzük buldum. Görünüşe göre bu nehirden bekâr olarak geçip giden epey bir beyefendi olmuş, anlaşıyor ya. Neyse, tuhaf bir gelenek."

Ellerime baktım. Kendi yüzüğüm şimdi kirli kauçuk eldivenin altında kalmıştı. Gelenekler bana da pek yaramamıştı. Birkaç hafta önce, hayatımın sarsılarak durma noktasına gelmesinden evvel, James'e yeni kartvizitleri için vintage bir kutu almıştım. Kutu tenekeden yapılmaydı; onuncu evlilik yıldönümü için, bir evlilikteki dayanıklılığın altını çizen geleneksel bir hediyeydi. Üzerine James'in adının ve soyadının baş harflerini oydurmuştum ve Londra'ya doğru yola çıkmayı planladığımız günün hemen öncesindeki gece gelmişti – tam zamanında.

Ama o zamandan beri yolunda giden pek bir şey olmamıştı.

Kutu elime ulaşır ulaşmaz üst kata götürerek valizimin içine saklamıştım. Dolabı karıştırırken henüz valize atmadığım birkaç şey daha geçmişti elime: asortik bir gecelik, şeritli bir topuklu, birkaç uçucu yağ. Hepsini ayıklamış ve lavanta, keskin gül ve tatlı portakalı diğerlerinden ayırmıştım. James özellikle de tatlı portakalı severdi.

Gömme dolabın zemininde bağdaş kurarak henüz karar veremediğim bir geceliği kaldırmıştım. Her nasılsa insanın poposuna ve bacaklarının arasına oturan parlak kırmızı iplerden bir parçaydı. Omuz silkerek onu da valizime, Londra'dayken reglim gecikirse kullanmayı delicesine arzuladığım hamilelik testinin yanına atmıştım. Bu da bana doğum öncesi vitaminleri hatırlatmıştı. Doktorumun önerisiyle, çocuk yapmayı denemeye karar verdiğimiz andan itibaren o vitaminleri almaya başlamıştım.

Vitaminlerimi almak için banyoya doğru ilerlerken kulağıma bir vızıltı çalınmıştı – James'in şifoniyerdeki telefonu. İlgisiz, öylesine bir bakış atmıştım telefona ama telefon ikinci kez vızıldadığında gözüme XO harfleri takılmıştı.

Titreyerek mesajları okumak üzere öne doğru eğilmiştim. James'in rehberine B. olarak kaydedilmiş birinden geliyordu.

Seni çok özleyeceğim, diyordu ilk mesaj. Sonra da:

Geçtiğimiz cumayı unutacak kadar çok şampanya içme. XO.

İkinci mesajda ayrıca bir masa çekmecesinde duran siyah bir iç çamaşırının resmi vardı. İç çamaşırın altında James'in işyerinin logosunun bulunduğu renkli bir broşür olduğunu fark etmiştim. Fotoğraf işyerinde çekilmiş olmalıydı.

Afallamış hâlde telefona bakakalmıştım. Geçen cuma, geceyi Rose'la ve kocasıyla birlikte hastanede geçirmiştim; Rose doğum yapmıştı. James ofiste çalışıyordu. Ya da belli ki çalışmıyordu.

Hayır, hayır, bir hata olmalıydı. Avuçlarım terlemişti. James'in alt katta, mutfakta gezindiğini duyuyordum. Kendimi sakinleştirmek için birkaç kez nefes almış ve telefonu elime almıştım; parmaklarım bir silahı tutar gibi sımsıkı sarmıştı aleti.

Hızla merdivenden inmiştim. "B kim?" diye sormuştum telefonu James'e göstererek.

Gözlerindeki o bakış her şeyi anlatıyordu.

"Caroline," demişti sanki ben bir müşterisiymişim ve o da bana bir kök neden analizi sunuyormuş gibi sabit bir sesle. "Sandığın gibi değil."

Titreyen ellerimle ilk mesajı açmıştım. "'Seni çok özleyeceğim'?" diye okumuştum yüksek sesle.

James ellerini tezgâha koyarak öne eğilmişti. "Sadece bir iş arkadaşım. Birkaç aydır bana takık. Ofiste bunun şakasını falan yapıyoruz. Cidden, Caroline, önemli bir şey değil."

Düpedüz yalan. İkinci mesajın içeriğini -henüz- ortaya dökmemiştim. "Aranızda daha önce bir şey oldu mu?" diye sormuştum sesimin sakin çıkması için uğraşarak.

Elini saçlarının arasından geçirerek ağır ağır soluk vermişti. "Birkaç ay önce tanıtım etkinliğinde tanıştık," demişti nihayet. Çalıştığı şirket, Şikago'daki yeni sponsorlar için tekne de bir yemek vermişti; kendi masraflarını karşılamak koşuluyla eşler de katılabiliyordu ama Londra için özenle para biriktiriyorduk ve

ben de katılmama konusunda hiç tereddüt etmemiştim. "O gece öpüştük, sadece bir kere, çok sarhoşken. Doğru düzgün göremiyordum bile." Bana doğru bir adım atmıştı, gözlerinde yumuşak, yalvarırcasına bir ifade vardı. "Korkunç bir muhakeme hatasıydı. Başka hiçbir şey olmadı ve o zamandan beri de onu gör-"

Yine yalan. Telefonu bir kez daha uzatarak masa çekmeceesindeki siyah iç çamaşırını göstermişim. "Emin misin? Çünkü az önce bu fotoğrafı göndererek geçen cumayı unutmamanı söylemiş. Görünüşe bakılırsa iç çamaşırlarını artık senin masanda tutuyor?"

Bir açıklama bulmak için çırpınırken alnında bir ter tabakası belirmişti. "Sadece bir eşek şakası, Car-"

"Saçmalık," diye sözünü kesmişim gözlerimden yaşlar süzülürken. Zihnimde isimsiz bir figür belirmişti -o küçücük siyah iç çamaşırlarının sahibi- ve hayatımda ilk kez bazı insanları cinayete sürükleyen o hesapsız öfkeyi anlamışım. "Cuma günü ofiste pek bir iş halledemedin, değil mi?"

James yanıt vermemişti; sessizliği en az bir itiraf kadar yıkıcıydı.

İşte o an söyleyeceği başka hiçbir şeye güvenemeyeceğimi anlamışım. O siyah iç çamaşırını kendi gözleriyle görmekle kalmadığından, muhtemelen onu kadının üzerinden çıkardığından da şüpheleniyordum. James nadiren söyleyecek söz bulamazdı; ikisi arasında ciddi bir şey olmamış olsaydı James kendini hararetle savunurdu. Ama o, mahzun yüzünden suçluluk akarken sessiz kalmayı tercih etmişti.

Sırrı -fiili sadakatsizliği- yeterince kötüydü. Ama tam o anda, *o kadınla* ve ilişkilerinin boyutuyla ilgili çiğ, çirkin sorular, onun aylardır bir sır saklamasından daha önemsiz görünüyordu. Ya telefonu bulmasaydım ne olacaktı? Bunu benden ne kadar saklayacaktı? Daha bir gece önce sevişmiştik. O kadının hayaletini yatağımıza, bir çocuk yapmaya çalıştığımız o kutsal mekâna getirmeye nasıl cüret ederdi?

Omzum sarsılmış, ellerim titremişti. "Bebek yapmayı denedi-

ğimiz tüm o geceler... O zamanlarda aklında o mu vardı? Yani be—" Ama kendi sözcüklerimi yutmuş, *ben* diyememiştim. Bu gülünçlüğü *bizimle, evliliğimle* ilişkilendirmeye katlanamıyordum.

James cevap veremedi midemde ani bir bulantı baş gösterince tuvalete koşmuş, kapıyı arkamdan çarpıp kilitlemiş ve içimde hiçbir şey kalmayana kadar defalarca kusmuştum.

Nehrin kıyıya yakın bir noktasından yükselen motor gümbürtüsü beni anılardan kopardı. Döndüğümde Bekâr Alf'in ellerini iki yana açmış beni izlediğini gördüm. "Hazır mısın?" diye sordu.

Utanarak başımla onayladım ve onun peşinden beş altı kişilik gruba doğru ilerledim. Birkaçı kayaların arasına diz çökmüş çakılları karıştırıyordu. Rehberime biraz daha yaklaştım ve fısıltılı bir sesle konuştum. "Özür dilerim ama çamur kazısının ne olduğunu tam olarak anlayabilmiş değilim. Bir şey mi arıyoruz?"

Adam bana bakıp göbeğini hoplatarak kıkırdadı. "Hiç söylemedim, değil mi? Bak şimdi, şu kadarını bilsen yeter – Thames dosdoğru Londra şehrinin içinden akar ve bunu epey uzun bir zamandır yapar. Yeterince sabırla ararsan tarihin küçük kalıntılarını, ta Roma döneminden kalan şeyleri bulabilirsin. Eskiden çamur kazıcılar eski paralar, yüzükler, çömlekler bulur, sonra da gidip satardı. Viktoryenler işte bunun hakkında yazıyordu, ekmek almaya çalışan zavallı çocukları. Ama bugün burada biz sadece hoşumuza gittiği için arıyoruz. Buldukların da sana kalıyor, kuralımız bu. Bak, şurada," dedi ayağını işaret ederek. "Bir kil piponun üzerine basmak üzeresin." Eğilip pipoyu aldı. Benim gözüme ince uzun bir taş gibi görünüyordu ama Bekâr Alf'in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Bunlardan günde bin tane bulabilirsin. İlk seferin değilse pek büyük bir mesele sayılmaz. Bunlara tütün yaprakları tıktırılırdı. Bak, şurada gövde boyunca ilerleyen kabartıları görüyor musun? Bana kalırsa 1780-1820 arası bir tarihten kalma." Duraksadı, tepkimi bekledi.

Kaşlarımı kaldırarak kilden pipoya daha yakından baktım, ellerimde en son asırlar önce dokunulmuş bir nesne tutmanın

heyecanıyla dolmuştum birden. Bekâr Alf daha önce gelgitin her yükselip alçalışında yeni gizemleri açığa çıkardığını söylemişti. Ulaşabileceğim mesafede başka ne gibi eski eserler olabilirdi? Ellerimin etrafını iyice sarıyor mu diye eldivenlerimi kontrol ettim, sonra çömeldim; belki birkaç kil pipo daha bulurdum. Ya da bir demir para yahut Bekâr Alf'in bahsettiği şu bükme yüzüklerden bulurdum. Ya da belki kendi yüzüğümü çıkarır, ortasından bükerek ve suya atarak diğer başarısız aşk simgelerinin arasına katarım.

Gözlerimi yavaş yavaş kayaların üzerinde gezdirdim ve parmaklarımı parıltılı, pas rengi çakılların üzerinde dolaştırdım. Ama böyle geçirdiğim bir dakikanın ardından kaşlarımı çattım; hepsi aynı görünüyordu. Çamurun içinde elmas yüzük gömül-müş olsa bile fark edeceğimden şüpheliydim.

"Bir ipucun falan var mı?" diye seslendim Bekâr Alf'e. "Ya da kürek falan?" Birkaç metre ötede durmuş, diğerlerinden birinin bulduğu yumurta şeklindeki bir şeyi inceliyordu.

Güldü. "Londra Limanı yetkilileri küreği yasakladı ne yazık ki. Hatta direkt kazmayı da. Yalnızca yüzeyi aramamıza izin var. Yani bir şeyler bulman kader gibi bir şey ya da en azından böyle düşünmek benim hoşuma gidiyor."

Kader ya da devasa bir zaman kaybı. Ama ya nehir kenarı olacaktı ya da oteldeki buz gibi, büyük boy yatak. Ben de bu yüzden su hattına doğru birkaç adım attım ve tekrar çömelerek ayağımın dibine toplanan bir sivrisinek sürüsünü savuşturdum. Gözlerimi ağır ağır çakılların üzerinde gezdirdim ve parlak, ışığı yansıtan bir şeyin parıltısını seçtim. Soluğumu tutarak keşfimi incelemesi için Bekâr Alf'i çağırmaya hazırlandım. Ama ince, parıltılı nesneyi kendime doğru çekmek için yaklaşıncı elime aldığım şeyin ölü bir balığın sedefsi, çürümeye yüz tutmuş kuyruğundan ibaret olduğunu fark ettim.

"Üff," diye inledim. "İğrenç."

Birden arkamdan heyecanlı bir çığlık yükseldi. Dönüp bakınca diğerlerinden birinin -yere çömelmiş, saçlarının ucu altındaki

kumlu su birikintisine değmek üzere olan orta yaşlı bir kadının-beyaza çalan, kenarı keskin bir taş tuttuğunu gördüm. Eldivenli eliyle taşın ön tarafını hızla ovdu ve gururla kaldırdı.

"Ah, bir sırlı çömlek parçası!" diye haykırdı Bekâr Alf. "Şunu da belirtmeliyim ki mu-az-zam! Artık böyle maviler bulunmuyor. Çivit mavisi, on sekizinci yüzyıl sonlarında keşfedilmiş. Bugünlerde ucuz bir boya tabii. Şuraya bakın..." Eliyle heyecanlı kadın için deseni işaret etti. "Bir sandalın ucuna benziyor, belki de bir ejder teknesi."

Kadın elindeki parçayı mutlulukla bir torbaya bıraktı ve herkes araştırmaya geri döndü.

"Dinleyin, millet," diye açıkladı Bekâr Alf. "Bu işin püf noktası, bilinçaltınızın normal olmayarı bulmasına izin vermek. Beyinlerimiz çatlakları belirli bir şablonla tanımlar. Milyonlarca yıl önce bu şekilde evrimleşmişiz. Siz bir şey değil, bazı şeylerin aykırılığını ya da yokluğunu arıyorsunuz."

Eh, o an benim için eksik olan birkaç şey vardı, ki bunlardan biri de hayatımın kalanının nasıl devam edeceğine dair güven ya da kesinlik hissiydi. James'in olayının ardından kendimi banyoya kilitleyince, kocam paspasın üzerinde yattığım banyonun kapısını kırıp içeri girmeye çalışmıştı. Ona beni yalnız bırakması için yalvarmışım; ne zaman bunu istesem bana bir özürle gelmişti. *İzin ver senin için bunu telafi edeyim ya da Bütün ömrümü bunu düzeltmeye adayacağım* türü şeyler. Oysa ondan tek istediğim beni rahat bırakmasıydı.

Rose'u da arayıp o sefil olayların hepsini anlatmışım. Dehşet içindeydi ve arkada çılgık çılgıla ağlayan bir bebek olmasına rağmen sabırla ona ertesi gün yıldönümümüzü kutlamak üzere James'le Londra'ya gitmeyi hayal bile edemediğimi anlatışımı dinlemişti.

"O zaman onunla birlikte gitme sen de," demişti. "Tek başına git." Hayatlarımız o an çok farklı görünüyordu olabilirdi ama o çaresizlik ânında Rose neyi yapamayacağımı net olarak görebiliyordu: James'ten çok ama çok uzakta olmam gerekiyordu. Elle-

rinin, dudaklarının bu kadar yakınında olmasına katlanamıyordum; hayal gücümü harekete geçirerek midemin bir kez daha altüst olmasına neden oluyorlardı. İşte böylece, yaklaşmakta olan Londra uçuşu, tekmeden atılan bir can yeleği gibi gelmişti. Hevesle, çaresizce uzanmıştım ona.

Uçuştan birkaç saat önce, James son kıyafetlerimi de bir valize yerleştirdiğimi görünce bana bakmış ve başını sessizce içine yana sallamıştı, kırıldığı belliydi. Benim huçkırmaktan ve uykusuzluktan bitap düşmüş vücudumdaysa kor gibi bir öfke kol geziyordu.

Zamana ve mesafeye ihtiyacım olduğu hâlde bir şeyler her dönemeçte James'in yokluğunu hatırlatmıştı bana. Havaalanındaki check-in görevlisi bana tuhaf tuhaf bakmış, parlak turuncu ojeli parmaklarını masaya vurarak Bay Parcewell'in, rezervasyonda adı geçen ikinci şahsın nerede olduğunu sormuştu. Otelin resepsiyonundaki hanımefendi yalnızca tek bir oda anahtarının yeterli olacağını söylediğimde kaşlarını çatmıştı. Şimdi de kendimi hiç beklemediğim bir yerde bulmuştum: Çamurlu bir nehir yatağında, insan yapımı bir şeyler ve Alf'in dediği üzere *aykırılıklar* arıyordum.

"Gözlerinizden ziyade içgüdülerinize güvenmelisiniz," diye devam etti Bekâr Alf.

Onun söylediklerini düşünürken nehrin aşağısından bir yerlerden lağımın sülfürlü kokusu çalındı burnuma ve beklenmedik bir mide bulantısı dalgasına yakalandım. Birkaç kişiden daha yüksek sesli inlemeler geldiğine göre koku yalnızca beni rahatsız etmemişti anlaşılan.

"Kürekle kazmamamızın bir diğer nedeni de bu," diye açıkladı Bekâr Alf. "Buradaki kokular pek hoş değildir."

Suyun kenarında ilerleyerek diğerlerinin pek bulaşmadığı bir alanı araştırmaya devam ederken yanlış bir adım attım ve bileğime kadar bir çamur birikintisine gömüldüm. Ayakkabımın içine dalan buz gibi suyun ani şokuyla nefesim kesilirken turu erken terk edersem Bekâr Alf ne der acaba diye düşündüm. Na-

hoş kokular bir yana, bu macera keyfimi pek de yerine getirmiş sayılmazdı.

Telefonuma baktım ve on iki dakika daha verdim tura; saat 15:00'a kadar. O zamana kadar işler iyiye gitmezse -küçük, birazcık da olsa ilgi çekici bir keşif olmazsa- kibarca müsaade isteyecektim.

On iki dakika. Bir ömrün içinde ufacık ama onun akışını değiştirmeye yetecek bir parça.

5

NELLA

4 Şubat 1791

Eliza'nın arkasındaki rafa doğru ilerledim ve küçük, süt rengi kabı aldım. İçinde dört kahverengi yumurta vardı, ikisi diğerlerinden biraz daha büyüktü. Yumurta kabını masanın üzerine koydum.

Kaba erişmeyi çok istermiş gibi öne doğru eğilen Eliza ellerini masaya dayadı, avuçları nemli bir kalıntı bıraktı yüzeyde.

Doğrusu onda epey kendi çocukluğumu görüyordum –yeni bir şeylere, çoğu çocuğun tecrübe etmeyeceği bir şeye duyulan merakla kocaman açılmış gözler– ama o hâlim binlerce yıldır ölüymüş gibi geliyordu. Aramızdaki fark benim bu dükkânın içindekileri –şişeleri, terazileri ve taş ağırlıkları– ilk olarak on iki yaşından çok daha küçükken görmüş olmamdı. Annem, ben nesneleri kaldırıp dizmeyi, birini diğerinden ayırmayı, düzenlemeyi ve yeniden düzenlemeyi öğrenir öğrenmez hepsini bana tek tek tanıtmıştı.

Daha altı ya da yedi yaşındayken ve dikkat sürem çok kısayken annem bana basit, kolay şeyleri öğretmişti. Renkler gibi: mavi ve siyah yağ olan şişeler bu rafta durmalı, kırmızı ve sarıların ş u rafta. Buluş çağına girip de daha becerikli, daha zeki biri olduğumda görevlerin zorluğu da artmıştı. Mesela koca bir

şerbetçiotu kavanozunu masanın üzerine boşaltıp kuru, sert kozalakları yayar ve benden onları renk tonuna göre tekrar düzenlememi isterdi. Ben çalışırken annem de yanı başımda merhemleriyle ya da demlediği bitkilerle uğraşır, bana scruple* ve damla, ilaç şişesi ve kazan arasındaki farkları anlatırdı.

Bunlar benim oyuncaklarımdı. Diğer çocuklar çamurlu arasokaklarda bloklarla, çubuklarla ve kartlarla eğlenirken ben bütün çocukluğumu bu odada geçirmiştım. Yüzlerce maddenin rengini, yoğunluğunu ve çeşnisini öğrenmiş; büyük şıfacıları araştırmış ve ilaç kılavuzlarındaki Latince isimleri ezberlemiştim. Günün birinde annemin dükkânını devralacağıma ve onun kadınlara gösterdiği iyi niyeti sürdüreceğime şüphe yoktu.

O mirası lekelemek gibi bir niyetim olmadı hiçbir zaman – çarpıtmak ve karartmak.

“Yumurtalar,” diye fısıldadı Eliza, irkilerek daldığım hayallerden uyandım. Kafası karışmış gibi bana baktı. “Zehirli yumurtalar yumurtlayan bir tavuğun mu var?”

Eliza’yla görüşmemin ciddiyetine rağmen kendimi tutamayarak güldüm. Bir çocuk için çok mantıklıydı bu söylediği. Sandalyeme yaslandım. “Hayır, tam olarak öyle değil.” Yumurtalardan birini aldım, kıza gösterdim ve tekrar tabağa koydum. “Bak şimdi, buradaki dört yumurtaya baktığında bana en büyük ikisini gösterebilir misin?”

Eliza kaşlarını çatı, gözleri masayla aynı seviyeye gelene kadar eğildi ve birkaç saniye boyunca yumurtaları inceledi. Ardından bir anda doğruldu, yüzünde gururlu bir ifade vardı. Eliyle işaret ederek, “Şu ikisi,” dedi.

“Güzel.” Başım la onayladım. “Daha büyük olan ikisi. Bunu aklında tut. Daha büyük olan iki yumurta zehirli olanlar.”

“Büyük olanlar,” diye tekrarladı. Çayından bir yudum aldı. “Ama nasıl?”

Üç yumurtayı tekrar tabağa koydum ama büyüklerden birini dışarıda bıraktım. Yumurtayı elimde çevirdim, böylece avucum

* 771,6 birimi bir kilograma denk gelen bir ecza ölçü birimi. –çn

yumurtanın geniş tabanını kavradı. "Göremediğin şey, Eliza, yumurtanın tepesindeki küçücük bir delik. Şu an aynı renkte bir balmumuyla örtülmüş durumda ama eğer dün burada olsaydın, iğneyle zehri zerk ettiğim yerde küçücük, siyah bir nokta görürdün."

"Kırılmadı ha!" diye haykırdı sanki az önce bir sihir gösterisi yapmışım gibi. "Hem balmumunu bile göremiyorum."

"Kesinlikle. Ama içeride zehir var – birini öldürmeye yetecek kadar hem de."

Eliza bakışlarını yumurtadan ayırmadan başıyla onayladı. "Ne tür bir zehir bu?"

"*Nux vomica*, fare zehri. Yumurta, ezilmiş tohum için en ideal yerdir, zira sarısı yapışkan ve serin olduğundan zehri muhafaza eder, içeride bir civciv olmasından farkı yoktur." Yumurtayı tekrar tabağa, diğerlerinin yanına koydum. "Yumurtaları yakın zamanda mı kullanacaksın?"

"Yarın sabah," dedi Eliza. "Kocası evde olduğunda hanımım-la birlikte yerler." Sanki kahvaltı sofrasını orada görüyormuş gibi duraksadı. "Hanımıma küçük olan iki yumurtayı vereceğim."

"Peki tavaya kırdıktan sonra onları nasıl ayıracaksın?"

Bu onu gafil avladı ama kısa bir anlığına. "Küçük yumurtaları önce pişireceğim, hanımıma vereceğim tabağa alacağım ve sonra da büyük yumurtaları pişireceğim."

"Çok güzel," dedim. "Uzun sürmez. Birkaç saniye içinde adam ağzının yandığından şikâyet edecektir. Yumurtaları olabildiğince sıcak vermeye dikkat et ki anlamasın – belki biraz sos ya da acı biber ekleyebilirsin. Dilinin yanmasını yumurtanın sıcaklığına bağlar. Çok geçmeden de midesi bulanır ve büyük ihtimalle biraz uzanmak ister." Önce doğru eğilerek Eliza'nın biraz sonra söyleyeceklerini net olarak anlayacağından emin olmak istedim. "Sana önerim, bu aşamadan sonra onu görmemen."

"Çünkü ölmüş olacak, onu mu demek istiyorsun?" diye sordu ifadesizce.

"Hemen değil," diye açıkladım. "*Nux vomica*'nın vücuda gir-

mesinden sonraki saatlerde pek çok kurban sırt tutulması yaşar. Arkaya doğru kıvrılabilirler, bedenleri bir yaya gerilmiş gibi olur. Ben kendi gözlerimle görmedim ama korkunç olduğunu duydum. Hatta insanın peşini bir ömür bırakmayacak kâbuslara neden olabilir." Arkama yaslandım, bakışlarım yumuşadı. "Tabii ölünce bu katılık geçecek. O zaman çok daha huzurlu görünecek."

"Peki sonra birileri mutfağı ya da tavaları falan incelemek isterse?"

"Hiçbir şey bulamazlar," diye güvence verdim ona.

"Sihir yüzünden mi?"

Ellerimi kucağımda birleştirerek başımı iki yana salladım. "Küçük Eliza, şunu açıklığa kavuşturmama izin ver – bu sihir değil. Bunlar tılsım ya da sihirli sözler değil. Bunlar dünyevi şeyler, yanağındaki şu çamur lekesi kadar gerçek." Başparmağımı yaladım, öne eğildim ve parmağımı kızın yanağında gezdirdim. Tatmin olarak tekrar arkama yaslandım. "Sihir ve ağı da aynı sonuca ulaşabilir ama seni temin ederim ki bunlar çok farklı şeyler." Yüzünden kafası karışmış gibi bir ifade geçti. "Ağı ne demek biliyor musun?" diye ekledim.

Başını iki yana sallayarak bir omzunu silkti.

Eliza'nın içeri girdiği kapıyı işaret ettim. "Sen bu sabah şu an oturduğumuz yerin diğer tarafındaki depo odasına geldiğinde benim seni duvardaki küçük bir delikten izlediğimi biliyor muydun?" Gizli odamın girişini işaret ettim.

"Hayır," dedi. "Burada olduğunu hiç bilmiyordum. İlk gelip de içeriyi boş görünce sokaktan, arkamdan geleceksin sandım. Günün birinde bir evde bu gizli odalardan birinin olması hoşuma gider."

Başımı ona doğru eğdim. "Eh, saklayacak bir şeyin varsa kendine bir gizli oda inşa etmen gerekebilir."

"Hep burada mıydı burası?"

"Hayır. Ben çocukken ve burada annemle çalışırken bu odaya ihtiyaç yoktu. O zamanlar zehir yoktu burada."

Kız kaşlarını çattı. "Hep zehir satmıyordun yani?"

"Her zaman değil, evet." Her ne kadar genç Eliza'yla detayla-
rı paylaşmanın pek mantığı olmasa da bu itiraf acı dolu bir anıyı
gün yüzüne çıkardı.

Yirmi yıl önce annem hafta başında öksürmeye başlamış, hafta
ortasına geldiğimizde ateşlenmiş ve pazar günü de ölmüştü. Altı
günde olup bitmişti her şey. Yirmi bir yaşında ailemin tek ferdi-
tek arkadaşımı, şahane öğretmenimi kaybetmiştim. Annemin işi
benim işim olmuştu ve dünyaya dair bildiğim tek şey merhemle-
rimizdi. Keşke o zaman ben de onunla birlikte ölseydim.

Güçbela yüzeyde kalabilmişim, acı denizi öyle güçlü çeki-
yordu beni aşağıya. Hiç tanımadığımdan babamı arayamazdım.
On yıllar önce bir sandalcı olarak birkaç ay Londra'da yaşamış-
annemi baştan çıkarmaya yetecek kadar- sonra da tayfasıyla bir-
likte tekrar yelken almış. Kardeşim yoktu, konuşabileceğim pek
arkadaşım yoktu. Bir eczacının yaşamı tuhaf, yalnız bir yaşam-
dır. Annemin işinin doğası gereği ilaçlarla insanlardan daha çok
zaman geçirmiştik. O beni bırakıp gittikten sonra kalbim parça-
lanmıştı ve annemin mirasının ve dükkânının da aynı felaketi
yaşayacağından korkmuştum.

Ama acımın alevini söndüren bir iksir gibi, Frederick adın-
da genç, koyu saçlı bir adam girmişti hayatıma. O zamanlar bu
tesadüfi karşılaşmanın bir lütuf olduğunu düşünmüştüm; onun
varlığı ters giden birçok şeyi sakinleştiriyor, yumuşatıyordu. Bir
et tüccarıydı, annemin ölümünden sonra biriken karmaşayı hız-
la toparlamıştı: ödemediğim borçlar, envanterini çıkarmadığım
boyalar, toplamadığım alacaklar. Dükkânın gelir gideri denge-
lendikten sonra bile Frederick kalmıştı. Benden ayrılmak isteme-
mişti. Ben de ondan.

Bir zamanlar kendimi yalnızca ecza dükkânımdaki karışımlar
konusunda becerikli zannederken çok geçmeden başka teknik-
lerde de becerikli olduğunu fark etmişim; iki beden arasındaki
rahatlama, duvarlarımda sıralanmış şişelerde bulunamayacak
bir tedavi. Sonraki haftalarda müthiş, olağanüstü bir aşka düş-

müştük. Benim o acı denizim sığlaşmaya başlamıştı; tekrar nefes alır olmuştum ve geleceğimi görebiliyordum – Frederick’li bir gelecek.

Ona âşık olduktan yalnızca birkaç ay sonra onu öldürmek için ölümcül dozda fare zehri kullanacağımı bilemezdim.

İlk ihanet. İlk kurban. Lekeli mirasın başlangıcı.

“Dükkân o zamanlar pek eğlenceli bir yer değildi herhalde,” dedi Eliza hayal kırıklığına uğramış gibi başını çevirirken. “Zehir yok, gizli oda yok? Poff. Gizli odaları herkes sever.”

Masumiyetine gıpta etsem de bir zamanlar sevilen bir yerin – gizli oda olsun olmasın – kaybettikleriyle büyüsunü yitirmesinin nasıl bir lanet olduğunu anlamayacak kadar küçüktü. “Mesele eğlence değil, Eliza. Mesele *gizlilik*. Bir şeylerin *gizlenmesi* de bu anlama gelir. Herkes zehir satın alabilir ama çırpılmış yumurtanın içine öyle pat diye damlatamazsın çünkü yetkililer kalıntı bulabilir ya da çöpte zehrin kutusunu görebilir. Hayır, öyle zekice örtülmeli ki izi sürülememeli. Zehir o yumurtanın içine gizlenmiş durumda, tıpkı benim dükkânımın bir deponun derinliklerine gizlendiği gibi. Böylece burada olmaması gereken herhangi biri hiç şüphe duymadan arkasını dönüp gider. Ön taraftaki depo odası, benim için bir güvenlik alanı diyebiliriz.”

Eliza başıyla onayladı, yaptığı topuz ensesinin dibinde hopladı. Yakında güzel bir genç kadın olacaktı. O uzun kirpikleri ve keskin yüz hatlarıyla çoğu kadından daha güzel. Yumurta tabağını kucaklayıp göğsüne bastırdı. “O zaman bana lazım olan sadece bunlar sanırım.” Cebinden birkaç bozuk para çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktı. Hızlıca saydım: Dört şilin, altı peni.

Ayağa kalktı, ardından parmaklarının ucuyla dudaklarına dokundu. “Peki onları nasıl taşıyacağım? Elbisemin cebine koyarsam kırılmalarından korkuyorum.”

Onun üç katı yaşında kadınlara zehir satmışım ve ceplerinde şingır şingır sallanan şişeleri hiç düşünmemişlerdi. Görünüşe bakılırsa Eliza hepsinden daha zekiydi. Ona kırmızıya çalan cam bir kavanoz uzattım ve yumurtaları dikkatle kavanoza yerleş-

tirdik. Her yumurtanın üzerine bir santim kadar talaş serptikten sonra diğer yumurtayı koyduk. "Yine de dikkatli taşı," diye uyardım. "Ayrıca..." Bir elimi usulca onunkinin üzerine götürdüm. "Gerekirse bir yumurta da iş görür."

Birden yüzü ciddileşti ve o an, gençliğine ve şimdiye kadar sergilediği neşesine rağmen aslında yapacağı şeyin ciddiyetini kavramış olduğunu anladım. "Teşekkürler Bayan... şey..."

"Nella," dedim. "Nella Clavinger. Peki *adamın* adı ne?"

"Thompson Amwell," dedi özgüvenle. "Warwick Yolu'nda, katedralin yanında." Kavanozu kaldırarak yumurtaların içinde düzgün durduğundan emin oldu ama sonra kaşlarını çatı. Kavanozun üzerine basılmış küçük resme bakarak, "Ayı," dedi. Annem o ayı baskısına uzun zaman önce karar vermişti, zira Londra'da sayısız Arka Sokak vardı ama yalnızca bizimki Ayı Sokak'ın paralelindeydi. Kavanozun üzerindeki küçük baskı son derece zararsızdı ve yalnızca bilmesi gerekenlerin fark ettiği bir şeydi.

"Evet," dedim, "böylece kavanozu başka bir kavanozla karıştırmazsın."

Eliza kapıya doğru bir adım attı. Tek parmağını girişin bitişiğindeki kararmış taşlardan birinin üzerinde gezdirirken eli titremiyordu. İsin içinde keskin bir iz bıraktı, parmak genişliğinde lekesiz bir taş parçası çıktı ortaya. Gülümsedi, sanki bir kâğıt parçasına resmimi çizmiş gibi eğlenmişti. "Teşekkürler, Bayan Nella. Şunu da belirtmeliyim ki çayınıza bayıldım, bu gizli dükkâna bayıldım ve tekrar karşılaşmayı çok isterim."

Kaşlarımı kaldırdım. Benim müşterilerim iş icabı adam öldürmezdi ve tıbbi bir tedavi için geri gelmediği sürece onu tekrar görmeyi beklemiyordum. Ama bu meraklı kıza gülümsemekle yetindim. "Evet," dedim. "Belki tekrar karşılaşırız." Kapının sürgüsünü açtım, içeri doğru çektim ve Eliza'nın depo odasından sokağa çıkmasını, küçük bedeninin dışarıdaki gölgelerin arasına karışmasını izledim.

Gidişinden sonra birkaç dakika kızın ziyaretini düşündüm.

Tuhaf bir gençti. Görevini tamamlayacağına şüphem yoktu ve normalde neşesiz bir yer olan bu zehir dükkânına geçici bir neşe getirdiği için minnettardım. Onu geri evirmediğime, mektubunu okuduğum o ilk anda duyduğum uğursuz hislere kulak asmadığıma memnundum.

Tekrar masaya oturdum, kayıt defterimi kendime çektim. Arka sayfayı çevirerek bir sonraki boş yeri buldum ve kaydımı girmeye hazırlandım.

Sonra kalemin ucunu mürekkep şişesine batırdım, kâğıdın üzerine götürdüm ve yazdım:

Thompson Amwell. Yumurta ii NV. 4 şubat 1791.

Bn. Eliza Fanning hesabına, yaş on iki.

6

CAROLINE

Günümüz, Pazartesi

Islak ayakkabılarımdaki çamuru silkeledim ve su boyunca ilerlemeye devam ettim. Çamur kazısı tur grubundaki diğer insanlarla aramdaki mesafeyi açtıkça konuşmaları azaldı ve usulca akan nehrin yumuşak dalgaları beni su kıyısına çağırdı. Başımı kaldırıp göğe baktım; çürümüş gibi görünen bir bulut dolaşıyordu tepede. Ürperdim ve bulutun geçmesi için bekledim ama peşinden başka bulutlar da geldi. Bir fırtınanın hızla yaklaştığından korktum.

Kollarımı kavuşturarak ayaklarımın etrafına baktım, gri ve bakır rengi taşlar vardı. *Aykırılıkları ara*, demişti Bekâr Alf. Suya bir adım daha yaklaştım, alçak dalgaların bana doğru süzülüşünü ve sabit, yavaş bir ritimle geri çekilişini izledim; ta ki bir tekne hızla geçip de daha yakına su fışkırtana kadar. Sonra o sesi duydum: o boş *guluk* sesini. Sanki su baloncukları şişeye dolarmış gibi.

Su çekilirken sese yaklaştım ve cam bir şişe gördüm, mavimsi bir rengi vardı, iki taşın arasına oturmuştu. Belki eski bir gazoz şişesiydi.

İncelemek için diz çöktüm ve şişenin dar ucunu tutup çektim ama tabanı taşların arasına iyice sıkışmıştı. Şişeyi çevirirken yan

tarafında küçük bir resim gördüm. Bir marka tescili ya da şirket logosu olabilir miydi? Büyük taşlardan birini çekip nesneyi en sonunda kurtardım ve aradaki çatlaktan çekip çıkardım.

Şişe en fazla 10-12 santim kadardı -küçüklüğüne bakılırsa daha çok şişecik denebilirdi- ve yarı saydam, gök mavisi bir camdan yapılmıştı, bir çamur katmanıyla sarmalanmıştı. Şişeyi suya daldırdım ve eldivenli elimle çamuru sildim. Sonra şişeyi kaldırıp daha yakından inceledim. Yan taraftaki resim basit bir baskıya benziyordu, muhtemelen makineyle değil de elle yapılmıştı ve bir hayvanı andırıyordu.

Ne bulduğuma dair bir fikrim olmasa da Bekâr Alf'i çağırma-ya yetecek kadar ilginç olduğunu düşündüm. Ama o zaten bana doğru yürümeye başlamıştı. "Ne buldun?" diye sordu.

"Emin değilim," dedi. "Küçük bir şişe, üzerine de küçük bir hayvan basılmış."

Bekâr Alf yüzüne doğru kaldırarak şişeye baktı. Elinde evirip çevirdi, tırnağının ucunu cama sürttü. "Ne tuhaf. Eczacı şişesine çok benziyor ama genellikle üzerinde başka işaretler olur - şirket adı, tarih, adres gibi. Belki de bu bir ev malzemesidir, kim bilir. Birileri bu şekilde baskı becerilerini geliştirmiş olabilir. Umarım bundan ileri taşımışlardır." Şişenin dibini incelerken bir süre sessizce dikildi. "Cam da bazı yerlerde eşitsiz. Bunun fabrika yapımı olmadığı kesin, yani eski bir şey olmadı. İstersen sende kalabilir." Ellerini iki yana açtı. "Büyüleyici, değil mi? Kendi işim diye söylemiyorum ama dünyadaki en iyi iş."

Kendimi zorlayarak hafifçe gülümsedim, kendi işim için bunu söyleyemediğimden biraz kıskanmıştım. Kuşkusuz, bir aile çiftliğindeki modası geçmiş bir bilgisayarda, modası geçmiş yazılımlarla sayıları toplamak insanı Bekâr Alf'in şimdi gülümsediği gibi gülümsetmiyordu pek. Benden önce otuz yıldan uzun bir süre annemin çalıştığı berbat, sarı meşeden masanın ar-
dında tüketiyordum günlerimi. On yıl önce yeni ev almış bir işsizken çiftlikte bir iş fırsatı geri çevrilemeyecek kadar iyi gelmişti ama bazen neden bu kadar uzun devam ettiğimi düşünmüyor

değildim. Yerel bir okulda tarih dersi veremiyor olmam başka seçeneklerim olmadığı anlamına gelmezdi; çiftlikteki yönetim işlerinden daha ilginç *bir şeyler* mutlaka olmalıydı.

Ama *çocuklar*. James'in de sık sık hatırlattığı gibi günün birinde çocuklar da resme dahil olduğunda işimin istikrarı önem kazanacaktı. Ben de kaldım ve hayal kırıklığına ve acaba buraya tıklararak daha büyük, belki tamamen farklı bir şeyleri kaçınıyor muyum minvalindeki huzursuz seslere karşı bağışıklık geliştirdim.

Nehir kenarında Bekâr Alfle dikilirken onun da uzun zaman önce pek de ilgi çekici olmayan bir masa başı işinde çalışma olasılığını düşündüm. Nihayetinde hayatın haftada kırk saat sefalet çekemeyeceği kadar kısa olduğuna mı karar vermişti acaba? Ya da belki de bundan daha cesur, benden daha cüretkâr biriydi ve tutkusunu –çamur kazısını– bir kariyere dönüştürmüştü. Ona sormayı düşündüm ama fırsatını bulamadan turdaki başka biri bulduğu bir şeyi incelemesi için onu yanına çağırdı.

Şişeyi geri aldım ve yerine koymaya niyetlenerek öne eğildim ama hassas, özlem dolu bir parçam bunu yapmayı reddetti. Bu şişeyi en son ellerinde tutmuş olan her kimse onunla aramda tuhaf bir bağ hissettim – bu camın üzerinde şu an benim parmaklarımın bıraktığına benzer izler bırakan son insanla doğuştan gelen bir akrabalık. Bu gök mavisi şişede nasıl bir tentür saklamışlardı? Peki kime yardım etmeye, kimi iyileştirmeye çalışıyorlardı?

Nehir yatağında bu nesneyi bulma olasılığımı düşünürken gözlerim yanmaya başladı: muhtemelen bir zamanlar pek de önemi olmayan, adı bir ders kitabında geçmeyen ama yaşamı yine de büyüleyici olan bir insana ait tarihsel bir nesne. Tarihi bu kadar büyüleyici bulmamın nedeni tam da buydu: Bu şişeyi son tutan kişiyle aramda asırlar olabilirdi ama ikimiz de parmaklarımızın arasında aynı serin camı hissetmiştik. Sanki evren o kendine has tuhaf ve saçma tarzıyla bana ulaşıyor, bir zamanlar geçitmiş dönemlerden kalma önemsiz parçalar karşısında duyduğum coşkuyu hatırlatıyordu. Keşke zamanın üzerinde birikmiş çamurun altına bakabilseydim.

İşte o an, o sabah Heathrow'a indiğimden beri bir kez bile James için ağlamadığımı idrak ettim. Hem Londra'ya tam da bu nedenle kaçmamış mıydım? Sadece birkaç dakikalığına da olsa o kötücül keder yığından uzaklaşmak için? Londra'ya nefes almaya gelmişim ve zamanımın bir kısmını tam bir çamur çukuru içinde geçirsem de çok iyi gelmişti.

Yapmam gereken şeyin şişeyi saklamak olduğunu biliyordum. Bu şişenin bir zamanlar ait olduğu kişi her kimse ona duyduğum belli belirsiz bağlılık yüzünden değildi sadece; onu James'le birlikte uygulamayı planladığımız orijinal tatil rotasının bir parçası bile olmayan bir çamur kazısı turunda bulduğum içindi. Bu nehir yatağına kendi başıma gelmişim. Ellerimi iki kaya arasındaki çamurlu çatlağa daldırmışım. Gözyaşlarını savmışım. Bu cam nesne –narin ama yine de bozulmamış, tıpkı benim gibi– benim de cesur ve maceracı olabileceğimin, kendi başıma zorlu şeyler yapabileceğimin kanıtıydı. Şişeyi cebime attım.

Tepemizdeki bulutlar toplanmaya devam etti ve nehrin batı tarafında bir yerlere yıldırım düştü. Bekâr Alf bizi yanına çağırdı. "Kusura bakmayın, millet," diye haykırdı, "ama yıldırım düştükten sonra devam edemeyiz. Toparlanalım. Tekrar katılmak isteyen olursa yarın aynı saatte tekrar toplanacağız."

Eldivenlerimi çıkararak Bekâr Alf'e doğru ilerledim. Artık çevreme bir şekilde alıştığım için turun erken bitmesi karşısında hayal kırıklığına uğramışım elimde olmadan. Ne de olsa az önce ilk gerçek buluntumu elde etmişim ve merakım artmıştı, aramaya devam etmek istiyordum. Böyle bir hobinin nasıl bağımlılığa dönüştüğünü anlayabiliyordum.

"Yerimde olsan," diye sordum Alf'e, "şişeyle ilgili daha fazlasını öğrenmek için nereye giderdin?" Alf'in sıradan bir ecza şişesinde görmeyi beklediği işaretler olmasa da belki yine de şişeyle ilgili bir şeyler öğrenebilirdim – özellikle de yan tarafına basılmış küçük hayvanı düşünürsek, ki bana kalırsa dört ayak üstünde yürüyen bir ayıya benziyordu.

Alf bana sıcak bir tebessümle bakarak eldivenlerimi salladı ve diğerleriyle birlikte bir kovaya attı. "Ah, sanırım onu cam yapımıyla ilgilenen bir amatöre ya da koleksiyonere götürebilirsin. Cilalar, kalıplar ve teknikler zaman içinde değişti, belki birileri tarihi çıkarmana yardımcı olabilir."

Başımla onayladım, "amatör" bir camcıyı nerede bulabilirim, hiçbir fikrim yoktu. "Sence buradan, Londra'dan bir şey mi?" Daha önce başka bir katılımcıya Windsor Kalesi'nin kırk kilometre batıda kaldığını söylemişti. Kim bilir bu şişe ne mesafeler aşmıştı ve nereden geliyordu.

Bir kaşını kaldırdı. "Üzerinde bir adres ya da bize yardımcı olabilecek herhangi bir metin yokken mi? Belirlemek neredeyse imkânsız." Tepemizde bir gök gürültüsü koptu. Bekâr Alf tereddüt etti, benim gibi meraklı bir çaylağa yardım etmekle ikimizi de kuru ve güvende tutma arzusu arasında kalmıştı. "Bak ne diyeceğim," dedi. "Britanya Kütüphanesi'ne gidip haritalar bölümünden Gaynor'ı sorsana. Ona seni benim gönderdiğimi söyle." Saatini kontrol etti. "Kapanmasına pek bir şey kalmadı, o yüzden acele etsen iyi olur. Metroyu kullan, Thameslink'ten St. Pancras'a. En hızlı öyle gidersin, ıslanmazsın da. Ayrıca fırtınanın dinmesini beklemek için hiç de fena bir yer sayılmaz."

Ona teşekkür ederek aceleyle ayrıldım, fırtına kopmadan önce hâlâ birkaç dakikam olduğunu umuyordum. Telefonumu çıkardım ve istasyonun sadece birkaç blok ileride olduğunu görünce rahatlayarak iç geçirdim ve şehirde tek başıma on gün geçireceksem metroyu öğrenme zamanımın geldiği gerçeğine kendimi alıştırmaya çalıştım.

Tren istasyonundan bir sağanağın ortasına çıkar çıkmaz hemen ileride Britanya Kütüphanesi'ni gördüm. Gömleğimin içini havalandırmak için boş bir çabayla yakamı çekiştirerek koşmaya başladım. Daha da beteri, nehir kıyısında bir su birikintisine bastığımda suyla dolan ayakkabım hâlâ sıırılsıklamdı. Nihayet kütüphaneye adım attığımda penceredeki yansıma bir göz attım

ve Gaynor'ın perişan görüntüm yüzünden beni geri çevireceğinden korkarak iç geçirdim.

Yayalar, turistler ve öğrenciler kütüphanenin fuayesini doldurmuştu, hepsi yağmurdan korunmaya çalışıyordu. Yine de sanki orada olmak için gerçek bir nedeni olmayan tek kişi benmişim gibi hissediyordum. Diğer insanların çoğunda sırt çantaları ve fotoğraf makineleri varken ben cebimde tanımsız bir cam parçası ve gerçekten burada çalışıp çalışmadığı bile muamma olan birinin ismiyle gelmişim. Vazgeçme fikrini bir anlığına aklımdan geçirdim; belki de kendime bir sandviç alıp gerçek bir gezi planı yapma zamanı gelmişti.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez başımı iki yana salladım. Tam da James'in söyleyeceği bir şeydi bu. Yağmur kütüphanenin camlarını dövmeye devam ederken mantığın sesine aldırılmama çalıştım – hani şu bana Cambridge başvurumu yırtıp atmamı söyleyen ve aile çiftliğinde işe girmeye teşvik eden o sese. Onun yerine eski Caroline –on yıl önceki Caroline, parmağındaki tektaşla gözü kamaşmamış olan azimli öğrenci– olsa ne yapardı diye sordum kendime.

Gözleri kocaman açılmış bir grup turistin boş boş takıldığı basamaklara doğru ilerledim. Turistlerin önünde kocaman bir broşür açılmıştı ve şemsiye kılıfları ayaklarının dibine dağılmıştı. Basamakların yanında genç bir kadın görevlinin oturduğu bir masa vardı; ona yaklaştım, sırlıklam olmuş, paçoz kıyafetlerim karşısında bir memnuniyetsizlik belirtisi göstermeyince rahatladım.

Ona Gaynor'la konuşmam gerektiğini söyledim ama görevli kıkırdadı. "Binden fazla çalışmamız var," dedi. "Hangi departmanda çalıştığınızı biliyor musunuz?"

"Haritalar," dedim, bir anda kendimi bir dakika öncesinden birazcık daha makul hissederek. Görevli bilgisayarını kontrol etti, başını onaylar gibi salladı ve üçüncü kattaki Harita Okuma Odası'nın Araştırma Masası'nda Gaynor Baymont diye birinin çalıştığını teyit etti. Bana asansörleri gösterdi.

Birkaç dakika sonra Haritalar Odası'ndaki Araştırma Masası'nda dikilmiş, bir elinde büyüteç, diğerinde kurşun kalemle siyah beyaz bir haritanın üzerine eğilmiş, dalgalı kestane saçları olan otuzlarındaki çekici bir kadını izliyordum. İşine o kadar yoğunlaşmıştı ki alnı kırıışmıştı. Bir ya da iki dakika sonra doğrulup sırtını dikleştirdi, beni görünce irkildi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye fısıldadım, odada neredeyse çıt çıkmıyordu. "Gaynor'a bakmıştım?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve gülümsedi. "Doğru yerdesin. Gaynor benim." Büyüteci bıraktı ve bir saç tutamını yüzünden çekti. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Şimdi karşısında böyle dikilmişken isteyeceğim şey saçma geldi. Belli ki önündeki harita -gelişigüzel çizgiler ve minicik etiketler karmaşası- o an onun için önemli bir araştırmanın parçasıydı. "Daha sonra gelebilirim," derken bir yanım onun da bu fikre tutunarak beni göndermesini, böylece bugünü daha üretken bir şeyler yaparak geçirmeye zorlamasını umuyordu.

"Ah, saçmalama. Bu harita yüz elli yıllık. Beş dakika içinde hiçbir şey değişmeyecek ya."

Elimi cebine atarken Gaynor'ın şaşkın bakışlarını üzerimde hissettim: Muhtemelen öğrencilerin ona uzun parşömen boruları uzatmasına alışkındı, yağmurdan sıırıslıklam olmuş bir kadının cebinden çıkardığı küçük nesnelere değil. "Kısa bir süre önce nehrin orada buldum bunu. Bir grupla birlikte çamur kazısı yapıyordum, Alf diye bir adam vardı başında. İşte o bana gelip seni görmemi söyledi. Onu tanıyor musun?"

Gaynor kocaman sırıttı. "Babam olur kendisi."

"Ya!" diye haykırdım. Yakınlardaki biri öfkeli bakışlarını bana yöneltti. Bekâr Alf'in bana bunu söylememesi tam bir sinsilik örneğiydi. "Şey, şu tarafında küçük bir görsel var" -elimle gösterdim- "ve şişenin üzerindeki tek işaret de bu. Sanırım bir ayı. Acaba nereden gelmiştir diye merak ettim."

Gaynor merakla başını eğdi. "Çoğu insan böyle bir şeye ilgi

göstermezdi." Gaynor avucunu uzattı ve şişeyi ona verdim. "Tarihçi falan olmalısın. Ya da bir araştırmacı."

Gülümsedim. "Profesyonel olarak değil, hayır. Ama tarihe ilgim var."

Gaynor bana baktı. "Kafalarımız uyuşuyor. İşim gereği her türlü harita görüyorum ama eski, anlaşılmaz olanlar en sevdiğilerim. Her zaman yoruma yer var, zira mekânların zaman içinde dönüşmesi de sık sık görülen bir şey."

Mekânlar ve insanlar, diye düşündüm kendi kendime. Tam o an kendimdeki değişimi hissedebiliyordum: İçimdeki hoşnutsuzluk, macera olasılığına, geçmiş dönemlere dair uzun zaman önce kaybettiğim o coşkuya doğru bir yolculuğa bağlanıyordu.

Gaynor şişeyi ışığa tuttu. "Buna benzer birkaç antika şişe görmüştüm ama normalde biraz daha büyük olurlar. Onları hep tiksindirici bulmuşumdur, ne de olsa bir zamanlar içinde ne olduğunu bilmiyoruz. Çocukken kan ya da arsenik olduğunu hayal ederdim." Baskıya daha yakından baktı, bir parmağını minyatür hayvanın üzerinde gezdirdi. "Küçük bir ayıya benziyor. Başka işaret olmaması tuhaf ama muhtemelen bir zamanlar bir dükkân sahibine ait olduğu söylenebilir, eczacı falan gibi." İç geçirerek şişeyi bana geri uzattı. "Babamın altın gibi bir kalbi vardır ama seni neden bana gönderdi bilmiyorum. Bu şişenin ne olduğuna ya da nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yok." Tekrar önündeki haritaya döndü, bana kısa sohbetimizin sona erdiğini ifade etmenin nazik bir yoluydu bu.

Çıkamaz bir sokaktı bu ve hayal kırıklığı ruhuma işlerken yüzüm düştü. Gaynor'a zaman ayırdığı için teşekkür ettim, şişeyi cebime attım ve masadan uzaklaştım. Ama giderken arkamdan seslendi. "Affedersin, hanımefendi, adını sormadım?"

"Caroline. Caroline Parcewell."

"Birleşik Devletler'den mi geliyorsun?"

Gülümsedim. "Aksanım beni ele veriyordur tabii. Evet, gezmeye geldim."

Gaynor bir kalem alıp haritanın üzerine eğildi. "Peki, Caroli-
ne, sana yardımcı olabileceğim başka bir şey olursa ya da şeyle
ilgili bir şeyler öğrenirsen bana haber ver lütfen."

"Elbette," dedim. Şevkim biraz kırıldığından nesneyi ve ça-
mur kazısı macerasını tamamen unutmaya kararlıyım. Zaten
bir şeyler bulacağıma da pek inanmıyordum.

7

ELIZA

5 Şubat 1791

Karnımda daha önce hiç duymadığım bir ağrıyla uyandım. Ellerimi geceliğimin altına yerleştirdim ve parmaklarımı tenime bastırdım. Derim sıcak ve şişmiş gibiydi. Uyuşturan bir ağrı iyice yayılmaya başlarken dişlerimi sıktım.

Çok fazla şeker yediğim ya da evin yaz bahçesinde ateşböcekleriyle birlikte dönüp durduğum zamanki ağırlara benzemiyordu. Bu ağrı daha aşağıdaydı, sanki bağırsaklarımı boşaltmam gerekiyormuş gibi. Lazımlığıma koştum ama o ağırlık yine de gitmedi.

Ah, ama önümde nasıl da önemli bir görev uzanıyordu! Hanımımın şimdiye kadar bana verdiği en önemli görev. Yıkadığım tüm bulaşıklardan, pişirdiğim tatlılardan ya da mühürlediğim zarflardan daha önemliydi. Kendimi iyi hissetmediğimi ve yatakta kalmak istediğimi söyleyerek onu hayal kırıklığına uğratamazdım. Bu bahaneler ailemin çiftliğinde atların tımarlanması ya da fasulyelerin toplanması gereken günlerde işe yarayabilirdi. Ama bugün olmazdı, Amwell ailesine ait, yüksek tuğla binada olmazdı.

Geceliğimi çıkararak küvete doğru ilerledim, bu rahatsızlığı görmezden gelmeye kararlıyım. Yıkanırken, tavan arasındaki

odamı toplarken ve karyolamın ucunda uyuyan tombul tekir ke-
diyi okşarken sanki yüksek sesle söylemek durumu daha inanılır
kılacakmış gibi kendi kendime fısıldadım: "Bu sabah ona zehirli
yumurtaları vereceğim."

Yumurtalar. Kül kavanozunda öylece duruyorlardı, kavanoz
da yatağın yanında asılı duran elbisemin cebindeydi. Kavanozu
çıkartıp göğsüme bastırdım, camın serinliği geceliğimin üzerin-
den bile tenime değdi. Kavanozu daha sıkı tutarken ellerim bi-
razcık olsun titremedi.

Cesur bir kızdım ben, en azından bazı konularda.

İki yıl önce, on yaşındayken annemle birlikte Swindon'daki kü-
çük köyümüzden çıkmış ve gelişmekte olan Londra şehrine gel-
miştim. Daha önce Londra'da hiç bulunmamıştım ve pisliğiyle
zenginliğine dair dedikodular duymuştum sadece. "Bizim gibi
insanlar için yaşaması zor bir yer," diye mırıldanırdı çiftçi olan
babam sürekli.

Ama annem ona katılmıyordu. Bana gizli gizli Londra'nın
parlak renklerinden -kiliselerin altın rengi kulelerinden, elbi-
selerin tavuskuşu mavilerinden- ve şehirdeki bir sürü acayip
dükkân ve mağazadan bahsederdi. Yelek giyen egzotik hayvan-
ları, terbiyecilerinin onları şehrin sokaklarında dolaştırmalarını
ve sıcak bademli-vişneli çörek satan, önünde sıra sıra insanların
biriktiği pazar tezgâhlarını anlatırdı.

Benim gibi etrafı büyükbaş hayvanlarla ve yalnızca acı mey-
veler veren yabani çalılarla çevrili bir kız için böyle bir şeyi hayal
etmek dahi imkânsızdı.

Dört abim çiftlik işlerine yardım ederken annem uygun yaşa
geldiğimde Londra'da beni yerleştirebileceği bir yer bulma ko-
nusunda ısrar etmişti. Makul bir yaşta kırsal kesimden ayrılmaz-
sam çayırlar ve domuz ağılları dışında bir yaşam göremeyeceği-
mi biliyordu. Annemle babam aylarca bu konuda kavga etseler
de annem biraz olsun yumuşamamıştı.

Ayrıldığım sabah gözyaşlarıyla dolu, gergin bir gündü. Ba-

bam çiftlikte işe yarayan iki elden olduğuna yanıyordu; annem de en küçük çocuğundan ayrıldığına. "Sanki kalbimin bir parçasını kesiyormuşum gibi," diye hıçkırarak, çantama az önce koyduğu kucak battaniyesini düzeltmişti. "Ama senin de benimki gibi bir yaşam sürmene izin vermeyeceğim."

Nihai durağımız hizmetli kayıt bürosuydu. Kasabaya doğru ilerlerken annem bana doğru eğilmiş, sesindeki kederin yerini şimdi coşku almıştı. "Hayatın seni götürdüğü yerden başlamalısın," demişti dizimi tutarak, "ve oradan yukarı tırmanmalısın. Bulaşıkçı ya da ev hizmetçisi olarak başlamakta kötü bir şey yok. Hem Londra sihirli bir yer."

"Sihirli ne demek, anne?" diye sormuştum. Şehir görüş alanıma girmeye başlarken gözlerim kocaman açılmıştı. Masmavi ve berrak bir gündü; şimdiden ellerimdeki nasırların küçülmeye başladığını hayal etmiştim.

"Yani Londra'da istediğin her şey olabilirsin," diye yanıtlamıştı. "Çiftliklerde, tarlalarda seni bekleyen bir şey yok. Çitler tıpkı domuzları ve beni içeride tuttukları gibi seni de içeride tutacaktı. Ama Londra öyle mi? Eh, zamanla, anlamaya başladıkça sen de bir sihirbaz gibi kendi gücünü kullanacaksın. Böylesine büyük bir şehirde fakir bir kız bile ne isterse ona dönüşebilir."

"Tıpkı indigo kelebek gibi," demiştim, yaz boyunca bozkırda gördüğüm katı kozaları düşünerek. Birkaç güne kadar kozalar is gibi kararacaktı, sanki içindeki hayvan ölesiye pörsümüştü gibi. Ama sonra karanlık kalkacak, kelebeğin çarpıcı mavilikteki kanatlarını, kâğıtsı zarını gözler önüne serecekti. Çok geçmeden de kanatlar kozayı parçalayacak ve kelebek uçmaya başlayacaktı.

"Evet, kelebek gibi," diye onaylamıştı annem. "Güçlü insanlar bile bir kozanın içinde neler olduğunu açıklayamıyor. Şüphesiz sihir bu; tıpkı Londra'da olanlar gibi."

O andan sonra *sihir* denen bu şey hakkında daha çok şey öğrenmek istemiş ve demin vardığımız şehri keşfetmek için sabırsızlanmaya başlamıştım.

Hizmetli kayıt bürosunda iki kadın beni incelerken annem

sabırla kenarda beklemişti. Kadınlardan biri pembe satenden bir elbise giyip kenarı dantelli bir şapka takmış olan Bayan Amwell'di. Ona bakmaktan alamıyordum kendimi: Hayatımda hiç pembe satenden bir elbise görmemiştim.

Bayan Amwell beni ilk görüşte sevmiş gibiydi. Benimle konuşmak için öne doğru eğilmişti, o kadar çömelmişti ki yüzlerimiz neredeyse birbirine değecekti ve çok geçmeden kolunu gözleri yaşlarla dolmuş olan annemin omzuna atmıştı. Bayan Amwell nihayet elimi eline aldığı anda keyiflenmiştim, beni bürünün ön tarafındaki geniş, maun rengi bir masaya götürmüş ve görevliden belgeleri istemişti.

Gerekli bilgileri doldururken Bayan Amwell'in elinin fena hâlde titrediğini fark etmiştim. Kalem sabit tutmak için büyük bir çaba harcıyor gibiydi. Kelimeleri eğri büğrüydü ve tuhaf açılardaydı ama bana pek bir anlam ifade etmiyordu. O günlerde henüz okuyamıyordum ve el yazılarının hepsi okunaksız geliyordu.

Annemle gözyaşları içinde vedalaştıktan sonra yeni hanımınla birlikte bir faytona binerek kocası Bay Amwell'le birlikte yaşadıkları eve gitmiştik. İlk başta bulaşıkhanede çalışacaktım. Bayan Amwell beni aşçı ve mutfak hizmetçisi Sally'yle tanıştırmıştı.

Sonraki haftalarda Sally sözünü hiç esirgemeyecekti: Ona göre ben bir tencereyi ovmanın doğru yolunu ya da patatese zarar vermeden köklerini yolmayı bilmiyordum. O bana bir şeyleri nasıl "doğru" yapacağımı gösterirken hiç şikâyet etmezdim, zira Amwell ailesinin yanında olmaktan keyif alıyordum. Tavan arasında kendime özel odam vardı ki bu da annemin bana beklememi söylediğinden fazlasıydı ve odamdan, aşağıda uzanan sokaktaki eğlenceli, hiç dinmeyen hareketliliği izleyebiliyordum: telaşla geçen tahtırevanlar, görünmeyen mallarla dolu devasa kutular taşıyan hamallar, yeni yeni aşka düştüklerine inandığım genç bir çiftin geliş gidişleri.

Sonunda Sally benim becerilerime ikna olmuş ve yemekleri

hazırlarken ona yardım etmeme izin vermişti. Tıpkı annemin dediği gibi, yukarı doğru küçük bir hamle gibi gelmiş ve bana umut vermişti bu; bir gün ben de Londra'nın muhteşem sokaklarında, patates ve tencereden daha büyük bir şeylerin peşinde koşturabilirim diye umuyordum.

Bir sabah tabaklardan birindeki kurutulmuş bitkileri dikkatle düzenlerken bir hizmetçi merdivenden koşarak inmiş, Bayan Amwell'in misafir odasında beni görmek istediğini söylemişti. Birden dehşete kapılmıştım. Yanlış bir şeyler yaptığımdan eminim ve basamakları ağır ağır çıkarken içim korkuyla dolmuştu. Amwelllerin evine geleli daha iki ay bile olmamıştı; bu kadar kısa bir sürede kovulursam annem dehşete düşerdi.

Ama hanımımın soluk mavi misafir odasına girdiğimde Bayan Amwell arkamdan kapıyı kapamış ve bana gülümseyerek yazı masasına, yanına oturmamı söylemişti. Masanın üzerinde bir kitap açıp boş bir kâğıtla kalem ve mürekkep şişesi çıkarmıştı. Kitaptaki bazı kelimeleri işaret edip benden onları yazmamı istemişti.

Kalem tutarken kendimi hiç rahat hissetmiyordum ama sayfayı yakınımaya çekmiş ve sözcükleri yapabildiğimce elimi titretmeden kopyalamaya çalışmıştım. Bayan Amwell çalışmamı dikkatle izliyordu, kaşları birbirine değecek gibiydi, çenesi ellerindeydi. İlk birkaç kelimeyi bitirince birkaç kelime daha seçmişti ve kalem darbelerimdeki gelişmeyi hemen fark etmiştim. Hanımım da fark etmiş olacak ki onaylar gibi başını sallıyordu.

Daha sonra kâğıdı kenara çekip kitabı kaldırarak bana kelimelerden herhangi birini anlayıp anlamadığımı sormuştu, ben de başımı iki yana sallamıştım. Sonra kısa sözcüklerden bir kaçını -o, at, erik- ve her harfin kendine özgü bir sesi olduğunu, kâğıdın üzerinde bir araya gelen sözcüklerin bir fikir, bir hikâye anlattığını açıklamıştı.

Sihir gibi, diye düşünmüştüm. İnsan bakmayı bilirse sihir her yerdeydi.

O öğleden sonra misafir odasındaki çalışmamız, ilk dersimiz-

di. Bazen günde iki kez yaptığımız sayısız dersin ilkiydi; zira hanımımın kayıt bürosundayken fark ettiğim durumu giderek kötüleşiyordu. Elindeki titreme öyle şiddetlenmişti ki artık kendi yazışmalarını yapamıyordu ve onun adına yapmam için bana ihtiyacı vardı.

Zaman içinde mutfakta giderek daha az çalışır olmuştum ve Bayan Amwell beni sık sık misafir odasına çağırıyordu. Bu, evin diğer çalışanları tarafından pek hoş karşılanmıyordu, özellikle de Sally tarafından. Ama buna takılmıyordum: Benim hanımım Bayan Amwell'di, Sally değil. Ayrıca ganaş toplarını, kurdeleleri ve misafir odasındaki ocağın yanı başındaki kâtiplik derslerini reddedemezdim, öyle değil mi?

Okumayı ve yazmayı öğrenmem aylar sürmüştü. Taşradan gelmemiş bir çocuk gibi konuşmayı öğrenmemse daha uzun. Ama Bayan Amwell harika bir öğretmendi: Nazik ve tatlı dilliydi, harfleri oluşturabilmem için elimi kendi eliyle kavıyor, kalem kaydığında benimle birlikte gülüyordu. Evime dair tüm düşüncelerim bir bir siliniyordu; itiraf etmeye utanıyordum ama çiftliği bir daha hiç göresim yoktu. Londra'da, hanımımın misafir odasının ihtişamı içinde kalmak istiyordum. Hanımımın yazı masasındaki bu uzun öğleden sonraları, tek sıkıntımın kıskanç hizmetkârların bakışları olduğu o günler, en güzel anılarımdan bazılarını oluşturuyordu.

Sonra bir şeyler değişmişti. Bir yıl kadar önce, yüzümün yuvallaklığının dağılmaya ve korsemin kenarları sıkmaya başladığı sırada, artık daha fazla görmezden gelemiyordum: Başka, yeni bir bakışın üzerimde olduğu, birilerinin beni yakinen izlediği hissini.

Bay Amwell'di, hanımımın kocası. Ancak belli belirsiz anlayabildiğim nedenlerle bana dikkat etmeye başlamıştı. Hanımımın da bunu hissettiğinden emindim.

Vakit neredeyse gelmişti. Karın ağrım artık o kadar da kötü değildi; mutfakta dolanmak işe yaramış gibiydi. Buna minnet-

tardım, zira Nella'nın talimatlarını uygulamak için dikkatli ve sağlam olmalıydım. Hanımımın misafir odasında gülmüş geçilebilecek bir el kayması bugün çok kötü sonuçlar doğurabilirdi.

İki küçük yumurta tavada cızırdıyordu. Yumurtanın beyaz kenarları şişip kıvrılırken önlüğüme yağ sıçradı. Hareketsiz kaldım, yoğunlaştım ve kenarları tam da hanımımın sevdiği gibi bal rengine dönerken yumurtaları tavadan aldım. Onun yumurtalarını bir tabağa yerleştirdim, üzerine bir bez örtüp az öteye koydum. Ardından Nella'nın önerdiği sosla ilgilenerek birkaç dakika geçirdim.

Sos kıvamını alırken bunun henüz yapmadığım şeyi geri almak, henüz dikilmemiş ipliği sökmek için son an olduğunu fark ettim. Eğer devam edersem geçen günlerde asıldıklarını duyduğum şu Tyburn'deki adamlardan biri gibi olacaktım: Suçlu. Bunu düşününce tüylerim diken diken oldu ve kısacık bir an hanımıma yalan söylemeyi düşündüm; zehirli yumurtanın herhalde fazla zayıf kaldığını söylemeyi.

Başımı iki yana salladım. Böylesi bir yalan korkaklık demekti ve Bay Amwell hayatta kalırdı. Bayan Amwell'in başlattığı plan benim yüzümden başarısızlığa uğradı.

Bugün mutfakta bile olmamam gerekiyordu. Geçen hafta Sally, hasta annesini ziyaret etmek için Bayan Amwell'den birkaç gün izin istemişti. Hanımım onu göndermeye dünden razıydı ve hemen arkasından da yeni bir ders için beni misafir odasına çağırmişti. Ama bu ders kâtiplik ya da mektup yazma üzerine değildi; gizli eczane üzerineydi. Bana 3. Arka Sokak tarafındaki kapının hemen içindeki arpa fıçısına bir not bırakmam ve bu notta, ilaç için –bittabii ölümcül bir ilaçtı bu– döneceğim tarihi ve saati açıkça belirtmem gerektiğini anlatmıştı.

Hanımıma kocasına neden zarar vermek istediğini sormuştum; bir ay önce, yeni yılın hemen ardından hanımımın evden çıkıp bütün günü Lambeth yakınlarındaki kış bahçelerinde geçirdiği gün olanlar yüzünden olduğunu düşünüyordum.

O gün Bayan Amwell benden mektup yığınlarını düzenlememi istemiş, bahçelere gitmeden önce elime birkaç düzine mektup tutuşturmuştu ama baş ağrısı yüzünden işimi tamamlayamamıştım. Sabah ile öğlen arasında bir ara Bay Amwell beni yanaklarımdan yaşlar süzülürken görmüştü; gözlerimin ardındaki baskı öylesine dayanılmaz bir hâldeydi. Odama çekilip uyumam konusunda ısrarcı olmuştu. Birkaç dakika sonra da bana faydası olacağını söylediği bir içecek ikram etmişti. Keskin, bal rengi sıvıyı bir dikişte içmiştim ama öksürmem ve keskin bir soluk almama neden olmuştu. Hanımımın zaman zaman şişeden yudumladığı kanyağa benziyordu ama bir insan bile isteye böyle bir şeyi nasıl içerdi hiç anlamıyordum.

Odamın sessiz ve ferah konforu içinde uyuyarak baş ağrımı geçirmeye çalışmıştım. Derken hayvan yağı kokusuyla –don yağından mum– ve hanımımın alnımdaki serin dokunuşuyla uyanmıştım. Başımdaki ağrı geçmişti. Bayan Amwell bana ne zamandır uyuduğumu sormuştu; ben de ona dürüstçe bilmediğimi, sabah ile öğlen arasında bir ara uzandığımı söylemiştim. *Şimdi saat gece on buçuk*, demişti bana. Yani neredeyse on iki saat uyumuştum.

Bayan Amwell bana rüya görüp görmediğimi sormuştu. Başımı iki yana sallasam da belli belirsiz bir anı oluşmaya başlamıştı, birkaç saat önce gördüğüme emin olduğum bir rüya. Bay Amwell'in tavan arasındaki odamda olduğu bir hatıraydı; tombul tekir kediye karyolamın ucundaki yerinden kaldırıp koridora bırakmış, sonra da kapıyı kapayarak bana yaklaşmıştı. Yanıma oturarak elini karnımın üzerine koymuş ve konuşmaya başlamıştık. Ne kadar çabalasam da rüyamda ne konuştuğumuzu hatırlayamıyordum. Daha sonra Bay Amwell elini yukarı doğru oynatmaya, göbek deliğimin etrafında gezdirmeye başlamıştı ki uşaklardan biri aşağıdan seslenmişti; iki beyefendi gelmişti, acilen Bay Amwell'le görüşmeleri gerekiyordu.

Bu hikâyeyi hanımıma anlatmış ama rüya mı gerçek mi olduğunu bilmediğimi söylemiştim. Daha sonra hanımım endişeli

bir yüz ifadesiyle yanımda kalmıştı. Boş kanyak bardağını işaret ederek bana onu içirenin Bay Amwell olup olmadığını sormuştu. Onun içirdiğini söylemiştim. Eğilerek bana yaklaşmış ve ellerinden birini elimin üzerine koymuştu. "Bunu ilk kez mi yaptın?"

Başımınla onaylamıştım.

"Peki şimdi iyi misin? Ağrıyan bir yerin var mı?"

Başımı iki yana sallamıştım. Ağrım yoktu.

Hanımın bardağı dikkatle incelemiş, battaniyeleri etrafıma sıkıca sarmış ve bana iyi geceler dilemişti.

Ancak o gittikten sonra odamın dışından tekir kedinin yumuşak haykırışını duymuştum. Koridordaydı, içeri girebilmek için miyavlıyordu.

Şimdi büyük yumurtaları sanki camdan yapılmışlar gibi elime aldım. Ustalık isteyen bir iş olduğu su götürmezdi ve daha önce hiç yumurta kırarken ne kadar baskı uygulayacağımı bu kadar düşünmemiştim. Tava hâlâ sıcaktı ve sarılar neredeyse ânında pişmeye başladı. Zehirli bir koku falan solurum diye fazla yakında durmaya korktum, o yüzden de yumurtayı kolumu uzatarak karıştırdım. Çok geçmeden omzumda tıpkı taşrada ağaçlara çıkarken hissettiğim o ağrıyı hissettim.

Piştiklerinde iki büyük yumurtayı ikinci bir tabağa aldım. Sosa buladım ve dört yumurta kabuğunu da çöpe attım, önlüğümü düzelttim ve zehirli yumurtaları tepsinin doğru tarafına yerleştirdiğimden tamamen emin olduktan sonra mutfaktan çıktım.

Beyefendi ve hanımefendi çoktan oturmuş, yaklaşan ziyafetle ilgili sessiz bir sohbete başlamışlardı. "Bay Batford bir heykel sergisi olacağını söylüyor," dedi Bayan Amwell. "Dünyanın dört bir yanından tedarik edilmiş eserler."

Bay Amwell cevap yerine homurdandı ve yemek odasına girmemle birlikte bana baktı. "Hah," dedi. "İşte geldi."

"Güzel şeyler olacağını vadediyor." Hanımın köprücükke miğini ovuşturdu; parmaklarının değdiği yerde teni kıpkırmızı ve lekeliydi. Zehirli yumurtaların olduğu tepsiyi taşıyan ben ol-

duğum hâlde gergin görünüyordu ve bu beni niyeysel kızdırdı. Yumurtaları kendi alamayacak kadar korkmuştu ve şimdi de sinirlerine hâkim olamıyor gibiydi.

"Mımm," dedi adam karısına gözlerini benden ayırmadan. "Getir bakalım şunları. Hadi, çabuk ol, kızım."

Arkasından ona doğru bir adım yaklaşarak tepsinin sağ tarafındaki tabağını kaldırdım ve dikkatle önüne koydum. Bunu yaparken elini bacaklarımın arkasına uzattı ve eteğimin ağır kumaşını incelikle yukarı kaldırdı. Bir elini dizimin arkasında gezdirdi, sonra kalçamın altına doğru çıktı.

"Çok hoş," dedi nihayet elini çekip çatalını alırken. Dokunduğu yerler kaşındı, tenimin altında görünmez bir döküntü gibi. Ondan uzaklaştım ve ikinci tabağı hanımımın önüne koydum.

Bana başıyla onay verirken köprücük kemiği hâlâ kıpkırmızıydı. Gözleri kederli ve karanlıktı, arkasındaki duvar kâğıdında bulunan kestane rengi güller kadar donuktu.

Yemek odasının köşesindeki yerimi aldım ve taş gibi hareketsiz durarak birazdan olacakları beklemeye başladım.

8

CAROLINE

Günümüz, Pazartesi

O gecenin ilerleyen saatlerinde uyandığımda komodinin üzerindeki saat 03:00'ı gösteriyordu. İnledim ve loş kırmızı ışıktan yüzümü çevirdim ama tekrar uyumaya çalışırken midem altüst oldu ve huzursuz bir his benimde nemli ve sıcak bir etki bıraktı. Örtüleri tekrar ittirdim, dudağımın üstündeki teri sildim ve termostatu kontrol etmek için kalktım. Ayarı fahrenheit değil santigrat cinsindendi, o yüzden belki de bir gün önce yanlışlıkla fazla yüksek bir ısı seçmiş olabilirdim. Halı döşenmiş zeminde ayaklarımı sürüdüm, dengemi korumak için durdum ve elimi duvara yasladım.

Bir anda öğürmeye başladım.

Banyoya koştum, bir gün önce yediğim ne varsa kusmadan önce klozete güçbela yetiştim. Bir, iki, üç kez kustum, bedenim klozetin üzerinde gevşedi.

Daha sonra, midem kendine gelip de nefesimi düzene sokarken tezgâhın üzerindeki küçük havluya uzandım. Elim küçük ve katı bir şeye çarptı. Şişe. Otele döndükten sonra şişeyi çantamdan çıkarıp banyo tezgâhının üzerine koymuştum. Bu kez şişeyi kırmamak için güvenle valizimin dibine yerleştirdim ve dişlerimi fırçalamak için banyoya geri döndüm.

Yabancı bir ülkede gıda zehirlenmesi, diye düşündüm inleyerek. Ama sonra titrek, nemli parmaklarımla ağzımı örttüm. Gıda zehirlenmesi ya da... başka bir şey. Dün de birkaç kez midem bulanmamış mıydı? Neredeyse hiçbir şey yememiştim, o yüzden de bu bulantıların suçunu bozuk yemeklere atamazdım.

Birden korkunç bir şakayla karşı karşıyaymışım gibi hissettim; gerçekten de hamileysem bunun böyle olmasını hayal etmemiştim. Uzun zamandır James'le birlikte haberi alacağımız ânın düşünüyordum: mutluluk gözyaşları, kutlama öpücüğü, ilk bebek günlüğümüzü almak için alelacele kendimizi dışarı atmamız. İkimiz, birlikte, yaptığımız şeyi kutlayacaktık. Ama ben burada, sabahın köründe bir otel odasında tek başımaydım ve hiçbir şey yapmamış olmamızı umuyordum. James'in bebeğini istemiyordum, şimdi değil. Yalnızca yaklaşımakta olan reglimin o huzursuz, şiddetli ağrısını hissetmek istiyordum.

Kendime bir fincan sıcak papatya çayı yaptım. Ağır ağır yudumladım, yatakta gözüme uyku girmeden yarım saat kadar uzanarak bulantının geçmesini bekledim. Hamilelik testi yapma düşüncesini aklımdan bile geçirmedi. Birkaç gün daha verecektim. Yolculuk ve stres yüzünden olması için dua ettim. Belki de bu gece ya da yarın regl olurdu.

Midem kendini toparlamaya başladı ama jet lag yüzünden uyanık ve tetikte kaldım. Elimi yatağın sağ tarafına, James'in olması gereken yere uzattım ve soğuk çarşafı parmaklarıma doladım. Kısacık bir an için gerçeğe direnemedim: Onu feci hâlde özliyordum.

Hayır. Çarşafı bıraktım ve soluma döndüm; hemen yanımdaki boşluğu arkamda bıraktım. Onu özleme izni vermeyecektim kendime. Henüz olmazdı.

James'in sırrı üzerime yeterince yük olmuyormuş gibi dahası da vardı: Şimdiye kadar kocamın sadakatsizliğinden yalnızca en yakın arkadaşım Rose'a bahsetmiştim. Şimdiyse gecenin bir körü uyuyamazken annemle babamı arayıp her şeyi ortaya dökmeyi düşünüyordum. Ama geri ödemesiz otel ücretini ailem ödemişti

ve onlara süit odaya yalnızca birimizin giriş yaptığını söylemeye cesaretim yoktu. Döndüğümde anlatırdım onlara; her şeyi düşünecek zaman bulduktan, evliliğimin geleceğine karar verdikten sonra.

En sonunda uyumaktan vazgeçtim, başucu lambamı yaktım, ardından cep telefonumu şarjdan çıkardım. İnternet uygulamamı açtım ve parmaklarımı klavyede gezdirerek Londra'nın ilgi çekici şeylerini araştırdım. Ama Westminster ve Buckingham Sarayı gibi büyük yerler zaten defterimde açılış saatleri ve giriş ücretleriyle birlikte yazılıydı ve hiçbirisi bana cazip gelmiyordu. James'in bu geniş otel odasındaki yokluğunu bile zor kaldırırsan Hyde Park'ın rüzgârlı yollarında gezip de hemen yanımdaki boşluğunu *hissetmemem* mümkün müydü ki? Hiç gitmemeyi tercih ederdim.

Onun yerine Britanya Kütüphanesi'nin internet sitesinde gezinmeye başladım. Harita Odası'nda Gaynor'la sohbet ederken çevrimiçi veri araştırması reklamı yapan küçük bir kart görmüştüm. Şimdi sersemlemiş hâldeyken, kendimi pek iyi hissetmiyorken pamuklu yatak örtülerinin içine iyice gömüldüm ve biraz kazı yapmaya karar verdim.

Parmağımla Ana Kataloğu Tara ibaresine tıklayarak iki kelime yazdım: **şişe, ayı**. Birkaç sonuç çıktı, konuları epey geniş bir alanda çeşitlilik gösteriyordu: biyomekanik bülteninde yakın dönemde ait bir makale, on yedinci yüzyıldan kalma kıyamet kehanetleriyle ilgili bir kitap ve on dokuzuncu yüzyılın başlarında St. Thomas Hastanesi'nden alınmış bir dizi belge. Üçüncü sonuca tıkladım, sayfanın yüklenmesini bekledim.

Birkaç ek detay belirdi, belgelerin hangi tarihte oluşturulduğu -1815-1818- ve belgelerle ilgili edinilmiş bilgiler. Site, belgelerin hastanenin güney kanadından alındığını ve içerisinde hem çalışanlara hem de koğuştaki hastalara ait belgeler olduğunu belirtiyordu.

Arama sonuçlarının üstlerine doğru belge talep etmek için bir bağlantı vardı. Bağlantı adresine tıkladım ve iç geçirerek kütüp-

hane sistemine giriş yapıp fiziksel doküman talep etmem gerektiğinin söylenmesini bekledim. Ama belgenin içinden birkaç örnek sayfanın dijitale aktarılmış olduğunu görünce şaşırdım. Çok geçmeden telefonumun ekranında belirmeye başladılar.

En son böyle bir araştırma yapmamın üzerinden on yıl geçmişti ve göğsüme aniden dolan adrenaline engel olamadım. Gaynor'ın Britanya Kütüphanesi'nde buna benzer arşivlere tam erişim hakkıyla günler geçirdiğini düşününce içimde neredeyse beni kıvrandıran bir kıskançlık belirdi.

Görsel netleşirken ekranıma bir arama düştü. Numarayı tanııyordum ama Minneapolis'in koduydu. Kaşlarımı çatarak Minnesota'da tanıdığım biri var mı diye hatırlamaya çalıştım. Başımı iki yana salladım; reklam aramalarından biri olmalıydı. Çağrıyı reddettim, yastığa iyice gömüldüm ve belgenin örnek sayfalarını okumaya başladım.

İlk birkaç sayfa alakasızdı: hastane yöneticilerinin isimleri, bir kira belgesi ve bir vasiyetin imzalı kopyası – belki de ölüm döşeğindeki bir hasta tarafından imzalanmıştı. Ama dördüncü sayfada gözüme bir şey takıldı: *Ayı* sözcüğü.

Kısa, elle yazılmış bir notun dijitale aktarılmış hâliydi, el yazısı titrekti ve birkaç yeri silinmişti:

22 Ekim 1816

Erkekler için bir labirent. Ayı Sokak'ta görmek istedikleri her şeyi gösterebilirdim onlara.

O uzun, nazik elini kaldırmasına bile gerek olmayan bir katil. Öldürürken adama dokunması gerekmiyor.

Başka, daha bilgece yollar var: ilaç şişeleri ve gıdalar.

Eczacı biz kadınların dostu, sırrımızı demleyen kişi: Erkekler bizim yüzümüzden ölüyor.

Sadece niyetlendiğim gibi olmadı.

Onun, eczacının suçu değildi bu. Benim suçum da değildi.

Bu konuda kocamı ve onun kendine ait olmayan şeylere duyduğu açlığı suçluyorum.

Not imzasızdı. Ellerim titremeye başladı; *ayı* ve *şişe* sözcükleri yer alıyordu, yani anahtar sözcük taramama uyan sayfa kesinlikle buydu. Bu notu yazan her kimse belli ki hastanede yatarken ağır bir sırrı paylaşmak istemişti. Bir tür ölüm döşeği itirafı olabilir miydi bu?

Peki ya *Ayı Sokak*'ta görmek istedikleri her şey kısmı? Notun yazarı bir labirentten bahsediyor, yolu bildiğini ima ediyordu. Eğer bir labirent varsa, ucunda değerli –ya da gizemli– bir şey olması mantıklı görünüyordu.

Tırnağımı kemirdim, bu tuhaf sözcüklerin anlamında tamamen kaybolmuştum.

Ama beni en çok çarpan başka bir şeydi: Eczacı bahsi. Notun yazarı, eczacının bir “dost” ve sırları “demleyen” kişi olduğundan bahsetmişti. Eğer sır erkeklerin ölümüyse –belli ki kaza değildi bu– eczane, onların ölümündeki ortak nokta gibi duruyordu. Bir seri katil. Örtüleri üzerime çekerken birden ürperdim.

Notu tekrar incelerken gelen kutuma okunmamış bir e-postanın bildirimi geldi. Görmezden geldim, onun yerine Google Haritalar uygulamasına geçerek hızla notun ilk kısmında gördüğüm yeri yazdım: **Ayı Sokak, Londra.**

Anında tek bir sonuç çıktı karşıma: Londra'da gerçekten de bir *Ayı Sokak* vardı. Üstelik inanılmaz görünüyordu ama bu sokak otelime çok ama çok yakındı. En fazla on dakikalık yürüme mesafesindeydi. Peki ama burası notta bahsedilen *Ayı Sokak* mıydı gerçekten? Geçen iki yüz yıl içinde bazı sokaklar yeniden isimlendirilmişti muhakkak.

Google Haritalar'ın uydu görüntüsü, Londra'daki *Ayı Sokak*

bölgesinde devasa beton binalar bulunduğunu söylüyordu ve haritada listelenen işyerleri daha çok yatırım bankaları ve muhasebe firmalarından oluşuyordu. Yani burası doğru Ayı Sokak olsa bile takım elbiseler içinde oradan oraya giden erkek kalabalıklarından başka bir şey bulamazdım. James'e benzeyen bir yığın erkek.

İçine şişeyi yerleştirdiğim bavulumu baktım. Gaynor, şişenin kenarına basılmış görselin ayı olduğuna katılıyordu. Bu şişenin Ayı Sokak'la bir bağlantısı olabilir miydi? Düşüncesi bile -küçük bir ihtimaldi ama imkânsız değildi- oltanın ucundaki yem gibiydi. Gizemin çekiciliğine direnemedim. *Ya öyleyse düşüncesine, bilinmeze.*

Saate baktım; neredeyse 04:00 olmuştu. Güneş doğar doğmaz bir kahve kapıp Ayı Sokak'a doğru yola koyulacaktım.

Telefonumu kenara koymadan önce gelen kutumda bekleyen okunmamış e-postaya geçtim ve soluğum kesildi: E-posta James'tendi. Okumaya başlayınca çenem kasıldı.

MSP'den aramayı denedim. Nefes alamıyorum, Caroline.

Diğer yarım Londra'da. Seni görmem gerek. Heathrow'a doğru yola çıkmak üzereyim. Oranın saatiyle sabah dokuzda orada olacağım. Gümrükten falan geçmek biraz zaman alır. On bir gibi otelde buluşalım mı?

Buz gibi sessizlikte e-postayı ikinci kez okudum. James Londra'ya geliyordu. Bana onu görmek isteyip istemediğimi bile sormamıştı, delicesine ihtiyaç duyduğum yalnızlığı ve mesafeyi çok görüyordu. Birkaç dakika önceki bilinmeyen numara James olmalıydı. Havaalanından, belki bir ödemeli telefondan aramıştı; kendi numarasından ararsa açmayacağımı biliyordu muhtemelen.

Ellerim titremeye başladı, sanki yasak ilişkisini yeni baştan öğreniyormuşum gibi hissettim. Parmağımı YANITLA butonunun üzerinde gezdirdim, James'e *Hayır, sakın buraya geleyim deme, de-*

meğe hazırlandım. Ama onu uzun süredir tanıyordum; bir şeyi yapamayacağını söylerseniz o şeyi yapmak için iki kat fazladan çaba sarf ederdi. Üstelik otelin adını biliyordu ve onunla görüşmeyi reddetsem bile lobide ne kadar gerekirse o kadar bekleyeceğine şüphem yoktu. Eh, ben de sonsuza dek odamda saklanamazdım.

Uyumak imkânsızdı artık. James saat on birde gelecekse, onun varlığının ve bahanelerinin ağırlığından azade birkaç saatim kalmış demektir. Yara almış evliliğimizle uğraşmaktan kaçınabileceğim birkaç saat. Ayı Sokak'a gidebileceğim birkaç saat.

Yataktan kaldım ve pencerenin kenarında volta atarak birkaç dakikada bir gökyüzünü kontrol etmeye başladım. Sabırsızca güneşin ilk ışıklarını bekliyordum.

Güneş bir türlü doğmak bilmedi.

9

ELIZA

5 Şubat 1791

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha. Bay Amwell'in kahvaltı masasındaki tavrında bir değişiklik olmayınca cesaretim silinip gitmeye başladı. Nella'nın küçük dükkânının gizli odasında beni çok rahatlatan o sıcak kediotu çayından bir fincan daha olsa keşke diye düşündüm.

Eylemin kendisi pek o kadar kötü değildi – yumurtaları kırıp cızırdayan tavaya dökmek. Zehirli yumurtalar midesinde çalkalanırken Bay Amwell'in bana söyleyebileceği öfkeli sözlerden ya da bedeninin alabileceği o kaskatı, bükülmüş formdan korkmuyordum, ki Nella bu görüntünün bir ömür sürecektir kâbuslara neden olabileceğini söylemişti.

Ama bazı konularda cesurken bazı konularda da *hiç* değildim. Korktuğum şey onun hayaleti, ölümden sonra serbest kalacak olan ruhuydu. Ruhun duvarların, tenin içinden görünmeden geçişi.

Bu ruh korkusu yeni peyda olmuştu bende, birkaç ay önce Sally'nin beni soğuk, karanlık bir mahzene çekip de Johanna adlı bir kızla ilgili bir hikâye anlatmasından sonra.

Sihrin bozulup kötü gidebileceğini öğrendiğim o günden sonra pek cesur davranmamıştım.

Sally'nin anlattığına göre Johanna, ben gelmeden kısa bir süre önce Amwell mülkünde çalışmıştı. Benden bir ya da iki yaş büyük olan Johanna hasta düşmüştü. O kadar hastalanmıştı ki odasından çıkamıyordu. Onun tecriti sırasında koridorlarda fısıltılar dolaşıyordu: Söylentilere göre hasta falan değildi, içinde küçük bir bebek taşıyordu ve yakında doğum yapacaktı.

Sally, soğuk bir kasım sabahı üst kat hizmetçilerinden birinin Johanna bütün gün bebeği doğurmaya çalışırken onun yanı başında oturduğunu söyledi. Kız ıknıp durmuş, çok çaba harcamış ama kesinlikle çığlık atmamış. Bebek hiç gelmemiş ve Johanna hiç uyanamayacağı bir uykuya dalmış.

Benim yattığım tavan arasındaki odam, tüm o örümcek ağı kaplı, esintili köşeleriyle, Johanna ve bebeğinin öldüğü odanın hemen yanındaydı. Sally bana bu hikâyeyi anlattıktan sonra gecenin geç saatlerinde duvarlardan Johanna'nın çığlıklarını duymaya başlamıştım. Sanki bana sesleniyor gibiydi, adımları haykırıyor gibi. Ara sıra suyun akışını ya da karnındaki bebek o küçük yumruğuyla dışarı çıkmanın bir yolunu arıyormuş gibi bir gümleme duyuyordum.

"Baba kimmiş?" diye sormuştum Sally'ye mahzende.

Bana zaten bilmem gerekirmiş gibi sert bir bakış atmıştı.

Sonunda Sally'nin bana Johanna'yla ilgili anlattıklarını bir kısmını Bayan Amwell'e anlatacak cesareti bulduğumdaysa hanımum evde hamile bir kız bulunmadığı ve kesinlikle ölmediği konusunda ısrar etmişti. Bana Sally'nin evdeki konumumu kışkandığını ve o gümbürtülerin de kendi korkmuş kalbimin sesi olduğunu söylemişti – kâbuslardan biraz fazlası.

Bayan Amwell'le tartışmamıştım ama geceleri ne duyduğumu biliyordum. İnsan kendi adının haykırılmasını nasıl başka bir şeyle karıştırabilirdi ki?

Şimdi, yemek odasında sırtımı duvara dayamış bekler ve Bay Amwell'in yumurtasını çiğneyişini izlerken beni huzursuz eden bu olaylar dizisiydi. Öyle ki dengemi sağlayabilmek için avuçlarımı duvara dayamak zorunda kaldım. Yaptığımdan pişman de-

gildim; sadece zehirli yumurtaların Bay Amwell'i hızla ve hava aydınlıkken öldürmesini umuyordum, zira duvarların arasından adımı haykıran başka bir sesin düşüncesine bile katlanamıyordum. Bay Amwell'in sefil ruhunun bu odada serbest kalmaması, kalsa da uzun süre burada durmaması için dua ediyordum.

Bu türden bir sihri anlamıyordum ben. Johanna'nın ruhunun neden hâlâ buraya kısılp kaldığını ya da neden bana bu şekilde musallat olduğunu anlayamıyordum ve Bay Amwell'in ruhunun da yakında koridorlarda ona eşlik etmesinden korkuyordum.

Bazı konulardan cesurdum, evet ve zehirler beni korkutmuyordu. Ama serbest kalmış öfkeli ruhlar bana diz çöktürebilirdi.

İkinci yumurtanın yarısındayken boğazını tuttu. "Tanrım," diye haykırdı. "Ne var bu sosta? Acayip susadım." Ben yemek odasının köşesindeki yerimi koruyarak tabakları kaldırmak için beklerken Bay Amwell sürahinin yarısını içti.

Hanımımın gözleri irileşti. Korsesinin soluk sarı şeritlerine dokundu; bileğindeki o titremeyi ben mi uydurmuştum? "Canım, iyi misin?" diye sordu kocasına.

"İyi gibi mi görünüyorum?" diye çıkıştı Bay Amwell. Şişip kızarmaya başlayan alt dudaklarını çekti. "Ağzım yanıyor, biber mi kullandın sen?" Çenesindeki bir sos damlasını sildi ve peçetesi sanki eli tutmaz olmuş gibi yere düştü. İşte o zaman çok net olarak gördüm: Öfkesi, korkuya benzer bir şeyin içine kıvrılmıştı.

"Hayır, efendim," dedim. "Her zaman yaptığım gibi yaptım. Süt biraz daha kalsa bozulacaktı."

"Sanırım lanet şey bozulmuş bile." Öksürmeye başladı ve tekrar boğazını tuttu.

Hanımım kendi sosuyla yumurtasından temkinli bir ısırık aldı.

"Lanet olsun!" Bay Amwell tabağını ittirip ayağa kalktı, sandalyesi arkasında yere devrildi, yepyeni, papatya desenli perdelerle değdi. "Midem kötü oldu, velet! Al götür şunu!"

ileri atılıp tabağı aldım, yumurtalardan birini tamamen bitirmiş, ikincisinden de epey yemiş olduğunu görünce sevindim. Nella gerekirse birinin bile iş göreceğini söylemişti.

Bay Amwell basamakları tırmandı, ayak sesleri yemek odasında yankılandı. Hanımımle sessizce birbirimize baktık ve itiraf etmeliydim ki bir yanım planın işe yaramış olmasına şaşırmişti. Mutfağı geçtim, tabağı alelacele sıyırdım, sonra da çamursu kirli suya batırdım.

Yemek odasında hanımım hâlâ yemeğini yiyordu. Tanrı'ya şükür gayet iyi görünüyordu ama Bay Amwell'in üst kattan duyulan öğürtüleri o kadar yüksekti ki bir an zehre kalmadan o çaba mı öldürecek onu acaba diye düşündüm. Daha önce böyle bir kasma, böyle bir inleme duymamıştım. Ne kadar sürerdi acaba? Nella bana bunu söylememiştir, benim aklıma da sormak gelmemiştir.

İki saat geçti. Bayan Amwell'in alt kattaki yazı masasında saklanmaya devam etmesi şüphe çekecekti. İkimiz, yazılması gerekmeyen mektuplar üzerinde çalışıyor, sanki ters giden bir şey yokmuş gibi davranıyorduk.

Herkes Bay Amwell'in içkiye düşkün olduğunu ve zaman zaman günler ve geceler süren nöbetler geçirdiğini, başını lazımlığa gömdüğünü bilirdi. Ama daha önce hiç böyle acıyla inlememiştir; bu seferki farklıydı ve evdeki çalışanlardan birkaçının da bunu fark etmiş olması gerektiğini düşündüm. Hanımımle birlikte onu görmeye gittik ve hanımım kocasının konuşma yetisini kaybettiğini fark edince çalışanlardan birini hekimi çağırmaya gönderdi.

Hekim gelir gelmez Bay Amwell'in durumunun kötü olduğunu açıkladı, hastasının karnının şiştiğini ve daha önce hiç görmediği bir şekilde kıvrıldığını belirtti. Hekim bunu hanımıma benim anlamadığım tuhaf tıbbi sözcüklerle açıklamaya çalıştı ama herhangi biri de Bay Amwell'in karnının içinde bir hayvan kıvranıyormuş gibi sarsıldığını görebilirdi. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve bakışlarını mum ışığına bile sabitleyemiyordu.

Hekimle hanımım yan yana durmuş sessizce konuşurken Bay Amwell başını çevirdi ve o boş, kara delikler dosdoğru bana, ruhumun derinliklerine baktı. Yemin ederim ki o an *anladı*. Çığlığımı yutarak telaşla odadan çıktım, hekim o sırada hastasının kasığını elle muayene ediyordu. Bay Amwell öyle ilkel bir uluma koyverdi ki ruhunun serbest kaldığından korktum.

Bana ruhunun hâlâ bedeninde olduğunu söyleyen tek şey, benim tir tir titreyerek dikildiğim koridordan bile duyulan hırıltılı, kesik soluklarıydı.

Ben odadan çıkarken hekim, Bayan Amwell'e, "İdrar torbası patlamak üzere," diyordu. "Daha önce de bu tür bir nöbet geçirdiğini söylüyorsunuz, değil mi?"

"Pek çok kez," dedi hanımım. Yalan değildi ama hanımım yalan söylüyordu. Koridorun duvarına, kapının hemen yanına yaslanıp serin, zifiri karanlıkta hanımımın sözlerini ve ölmekte olan kocasının bitkin soluklarını dikkatle dinledim. "İçki ona iyi gelmiyor."

"Gerçi karnındaki şişlik sıradışı..." Doktor cümlesini tamamlamadı ve onu karşısındaki tuhaf vakaya bakıp muhafızlara haber verse mi diye düşünürken hayal ettim. Ölmekte olan adam, onun güzel karısı. Doktor, onu kandırmak için alt kata saçtığımız boş kanyak şişelerini görmüş müydü?

Merakımı dizginlemeyi başaramayarak öne doğru bir adım attım ve açık kapıdan içeri baktım. Doktor kollarını kavuşturmuş parmaklarıyla ritim tutuyor ve esnemesini bastırmaya çalışıyordu. Acaba evde yemeği hazırlamış onu bekleyen güzel bir karısı var mı diye düşündüm. Doktor önce bir tereddüt ettikten sonra, "Bir papaz çağırırsanız iyi olur, Bayan Amwell. Hemen. Geceyi çıkaramaz," dedi.

Hanımım bir eliyle ağzını kapadı. "Tanrım," diye soludu sesinde gerçek bir şaşkınlıkla.

Hanımımın emri üzerine doktoru yolcu ettim. Evin dış kapısını kapayıp arkamı döndüğümde arkamda dikilmiş beni bekliyordu.

"Gel biraz ateşin başında oturalım," diye fısıldadı ve her zamanki yerimize geçtik. Bacaklarımızın üzerine bir battaniye örttü, bir defter çıkardı ve Norwich'teki annesi için bir mektup yazdırmaya başladı. "Anne," diye girdi söze. "Kocam feci hâlde hasta..."

Söylediği sözcükleri aynen yazdım ama tamamen doğru olmadıklarını biliyordum. Mektup sona erdiğinde bile -altı sayfa, sonra sekiz sayfa yazdım ve hepsi zaten söylediği şeylerin tekrarıydı- konuşmaya devam etti, ben de yazmaya devam ettim. İkimiz de kıpırdamak istemiyorduk; ikimiz de üst kata çıkmak istemiyorduk. Saat neredeyse gece yarısına varmıştı. Gün ışığı çekilip gideli çok olmuştu.

Ama sonsuza dek böyle kalamazdık zira bir anda tuhaf bir şey hissettim: Bacaklarımın arasında ıslak ve yapışkan bir şeyler. Tam o sırada bir hizmetçi basamaklardan ikişer ikişer indi, gözleri kocaman açılmıştı ve nemliydi. "Bayan Amwell," diye haykırdı, "bunu söylediğim için ço-çok üzgünüm ama soluk almayı bıraktı."

Bayan Amwell battaniyeyi kucağından kaldırıp ayağa kalktı ve ben de onu izleyerek aynısını yaptım. Ancak az önce oturduğum sıcak ve çukurlaşmış yerin şimdi kırmızı, yeni toplanmış elma gibi parlak bir izle lekelenmiş olduğunu görünce dehşete düştüm. Ağzım beş karış açıldı; ölüm beni de mi bulacaktı? Beni terk etmemesi arzusuyla etrafımdaki bütün havayı içime çektim.

Bayan Amwell merdivene doğru ilerlemeye başladı ama arkasından haykırdım. "Bekleyin..." diye yalvardım. "Lü-lütfen beni burada tek başıma bırakmayın."

Şüphe yoktu: Aynı korkunç sihir dönüp dolaşıp beni bulmuştu. Bay Amwell'in ruhu üst kattaki bedenini terk etmiş olabilirdi ama o da tıpkı Johanna'nunki gibi tamamen çekip gitmemişti. Onun öldüğü an bedenimden kan çeken başka ne olabilirdi ki?

Yere, dizlerimin üzerine çöktüm, yüzümden iri yaşlar akmaya başladı. "Beni bırakmayın," diye yalvardım tekrar.

Hanımım bana tuhaf bir bakış attı çünkü daha önce binlerce

kez beni odada yalnız bırakmıştı ama o an bile içimden sızan ıslak sıcaklığı hissedebiliyordum. Çöktüğüm yerden az önce birlikte oturduğumuz kanepeyi işaret ettim. Gözlerim benim oturduğum minderdeki kan lekesine çevrildi ve mum ışığının etrafımızda oluşturduğu gölgeler iyice etrafımı sararak bana musallat oldu; her birinde Bay Amwell gizlenmişti.

IO

NELLA

7 Şubat 1791

Şubatın yedinci günü arpa fiçısına bir not daha bırakılmıştı.

Okumadan önce yorgun ellerimin derisi kadar ince parşömeni kaldırıp parfüm kokusunu içime çektim. Lavanta ve gül suyu alt notalarıyla birlikte kiraz kokusu.

Sağlam kıvrımlarına ve hatta mürekkep kavislerine bakarak Eliza'nın mektubu gibi bunu yazanın da iyi huylu, okuryazar biri olduğunu hemen anladım. Aklımda benim yaşlarımda bir kadın canlandı: kendi evinin hanımı, bir tüccarın eşi. Sıcak ve sadık bir arkadaş hayal ettim ama pek sosyetik biri değildi; bahçelerin ve tiyatroların tadını çıkarsa da bunu saraylılar gibi yapmıyordu. İri memeler, geniş kalçalar hayal ettim. Bir anne.

Ama kendi hayalimi bir kenara bırakarak kâğıdın üzerine dikkatle yazılmış sözcükleri okumaya başladım, dilim kurudu. Not çok ilginçti. Yazan kişi ne istediğini belirtme konusunda tereddüde düşmüş ve onun yerine üstü kapalı bir ifade tercih etmiş gibiydi. Notun masaya düşmesine izin verdim. Mumu parşömenin üzerine kaldırarak tekrar okudum:

Uşak onları kapıcı kulübesinde birlikte buldu.

İki gün içinde bir davetimiz var ve o kadın da katılacak. Bir ihtimal elinde şehveti artıracak bir şey var mıdır? Yarın onda dükkânına geleceğim.

Ah, ben koridorların sessizleşmesini bekleyerek tek başıma uzanırken bir âşığın kollarında ölsün.

Her satırı bir farenin kuyruğu gibi parçalara ayırarak derinlere gömülmüş bir ipucu aradım. Kadının evinde bir uşak ve bir kapıcı kulübesi vardı, yani durumunun iyi olduğunu varsaydım. Bu beni endişelendirdi, zira yıllar içinde ne kadar tahmin edilemez ve tutarsız olduklarını öğrendiğim zenginlerin işlerine karışmakla ilgilenmiyordum. Ayrıca kadın *şehveti artıracak* bir şey istiyordu, böylece adam –muhtemelen kocası– sevgilisinin, muhtemelen metresinin kollarında ölecekti. Bu plan bana biraz sapkınca geldi ve mektup pek aklıma yatmadı.

Ayrıca karışım iki gün içinde hazır olmalıydı. Zaman çok azdı.

Ama Eliza'nın mektubu da aklıma yatmadığı hâlde her şey şahane gitmişti. Bu mektupla ilgili huzursuzluğumun da zayıf bedenim ve yorgun ruhumla açıklanabileceğinden emindim. Belki de bu noktadan sonra her mektup beni alarma geçirecekti. Buna alışabilirdim de, tıpkı dükkânımın içindeki karanlığa alıştığım gibi.

Hem bu kadının mektubunda ihanet iması vardı ve ihanet, en başta zehir yapmaya başlama sebebidir; bu kadınların sırlarını taşımaya, onları kayıt defterime not düşmeye, onları koruyup hepsine yardım etmeye başlama sebebidir. En iyi eczacı, hastasının çaresizliğini ister bedeninde ister kalbinde olsun yakinen hissedendi. Bu kadının toplumsal konumuyla bağ kuramasam da –zira Arka Sokak'ta kapıcı kulübeleri ya da uşaklar görülmezdi– içindeki o karmaşayı ilk elden biliyordum. Kalp yarası herkeste ortak ve mevki tanımazdı.

O yüzden kendime rağmen günü bitirmek için eşyalarımı hazırladım. En kalın montumu üzerime geçirdim ve yanıma bir çift çorap daha aldım. Her ne kadar gideceğim arazi nemli ve zorlu olsa da bu kadının tuhaf isteğine en uygun tedavi olan yakıböceğini bulabileceğim yer orasıydı.

Şehrimin rüzgârlı sokaklarında hızla ve ustaca yolumu buldum, tahtirevan ve at pisliklerinden kaçındım; Southwark, Walworth yakınlarında yer alan ve aradığım böcekleri bulabileceğim arazilere doğru ilerlerken yol üzerindeki dükkânlara ve evlere girip çıkan bunaltıcı kalabalıkları aştım. Nehri sık sık ziyaret eder ve Blackfriars Köprüsü'nü gözüüm kapalı geçebilirdim ama bugün ayağımın altındaki gevşek taşlar tehlike arz ediyordu. Adımlarımı dikkatle atarak ölü bir şeyler çiğneyen melez köpek ve pis kokulu, üzeri sineklerle kaplı yarısı örtük balıkları görmezden geldim.

Water Caddesi boyunca aceleyle ilerlerken açık nehir tam karşımdaydı, iki yanımda kapı eşiklerinden moloz ve çöpleri süpüren kadınlar bir kül ve toz bulutu oluşturuyordu. Hafiften öksürdüm ve hemen sarsıntılı bir öksürük nöbetine tutuldum. İki büklüm olarak ellerimi dizlerime koydum.

Tanrı'ya şükür kimse bana dikkat etmedi; ihtiyacım olan son şey nereye gittiğime ya da adımın ne olduğuna dair sorulardı. Ama hayır, herkes kendi gündelik işleriyle, ticaretiyle ve çocuklarla meşguldü.

Ciğerlerim en nihayet boğazımdaki sıcaklığın düştüğünü hissedene kadar hava için çırpınmaya devam etti. Dudaklarımdaki nemi silerken avucuma gelen yeşilimsi balgam beni dehşete düşürdü. Sarıki elimi nehre daldırmışım da tenime yosun yapışmış gibiydi. Balgamı yere fırlattım, ayakkabımla üzerine basıp yok ettim ve omuzlarımı dikleştirerek nehre doğru ilerledim.

Blackfriars Köprüsü'nün altındaki basamaklara yaklaşırken yolun karşısından yaklaşan bir adamla kadını fark ettim. Adam bana doğru bakarken gözleri kısılmıştı ve kararlı görünüyor-

du. Arkamdaki birini tanımış olması için dua ettim. Yanındaki kadın, göğsüne bastırıldığı bir bebeğin ağırlığı altında mücadele ediyordu ve benim bulunduğum mesafeden bebeğin yumuşak, yumurtayı andıran başı görünüyordu yalnızca. Çocuğun etrafına güzel, krem rengi bir battaniye sıkıca sarılmıştı.

Başımı eğerek hızlandım ama köprünün en alt basamağına ulaştığımda omzumda hafif bir el hissettim.

"Hanımefendi?" Döndüm ve üçü mükemmel bir düzende orada dikiliyordu: baba, anne, çocuk. "İyi misiniz?" Adam şapkasını hafifçe yukarı doğru ittirdi ve boynunun etrafındaki şalı çözdü.

"Ben... iyiyim, evet," diye kekeledim. Tırabzan parmakları-
nın altında buz gibiydi ama tutuşumu gevşetmedim.

Adam rahatlayarak iç geçirdi. "Tanrım, sizi orada öksürür-
ken gördük. Bu soğuk yoldan uzaklaşıp bir ateşin başına geç-
melisiniz." Gitmekte olduğum basamaklara baktı. "Bu köprüden
Southwark'a doğru geçmeyi düşünmüyorsunuz herhalde, değil
mi? Bu soğukta büyük çaba..."

Gözlerimi sımsıkı sarılmış gamzeli bebekten uzak tutmaya
çalıştım. "Sorun değil, sizi temin ederim."

Kadın başını acır gibi yana eğdi. "Ah, bizimle gelin, bir kayık
tutacağız. Bizim ufaklık fazla ağır, yürütmüyor." Bebeğine baktı,
ardından başıyla nehir kenarında bekleyen birkaç adamdan bi-
rini işaret etti.

"Teşekkürler ama gayet iyiyim, gerçekten," diye ısrar ettim,
basamağa adımımı atmak için ayağımı kaldırarak. Nazik çifte
gülümsedim, bir an önce gitmelerini diledim ama boğazımda
yeni bir öksürük yükseldi ve onu bastırma çabam nafileydi. Ken-
dime engel olamayarak başımı çevirip tekrar öksürdüm ve bu
esnada omzumda tekrar bir el hissettim. Bu seferki daha sıkıydı.

Omzumu tutan kadındı ve bakışları deliciydi. "Madem dışa-
rıda olmanız gerekiyor, bizimle birlikte kayığa binmeniz için ısr-
ar ediyorum. Emin olun köprüyü geçmek şöyle dursun, bu ba-
samakları bile çıkamazsınız. Hadi, bu taraftan." Bir eli bebeğinin

kafasında, diğeri de sırtımdaydı, beni çekiştirdi, nehir kenarında bekleyen kayıkçılardan birine doğru götürdü.

Yumuşadım ve kucağımızda kalın yün battaniyelerle kayığa yerleştüğümüzde birden bu mola için minnet duydum.

Kayık nehir kıyısından uzaklaşırken bebek ortalığı velveleye vermeye başladı. Anne memesini çıkardı ve kayıp buz gibi sular-da sallanmaya başladı. Nehrin üzerinden Southwark'a geçerken midemin bulanmamasını umarak hafifçe eğildim. Bir an için kayıkta, nehrin üzerinde, bu güzel aileyle birlikte olma sebebimi unuttum. Sonra hatırladım: Böcekler. Kapıcı kulübesi. Uşak. Şehveti arttıracak bir şeyler.

"Mideniz mi bulanıyor?" diye sordu adam. "Su bugün biraz dalgalı ama sizi temin ederim, yine de yürümekten iyidir."

Adama katıldığımı belirtmek için başımı salladım. Hem bu his bana yabancı değildi; üzerinden yirmi yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ hatırladığım sabah bulantılarına benziyordu. Gidip gelen mide bulantısı dalgaları beni erken vurmuştu, hatta âdetimin kesilmesinden bile önce ve çok geçmeden de bitkinlik gelmişti. Ama bunun öyle sıradan bir bitkinlik olmadığını anlamıştım; nasıl ki iki tohumu yan yana koyup da hangisinin sarı hangisinin beyaz zambak açacağını anlayabiliyorsam, içimde bir çocuk taşıdığımı da şüpheyi yer bırakmayacak şekilde anlamıştım. Mide bulantısı ve bitkinliğe rağmen beni gören biri mutluluğun sırrını keşfettiğimi sanırdı, zira hayatımda daha önce hiç Frederick'in çocuğunu taşıdığım o ilk günlerdeki kadar neşeli olmamıştım.

Anne bana gülümsedi ve uyuyan bebeği memesinden çekti. "Kucağınıza almak ister misiniz?" diye sordu. Çocuğa baktığımı fark etmemiştim, kızardım.

"Evet," diye fısıldadım ne dediğimi idrak etmeden önce. "Evet."

Çocuğu bana uzattı, adının Beatrice olduğunu söyledi. "Neşe getiren," dedi.

Ama çocuğun ağırlığı kollarımı doldurur ve sıcaklığı kumaş

katmanları üzerinden tenime yayılırken neşe dışında her şeyi hissettim. Kollarımdaki o küçük tüylü ten ve ufacık nefes bir mezar taşı gibiydi; kaybın, çok özel bir şeyin koparılıp alınışının bir işareti gibi. Boğazım düğümlendi ve birden Southwark'a bu şekilde geçtiğime pişman oldum.

Ben koridorların sessizleşmesini bekleyerek tek başıma uzanırken bir âşığın kollarında ölsün. Mektuptaki beni buraya getiren o sözler şimdiden bir lanet gibiydi.

Bebek memnuniyetsizliğini hissetmiş olacak ki irkilerek uyandı ve aklı karışmış gibi etrafa bakındı. Karnı tok olmasına rağmen alnı sanki ağlamak üzereymiş gibi kıvrıldı.

İçgüdülerim bana onu hoplatıp zıplatmamı ve daha sıkı sarmamı söyledi. "Hişşt," diye fısıldadım ona. Anne ve babanın beni izlediğinin farkındaydım. "Hişşt, ufaklık, geçti. Yaygara kopacak bir şey yok." Beatrice sakinleşti ve sanki ruhumun derinliklerini görmek, sırlarıma ve canımı yakan şeylere göz atmak istemiş gibi bakışlarını benimkilere kilitledi.

Keşke içimde çürüyen şeyi görebilseydi. Keşke o küçük kalbi yirmi yıldır içime çöken o ağırlığı, artık bütün Londra'da parlayan ve bana bir ömür boyunca başkalarının sırrını yükleyen o intikam ateşini anlayabilseydi.

Kayıgımız dalgaların üzerinde ilerlerken ve hepimiz karşı tarafa geçerken ben bunların üzerinde oturuyordum işte. Ama yine de güzel bebek, neşe getiren Beatrice kollarımdayken bile bakışlarımı Blackfriars Köprüsü'ne çevirmekten alamadım kendimi. Yapıyı destekleyen ve suyun üzerinde yükselten taş kemerlere bakarken, bir an için kurtuluşun ve özgürlüğün köprüden atılacak tek bir adımla kolayca elde edilebileceğini hayal etme izni verdim kendime.

Bir dakikalık bir serbest düşüş, buz gibi suya çakılış. Bu laneti ve diğer hepsini bitirmek için, içerideki sırları mühürleyip bana güvenenleri korumak için sadece bir dakika. Kaybı kemiklerimden söküp atmak için sadece bir dakika. Her neredeyse, kendi miniğime kavuşmak için sadece bir dakika.

Beatrice'i kollarımda hoplatmaya devam ettim ve o asla benim gibi karanlık ve korkunç düşüncelere kapılmasın diye sessizce yakardım. Kendi bebeğim yaşıyaydı –şimdilerde on dokuz yaşında genç bir kadın olacaktı– böyle şeylerle uğraşmayacağımdan da emindim. Biraz ilerideki köprüünün o kara gölgesine kesinlikle böyle özlemle bakmazdım.

Bakışlarımı Beatrice'in yüzüne indirdim. En ufak bir kusuru yoktu, minicik bir doğum lekesi bile. Çenesindeki ve boynundaki boğum boğum tenini görmek için krem rengi battaniyeyi çok hafifçe çekti. Başparmağımın altındaki yünün yumuşaklığını hissedince, çocuğu saran battaniyenin hem annenin hem de babanın üzerindeki kıyafetlerden daha maliyetli olduğunu düşündüm. *Beatrice*, dedim sessizce, yalnızca gözlerimle ona bir şeyler anlayabilmeyi umarak, *annenle baban seni çok seviyor*.

Bunu söylerken ağlayabilirdim; rahmim daha önce hiç bu kadar boş, bu kadar eksik gelmemişti. Keşke aynı şeyi kaybettiğim çocuğum için de söyleyebilseydim. Annesinin ve babasının onu çok sevdiğini. Ama söyleyemezdim çünkü sadece kısmen doğru olurdu.

Kayıkcı bizi kıyıya yanaştırırken titreyen ellerimle Beatrice'i annesine geri verdim.

Ertesi sabahın erken saatlerinde araziden böcekleri toplayıp da ocakta kızarttıktan sonra, zeminde oturduğum yerden kendimi güçlükle kaldırdım. Bir gün önceki dondurucu soğuk dizlerimin kaskatı kesilmesine neden olmuş ve kayık yolculuğundan sonraki uzun yürüyüş yüzünden bileklerim şişmişti. Parmaklarım da soyulmuş ve kanamıştı ama beklenen bir şeydi bu; Walworth yakınlarındaki arazilerden yüzden fazla yakıbböceği toplamış, her birini yuvasından söküp almış, sevgili akrabalarından ayırmıştım.

Bu huzursuzluğun orasında bana rahatlık veren tek şey kısık ateş ve onun üzerinde kaynayan afyon bağıydı. Yaklaşan ziyareti bende hâlâ belli belirsiz bir huzursuzluk uyandıran zengin müşteri gelene kadar bir saat dinlenebilirdim.

Ama maskaraya dönmüştüm; başımı ocağa yaslamıştım ki gizli kapıda aniden bir tıkırtı duyuldu. Öyle bir irkildim ki neredeyse çığlık atacaktım. Hızla düşüncelerimi toparladım. Bir randevuyu unutacak kadar bitkin miydim? Atladığım bir mektup mu olmuştu? Onda gelecek hanımefendi için çok erkendi; saat kargaşasıyla suçlanmak için çok erkendi.

Herhalde pelin otu ya da ateş düşürücü gibi gündelik ilaçlara ihtiyaç duyan biriydi. İnledim ve kendimi zorlayarak yerden kalkmaya çalıştım ama kendi ağırlığım bataklık gibi beni yine aşağı çekiyordu. Ardından kapı tekrar çalındı, bu kez daha yüksek sesle. Davetsiz misafire, bana daha çok acı çektiren insana sessizce bir küfür savurdum.

Kapıya gidince ziyaretçimi görebilmek için dar yarıktan baktım.

Eliza'ydı.

II

ELIZA

8 Şubat 1791

Nella kapıyı açıp kendi küçük bedenine doğru çekerken korkudan aklı başından gitmiş gibiydi. "Seni şaşırttığım için özür dilerim," dedim.

"Ah, içeri gelsene," diye soludu bir eli göğsündeyken. Islak ayaklarımı yere bastırıp içeri adım attım. Oda birkaç gün önce nasılsa aynı öyleydi ama kokusu değişmişti; daha topraksı, nemi andıran, sağlıklı çamura benzeyen bir koku vardı. Meraklanarak raflara göz gezdirdim.

"Dün gazeteleri okudum," dedi Nella, bakışlarına karşılık vererek. Çökük yanaklarındaki gölgeler bugün daha koyuydu ve kömür karası, tel tel saçları yüzünün etrafında tuhaf açılar almıştı. "Bay Amwell'in sonunda içkiye mağlup olduğuna dair haberleri. Görünüşe bakılırsa her şey planlandığı gibi gitmiş."

Başımınla onayladım, içimde gurur kabarıyordu. Ona zehirli yumurtanın nasıl işe yaradığını söylemek için sabırsızlanıyordum ve keşke ben ona anlatmadan önce gazeteden okumasaydı diye düşündüm. "Ânında hastalandı," dedim. "Bir daha da toparlanamadı, birazcık bile."

Yalnızca tek bir sorun vardı. Elim ağır ağır karnımın alt kısmına, Bay Amwell öldüğü andan beri ağrıyan yere gitti. O plan-

landığı gibi zehre yenik düşmüş olabilirdi ama onun ruhu evin içinde serbest kaldığı andan beri benim kanamam başlamıştı. Nella'nın dükkânına dönmek tek seçenek gibi görünmüştü bana; merhemlerinden birinin onun hayaletini söküp çıkaracağından emindim.

Hem onun şişeleri ve iksirleri beni büyülemişti. Kendisi onların sihirli olmadığını düşünüyor olabilirdi ama ben ona hiç katılmıyordum. Bay Amwell'in sadece ölmediğini, içindeki bir şeylerin tıpkı kozasından çıkan kelebekler gibi dönüştüğünü biliyordum. Yeni bir biçim almıştı ve Nella'nın sihirli iksirlerinin onu tersine çevirmenin, karnumdaki kanamayı durdurmanın tek yolu olduğuna emindim.

Ama bunu Nella'yla paylaşamazdım, henüz olmazdı çünkü ilk ziyaretimde sihri inkâr etmişti. Benim sıkıcı –ya da doğrudan delinin teki– olduğumu düşünmesini istemediğimden başka bir taktik bulmuştum.

Nella kollarını kavuşturup beni tepeden tırnağa süzdü. Yüzümden yalnızca birkaç santim ötedeki boğumları şişmiş gibiydi; kiraz gibi yuvarlak ve kırmızıları. "Yumurtaların işe yaramasına çok sevindim," dedi. "Ama görevini tamamladığın düşünülürse seni buraya tekrar getirenin ne olduğunu merak ettim. Hem de habersiz." Ses tonu azarlar gibi değildi ama yine de gelişimden memnun olmadığını sezebiliyordum. "Umarım aynı kaderi hanımın için de uygulamaya koymak için dönmemiştir."

"Tabii ki hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "O bana karşı hep sevgi dolu olmuştur." Havada ani bir hava akımı oldu ve yoğun bir nemli, topraksı koku çalındı burnuma. "Bu koku ne?"

"Gel buraya," dedi Nella, eliyle yerde, ocağın yanında duran topraktan bir çömleği işaret ederek. Çömleğin boyu belime kadar geliyordu ve içi gevşek siyah çamurla doluydu. Hevesle peşinden gittim ama bir elini kaldırdı. "Daha fazla yaklaşma," dedi. Sonra ham deriden bir parmaksız eldiven aldı ve küçük, küreğe benzer bir şeyle çamurun bir kısmını çömleğin kenarına

doğru ayırarak içinde gizlenmiş sert, beyazımsı bir nesneyi açığa çıkardı. "Kurtboğan kökü," dedi.

"Kurt... boğan," diye tekrarlardım ağır ağır. Nesne bir kayayı andırıyordu ama boynumu hafifçe eğince üzerindeki birkaç küçük boğumu güçlkle de olsa seçebildim. Patatese ya da havuca benziyordu. "Kurtları öldürmek için mi?"

"Bir zamanlar öyleymiş. Yunanlar bunun zehrini çıkarıp vahşi köpekleri avlamak için kullandıkları oklara zerk ederlermiş. Ama burada öyle bir şey olmayacak."

"Çünkü erkekleri öldürecek, kurtları değil," dedim ne kadar çabuk algıladığımı gösterme hevesiyle.

Nella bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Gördüğüm on iki yaşındaki çocuklara hiç benzemiyorsun," dedi. Tekrar çömleğe döndü ve çamuru usulca tekrar kökün üzerine ittirdi. "Bir ay içinde bu kökü bin parçaya ayıracağım. Bir parçası, başka türlü acı olacak bayırturpu sosuna iyice karıştırıldığında bir saat içinde kalbi durduracak." Başını bana doğru eğdi. "Sorumu hâlâ yanıtlamadın. Bana ihtiyaç duyduğun başka bir konu mu var?" Eldivenlerini çıkardı ve parmaklarını kucağında iç içe geçirdi.

"Amwell evinde kalmak istemiyorum," diye mırıldandım. Uydurulmuş bir şey değildi ama gerçeğin *tamamı* da değildi. Öksürdüm ve içimden sızan kanın yapış yapış, ıslak hissini duydum. Dün çamaşırlaneden ince bir kumaş alıp parça parça kesmiştim ki kan iç çamaşırlarımı lekelemesin.

Nella başını şaşkınlıkla bir yana eğdi. "Peki ya hanımın? İşin?"

"Birkaç haftalığına Norwich'teki ailesiyle birlikte olmak için kuzeye gitti. Bu sabah ayrıldı, at arabası siyalara büründürüldü, hani ailesine ihtiyacı olduğunu belirtmek için. Şey döneminde..." Duraksadım, gitmeden önce birkaç mektupta benden yazmamı istediği şeyi tekrarlardım. "Yas dönemindeyken."

"O zaman seni meşgul edecek epey bir ev işi olmalı."

Başımı iki yana salladım. Hanımım yokken, kocası ölmüşken ve Sally de annesine yaptığı ziyaretten dönmüşken benim

yapacağım pek bir şey yoktu. "Ben yalnızca onun mektuplarını yazıyorum, yani Bayan Amwell o yokken evde kalmama gerek olmadığını söyledi."

"Mektuplarını mı yazıyorsun? Bu, yazının güzelliğini açıklıyor."

"Onun elleri titriyor. Artık pek bir şey yazamıyor."

"Anladım," dedi Nella. "Demek seni şimdilik azletti."

"Taşradaki ailemi ziyarete gitmemi önerdi. Swindon'dalar. Biraz dinlenmek bana iyi gelir diye düşündü."

Nella bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ama doğru söylüyordum; hıçkırarak yere çökmenden ve Bayan Amwell sandalyesinde kanımı gördükten sonra beni kollarına almıştı. Bay Amwell'in serbest kalan ruhu konusunda kesinlikle teselli kabul etmiyor, hıçkırıklarımı durduramıyordum ama o gayet soğukkanlı, hatta sakin görünüyordu. Gerçeği nasıl göremezdi ki? Tam da Bay Amwell'in öldüğü an kanamaya başlamıştım; bunu bana yapmanın o adamın ruhu olduğunu nasıl görmezdi? O çirkin hayaleti o gece karnımın etrafına dolanmıştı.

Bunun için ağlamana gerek yok, diye fısıldamıştı hanımım, zira bu ayın gökyüzünde dolaşması kadar doğal bir şey.

Ama üzerinden iki gün geçtiği hâlde bu ölüm kanının hâlâ durmamış olmasının hiçbir doğal yanı yoktu. Hanımım, Johanna konusunda yanılmıştı –onun hemen yan odamda öldüğünü biliyordum– ve bu konuda da yanılıyordu.

"Ama sen Swindon'a gitmedin," dedi Nella. Dikkatimi tekrar ona verdim.

"Uzun bir yolculuk."

Nella kollarını kavuşturdu, yüzünde inanmaz bir bakış vardı. Yalan söylediğimin farkındaydı; başka bir şey olduğunu, eve dönmeyişimin altında başka bir neden yattığını biliyordu. Nella saate, sonra da kapıya baktı. Ya birinin gelmesini bekliyordu ya da benim gitmemi, bilmiyorum ama ona kanamamdan bahsedemiyorsam, kalmanın başka bir yolunu bulmalı ve hızlı olmalıydım.

Ellerimi birbirine kenetledim ve buraya yürürken prova etti-

ğim şeyleri söylemeye hazırlandım. Sesim titredi; başaramama gibi bir şansım yoktu, yoksa beni hemen gönderirdi. "Seninle kalıp dükkânda sana yardım etmek istiyorum." Sözler tek nefeste döküldü ağzımdan. "Kurtları öldüren o köklerin nasıl parçalanacağını ve yumurtaya nasıl kabuğunu kırmadan zehir koyulacağını öğrenmek istiyorum." Bekledim, Nella'nın tepkisini değerlendirdim ama yüzü ifadesiz kaldı ve bu da içimde bir cesaret dalgasına neden oldu. "Çıraklık gibi bir şey, sadece kısa bir süreliğine. Bayan Amwell Norwich'ten dönene kadar. Sana çok faydam dokunacak, söz veriyorum."

Nella bana gülümsedi, gözlerinin kenarları kırıştı. Bir dakika önce hanımımından pek büyük olmadığına inanıyordum ama şimdi Nella'nın belki kırkında, hatta ellisinde olduğundan şüphelendim. "Merhemlerim için yardıma ihtiyacım yok, çocuk."

Yılmadan duruşumu dikleştirdim. İlk yakarım işe yaramazsa diye ikinci bir fikirle hazırlıklı gelmiştim. "O zaman şişelerin için yardımcı olurum," dedim raflarından birini işaret ederek. "Etiketlerden bazıları solmuş ve kolunu tutuşunun tuhaflığını gördüm. Mürekkebin üzerinden geçebilirim, böylece sen de kendini yaralamazsın." Bayan Amwell'le misafir odasında geçirdiğim tüm o saatleri ve günleri, el yazımı mükemmelleştirişimi düşündüm. "İşim seni hayal kırıklığına uğratmayacaktır," diye ekledim.

"Olmaz, küçük Eliza," dedi. "Hayır, bunu kabul edemem."

Kalbim neredeyse patlayacaktı ve o an buna da hayır diyeceğini hiç düşünmediğimi fark ettim. "Neden peki?"

İnanamıyormuş gibi güldü. "Bir çırak, bir yardımcı olmak ve orta sınıftan kadınlar kocalarını öldürebilsin diye zehir yapmayı öğrenmek mi istiyorsun? Efendilerini? Kardeşlerini, taliplerini, sürücülerini, oğullarını? Burası şekerçi dükkânı değil, çocuk. Bunlar da içine ahududu ufaladığımız çikolata şişeleri değil."

Dilimi ısırđım, ona daha günler önce bir tavaya zehirli yumurta kırarak efendime yedirdiğimi hatırlatma dürtüsüne direndim. Ama Bayan Amwell'in yazdırdığı mektuplardan biliyordum ki insanın en çok söylemek istediğı şeyler, genellikle içinde tutması

gereken şeylerdi. Duraksadım, sonra sakince, "Buranın şekerci dükkânı olmadığını biliyorum," dedim.

Yüzü şimdi ciddileşmişti. "Bu işe karışmakta ne gibi bir çıkarın var, çocuk? Benim kalbim karadır, şu ateşin altındaki küller kadar kara. Sebeplerini anlamak için çok gençsin sen. On iki yıllık hayatında seni ne bu kadar yaraladı ki bu işe olduğundan daha çok bu-laşmak istiyorsun?" Kollarını odaya doğru salladı, bakışları içinde kurtboğan gizlenmiş olan toprak çömleğe kaydı en son.

"Peki ancak birimize yetecek, ikimizi zar zor alabilecek bir odadaki portatif bir karyolada yatmanın nasıl bir şey olacağını düşündün mü hiç? Burada bir parça bile mahremiyet olmadığını düşündün mü? Dinlenmek yok, Eliza. Sürekli bir şeyler tütüyor, demleniyor, pişiyor, ısıtılıyor. Gece saat başı kalkıp şu etrafımızda gördüğün şeylerle ilgileniyorum. Burası gecelerin sessiz geçtiği, duvarlarında pembe kâğıtlar olan büyük bir ev değil. Sıradan bir hizmetçi olsan da kaldığın odanın buradan çok daha hoş olduğunu tahmin ediyorum." Nella bir nefes aldı ve elini usulca benimkinin üzerine koydu. "Böyle bir yerde çalışmanın hayalini kurduğunu söyleme bana, çocuk. Daha fazlasını istemiyor musun?"

"Ah, tabii," dedim ona. "Denizin yakınlarında yaşamak istiyorum. Brighton tabloları gördüm mesela, kumun ortasındaki kalelerin. Orada yaşamak isterdim sanırım." Elimi çektim ve parmaklarımı çenemde gezdirdim; küçük, kaşındıran bir sivilce çıkmıştı orada, toplu iğne başı kadardı. Diğer fikirlerin hepsinden soluğumu vererek kurtulup Nella'ya hikâyenin kalanını anlatmaya teslim oldum. "Bay Amwell'in ruhu bana musallat oldu. Bayan Amwell yokken o evde kalırsam bana zaten verdiğinden daha büyük bir zarar vermesinden korkuyorum."

"Saçmalama, çocuk." Nella hararetle başını öne arkaya salladı.

"Yemin ederim! Evde başka bir hayalet daha var. Benden önce o evde bulunan Johanna adında genç bir kızın hayaleti. Benimkinin hemen yanındaki odada ölmüş. Geceleri onun çığlıklarını duyuyorum."

Nella'nın avuçları, sözlerime inanamıyormuş gibi, sanki ben deliymişim gibi açıldı.

Kararlılıkla devam ettim. "Bayan Amwell'in hizmetinde kalmayı gerçekten çok istiyorum. Hem söz veriyorum, o Londra'ya döner dönmez ben de görevime döneceğim. Sana zahmet vermek istemiyorum. Sadece belki bana evi ruhlardan arındırmaya yarayacak bir şeyler yapmayı öğretebilirsin diye düşündüm. O zaman Johanna'nın fasılasız çığlıklarını dinlemek zorunda kalmam ve Bay Amwell de beni sonsuza dek rahat bırakır. Başka şeyler de öğrenebilirim ve belki buradayken sana yardımım da dokunur."

Nella gözlerimin içine baktı. "Beni iyi dinle, Eliza. Soluduğumuz temiz havadan ruhları arındıracak güçte hiçbir iksir yoktur. Eğer olsaydı ve eğer ben öyle bir karışım hazırlayıp şişeleyen kişi olsaydım, emin ol şimdi bir malikânede yaşayan zengin bir kadının olurdu." Parmağını oturduğumuz masanın üzerindeki bir çizğin üzerinde gezdirdi. "Bana doğruyu söyleme cesareti gösterdin. Ama üzgünüm, çocuk. Sana yardım edemem ve burada kalamazsın."

Hevesim kırıldı; ne kadar yakarsam da Nella herhangi bir şekilde bana yardım etmeyi kabul etmedi, Bayan Amwell dönene kadar kalacak bir yer bile önermedi. Yine de sesindeki titremeye tutundum. "Ruhlara inanır mısın? Bayan Amwell bana inanmadı, birazcık bile."

"Sorduğun buysa hayaletlere inanmam. Senin gibi çocukların geceleri korktukları küçük kötülük bulutlarına. Bir düşünsene; öldüğümüzde hayalete dönüşüyorsak ve bir zamanlar yaşadığımız yerlere musallat oluyorsak bütün Londra kalıcı bir sis altında olmaz mıydı?" Arkasındaki ateş gürültüyle çatırdarken duraksadı. "Ama zaman zaman bizden önce yaşamış kişilerin kalıntılarını hissedebildiğimize inanıyorum. Bunlar ruh değil de daha ziyade kendi çaresiz hayal gücümüzün uydurmaları."

"Yani yan odamda çığlıklar atan Johanna... Sence onu ben mi uyduruyorum?" Bu imkânsızdı, ben kızla tanışmamıştım bile.

Nella omuz silkti. "Bilemem, çocuk. Seni uzun süredir ta-

nımyorum ama çok küçüksün ve bu yüzden de uçuk fikirlere düşkünsün."

"On iki yaşındayım," diye çıktım, sabrım tükenmişti sonunda. "O kadar da küçük değilim."

Nella gözlerime bakarak ayağa kalktı, suratını buruşturdu ve odanın arka tarafındaki büyük büfeye doğru ilerledi. Parmağını birkaç kitabın sırtında gezdirip cık cıkladı. Aradığını bulamayınca büfenin kapaklarından birini açtı ve başka bir kitap yığını taradı. Bu seferki diğerinden daha düzensizdi. Yığının altlarına doğru küçük bir kitabın sırtını tutup çekti.

Çok ince, kitaptan ziyade broşürü andıran bir yayındı ve yumuşak kapağının köşesi yırtılmıştı. "Bu annemindi," dedi kitabı bana uzatarak. "Gerçi bir kere bile kapağını açtığını görmedim ve ben de ihtiyaç duymadım."

Solgun bordo kapağı açtım, giriş sayfasını görünce soluğumu tuttum; bir yığın taze ekin, turp, çilek ve mantar doğuran bir kadının resmiydi. Çıplak memelerinin etrafında birkaç balık ve yeni doğmuş domuz vardı. "Bu ne?" diye sordum Nella'ya yanaklarım kızarak.

"Birileri uzun zaman önce anneme vermiş, bir yıl kadar sonra da öldü. Sihirle dolu olduğu iddia edilen, ebelerin ve şifacıların kullanması için yazılmış bir kitap."

"Ama o da sihre inanmıyordu," diye tahminde bulundum.

Nella başını iki yana salladı, sonra kayıt defterine giderek sayfalarını eskiye doğru çevirmeye başladı. Tarihleri kontrol ederken alnı kırış kırış olmuştu. Parmağını kayıtların üzerinde dolaştırarak başını yukarı aşağı salladı. "Hah, tamam. Şuna bir baksana." Kayıt defterini bana bakacak şekilde çevirdi, ardından da kaydı işaret etti.

6 Nisan 1764, Bayan Breyley, Avustralya yaban balı, 250 gr., yöresel

"250 gram yaban balı," diye yüksek sesle okudu Nella.

Gözlerim kocaman açıldı. "Yemek için mi?"

Yöresel sözcüğünü işaret etti. "Hayır, deriye sürmek için." Açıklamaya başlamadan önce boğazını temizledi. "Bayan Breyley benden pek büyük sayılmazdı. Senden de pek büyük değildi. Gece yarısından sonra annemin dükkânına geldi. Çığlıkları bizi uyku-muzdan uyandırdı. Kollarında bir bebek vardı... Küçük oğlanın birkaç gün önce demlikteki kaynar suyla feci hâlde haşlandığını söyledi. Annem nasıl olduğunu sormadı. Zavallı çocuğun durumu kadar önemli değildi bu. Yara iltihaplanmaya ve irin akıtmaya başlamıştı. Daha da beteri, bedeninin diğer kısımlarında da döküntüler oluşmaya başlamıştı, hani sanki yara çocuğun vücudunun diğer yerlerine doğru sürünmeye başlamış gibi.

"Annem bebeği kollarına aldı, göğsünün üzerinde çocuğun sıcaklığını hissetti, ardından onu masaya yatırdı ve kıyafetlerini çıkardı. Yaban balı kavanozunu açtı ve çocuğun bedenine sürdü. Bebek ağlamaya başladı. Annem de tabii. Balın bu yeni, nazik deriyi ne kadar yakıldığını biliyordu. Bunun en doğrusu olduğunu bilsen de birinin canını acıtmak, Eliza, çok ama çok üzücü bir şey."

Nella gözlerini kuruladı. "Annem o genç kadını ve çocuğunu üç gün boyunca hiçbir yere göndermedi. Bizimle birlikte dükkânda kaldılar ki iki saatte bir bal sürülebilsin. Annem tek bir saati bile kaçırmadı. Üç koca gün boyunca bebeği tenine bal sürmekte bir dakika bile gecikmedi. Çocuğu sanki kendi çocuğuymuş gibi tedavi etti." Kayıt defterini kapadı. "İrin kurudu. Yayılan döküntüler yok oldu. İltihaplı yara neredeyse hiç iz kalmaksızın iyileşti." Az önce bana verdiği sihir kitabını işaret etti. "Annem işte bu yüzden elindeki kitabı hiç açmadı. Çünkü yer-yüzünün nimetleriyle hayat kurtarmak, Eliza, en az sihir kadar şahanedir."

Bir zamanlar tam da şimdi benim oturduğum masada uzanmış balla kaplı bebeği düşündüm ve birden sihirden bahsettiğim için utanç duydum.

"Ama hayaletlerle ilgili merakını anlıyorum," diye devam etti Nella. "Yine de bu kitap hayat kurtarmakla ilgili değil. Arka

kapağın iç tarafında kitapçının adı ve hangi sokakta yer aldığı yazıyor. Şimdi unuttum gitti, Basing Yolu gibi bir şeydi. Orada her türden sihir kitabı varmış, öyle duydum. Belki de dükkân artık yoktur ama evdeki ruhları temizlemek için bir iksir olsa ne kadar hoşuna giderdi, görüyorum. Bana kalırsa bu kitapçı başlamak için herhangi bir yer kadar iyi." Büfenin kapağını kapadı. "Buradan iyidir hiç değilse."

Kitabı ellerime aldım, serin mevcudiyetini nemli avuçlarımda üzerinde hissettim. Bir sihir kitabı, diye düşündüm memnuniyetle, hem de üzerinde dahasını da alabileceğim bir dükkânın adresi var. Belki de bugün Nella'ya yaptığım ziyaret o kadar da verimsiz olmamıştı. Beklenti, göğsümün içinde nabız gibi atıyordu. Hemen bu kitapçıya gidecektim.

Birden kapıda hafif bir tıkırtı, yumuşacık dört vuruş duyuldu. Nella bir kez daha saate baktı ve inledi. Oturduğum sandalyeden kalkarak gitmeye hazırlandım. Ama Nella kapıya doğru ilerlerken bir elini hafifçe omzuma koydu ve beni nazikçe ittirek tekrar oturttu.

Kalbim birden kabardı ve Nella sesini iyice alçaltarak fısıltıyla konuştu. "Elim biraz titriyor ve az önce gelen kadına satacağım tozu şişeleylemedim. Senin için sorun olmazsa bu seferlik yardımını kabul edebilirim."

Başımı hevesle sallayarak onayladım; sihir kitapçısı bekleyebilirdi. Parmak boğumları şiş ve kıpkırmızı görünen Nella kapıyı açtı.

I2

CAROLINE

Günümüz, Salı

Saat altıyı henüz geçmişken ve güneşin ilk ışınları yeni yeni belirmeye başlamışken elimde kahvemle otelden çıktım ve Ayı Sokak'a doğru ilerlemeye başladım. Ferahlamak için derin nefesler aldım ve James'in yaklaşan gelişiyi en iyi nasıl baş ederim diye düşündüm. Ona farklı bir otelde, tercihen farklı bir şehirde oda tutmasını söyleyebilir ya da yeminlerimizin çıktısını alıp bana *Sadık kalacağım* sözlerinin tam olarak neresini anlamadığını açıklamasını isteyebilirdim. Ondan ne yapmasını istersem isteyeyim, bir şey çok netti: Onu nihayet gördüğümde söylemek zorunda olduklarımdan pek hoşlanmayacaktı.

Düşüncelerim dikkatimi dağıttığından trafik ışıklarını kaçırdım ve Farringdon Caddesi'ni geçerken neredeyse bir taksinin altında kalıyordum. Beyhude bir özür niyetine sürücüye el salladım ve ölümden döndüğüm için James'e sessizce bir küfür savurdum.

Farringdon Caddesi'nin diğer tarafında göğe kadar ulaşan beton ve cam binalar yükseliyordu; Ayı Sokak etrafındaki alanın çoğu tam da korktuğum gibi devasa kurumlar tarafından istila edilmiş gibiydi ve iki yüz yıl önceden bugüne herhangi bir şey kalmış olması pek muhtemel görünmüyordu. Varış noktam sa-

dece yarım blok ötede olsa da Ayı Sokak denen yerin bir garaj yolundan çok azıcık daha büyük bir yer olabileceği gerçeğini kabullendim.

En nihayet yüksek binaların arasında gizli kalmış bir ara sokağı belirten küçük, siyah beyaz bir levhaya denk geldim: Ayı Sokak, EC4. Sokak aslında dağıtım kamyonları için bir hizmet yolu gibi görünüyordu. Aşırı dolu çöp tenekeleri sokağın bir yanında toplanmışken kararmış kaldırım taşlarını da sigara izmaritleri ve hazır yemek kapları sarmıştı. Hayal kırıklığının ağırlığını hissettim göğsümde; Eczacı Katil Buradaydı gibi bir tabela bulmayı da beklemiyordum tabii ama bundan biraz daha entrikalı olur diye ummuştum.

Sokağın içerilerine doğru yürürken caddenin gürültüsü arkamda hızla silindi ve caddeye bakan beton ve çelik binaların ardında daha eski tuğla yapılar olduğunu fark ettim. Sokak önümde birkaç yüz metre daha ilerliyordu. Etrafa göz gezdirince duvara yaslanmış sigara içen ve telefonuna bakan bir adam gördüm. Onun dışında sokak bomboştu. Buna rağmen korkmadım; James geleceği için adrenalinim zaten yüksekti.

Tuğla binaların arasında ağır ağır yürüdüm, sokağın sonuna doğru ilerlerken ilgi çekici herhangi bir şey için etrafı taradım ama çöpten başka hiçbir şey yoktu. Kendime ne aradığımı sordum. Şişenin ya da isimsiz eczacının bu sokakla bir bağı olduğunu kanıtlamaya ihtiyacım falan yoktu. Sonuçta öyle bir kadının varlığına bile ikna olmamıştım henüz; hastane arşivindeki not kafası karışmış, halüsinasyon gören bir kadın tarafından ölüm döşeginde de yazılmış olabilirdi.

Ama eczacının var olma olasılığı, bunun gizemi beni daha da derinlere çekiyordu. Genç, maceracı Caroline yeniden canlanmaya başlamıştı. Hiçbir işe yaramayan tarih eğitimimi, bir masa çekmecesine tıkmış diplomamı düşündüm. Öğrenciyken sıradan, adları bilinmeyen ve ders kitaplarında geçmeyen insanların yaşamları beni büyülerdi. Şimdiyse o isimsiz, unutulmuş insan-

lardan biriyle ilgili bir gizemin ortasında bulmuştum kendimi. Üstüne üstlük bir kadındı.

Kendime dürüst olacaksam, bu maceranın beni çekmesinin bir nedeni daha vardı: Gelen kutumda bekleyen e-postaya bakmamak için kafamı dağıtacak bir şeyler arıyordum. Bir tatilin son günü gibi, kaçınılmaz karşılaşmayı geciktirecek bir şey, herhangi bir şey istiyordum. Elimi karnımın üzerine yerleştirerek iç geçirdim. Tabii âdet kanamamın hâlâ başlamamış olduğu gerçeğinden de kaçmanın bir yolunu arıyordum.

Cesaretim kırılmıştı, sokağın sonuna doğru ilerledim. Ama sonra, hemen sağımda iki metre uzunluğunda ve yaklaşık bir buçuk metre genişliğinde çelik bir kapı gördüm. Eskilikten çatlamış ve eğrilmişti. Kapının ardında küçük, kare bir açıklık vardı; aşağı yukarı yarım basketbol sahası büyüklüğünde, taş döşemesiz ve çalılarla dolu bir yer. Açıklık alan atılmış araç gereçlerle doluydu: paslanmış borular, metal levhalar ve bir sokak kedisi kolonisine uygun görünen diğer hırdavatlar. Etrafındaki tuğla binaların zamanla yıpranmış duvarlarıyla çeviriliydi ve böylesine popüler bir ticari bölgede belli ki kullanılmayan bir alanın bulunması tuhaf geldi. Ben şehir planlamacısı değildim tabii ama son derece güzel bir alanın israf edilmesinden başka bir şey değil gibiydi.

Taştan iki sütunla yerinde duran kapıya doğru eğildim ve açıklığı daha iyi görebilmek için yüzümü çubuklara bastırdım. Eczacının *muhtemelen* yaşadığı dönemin üzerinden iki yüzyıl geçmiş olsa da hayal gücüm karşımdaki bu arada kalmış, terk edilmiş açıklığın el değmeden bugüne gelmesi olasılığına sarıldı. Belki de o da tam burada yürümüştü. İçerinin çalılarla ve otlarla bu kadar dolu olmamasını çok isterdim çünkü alanı çevreleyen duvarlar da çok eski görünüyordu. Bu binalar kaç yıllıktı acaba?

Arkamdan boğuk bir ses, "Kayıp kedini mi arıyorsun?" dedi. Başımı kapıdan çekip arkamı döndüm. Beş metre kadar ötemde mavi kanvas pantolon ve onunla uyumlu bir gömlek giymiş bir adam, yüzünde eğleniyormuş gibi bir ifadeyle beni izliyordu.

Muhtemelen inşaat işçisiydi. Dudaklarında yanık bir sigara vardı. "Affedersin, seni korkutmak istememiştim," dedi.

"So-sorun değil," diye kekeledim. Kendimi gülünç hissediyordum. Göze çarpmayan bir ara sokaktaki kilitli bir kapıdan içeri bakmak için nasıl bir sebebim olabilirdi ki? "Kocam şu köşede," diye yalan söyledim. "Bu eski kapının önünde fotoğrafımı çekecekti." Kendi sözlerime içimden suratımı buruşturdum.

Adam sanki görünmez kocamı görmek ister gibi arkasına doğru bir bakış attı. "Tamam, ben sana engel olmayayım o zaman. Gerçi bana sorarsan fotoğraf çekilmek için tuhaf bir yer." Kıs kıs güldü, sigarasından bir nefes çekti.

Adamın aradaki mesafeyi korumasına minnettardım ve etrafımdaki pencerelerden bazılarına baktım. Kesinlikle güvendedim, zira sokak ne kadar ıssızmış gibi görünse de binalardaki bir sürü insanın görüş alanındaydı.

Biraz olsun rahatlayarak bu yabancının gelişini kendi lehime kullanmaya karar verdim. Belki de ondan biraz bilgi alabilirdim. "Aynen, tuhaf sanırım," dedim. "Bu açıklık alan neden burada, biliyor musun?"

Adam sigarasını ayağıyla ezip kollarını kavuşturdu. "Hiçbir fikrim yok. Birkaç yıl önce bir *biergarten** buraya dükkân açmayı denedi. Mükemmel olurdu aslında ama ruhsat alamamış herhalde. Buradan pek görülüyor ama orada ciddi bir servis kapısı var..." Açıklığın sol tarafını, benden uzun birkaç çalının durduğu yeri işaret etti. "Muhtemelen bir alt mahzene falan açılıyor. Herhalde binanın eski sahipleri oraya girmeleri gerekirse diye bu alanı boş bırakmışlar." Cebinden birden bir titreme sesi geldi ve adam küçük bir telsiz çıkardı. "Benim," dedi. "Hep takılacak ya da tamir edilecek bir boru çıkar."

Demek tesisatçıydı. "Bilgi için teşekkürler," dedim.

"Lafı olmaz." Uzaklaşırken el salladı. Duyuş mesafemden ağır ağır çıkan istikrarlı ayak seslerini dikkatle dinledim.

* (Alm.) Bira bahçesi -çn

Tekrar kapıya döndüm. Sütunlardan birindeki yerinden çıkmış taşı kullanarak daha iyi görebilmek için birkaç santim yükseldim. Bakışlarımı açıklığın sol tarafına, tesisatçının gösterdiği yere çevirdim. Daha yüksekte bakarken gözlerimi kısarak dalların ardını görmeye çalıştım.

Çalılardan birinin ardında, yıllanmış tuğla binaya takılmış kocaman bir tahta kapı parçasına benzer bir şey seçebildim; tahta parçanın tabanı uzun, kalın otların arasında kısmen gizlenmişti. Hafif bir esinti dalları çok az hareket ettirince tahtanın ortalarına doğru dağılmış, kırmızıya çalan bir çıkıntı gördüm. Paslı bir kapı kolu.

Soluğum kesildi, neredeyse taşın üzerinde dengemi kaybedecektim. Kesinlikle bir kapıydı bu. Görünüşüne bakılırsa da çok ama çok uzun bir zamandır açılmamıştı.

NELLA

8 Şubat 1791

Gelişinden çekindiğim kadına kapıyı açtığımda gölgeler bedenini bir siluete dönüştürmüştü ve yüz hatları tülünden bir örtünün ardına gizlenmişti. Ancak eteğinin genişliğini ve yakasındaki zarif dantel süsünü seçebildim. Dükkâna doğru tedirgin bir adım attı, ardından bir lavanta esintisi süzüldü ve mum ışığı bedenini aydınlattı.

Keskin bir soluk almamak için kendimi tuttum; bir hafta içinde ikinci kez karşımda daha önce dükkânıma gelmiş hiçbir müşteriye benzemeyen biri duruyordu. İlki bir çocuktü, şimdi kiyse sadece görünüşüne bakarak bile benim gösterişsiz, gizli dükkânımdan ziyade Kensington'ın havadar salonlarına layık görünen yetişkin bir kadındı. Kenarlarına altın yaldızlı zambaklar işlenmiş koyu yeşil elbisesi mekânın neredeyse dörtte birini kaplıyordu zaten. Ufacık bir dönüşüyle şişelerimin yarısı yere düşebilirdi.

Kadın peçesini ve eldivenlerini çıkararak masanın üzerine koydu. Eliza, ziyaretçiye pek şaşırmamış gibiydi. Eldivenleri hemen kapıp kurutmak için ateşin yanına götürdü. İyi niyetli bir hareket olduğu aşikârdı ve orada öylece dikilmiş, afallamış hâlde karşımda duran hanımefendiye bakarken benim aklımın

ucundan bile geçmemiştir. Kadının zenginliğine, statüsüne dair en ufak bir şüphe varsa da tamamen silinmiştir.

"Burası çok karanlık," dedi. Kırmızı boyalı dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

"Ateşe biraz daha odun ekleyeyim," deyiverdi Eliza. Dükkânıma daha ikinci geliyordu ama bazı açılardan beni zekâsıyla alt etmeye başlamıştı bile.

"Oturun, hanımefendi, lütfen," dedim ikinci sandalyeyi göstererek.

Kadın zarif bir hareketle sandalyeye ilişti ve uzun, titrek bir nefes verdi. Başının arkasından küçük bir saç tokası çıkararak sallanan buklelerini düzeltti ve tekrar topladı.

Eliza elinde bir fincanla yaklaşıp dikkatle masanın üzerine, kadının önüne bıraktı. "Naneli sıcak su, hanımefendi," dedi reverans yaparak.

Allak bullak bir hâlde Eliza'ya baktım. Yedek fincanı nereden buldu, ufalanmış nane yapraklarını ne ara gördü diye düşündüm. Onun oturabileceği bir sandalye yoktu, ben de yere oturmasını ya da ona verdiğim sihir kitabıyla oyalanmasını bekledim.

"Mektubunuzdaki bilgiler için teşekkür ederim," dedim kadına.

Kaşlarını kaldırdı. "Ne kadarını söylemem gerektiğini bilmiyordum. Birilerinin eline geçerse diye kendimi korumak için elimden geleni yaptım."

İşte zengirlere bulaşmamamın bir diğer sebebi de buydu: İnsanlar hep onların sahip olduklarını isterdi, en çok da sırlarını. "Yeteri kadarını anlatmışsınız ve hazırlanan karışımın memnun kalacağınızı umuyorum."

Yüksek bir gıcırta konuşmamızı böldü. Dönüp baktığımda Eliza'nın zeminin üzerinde ahşap bir kutuyu sürüklediğini gördüm. Kutuyu masanın önüne, kadınla benim arama itti. "Ben Eliza," dedi kadına. "Sizi burada ağırlamaktan memnuniyet duyuyoruz."

"Teşekkürler," diye yanıtladı kadın. Kıza bakarken bakışları yumuşadı. "Bugün buraya gelirken iki kişi olacağınızı bilmiyordum." Beklentiyle bana baktı. "Kızınız mı?"

Ah, kızımın yanı başında olmasını ne çok isterdim. Ama o zaman bu işleri yapıyor olmazdım. Zehirler hazırlamaz, gölgelerde saklanmazdım. Cevabımı yuttum. "Ara sıra bana yardım eder," diye yalan söyledim. Eliza'nın kesinlikle yanlış bir zamanda habersiz çıkageldiğini açıklamak istemedim. Masada sadece iki sandalye olmasının bir nedeni vardı ve çok geçmeden Eliza'nın kalmasına izin verdiğim için hafif bir pişmanlık dalgası hissettim. Ömrümce tedbirli olmaya önem vermiştim ve şimdi Eliza'nın bu kadınla aramda konuşulacak sırlara kulak misafiri olmasına izin vermenin hata olduğunu açıkça görebiliyordum. "Eliza, sanırım bizi yalnız bıraksan iyi olacak."

"Hayır," dedi kadın, her istediğini almaya alışkın olan birinin gücüyle. "Bu nane çayı çok güzel," diye devam etti. "Birazdan tekrar isteyeceğim. Hem bir çocuğun varlığı... nasıl desem... rahatlatıcı. Benim kendi çocuğum yok, biliyorsunuz. Çok istedim, istedik... ama..." Duraksadı. "Neyse, boş verin. Kaç yaşındasın bakalım, Elizacık? Ve nerelisin?"

Buna inanamıyordum. Muhakkak büyük bir mülkün vârisi olan bu kadınla ortak bir noktam vardı: İkimiz de karınlarımız şişsin, rahmimize minik tekmeler atılsın istiyordum. Ama o, yaşı henüz geçmediği için çok şanslıydı. Gözlerinin çevresine bakınca cildi bana otuz yaşından büyük olamayacağını söylüyordu. Hâlâ vakti vardı.

"On iki," dedi Eliza usulca. "Swindonlıyım."

Kadın başını sallayarak onaylarken ben de görüşmeyi bir an önce nihayete erdirme arzusuyla raflarımdan birine doğru ilerledim ve küçük bir keçiboynuzu kavanozu çıkardım. Eliza'ya bana yardım etmesi için bir işaret verdim, ardından da ona masadaki kâseden böcek tozunu dikkatle kavanoza aktarmasını söyledim. Umduğum gibi onun eli benimkinden daha sabitti.

İşimiz bitince açık kavanozu incelemesi için kadının önü-

ne koydum. İçinde gözalıcı yeşillikteki toz ışıldıyordu. O kadar inceydi ki kadının parmaklarının arasından su gibi akardı. "Kantarid," diye fısıldadım.

Kadının gözleri irileşti. "Bu kadar yakınında olmak güvenli mi?" diye sordu. Sandalyesinde öne doğru kaydı, devasa eteği bacaklarının etrafında hışırdadı.

"Dokunmadığınız sürece güvenli."

Kaşları hâlâ şaşkınlıkla kalkmış olan kadın başıyla onaylarken Eliza kavanozun içine bakmak için öne doğru eğildi. "Daha önce yalnızca bir kez duymuştum bunu. Paris genelevlerinde kullanıldığıyla ilgili bir şeyler..." Kâseyi hafifçe ona doğru eğdi. "Bunu yapmak ne kadar sürdü?"

Thames Nehri'ni geçişimin anısı -öksürük krizim, bebeği Beatrice'i emziren kadın- ânında zihnime doluştu. "Bütün gece. Bu sabah da devam ettim," diye soludum. "Böcekleri toplamak yetmiyor, daha fazlası da var. Böceklerin ateşte kavrulup öğütülmesi gerekiyor." Küçük odanın karşı tarafında duran havanla tokmağı işaret ettim; kâse, kadının korsesi genişliğindeydi. "Şuradaki lavaboda öğüttüm."

Adını hâlâ bilmediğim hanımefendi toz kavanozunu kaldırdı ve ışığa tuttu. "Bu tozu yiyecek ya da içecek bir şeylere mi serpiştireceğim yalnızca? Gerçekten bu kadar basit mi?"

Ayak bileklerimi üst üste koyarak sandalyeme yaslandım. "Şehveti artıracak bir şey istediniz. Kantarid de her şeyden önce cinsel olarak uyarır. Kan kasık bölgesine hücum eder ve sonra da..." Eliza'nın dikkatle dinlemeye devam ettiğini fark edince duraksadım. Ona döndüm. "Bunlar sana göre değil. Depo odasına geçer misin rica etsem?"

Ama kadın bir elini elimin üzerine koydu ve başını iki yana salladı. "Bu benim tozum, öyle değil mi? Devam et. Bırak da kız öğrensin."

İç geçirerek devam ettim. "Kasıkların şişmesi doyumsuzdur. Bu uyarılmışlık hâli bir süre devam edecektir, ardından da buna

* Kurutulmuş böcekten yapılan bir tür afrodisyak. -çn

nyla, zehirlerim kesinlikle bir kadın üzerinde kullanılmamıştı. Hiç. Yaşadığım sürece de bile isteye bunu kabul etmeyecektim.

Buna ne cevap vereceğimi düşündüm. Bu kadına nasıl hayır diyeceğimi. Ama gözleri kararmıştı ve onu reddetme niyetinde olduğumu hissettiğinden emindim. Bu sessizlik ânına, zayıflığıma tutundu. Sanki ben bir tavşanmışım da o da tilkiymiş gibi. Omuzlarını bana doğru eğdi. "Bu seni pek memnun etmemiş gibi."

Aklımı biraz olsun toparladım ve sözcükler de daha fazla direnmedi. "Bana ulaşmak için gösterdiğiniz çabaya minnettarım ama bunu kabul edemem. Bir kadını öldürmeye niyetliyseniz sizi buradan bu tozla gönderemem. Bu dükkân kadınlara yardım etmek ve onları iyileştirmek için burada, onlara zarar vermek için değil. Olayın temel taşı bu ve ben onu yerinden oynatmayacağım."

"Ama yine de bir katilsin," diye suçladı kadın. "İster erkek olsun ister kadın, nasıl olur da herhangi bir şeyi iyileştirmekten, yardım etmekten bahsedebilirsiniz." Açık toz kavanozuna baktı. "O kadının, o böceğin kim olduğunu bilmek ister misin? Kocamın metresi, fahişesi..."

Kadın açıklamaya devam etti ama ben ağır ağır gözlerimi kırpıştırırken etrafımdaki oda kararmaya, kadının sesi cılız bir uğultuya dönüşmeye başladı. Eski, utanç verici bir anı yaklaştı: Bir zamanlar ben de metres olmuşum ama bunun farkında değildim. Bu kadına göre bir *böcek*, bir *fahişe* sayılıyordum. Gölgelelerin ardında saklanan sırdım ben. Sevilecek biri değil, bir eğlenceden ibarettim. Üstelik Frederick'e ne kadar hayran olsam da onun gizlediği gerçekleri, o yalan ağını öğrendiğim ânı hiçbir zaman unutmuyacaktım. Frederick'in şehveti için boş bir kaptan çok da bir farkım olmadığını idrak etmek, kabullenmesi zor bir durumdu.

Keşke günahlarının en beteri bu olsaydı. En beteri, bana yaptığıydı. İçgüdüsel olarak parmaklarımı karnımda gezdirdim.

Bu merhametsiz kadına zamanımın bir dakikasını daha ayrılmaya değmezdi; ona hikâyemi, onu kapıma getiren lekeli mirasın ilk tohumunu atan korkağı anlatmayacaktım. Oda etrafımda

karın ağrısı ve ağızda kabarmalar eşlik edecektir. Size sert bir şeyler, belki melas likörü gibi bir şey demlemenizi, sonra da tozu içine atarak iyice karıştırmanızı öneririm." Duraksadım, sözcüklerimi dikkatle seçtim. "Kavanozun dörtte birini kullanırsanız geceyi atlatamaz. Yarısını kullanırsanız bir saat ancak yaşar."

Hanımefendi bunu düşünürken uzunca bir duraksama oldu ve odadaki tek ses kapının yanındaki saatin tiktaklarıyla ateşin çıtırtılarıydı. Hareketsiz kaldım, kadının ziyaretiyle ilgili ilk anda duyduğum huzursuzluk misliyle geri dönüyordu. Kadın elini süsleyen ince alyansa dalgınca dokundu, bakışları ardımdaki kısık ateşe kilitlendi, alevler gözlerinde dans ediyordu.

Çenesini kaldırdı. "Onu öldüremem. Öldürürsem çocuğum olmaz."

Birden tozun tehlikesini düzgün açıklayamadığımdan korktum. Sesim titremeye başladı. "Sizi temin ederim ki bu ölümcül bir zehir. Ölümcül olmayan bir dozu güvenle uygulama gibi bir ihtimal yok..."

Beni susturmak için elini kaldırdı. "Beni yanlış anladınız. Gerçekten de ölümcül bir zehir istiyorum. Demek istediğim şu ki, öldürmek istediğim *adam* değil. *Kadın*."

Kadın. Son sözcüğüyle birlikte irkildim; bilmem gereken başka bir şey yoktu.

İlk kez böyle bir istekle gelinmiyordu bana. Yirmi yılı aşkın bir süredir bu işle uğraşıyordum ve birkaç kez başka bir kadına uygulanacak zehirler hazırlamam istenmişti. Ama bu müşterileri hiçbir şey sormadan reddetmişim. Altında yatan ihanet ne olursa olsun, hiçbir kadına zarar vermeyecektim. Annem 3. Arka Sokak'taki bu ecza dükkânını kadınları iyileştirmek ve himaye etmek için kurmuştu ve ben de ölene dek bunu sürdürecektim.

Bazı müşterilerimin bana yalan söylemiş olması mümkündü tabii. Gerçek niyetlerini benden saklayıp karışımlarını kız kardeşleri ya da saraylılar üzerinde kullanmış olabilirlerdi. Onları nasıl durdurabilirdim ki? İmkânsızdı bu. Ama benim bildiğim kada-

Leydi Clarence da sandalyesinden kalktı, gözlerimiz aynı hızdaydı.

Bu arada ortamızda kalmış Eliza bize bakarken başını hızla bir sağa bir sola çeviriyordu. Ayağa kalktı. Dimdik, sırtı kaskatı, dudakları sımsıkı birbirine bastırılmış hâldeydi. Çırağım olmak isterken böylesi bir karşılaşma beklediğini sanmıyordum. Belki de fikrini değiştirmeye yeterli olurdu bu.

Birden bir hareketlilik oldu; Leydi Clarence'ın parasını masanın üzerine bıraktığını sandım çünkü elleri hızla oradan oraya savruldu. Ama sonra dehşet içinde, bir elinin masanın ortasında duran, Eliza'nın da benim de henüz tıpasını takmadığımız kavanoza uzandığını, diğer elininse cebini açık tuttuğunu fark ettim. Ben istesem de istemesem de o şehvet artırıcı yeşil tozu almaya niyetliydi.

Kavanoza atıldım. Son saniyede kadının parmaklarının ucundan çekip aldım ve Eliza'ya öyle bir güçle çarptım ki neredeyse kutunun üzerinden düşecekti. Sonra da aklıma gelen tek şeyi yaptım: Zehirli kantarid tozunun bulunduğu kavanozu ardımdaki ateşin alevleri arasına fırlattım.

Alevler parlak yeşil renkte parladı, bir saniye içinde zehri işe yaramaz hâle getirdi. Hayretle ocağa baktım, bütün bir gecenin ve bu sabahın çalışmasının bir anda böyle yok olmaya hazır olmasına inanmakta güçlük çekiyordum. Ellerim titreyerek ağır ağır dönüp kıpkırmızı kesilmiş ve hayretler içinde kalmış Leydi Clarence'la gözleri koca yumurtalar gibi açılmış beni izleyen Eliza'ya baktım.

"Yapamam..." diye geveledi Leydi Clarence. "Yapamam..." Gözleri fare gibi etrafı taradı, ikinci bir kavanoz, biraz daha toz arıyordu. "Delirdin mi sen? Parti yarın akşam!"

"Başka toz yok," dedim ona, kapıyı işaret ederek.

Leydi Clarence bana ters ters baktı, ardından Eliza'ya döndü. "Eldivenlerim," dedi. Eliza hemen harekete geçti, kurutma askısından eldivenleri nazikçe alıp Leydi Clarence'a uzattı. Kadın eldivenleri takmaya başladı, parmaklarını teker teker geçirdi. Bir-

dönmeye devam ederken kadının konuşması nihayet kesildi. Titreyen ellerim masanın yassı, sert güvenliğini aradı.

Aradan kaç saniye ya da dakika geçtiğinden emin değildim ama sonunda Eliza'nın beni omuzlarımdan sarstığını fark ettim. "Nella," diye fısıldadı. "Nella, iyi misin?"

Görüşüm netleşti ve ikisinin yüzlerinde sıkıntılı bir ifadeyle karşımda oturduklarını gördüm. Eliza bana dokunmak için öne eğilmişti, sağlığımdan endişe ediyor gibiydi. Ancak aksi bir çocuğu andıran kadın, istediği şeyi alamamaktan korkuyordu.

Eliza'nın dokunuşuyla rahatlayarak hafifçe başımla onaylamayı başardım, anılardan silkinip kurtuldum. "İyiyim, tamam," diye güvence verdim ona. Sonra hanımefendiye döndüm. "Kime yardım edeceğimi ve kimin canını yakacağımı seçmek bana kalmış. Bu tozu size satmıyorum."

Kadın gözlerini kısarak inanmaz gözlerle bana baktı; sanki ilk kez biri ona hayır diyordu. Havlar gibi kısa bir kahkaha attı. "Ben Carter Yolu'ndan Leydi Clarence'ım. Kocam..." Duraksadı, toz kavanozuna baktı. "Kocam Lord Clarence." Beni dikkatle izledi, şaşkınlıkla tepki vermemi bekledi ama ona öyle bir tatmin yaşatmadım. "Bunun aciliyetini tam mânâsıyla anlayamadın," diye devam etti. "Mektubumda da belirttiğim gibi yarın akşam bir partimiz olacak. Bayan Berkwell, kocamın kuzeni ve metresi de katılacak." Leydi Clarence korsesinin kenarını çekiştirerek dudaklarını birbirine bastırdı. "Kadın kocama âşık. Kocam da ona. Bu devam edemez. Aydan aya, kocamın her şeyini ona harcadığı, bana bir şey bırakmadığı için hamile kalamadığımdan eminim. Bu tozu alacağım," dedi. Sonra eteğinin iç kısmına, beline yakın dikilmiş bir cebe uzandı. "Ne kadar istiyorsun? Ne istiyorsan iki katını vereceğim."

Para zerre umurumda değildi, başımı iki yana salladım. Parayı almayacaktım, tıpkı metres olsun ya da olmasın bir kadının ölümüne sebep olmayacağım gibi. "Hayır," dedim sandalyemden kalkıp ayağımı yere sapsağlam basarak. "Cevabım hayır. Artık gidebilirsiniz."

I4

CAROLINE

Günümüz, Salı

James'in gelişine yalnızca birkaç saat kalmışken açıklıktaki kapıyı inceleyecek zamanım yoktu ama dün uyanan merakım şimdi iyice alevlenmişti. Şişeyle başlayan, ardından Ayı Sokak'la ilgili şifreli hastane notuyla devam eden ve şimdi de sokağın arka tarafındaki kapıya dek uzanan tüm bilgi parçaları üst üste eklenecek bu baştan çıkarıcı yapbozun yeni bir parçasını koyuyordu önüme. Biraz daha araştırma yapmaya ve buraya ilk fırsatta geri dönmeye kararlıydım.

Ayı Sokak'tan çıkarken güneş bir bulutun ardına saklanmış, beni serin bir gölgenin içinde bırakmıştı. Eczacının gerçekten yaşamış olduğunu varsayarsak, nasıl biri olduğunu gözümde canlandırabiliyordum: Kazanının başında fazlaca zaman geçirmekten uçları yanmış beyaz, karışık saçlarıyla yaşlıca bir kadın; siyah şapkasıyla sokağın kaldırım taşları üzerinde telaşla ilerliyor. Sonra kendi hayalim karşısında başımı iki yana salladım: Kadın cadı değildi ve bu da *Harry Potter* değildi.

Yeniden hastane notunu düşündüm. O notu her kim yazdıysa erkeklerin öldüğünü söylüyordu – çoğul kullanmıştı. İnsanı hayal kırıklığına uğratacak kadar muğlak bir ifadeydi. Yine de bu

kaç derin nefes aldıktan sonra tekrar konuştu. "Eminim ki bana kolaylıkla yenisini yapabilirsin," dedi.

Tanrım, bu kadın katlanılmazdı. Öfkeyle ellerimi savurdum. "Rüşvet verebileceğiniz bir hekim falan yok mu sizin? Sizi iki kez reddettiğim hâlde neden hâlâ beni zorluyorsunuz?"

Kadın örtüsünü yüzüne indirdi, narin dantel işlemeleri bana baldıran yapraklarını hatırlattı.

"Seni aptal," diye karşılık verdi dantellerinin ardından. "Şehirdeki tüm hekimleri, tanınmış tüm eczacıları düşünmedim mi sanıyorsun? Yakalanmak istemiyorum. Sen kendi farkının farkında mısın?" Duraksadı, elbisesini düzeltti. "Sana güvenmekle hata ettim. Ama kararımı şimdi değiştirmenin pek bir faydası yok." Eldivenli ellerine bakarak birkaç parmağını kıvırdı. "Tozu bir günde yapmıştın, değil mi?"

Kafa karışıklığıyla kaşlarını çattım. Bu aşamada ne fark edirdi ki? "Evet," diye mırıldandım.

"Çok güzel," dedi Leydi Clarence. "Yarın tekrar geleceğim, anladığım kadarıyla yeni bir toz hazırlamak için yeterli bir zaman bu. Sen de bana bir kâse yeni kantarid vereceksin. Az önce aptalca yok ettiğinle aynı görünümde ve formda olacak. Bir buçuk gibi burada olacağım."

Şaşkına dönmüş bir hâlde ona baktım. Gerekirse Eliza'nın da yardımıyla onu kapıdan zorla çıkarmaya hazırdım.

"Eğer istediğim tozu hazırlamazsan," diye devam etti Leydi Clarence, "eşyalarını toplasan iyi olur. Acele etmen gerekecektir çünkü buradan doğruca yetkililere gider ve onlara örümcek ağları ve fare zehriyle dolu bu küçük dükkânına dair her şeyi anlatırım. Onlarla konuşurken depo odasına girip arka taraftaki duvarın ardını da kontrol etmelerini özellikle belirtirim. Bu sefil deliğin tüm sırları açığa çıkar." Şalına sımsıkı sarıldı. "Ben bir lordun karısıyım. Sakın bana numara yapmaya kalkma." Kapıyı ardına kadar açtı, dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapadı.

yaptı. "Yoksa tekrar çamur kazısına gittin de bana başka bir gizem mi getirdin?"

Ona karşı içimde bir sıcaklık belirirken güldüm. "Aslında ikisi de değil." Ona hastane belgelerinden ve isimsiz yazarın, birden çok ölüme karışmış olan eczacıdan söz eden notundan bahsettim. "Notun tarihi 1816'ydı. Ayı Sokak diye bir yerden bahsediyordu, orası da otelime yakın bir yer çıktı. Bu sabah oraya gittim ama pek bir şey göremedim."

"Gelecek vadeden bir araştırmacısın," dedi oyunbaz bir edayla. "Ben de olsam aynısını yapardım." Gaynor önünde duran birkaç dosyayı toplayıp kenara çekti. "Ayı Sokak mı demiştin? Eh, senin şişenin kenarındaki baskı da ayıyı andırıyordu, gerçi ikisi arasında bir bağlantı olması biraz abartı görünüyor."

"Katlıyorum." Kalçamı masaya yasladım. "Bütün hikâye biraz abartı görünüyor aslında ama..." Cümlemi tamamlamadım, gözlerim Gaynor'ın arkasındaki bir kitap yığınının takıldı. "Ama ya değilse? Ya burada bir şey varsa?"

"Sence eczacı gerçekten yaşamış olabilir mi yani?" Gaynor kollarını kavuşturdu, merakla bana baktı.

Başımı iki yana salladım. "Ne düşündüğümünden pek emin değilim. Aslında burada olma nedenim de biraz bu. Düşündüm ki elinde bölgenin -Ayı Sokak'ın yani- 1800'lerin başlarından kalma eski haritaları vardır belki. Ayrıca basit bir internet taramasında da benden iyi olabileceğini düşündüm. Google'da Londra'daki katil eczacı diye arattım ama pek bir şey çıkmadı."

Ricam üzerine Gaynor'ın yüzü aydınlandı; ilk karşılaştığımızda söylediği gibi eski tarihi haritalara bayılıyordu. İçimden belli belirsiz bir kıskançlık dalgası geçti. Bir gün daha geçmişti ve ben Ohio'daki kendi işime -tarihle hiçbir alakası olmayan işime- dönmeye bir gün daha yaklaştım.

"Yani, dünün aksine," dedi, "bu konuda sana gerçekten yardımcı olabileceğimi düşünüyorum. Mükemmel kaynaklarımız var. Benimle gel." Beni bilgisayarlardan birinin başına götürdü

eczacı yüzünden birden fazla insan öldüyse internette bu namılı eczacıya dair bir referans, bir kayıt olmalıydı mutlaka.

Yeniden Farringdon Caddesi'ne dönünce telefonumu çıkardım, tarayıcımın arama çubuğunu açtım ve Londra Eczacı Katil 1800'ler yazdım.

Sonuçlar karışık: on sekizinci yüzyıldaki cin takıntısına dair birkaç makale, 1815'teki Eczacılar Yasası'na dair bir Vikipedi sayfası, bir de kemik parçaları üzerine akademik bir dergi. Arama sonuçlarının ikinci sayfasına geçtim ve Londra'nın eski suç mahkemesinin –Old Bailey– dökümlerinin yer aldığı web sitesi şimdiye kadarki en yakın sonuç gibiydi. Parmağımınla sayfayı taradım ama acayip uzundu ve cep telefonumda belge taramasını nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bir dakika kadar sonra sitedeki veri miktarı internet tarayıcımın donmasına neden oldu. Bir küfür savurarak uygulamayı tamamen kapamak için telefon ekranını kaydardım.

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. Gerçekten de bu meseleyi basit bir internet araştırmasıyla çözebileceğimi mi sanmıştım? James muhtemelen suçu yetersiz araştırma tekniklerime atar, bunların da lisans eğitimim sırasında üniversite kütüphanesinde geçirdiğim uzun günleri daha az roman ve daha çok ders kitabı okuyarak geliştirilebileceğini belirtirdi.

Kütüphane. Başımı birden kaldırdım ve yoldan geçen birine en yakın metro istasyonunu sordum, sonra da Gaynor'ın bugün orada olması için dua ettim.

Kısa bir süre sonra Harita Odası'na adım atmıştım, bu sefer yağmurdan sıırıslam olmama ve pis kokmadığıma memnundum. Gaynor'ı hemen buldum ama bilgisayarda bir başkasına yardım ettiğinden işini bitirmesini sabırla bekledim.

Birkaç dakika sonra Gaynor tekrar masasına döndü. Beni görünce gülümsedi. "Dönmüştün! Şişeyle ilgili bir şey öğrenebilir mi?" diye sordu neşeyle. Sonra da ciddiyetle bakarmış gibi

lim." Güncel haritayı gösteren katmanı kaldırdı ve Rocque'un haritasındaki Ayı Sokak'a olabildiğince yaklaştı.

"Bu ilginç işte," dedi. "Şunu görüyor musun?" İnce bir çizgiyi işaret etti. Saç teli kadar incecik bir çizgi, Ayı Sokak'tan çıkıntı yapıyordu. Üzeri Arka Sk. olarak etiketlenmişti.

Karnımın alt kısmında hareketlenmeye başlayan beklenmedik ağrıyı güçlkle fark ettim. "Evet, gördüm," dedim. "İlginç olan ne?" Ama sözcükler dilimden dökülürken bile kalbimin atışı hızlanmıştı. *Kapı.*

"Epey küçük bir şey," dedi Gaynor. "Rocque sokağın boyutları konusunda çok iyi iş çıkarmış -anayollar en geniş çizilenler mesela- ama bu, bir haritaya çizebileceği en dar şey. Göze çarpmayan küçük bir yol olmalı ya da belki bir patikadan ibarettir. Arka Sokak adı verildiğine göre mantıklı görünüyor." Güncel harita katmanını tekrar açtı, fareyle üzerine tıklayıp durdu. "Ve burası bugün kesinlikle yok. Çok sıradışı sayılmaz - şehirde binlerce sokak yenilendi, etrafı çevrildi ya da üzerine bir şeyler inşa edildi." Bana şöyle bir baktı ve elimi ağzımdan çekti; dalgınlıkla tırnağımı yiyordum. "Aklına takılan bir şeyler var," dedi.

Göz göze geldik. Bir an için ona yaslanıp kalbime yük olan her şeyi boşaltmak için kontrolsüz bir arzu duydum. Ama kulaklarımın arkası yanmaya başlarken ellerimi bacaklarıma sildim ve yüzümü tekrar bilgisayara çevirdim. James henüz Londra'ya gelmemişti; bu zaman dilimi bana aitti ve onu James için ağlayarak geçirmeyecektim.

Tekrar haritaya bakarak duraksadım, Gaynor'a haritaya göre Ayı Sokak'ın artık var olmayan çıkıntısı Arka Sokak'ın bulunduğu yerde gördüğüm kapıyı söylesem mi diye düşündüm. Ama bir anlamı yoktu, öyle değil mi? Tesisatçının da söylediği gibi, kapı binalardan birinin depolama mahzenine açılıyordu. Başka bir yere değil. "Bir şeyim yok," dedim zorlama bir tebessümle ve tekrar ekrana döndüm. "Demek Ayı Sokak iki asır boyunca varlığını sürdürmüş ama Arka Sokak o kadar da şanslı değilmiş. Üzerine bir şeyler inşa edildi herhalde."

ve oturmamı işaret etti. On yıldır ilk kez kendimi tekrar tarih öğrencisiymişim gibi hissettim.

"Pekâlâ, başlamak için en iyi yer kesinlikle Rocque'ın 1746 tarihli haritası. Bizim zaman dilimimizin biraz öncesi ama bir asırdan uzun süre Londra'nın en doğru ve esaslı planlarından biri olarak kabul ediliyor. Rocque'un bunu araştırıp yayınlaması on yıl sürmüş." Gaynor bilgisayarın masaüstündeki bir ikona tıkladı ve siyah beyaz kutularla dolu bir ekrana geçti. "Sokakları daha yakından görmek ya da bir sokak ismi falan yazmak için karelerin her birine züm yaparak yaklaşabiliriz. Şimdi *Ayı Sokak* yazalım bakalım, ne de olsa hastane notunda bahsedilen sokak o."

ENTER tuşuna bastı ve harita ânında içeriğindeki tek *Ayı Sokak*'ı karşımıza çıkardı. "Nerede olduğumuza bakmak için," diye açıkladı haritayı oynatarak, "çevreye bir bakalım. Şurada, doğuda St. Paul Katedrali var ve nehir de şurada, güneyde. Burası bugün gittiğin bölgenin geneline benziyor mu?"

Kendimden emin olamayarak kaşlarımı çattım. Harita iki yüz elli yıldan daha eskiydi. Etraftaki sokak isimlerini okudum ve hiçbirini çıkaramadım: Fleet Hapishanesi, Meal Bahçesi, Fleet Pazarı. "Eee, emin olamıyorum," dedim kendimi aptal gibi hissederek. "Genel olarak haritalarla aram pek iyi değildir. Tek hatırladığım üzerinde ilerlediğim anayolun adı Farringdon Caddesi'ydi."

Gaynor dilini damağında şaklattı. "Harika. O zaman Rocque'un haritasının üzerine kolaylıkla günümüzün haritalarından birini yerleştirebiliriz." Birkaç butona daha tıkladı ve ilkinin üzerinde ânında ikinci bir harita belirti. "Farringdon Caddesi," dedi, "tam şurada. Eski haritada Fleet Pazarı olarak geçiyor, yani bir noktada isim değişmiş. Eh, sürpriz sayılmaz."

İkinci, güncel harita ekrandayken bölgenin düzenini hemen tanıdım – günümüz haritası taksinin bana neredeyse çarpacağı kavşağı bile gösteriyordu. "İşte burası!" diye haykırdım öne doğru eğilerek. "Evet, burası kesinlikle doğru *Ayı Sokak* o zaman."

"Harika. O zaman eski haritaya dönüp biraz daha bakına-

"Bu çok güzel," diye devam etti Gaynor. "Tüm bu haritaları böyle karşılaştırmak. Ama eczacı hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyorsan bu haritaların sana yardımcı olabileceğini pek sanmıyorum."

Ona karşı çıkamazdım. "Tamam," dedim ikinci ricamı öne sürmeye hazırlanarak, ki bu belki de daha önemli bir ricaydı. "Peki bu eczacının gerçekten var olduğunu doğrulamak istiyorsak, bunu en iyi nasıl yapabiliriz? Dediğim gibi, benim internetten yaptığım araştırmalar hiçbir sonuç vermedi."

Gaynor başıyla onayladı, şaşırmış görünmüyordu. "İnternet çok değerli bir araçtır ama Google gibi arama motorlarının kullandığı algoritmalar araştırmacılar için tam bir kâbus. Çoğu dijital ortama aktarıldığı hâlde o siteler pek de eski belgeleri ve gazeteleri taramak için yapılmış denemez." Bilgisayarın masaüstüne geri döndü ve British Newspaper Arşivi'ni açan başka bir ikona tuşladı. "Tamam," dedi bana dönerek. "Deneyelim bakalım. Burası son birkaç asırda çıkmış çoğu İngiliz gazetesinin tüm satırlarında arama yapacaktır. Eczacıyla ilgili bir yazı varsa buradadır ama işin püf noktası doğru anahtar sözcükler kullanarak aramak. Daha önce ne denemiştin?"

"1800'ler, katil eczacı, Londra gibi bir şeyler."

"Harika." Gaynor anahtar sözcükleri yazıp ENTER tuşuna bastı. Biraz sonra sayfada sıfır sonuç olduğu bilgisi çıktı. "Peki, tarihi çıkaralım o zaman," dedi.

Yine de hiç sonuç çıkmadı.

"Arama işlevinde bir sorun olabilir mi?" diye sordum.

Güldü. "İşin eğlencesi bu. Ne kadar uzun ve çok araştırırsak, sonuç o kadar tatmin edici olur." Yeni anahtar sözcükler denerken ben de sözlerinin çifte anlamına kafa yordum. Kayıp bir eczacı arıyordum, evet ama başka neleri aradığımı fark edince üzerime bir üzüntü çöktü: sallantıdaki evliliğim, anne olma isteğim, kariyer seçimlerim için bir çözüm. Binlerce kırık parçayla çevriliyken uzun ve zorlu bir araştırma uzanıyordu önümde; in-

Gaynor başıyla onayladı. "Sürekli olur. O zaman Rocque'un haritasını yüz yıl ilerletelim." Birkaç butona daha tıklayıp başka bir haritayı üzerine açtı, bu seferkinin üzerinde düzensiz gölgeli şekiller vardı. "Bu on dokuzuncu yüzyıl sonlarından bir ordnance survey* haritası," diye açıkladı. "Gölgeli alanlar yapıları temsil ediyor. Böylece orada hangi binaların olduğunu rahatça görebiliriz."

Gaynor birkaç dakika duraksayarak ekranı tarafı. "Peki, bu alanın tamamı 1800'lerin ortasında gayet yerleşim yeriymiş. Bu da bize gösteriyor ki Arka Sokak on sekizinci yüzyılda varlığını sürdürse de on dokuzuncu yüzyılda yok olmuş. Ama..." Duraksadı ve ekranda ordnance survey haritasını işaret etti. "Burada iki binayı ayıran küçük, çentikli bir çizgi görünüyor ve Arka Sokak'la neredeyse tamamen aynı güzergâhı izliyor. Belki Arka Sokak on dokuzuncu yüzyılda da iki bina arasında bir kaldırım şeklinde varlığını sürdürmüştür. Ama bilmemiz imkânsız."

Başım la onayladım; haritacılığa ve yönetmeliklere dair kısıtlı anlama kapasiteme rağmen mantığını anlıyordum. Geçen her dakikayla birlikte, on dokuzuncu yüzyılı gösteren haritada Arka Sokak'ı işaret eden çizginin bu sabah gördüğüm kapıyla bir alakası olduğuna daha çok ikna oluyordum. Kapının tam yeri, Gaynor'ın bana gösterdiği iki eski haritaya göre değerlendirildiğinde fazlasıyla rastlantısaldı.

Şişeyi bulduğumdan beri ilk kez önemli bir tarihi gizemi çözmeye başladığımı hayal etme izni verdim kendime. Ya o kapının ardında bir şeyler varsa? Şu hastane notuyla, şişeyle, eczacıyla alakalı bir şey? Ya bu bağlantıyı Gaynor'a açıklarsam ve o da bunu tarihçilerle paylaşmak gerektiğini düşünürse? Belki de başka araştırma projelerine yardımcı olmam için beni de davet ederlerdi ya da Britanya Kütüphanesi'nde kısa süreli bir görev alırdım...

Derin bir nefes alarak kendime ağır, mantıklı bir düzen içinde gerçeklere bağlı kalmam gerektiğini hatırlattım. Aceleci davranıp hata yapamazdım.

* İngiltere'nin resmî haritacılık kuruluşu -çn

"Yani buna dalmak günler sürebilir."

Gaynor ağır ağır başını sallayarak onaylarken hastasına kötü haber veren bir doktor gibi yüzünü buruşturdu. "Evet. Tabii haftalar ya da aylar sürmezse."

Böylesi bir araştırmanın büyüklüğünü düşünmek bile yorucuydu, özellikle de eczacının hikâyesinin şimdiki hâliyle bir efsaneden ibaretmiş gibi görüldüğü düşünülürse; ya aslında ortaya çıkarılacak gerçekten yaşamış bir insan yoksa da bütün araştırma boşa giderse? Yenilgiyle arkama yaslandım. Görünüşe bakılırsa hayatımın hiçbir alanında gerçeğe yalanı ayıramıyordum.

"Kaldır başını," dedi Gaynor, kendi diziyle benimkini dürterek. "Belli ki nadiren görülen bu tür şeylere meraklısın. Kütüphanedeki ilk haftamı çok net hatırlıyorum... Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu ama eski haritaları buradaki herkesten çok seviyordum. Bizim gibi insanların bir arada kalması ve devam etmesi gerekir."

Devam etmek. Tam olarak ne bulmak istediğimi ya da bulunacak bir şey olup olmadığını bilmesem de görmezden gelinmeyecek bir şey vardı: Arka Sokak'ın ucundaki kapı eski haritalara tam olarak uyuyordu. Ayrıca eczacı o bölgede çalışsın ya da çalışmasın, yalnızca iki yüz yıl önce yaşamış olanların bildiği ama hâlâ şehrin altında gömülü olan eski bir kaldırım ya da sokak düşüncesi beni cezbediyordu.

Belki Gaynor'ın araştırmanın çekiciliği derken kastettiği buydu. O kapının ardında ne olduğunu bilmiyordum; paramparça olmuş tuğlalar, örümcek ağları ve sıçanlarla dolu da olabilirdi ama eğer kendimle ilgili birkaç gün önce bilmediğim ama artık öğrendiğim bir şey varsa o da *içeri bakmanın* her zaman rahatlatıcı olmadığıydı. Tam da bu yüzden şimdiye kadar James'i düşünmekten kaçınıyordum ve tam da bu yüzden annemle babama ya da Rose'dan başka herhangi birine James'in yaptıklarını anlatmamıştım. Aslına bakılırsa en başında kayıp bir eczacıyla kendimi oyalamam da bundandı.

Gaynor'la birbirimize telefon numaralarımızı verdik. Elyaz-

sanın saklamak ve atmak istediği parçaları gözden geçirmesini gerektiren bir araştırma.

Gaynor mırıldanarak bir küfür savurdu, hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. "Tamam, peki, şimdiye kadar bir şey bulamadık. Senin internet araştırmanın başarısız olduğuna şaşmamalı. Başka bir yol deneyelim o zaman." Arama çubuğuna yalnızca tek bir kelime yazdı, eczacı, ardından da ekranın sol köşesinde elle arama sonuçlarını düzenledi. Tarihi 1800 ve 1850 aralığına, bölgeyi de Londra, İngiltere'ye ayarladı.

Birkaç sonuç belirdi ve bir gazete yazısının başlığı gözüne takılınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu: "Dolandırıcılık ve Cinayet Suçları, Middlesex." Ama 1825 tarihli yazı fazla geçti ve bir at çaldıktan sonra öldürülen erkek bir eczacıdan bahsettiği ortaya çıktı.

Omuzlarım düştü. "Başka ne deneyebiliriz?"

Gaynor dudaklarını bir tarafa doğru büzdü. "Yani, henüz gazete araştırmasından vazgeçemeyiz. Belki de eczacı sözcüğünden vazgeçip başka şeyler denemeliyiz. Mesela *Ayı Sokak* gibi. Ama araştırılacak sayısız başka kaynak da var. Mesela bizim el yazması veritabanımız..." Yeni bir internet sitesine geçerken cümlesini yarıda bıraktı. "Tanımı gereği elyazmaları günlük, hatıra defteri, hatta aile mülkü belgeleri gibi elle yazılmış belgeleri içerir. Genellikle oldukça kişisel bilgilerdir. Ama bizim elyazması koleksiyonumuzda bazı matbu materyaller de var. Daktilo edilmiş metinler, basılı kayıtlar gibi."

Başımınla onayladım, bunu okul yıllarımdan hatırlıyordum.

Gaynor eline bir kalem alıp parmaklarının arasında çevirmeye başladı. "Koleksiyonumuzda milyonlarca el yazması var. Ama bu koleksiyonu araştırmanın da kendine has sorunları oluyor tabii. Sen de gördün, gazete kayıtları dijital ortama aktarıldıkları için ekranda ânında beliriyor ama elyazmaları için talepte bulunmak gerek. Onları istiyorsun, sırada bekliyorsun ki bu birkaç gün sürebilir ve sonra da departman sana incelemek için belgenin aslını veriyor."

İS

ELIZA

8 Şubat 1791

Leydi Clarence'ın Nella'nın dükkânından çıkıp gitmesinden sonra küçük odanın havası birden fazlasıyla sıcak ve boğucu bir hâl aldı; tipki mutfakta da sık sık olduğu gibi. Kolumdaki tüyler diken diken oldu. Daha önce hiç Nella'yla Leydi Clarence'ın birbirleriyle konuştukları tonda konuşan birilerini görmemiştim.

Nella'nın yüzünde dertli ve bitkin bir ifade belirdi. İşinin ağırlığının ve Leydi Clarence gibi kadınların taleplerinin altında sebep olduğu çizgileri ve yanağında açtığı çukurları görebiliyordum. Nella sandalyesinin ucuna çökerken küçük duman kıvrımları hâlâ havada süzülüyordu. Endişe, dökülmüş bir sirke gibi bütün yüzüne yayılmıştı.

"Bir lordun metresini öldür," diye mırıldandı, "ya da darağacında sallan, öyle mi?" başını çevirerek sanki böceklerden geriye kalanları aranırmış gibi ateşe baktı. "İki seçenek de birbirinden beter."

"Tozu yeniden yapmalısın." Fikrimi sormamıştı ama ben daha ne dediğimi anlayamadan ağzımdan dökülüvermişti sözcükler. "Tek seçenek bu."

Bana döndü, gözü dönmüş gibiydi. "Bir kadını öldürmekten daha kolay, ha? Hayatım boyunca kadınlara yardım etmeye ça-

malarını isteyecek ya da dijitalle aktarılmış gazete kayıtlarına bir kez daha bakacak olursam ona haber vereceğimi söyledim.

Kütüphaneden ayrılırken telefonum saatin dokuzu henüz geçtiğini gösteriyordu. James birazdan inerdi. Her ne kadar bu verimsiz araştırma cesaretimi kırdıysa da ılık Londra havasını içime çektim ve metroya, oradan da artık görmezden gelmeyi seçemeyeceğim şeyle bodoslama yüzleşmeye hazır olarak Ludgate Tepesi'ne doğru ilerlerken kendimi toparladım.

Son birkaç gündür kafam meşgul olsa da Londra'da, eski bir gizemle, eski bir hikâyeyle sarmalanmış hâldeyken yıllardır hiç olmadığım kadar canlı hissetmişim. Araştırmayı sürdürmeye kararlıydım. Karanlığı aralayıp içine bakmaya...

onu umutlandırmamasından mı kaynaklanıyordu yoksa kaderine boyun mu eğmişti, kestiremiyordum.

"Arazi nehrin karşı tarafında," dedi en sonunda, sanki geri dönme fikri bile onu bitkin düşürmüştü gibi sandalyesinin üzerinde öne doğru eğilerek. "Uzun bir yürüyüş olacak ama tek başına yapamazsın. Ben de gücümü toplayacağım. Güneş battıktan sonra gideriz. Böcekleri gece vakti, dinlenmeye çekilmişlerken yakalamak daha kolay." Birkaç kez öksürdü ve elini eteğine sildi. "O zamana kadar da zamanımızı değerlendirebiliriz. Bir ara şişelerindeki etiketler konusunda yardımcı olmaktan bahsetmiştin." Bana yandan bir bakış attı. "Ona gerek yok. Etiket olmasa da ben hepsini ezberden biliyorum."

"Peki ya karıştırılırlarsa? Sıraları bozulursa?"

Önce burnunu sonra gözlerini işaret etti. "Koku, sonra da görüntü." Masanın ortasındaki kayıt defterini işaret etti. "Ama başka bir şey var. Senden defterimdeki solmuş bazı kayıtları düzeltmeni isteyeceğim. Benim elim bunu yapamayacağım kadar titriyor."

Kaşlarımı çatarak büyük defteri kendime doğru çektim, isimlerin ve tarihlerin raflardaki şişelerden daha önemli olmasının sebebini merak ediyordum. Aslında ben tam tersini beklerdim; bu defterde Nella'nın zehirlerini satın alan herkesin adı vardı. Bana göre bu sayfaların temize çekilmesi değil yakılması gerekiyordu.

"Solmuş kayıtları düzeltmek neden bu kadar önemli?" diye sordum.

Nella öne doğru eğildi ve 1763'ten kalma kayıtlarla dolu bir sayfayı açtı. Elimi sayfanın sol alt köşesinde gezdirdi; kim bilir ne zaman parşömenin üzerine bir sıvı dökülmüş, kayıtların çoğunu okunmaz hâle getirmişti. Tüy kalemle mürekkep hokkasını bana doğru ittirdi. Onun talimatıyla kalemi aldım ve defterdeki zayıf çizgilerin üzerinden taze mürekkeple geçmeye başladım. Müşterilerin adı kadar ilaçların -kuzukulağı, pelesenk, yalancısaf- adlarının üzerinden de dikkatle geçtim.

"Bu kadınların çoğu için," diye fısıldadı Nella, "burası isimlerinin kayıt altına alındığı tek yer olabilir. Hatırlanacakları tek

lıştım. Aslına bakarsan annemin mirasından bir dereceye kadar başarıyla sürdürebildiğim tek parça bu.”

Ama Nella bana kayıt defterini göstermişti ve isimlerden, tarihlerden ve ilaçlardan oluşan kayıtları biliyordum. Daha da beteri, Bay Amwell’in ve benim adımın da o listede yer aldığını biliyordum. Yani Nella tozu yeniden *yapmazsa* ve Leydi Clarence intikam peşine düşerse ben de ifşa olacaktım.

O defterdeki *herkes* ifşa olacaktı.

Bir parmağımla defterini gösterdim. “Oraya Bayan Berkwell’in ismini yazmamanın bir yolunu bulabilirsin ama ben ne olacağım? O sayfalarda adı geçen diğerleri ne olacak?”

Nella deftere baktı ve kaşlarını çattı, sanki daha önce bunu hiç düşünmemiş gibiydi. Sanki Leydi Clarence’ın tehdidini yerine getireceğine gerçekten inanmıyormuş gibi. Son birkaç sırayı ağır ağır okudu.

“Gücüm yok,” diye fısıldadı en sonunda. “Dün bütün geceyi arazide böcek toplayarak geçirdim ve gün doğana kadar onları kavurup öğüttüm. Geri geldiğinde ona bunu anlatacağım. Elbisemin altındaki şişliği göstereceğim. Görmekte ısrarcı olursa diğer rahatsız yerlerimi de. İstesem de o tozu tekrar yapamam.”

Karşımda bir fırsat duruyordu, tabii bunu iyi değerlendirsem. Bay Amwell’in ruhuyla ilgili korkularım azalmamıştı ve şimdi bir de başka bir talihsizliğin yükü binmişti üzerime: Muhafızların Nella’nın dükkânını ve kayıtlarını bulması.

Masanın üzerindeki boş fincanları alıp lavaboya götürdüm ve yıkadım. “Ben yaparım o hâlde. Nasıl yapılacağını anlatırsan böcekleri ben toplarım, kavurur ve öğütürüm.” Ne de olsa başka insanların pis işlerini yapmaya alışkındım. İster Bayan Amwell’in mektuplarını yalanlarla doldurmak olsun ister Nella için zehirli böcekler ezmek, boşboğazlık etmezdim. Güvenilirdim.

Nella bir süre bana cevap vermedi, ben de iyice temizlendikleri hâlde fincanları durulamaya devam ettim. Sinirleri şimdilik yatışmış gibi görünüyordu ama bu ona yardım etme teklifimin

Derken aynı isim bir kez daha gözüme çarptı. Sadece birkaç gün sonra, 11 Aralık'ta tekrar dükkâna gelmişti.

"Bu kez Bayan Bechem'a annesi için sinir kökü sattım," diye açıkladı Nella. "Zavallı kadın oğlunu yeni kaybetmişti. Üstelik hiç beklenmedik bir anda. Sinir kökü tamamen tehlikesizdir, hiçbir zararı olmaz. İsteriye iyi gelir."

"Zavallı kadın. Umarım işe yaramıştır."

Nella kayıt defterini işaret ederek bana sayfayı bitirmemi söyledi. "Sinir kökü çok etkilidir," dedi. "Ama en etkili tedavi oğluyla ve onun entrikalarıyla ilgili gerçekleri öğrenmesi olurdu. Ne yazık ki kızı ona bu sırrı açtı mı bilmiyorum. Ne olursa olsun, sırrı burada güvende." Parmağını defterin kenarında gezdirerek sayfalarla oynadı.

Artık Nella'nın neden zehirlerin yanı sıra ilaç da sattığını anlıyordum. Bayan Bechem gibiler ikisine de ihtiyaç duyuyordu.

Sadece Nella'nın neden zehir sattığını hâlâ bilmiyordum. Dükkânına ilk ziyaretim sırasında, çocukken annesinin yanında çalıştığı dönemde gizli odanın var olmadığını söylemişti. Nella neden gizli bir oda inşa etmiş ve orada korkunç şeyler hazırlamaya başlamıştı? Ona bunu soracak cesareti bulmaya kararlıydım ve bunun için çok beklemeyecektim.

Kaydı bitirmem üzerine Nella bir kez daha sayfaları çevirdi, 1789'a geldi. Yıl aklıma kazınmıştı; annemin beni Amwell ailesi için çalışayım diye Londra'da bıraktığı seneydi. Ama bu sayfadaki kayıtlar iyi durumda görünüyordu. Çalışılması gereken bir şey görememiştim.

"Aa, bu tam benim Londra'ya gelişimden önce," dedim.

"Bu sayfanın hoşuna gidebileceğini düşündüm," diye yanıtladı Nella. "Burada tanıyacağın bir isim var."

Birden bir oyuna dönüştü. Gözlerim kayıtların üzerinde gezinirken tarihleri ve malzemeleri görmezden gelmek, bunun yerine tanıdığım bir isim aramak için elimden geleni yaptım. Annem olabilir miydi acaba?

Sonra gördüm: *Bayan Amwell*.

yer. Anneme verdiğim bir söz bu; bu defter olmasa adları tarihten silinecek olan bu kadınların varlığını korumak. Dünya bize karşı nazik değil... Bir kadının silinmez izler bırakabileceği çok az yer var." Bir kaydın üzerinden geçmeyi bitirerek sıradakine geçtim. "Ama bu kayıt defteri onları koruyor – isimlerini, anılarını, değerlerini."

Bu üzerinden geçme ve koyulaştırma işi düşündüğümünden daha zor bir işti. Sözcükleri kopyalamak, onları yazmakla aynı şey değildi; çok yavaş hareket etmemi, başka birinin el yazısının kıvrımlarında gezinmemi gerektiriyordu ve çıkardığım işle umduğum kadar gurur duyduğum söylenemezdi. Ama Nella pek umursuyormuş gibi görünmüyordu. Ben de omuzlarımı kasma-yı bıraktım, ki bu da işi hızlandırdı.

Nella birkaç ay önce yazılmış daha yeni kayıtların bulunduğu bir sayfayı açtı. Sayfalar bir nedenle birbirine yapışmış olmalıydı. Birkaç satır zarar görmüştü. İlkinin üzerinden geçerken bir yandan da okumaya başladım. 7 Ara. 1790, Bay Bechem, karacaot, 12 gr, kız kardeşi Bayan Allie Bechem adına.

Kız kardeş ifadesini işaret ederek keskin bir soluk aldım.

"Bunu çok iyi hatırlıyorum," dedi Nella ben harfleri koyulurken. "Bayan Bechem'ın erkek kardeşi açgözlü bir adamdı. Kadın bir mektup bulmuş. Abisi büyük malikâneyi miras olarak ele geçirmek için bir hafta içinde babalarını öldürmeyi planlıyormuş."

"O da babalarını öldüremesin diye erkek kardeşini mi öldürmüş?"

"Aynen. Bilirsin, Eliza, açgözlülükten hayır gelmez. Bundan da kesinlikle hayır gelmedi... Bayan Bechem nihayetinde birinin öleceğini biliyordu. Asıl soru, bunun kim olacağıydı."

Aşağı doğru uzun çizgilerle Bayan Bechem'ın ilk adının, Allie'nin üzerinden geçtim. Kalem kaba parşömenin üzerinde kolaylıkla hareket ediyordu, sanki kalemin kendisi bile bu çabanın, Bayan Allie Bechem'ın adını ve yaptıklarını muhafaza etmenin önemini anlıyordu.

"Çok güzel," dedi Nella. "Şimdi birkaç tane daha yapalım. Güneş çok hızlı batıyor."

Nereden anlıyordu? Pencereleler olmadan ve saate bakmadan güneşin hızla battığını kesinlikle bilemezdim ben. Ama bunu ona soramazdım çünkü Nella çoktan başka bir sayfaya geçmiş, elini dikkat isteyen bir kaydın üzerinde gezdirmeye başlamıştı. Yeni eğitmenimi memnun etme hevesiyle tekrar işe koyuldum.

Güneş battıktan sonra paltomu aldım ve daha önce hiç çalıların, çamurun ya da işte bu böcekler her nerelerde yuvalanmışlarsa oraların arasına dalmamış eldivenlerimi çıkarıp hevesle taktım.

Ellerim şimdiden acıyordu -dikkatle çizgilerin üzerinden geçmekten kaskatı kesilmişlerdi- ama sıradaki macera için sabırsızlanıyordum.

Gözlerimdeki ışıltıyı gören Nella kaşlarını kaldırdı. "İşimiz bittiğinde eldivenlerinin öyle temiz kalmasını bekleme," dedi. "Bu kirli bir iş, evlat."

Bir saatten fazla yürüdük, en sonunda yoldan boyu beni aşan çalılarla ayrılan geniş, sessiz bir araziye ulaştık. Gökyüzüne karanlık çöktükçe soğuk katlanılmaz bir hâl almıştı. Bir böcek olsam çok zaman önce güneye; deniz kenarındaki bir köyün sıcak, boğucu havasına göç ederdim diye düşünmeden edemedim. Ama Nella beni böceklerin soğuğu sevdiği konusunda bilgilendirdi. Pancar gibi nişastalı kök ürünlerini tercih ediyorlarmış. Orada yuva yapınca şekerle beslenip sonra da uyuyabiliyorlarmış.

Ay incecik bir hilal şeklindeydi. Nella'da da bende de keten bir çuval vardı ve karanlıkta onun elleriyle dizlerinin üzerine çöküp bir avuç yeşil, damarlı yaprak bulmasını ve altında bir pancar kökünün yüzeyine ulaşana kadar ince bir zaman tabakasını kenara itmesini dikkatle izledim.

"İşte meyvemiz burada," dedi kazmaya devam ederken. "Yaprakları yemeyi tercih ederler aslında ama gecenin bu saatinde toprağa gömülmüş hâldedirler." Sonra birdenbire başparma-

"Aa!" diye soludum. "Hanımım!" Hızla kaydın kalanını okudum. Hanımım daha önce de mi birini zehirlemişti? "Hintkeneveiri mi?" diye sordum Nella'ya, kaydı işaret ederek.

"Dükkânımdaki en güçlü uyuşturuculardan biri," dedi. "Ama sinir kökü gibi onun da zararlı bir tarafı yoktur. Hintkeneviri, özellikle de titreme ya da kasılmalarda faydalıdır." Bana bakıp bekledi. Ben karşılık vermeyince açıkladı. "Eliza, hanımın ellerindeki titreme ilk başladığında dükkânıma gelmişti. Ama sen bugün onun adına mektup yazdığından bahsedene kadar tamamen aklımdan çıkmış." Parmaklarını kaydın üzerinde gezdirdi, gözlerinde dalgın bir ifade vardı. "Erkeklerin doktorları onun için hiçbir şey yapamamış. Ondan fazla doktor gezmiş. Başka hiçbir seçenek kalmadığını hissedince de bana geldi." Eli ni kısacık bir an benimkinin üzerine koydu. "Hanımın daha önce buraya hiç gelmemişti. Bir arkadaşından biliyordu."

Üzerime ezici bir keder çöktü. Bayan Amwell'in bu kadar çok doktordan şifa aradığını hiç düşünmemiştim. Onun kendi engeli konusunda nasıl hissettiğini hiç düşünmemiştim.

"Hintkenevirinin faydası oldu mu?" diye sordum. Bir yandan da sözcükleri doğru kullandığımdan emin olmak için kayda bakıyordum.

Nella duraksadı ve utanmış gibi ellerine baktı. "Sana ne demiştin hatırlıyor musun, Eliza?" dedi nihayet. "Burası bir sihir dükkânı değil. Yeryüzünün armağanları çok değerli olsa da yanılmaz değil." Başını kaldırdı, kendi hülyasından silkinip kurtuldu. "Ama bu da sorun değil. Çünkü hintkeneviri tamamen işe yaramış olsaydı hanımının mektuplarını yazmasına yardım etmen için sana ihtiyacı olmazdı. O zaman sen de burada oturmuş kayıtlarıma yardım ediyor olmazdın. Sana kayıtların önemi hakkında söylediklerimi hatırlıyorsun, değil mi?"

Onu etkileme çabasıyla birkaç dakika önce söylediklerini tekrarladım. "Kayıt defteri önemli çünkü o olmazsa bu kadınların adları unutulup gidebilir. Başka hiçbir yerde olmasa bile burada, senin defterinin sayfalarında korunuyorlar."

yakalama konusunda şikâyet etmen ama bir insan öldürme konusunda bir an bile düşünmemen tuhaf, evlat."

Ürperdim, keşke bana içten içe beni hâlâ huzursuz eden, kanımı sızdıran Bay Amwell'in hayaletini hatırlatmasaydı.

"Zor bir iştir," dedi. "Hele son zamanlarda benim için daha da zor. Hadi bakalım, işe koyulalım."

Gece ilerledi ama ne kadar ilerlediğinden emin değildim açıkçası. Ay göğün dörtte birini katetmişti ama ben bunu saat olarak kullanabilecek kadar bilgili değildim.

Nella'nın arkamdan, "Yetmiş dört," dediğini duydum. Ayakları altımızdaki zamanları eziyordu. "Ya sen?"

"Yirmi sekiz," diye yanıtladım. Özenle saymış, unutmamayım diye kafamda tekrar edip durmuştum. Yoksa o çıtırtılı böcekleri tekrar saymak zorunda kalabilirdim.

"Aa! Bitirdik o zaman. İki de yedeğimiz var." Ayağa kalkma yardım etti, çünkü dizlerim acıyordu ve ellerim soyulmuştu.

Yola doğru ilerlemeye başlamıştık ki bir anda içimde alevlenen huzursuzlukla Nella'nın kolunu yakaladım. "Bu saatte fayton falan yoktur," diye soludum. "Bütün o yolu yürümeyeceğiz, değil mi?" Bunu kesinlikle başaramazdım.

"Sapasağlam iki ayağın var, değil mi?" diye yanıtladı. Ama o perişan ifademi görünce gülümsedi. "Hadi ama, çaresizliğe kapılma. Şuradaki kulübede dinleneceğiz. Sıcaktır ve acayip sessizdir. Sabah da ilk faytona bineriz."

Bir yere izinsiz girmek, ölümcül böcekler yakalamaktan daha kötü bir suç gibi görünse de Nella'nın peşinden gayet istekli bir şekilde ilerledim. Hatta dinlenmeyi o kadar istiyordum ki resmen heyecanlıydım. Kilitli bir kapıdan tıpkı Nella'nın dediği gibi sıcak, karanlık ve sessiz bir ahşap kulübeye girdik. Bana memleketimdeki ahırını hatırlattı. Annem beni gecenin bir yarısı uyanık ve elimde bir çuval ölümcül böceklerle görse ne derdi diye düşününce korkuyla sindim.

Alışmak birkaç dakikamı aldı ama sonunda yapının uzak

ğının tırnağından uzun olmayan parlak, küçük bir böcek çıkardı ortaya. "Şimdi, burası çok önemli," dedi kıvranan böceği çuvala bırakırken. "Onlara baskı *uygulama* ya da *ezme*."

Ayakkabımın içinde ayak parmaklarımı büktüm, daha sadece birkaç dakikadır arazide olsak da parmaklarımı hissetmekte güçlük çekiyordum. "Peki baskı uygulamadan yerden nasıl alacağım ki onları?" diye sordum, bütün bu olaya duyduğum ilgi bir anda silinip gitmişti. "Bir böcek bulduğumda onu kaçmadan önce yakalamam gerek ve bunu da ona biraz baskı uygulamadan yapamam."

"Sıradakini birlikte yapalım," diye önerdi, yanındaki zemine hafifçe vurarak. Görünüşe bakılırsa ağırları ve huzursuzlukları azalmıştı; belki de soğuk onu uyuşturmuştu. "Tam az önce elimi götürdüğüm yere uzan. Orada birkaç bacak daha hissettiğime eminim."

Ürperdim. Eldivenli ellerimiz yerine bir alet falan kullanınız diye düşünmüştüm, bir ağ ya da kürek gibi bir şey. Ama dediğini yaptım; karanlık gökyüzünün yüzümü ekşitişimi gizlemesine sevindim. Elim pancar kökünün sert, pürüzsüz yüzeyinin etrafında dolaştırdım, derken onu hissettim: Parmaklarıma bir şeyler süründü, gayet canlı bir şeyler. Kaskatı kesilerek elini çamurun içinde çevirdim ve parmaklarımı o şeyin etrafına sardım. Bir toprak yığını Nella'ya göstermek üzere kaldırdım ve yeşil çizgili bir böcek bizi selamlar gibi topağın içinden çıktı.

"Çok güzel," dedi Nella. "İlk hasadın. Şimdi onu çuvala at ve ağzını bağla, yoksa küçük pancar köküne kaçması çok sürmez. Ben şuraya, bir sonraki sıraya başlıyorum. Yüz böcek lazım bize. Yakaladıklarını say."

"Yüz mü?" Çuvalın içinde kıvranıp duran tek böceğime baktım. "Desene bütün gece buradayız."

Yüzünde ciddi bir ifadeyle başını bana doğru eğdi. Ay ışığı sol gözünden yansıyor, ona sanki iki yüzü varmış gibi tuhaf bir görünüm katıyordu. "Bir gece boyunca böcek -altı üstü haşere-

Nella'nın kuru çimen gibi masumane bir şeyden zehir çıkarmak için gizli bir numarası mı var diye düşündüm. "Tüm bunları kitaplardan mı öğrendin?" Dükkânında yığınla kitap görmüştüm, kilmeleri epey kullanılmış ve yıpranmış görünüyordu. Şimdi şu kısa çıraklık fikrini ortaya attığım için kendimi aptal gibi hissetmeye başlamıştım. Bildiği her şeyi öğrenmesi yıllarını almış olmalıydı.

Nella peynirden bir ısırık alarak ağır ağır çiğnedi. "Hayır. Annemden."

Keskin ve başka bir soruya yer bırakmayacak bir tonda konuşmuştu ama bu merakımı artırmaktan başka bir işe yaramadı. "Hani şu ondan önce duvarların da zehirlerin de olmadığı annen mi?"

"Doğru. Dediğim gibi, sırrı olmayan ve yanlış bir şey yapmayan bir kadının duvarların ardına saklanmaya ihtiyacı olmaz."

Hanımımı ve kendimi düşündüm; Bay Amwell yukarıda acıdan kıvranırken misafir odasının kapalı kapıları ardında oturup mektup yazarmış gibi yapışımızı.

"Annem iyi bir kadındı," diye ekledi Nella, ardından titrek bir nefes verdi. "Hayatı boyunca bir damla zehir bile hazırlamadı. Bu akşam kayıt defterime bakarken bunu fark etmiş olabilirsin. Eski ilaçlar hep yardımcı olmak, tedavi etmek içindi. Hepsi."

Oturuşumu dikleştirdim, Nella nihayet hikâyesini benimle paylaşmak üzere olabilir mi diye düşündüm. Cesaretimi toplayarak, "Madem hiç zehir hazırlamadı, sana nasıl öğretti?" diye sordum.

Nella bana sert bir bakış attı. "Çoğu iyi tedavi, miktarı aşıl-
duğında ya da belirli bir biçimde hazırlandığında zehirlidir. O
bana, benim ve müşterilerimizin güvenliği için bu miktarları ve
hazırlanma biçimlerini öğretti. Ayrıca annemin kimseye karşı
zehir kullanmamış olması nasıl yapıldıklarını bilmediği anlamı-
na gelmez." Saman balyasının içine iyice yerleşti. "Sanırım bu da
onu daha da hayranlık duyulması yapıyor. Tıpkı ağzı keskin
dişlerle dolu olan ama hiç saldırmayan bir köpek gibi, annemin
sahip olduğu bilgi de hiç kullanmadığı bir silahtı."

ucunda bir el arabası olduğunu gördüm ve daha yakınımızda da tarla işlemek için gereken çeşitli alet edevat vardı. Sağımızdaki duvar boyunca birkaç saman yığını düzgünde birbirine dayanmıştı. Nella da oraya doğru ilerleyip yığınlardan birine kıvrılıverdi.

“En sıcak yer burasıdır,” dedi. “Yere de biraz saman yığarsan mis gibi yatak olur. Ama farelere dikkat et. Onlar da burayı bizim kadar seviyorlar.”

Öfkeli bir evsahibinin peşimizden geleceğinden korkarak dönüp kapıya baktım, sonra da gönülsüzce Nella’nın peşinden giderek kendi yerimi yaptım. Tam karşıma oturdu, ayaklarımız neredeyse birbirine değiyordu, sonra paltosunun altından küçük bir çıkın çıkardı ve bir somun ekmek, bir parça peynir ve içinde su olduğunu tahmin ettiğim deri bir matarayı ortaya serdi. Matarayı bana uzattığı anda ne kadar da susadığımı fark ettim. Suyumu içerken yanımdaki çuvalda böcekler hışırdıyordu.

“İstediğin kadar iç,” dedi Nella. “Bu kulübenin arka tarafında yağmur suyuyla dolu bir fıçı var.” O an bu kulübeyi daha önce de barınak olarak kullandığını idrak ettim. Hatta görünüşe bakılırsa diğer kaynaklar için araziye keşfe bile çıkmıştı.

Nihayet matarayı ağızımdan çekip dudaklarımı eteğimin uzun ucuyla sildim. “İhtiyaçlarını almak için sık sık başka insanların topraklarına girer misin?” Sadece bize ait olmayan bu kulübeyi değil, neredeyse bütün geceyi geçirdiğimiz tarlayı da kastediyordum.

Başını iki yana salladı. “Neredeyse hiç girmem. Benim ihtiyaçlarım, yabani ve işlenmemiş topraklarda daha çok bulunuyor. Hem öyle topraklar zehirlerini de daha iyi gizliyor. Güzelavrat tomurcuğu görmüşsündür daha önce, değil mi? Koza gibi açılır. Âdeta cezbedicidir. Nadir ve alışılmadık gelebilir insana ama aslında bu tür şeyler her yerde bulunabilir. Toprak, bir şeyleri gizlemenin sırrını bilir ve çoğu insan ekip biçtikleri sıradan arazilerin ya da altında öpüştükleri çardak asmalarının köklerinde zehir taşıdığını bilmez. İnsan nereye bakacağını bilmeli.”

Sırtımızı yasladığımız saman balyalarına bakarken acaba

nefesimi toparladım ve Johanna'yı düşündüm. "O evde sırlar olduğunu öğrendim. Yok ettiği şeyler, gizli tuttuğu şeyler. Ben de onlardan biri olurum diye korktum."

Nella tatmin olarak öne doğru eğildi ve hafifçe ayağıma vurdu. "Önce güven vardı. Sonra da ihanet. Biri olmadan diğeri olmaz. Güvenmediğin birinin ihanetine uğrayamazsın." Başımlla onayladım. Nella tekrar arkasına yaslandı. "Eliza, az önce anlattığın şey, zehir sattığım neredeyse her kadının yürek burkan hikâyesiyle aynı. Doğrusu ben de aynı yolda geçtim."

Çok eskilerde kalmış bir anıyı düşünürmüş gibi kaşlarını çatı. "Durduk yere zehir yapmaya başlamadım. Öyle ana karından katil doğmuş falan da değilim. Uzun zaman önce başıma bir şey geldi. Bilirsin, bir zamanlar âşık olmuştum. Adı Frederick'ti." Elinde olmaksızın bir anda durdu. Hikâyeyi anlatmayacak herhalde diye düşündüm. Ama boğazını temizleyip devam etti. "Evlilik teklifi bekliyordum. Bana söz vermişti. Yazık ki muazzam bir oyuncu ve yalancıymış. Çok geçmeden sevgisini sunduğu tek kişi olmadığımı öğrendim."

Keskin bir nefes alıp elimi ağzıma götürdüm. "Nasıl öğrendin?" diye sordum, normalde yaşı benden büyük kızların yaşadığı rezaletleri ve sırları bilirmişim gibi.

"Acıklı bir hikâye bu, Eliza," dedi. Ayağıyla benimkini dürttü. "Ayrıca beni çok dikkatli dinle. Sabah böcek tozunu hazırladıktan sonra seni bir daha dükkânımda görmek istemiyorum. Bu benim işim. Şişelenip dağıtılan benim acım." Hayal kırıklığı ve heyecan iki uçtan çekiştiriyordu beni ama devam etsin diye başımı onaylar gibi salladım.

Böylece hikâyesini anlatmaya başladı ve her ne kadar her sözcük bir çıban gibi acıyla yüzeye çıkıyor olsa da bir yandan da bu sözcüklerin ona bir çeşit rahatlama hissi sağladığını hissediyordum. Henüz on iki yaşında olabilirdim ama saman balyaları arasında onunla birlikte otururken Nella'nın beni bir arkadaş olarak gördüğünü hissettim.

"Ben genç bir kadıncı annem öldü," diye açıkladı. "Yirmi

"Ama sen..." Sözcükler ağızından bir anda kaçiverdi. Cümle-
mi tamamlamadan çenemi kapadım. Nella kendi bilgisini silah
olarak kullanmaya karar vermişti. Peki neden?

"Evet, ben." Kollarını kucağında birleştirip doğruca gözle-
rimin içine baktı. "Eliza, sana bir şey sorayım. O tabağı -daha
büyük yumurtaların olduğu, adamı gün bitmeden öldüreceğini
bildiğin tabağı- Bay Amwell'in önüne koyarken ne hissettin?"

Dikkatle düşündüm, o sabahı sanki birkaç dakika önce ya-
şanmış gibi hatırladım: yemek odasına adım attığımdaki o ateşli
bakışını, hanımımın benimle sessiz bir ittifak kuran o yumuşak
gözlerini, dizimin arkasında dolaşıp tenimin üzerinden kalçama
doğru çıkan o yağlı parmakların hissini. Bir zamanlar güven-
diğim patronum Bay Amwell'in hanımım kış bahçesindeyken
bana kanyak içirdiği o günü ve eğer uşak Bay Amwell'i aşağı
çağırmasa olabilecekleri de düşündüm.

"Kendimi koruyormuşum gibi hissettim," dedim. "Çünkü
bana zarar verecekti."

Nella hevesle başını salladı, sanki beni ormandaki bir patika-
ya doğru yönlendiriyor, peşinden gitmem için teşvik ediyordu.
"Peki kendini neden koruyordun?"

Yutkundum, gerçeği paylaşma konusunda tereddütlüydüm;
Nella'ya Bayan Amwell'in kocasını neden öldürmek istediğini
ve benim ona bu konuda neden yardım ettiğimi anlatmamış-
tım. Ama soruyu ortaya ilk atan bendim, o yüzden de ona kendi
hikâyemi borçluydum. "Hoşuma gitmeyen şekillerde dokunma-
ya başlamıştı bana."

Yine ağır ağır başını salladı. "Evet ama daha bunun daha de-
rinine bak. Onun o istenmeyen, sana itici gelen dokunuşu... Ne
bileyim, mesela neden sokaktaki bir yabancınnkinden farklıydı?
Yabancınn biri sana rasgele dokunsa onu öldürmeye kalkacağı-
nı sanmıyorum."

"Sokaktaki yabancıların çoğuna güvenmiyorum," dedim.
"Ama Bay Amwell'e güvenmiştim. O son zamanlara kadar gü-
venmemem için hiçbir neden vermemişti bana." Duraksadım,

muydu, birinin içeri girmesini, o çorak hissi alıp götürmesini mi istiyordum diye düşünüyorum."

Soluğunu verdi. "Frederick de benden etkilenmiş gibiydi ve sonraki haftalarda evlenme vaadinde bulundu. Geçen her günle, her vaatle birlikte kalbimde bir şeyler canlanmaya başladı. Bana çocuklarla dolu bir ev ve pembe camlı pencereleriyle annemin anısını yaşatacak güzel bir dükkân sözü verdi. Bunun bana neler hissettirdiğini düşünsene... Buna aşk denmez de ne denir?" Eline, saman sapının parmağının etrafında kusursuz bir halka oluşturduğu noktaya baktı. Sonra birden bıraktı ve sap kucağına düştü.

"Çok geçmeden hamile kaldım. Yani bakınca böyle bir şeyi nasıl önleyeceğimi bildiğimi düşünebilirsin ama o iş öyle olmuyor. Acıma rağmen içimde beliren yeni can bana müthiş bir umut verdi. Annemle birlikte dünyadaki her şey son nefesini vermemişti. Kışın başlarında bir sabah Frederick'e bebeğimizden bahsedince acayip neşelendi. Sonraki hafta değil ondan sonraki hafta, Martinmas'ın* hemen ardından evleneceğimizi söyledi. Böylece kimse hamile olduğumu anlamayacaktı. Yaşın küçük olabilir, Eliza, ama güneş evlilik dışı doğmuş bir çocuğun üzerinde öyle ılık ılık parlamaz, biliyorsundur."

İçimde bir endişe baş gösterdi. Nella daha önce yetişkin ya da henüz küçük bir çocuktan bahsetmemişti hiç. Çocuk neredeydi şimdi?

"Eh, sen de tahmin etmişsindir, hamileliğim uzun sürmedi. Böyle şeyler sıkça olur, Elizacık ama sıkça yaşanması durumun dehşetini azaltmaz. Umarım böyle bir şeyi hiç yaşamazsın." Bacaklarını bedenine biraz daha çekerek sanki kendini birazdan söyleyeceklerinden korumak istermiş gibi kollarını kavuşturdu. "Gece çok geç saatlerde oldu. Frederick bir aile ziyareti için bir haftalığına şehirden ayrılacaktı, o yüzden de bütün akşamı beraber geçirdik. Bize yemek hazırladı, birkaç rafın tamirine yardımcı oldu, bana kendi yazdığı bir şiir okudu... Mükemmel bir geceydi

* Hristiyanlıkta Aziz Martin'in ölümüne adanmış, 11 Kasım'da kutlanan bir bayram. -çn

yıl kadar önceydi bu ama acısı hâlâ bir morluk gibi hassas. Sen hiç yas tuttun mu?"

Başımı iki yana salladım. Bay Amwell dışında ölen biri hiç olmamıştı hayatımda.

Nella sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Korkunç bir histir; yorucu, yalnız... Bir gün, ben yasımın doruklarındayken dükkâna Frederick adında genç bir adam geldi -tabii o zamanlar henüz bir zehir dükkânı değildi- ve kız kardeşi Rissa'ya bir şeyler vermem için yalvardı. Karnındaki sancı katlanılmaz olduğundan ve altı aydır âdet görmediğinden kanamayı tetikleyecek bir şey istedi."

Kaşlarımı çattım. *Âdet görmek* ifadesinin ne anlama geldiğinden emin değildim ama Rissa'nın hikâyedeki rolü ne olursa olsun, o karın ağrılarını hissedebiliyordum. "Dükkânıma ayak basan ilk erkekti o," diye devam etti Nella. "Ama o kadar çaresizdi ki! Hem Rissa'nın gönderebileceği bir kız kardeşi ya da annesi yoksa gelen adamı nasıl reddedebilirdim ki? Ben de ona miskotu ruhu verdim, âdet hızlandırıcı."

"Miskotu," diye tekrarladım. "Anneler için mi?"

Nella gülümsedi ve belki bir asırdan daha uzun bir süre önce büyük şifacı Culpeper'in, miskotunun yeni anneleri neşelendirdiğine ve doğumdan hemen sonraki günlerde yaygın olarak görülen melankoliyi ortadan kaldırdığına inandığını açıkladı. "Ama bilirsin," diye devam etti, "miskotu rahme yerleşir ve karnı içindekileri dökmesi için tetikler. Bu yüzden de çok dikkatli olunmalı ve yalnızca hamile olmadığından emin olanlar kullanmalıdır."

Saman balyasından bir sap çekip yüzük gibi parmağına dola-maya başladı. "Sonraki hafta Frederick tekrar geldi, hayat dolu ve centilmendi, bana kardeşini normal, sağlıklı hâline döndürdüğüm için teşekkür etti. O sırada anlamadığım nedenlerle yoğun bir biçimde ona çekildiğimi hissettim. O zamanlar aşk olduğunu sanıyordum ama şimdi acaba sadece yastan doğan bir boşluk

* Miskotunun İngilizce karşılığı olan "motherwort" sözcüğünde, anne anlamına gelen "mother" kelimesinin geçmesine dayanan bir söz oyunu. -çn

Nella'nın bu anısı sanki şu anda, gözlerimin önünde yaşanıyor gibi başımı iki yana salladım. "P-peki seni nasıl b-bulmuş ki?" dedim kekeleyerek.

"Annemin kadınlara özel tedaviler yapılan dükkânını biliyor-
muş. Unuttun mu, Frederick'i en başta bana gönderen oydu, hani
miskotuna fena hâlde ihtiyaç duyarken. Tabii adamın, nasıl desem,
birilerine sürekli yaltaklanma *eğiliminde* olduğunu da biliyor-
muş. Benden onunla gerçeği paylaşmamı istedi. Bebeği kaybetmemden
yalnızca dört hafta sonra oldu bu. Hâlâ kanamam vardı, hâlâ yo-
ğun bir kalp sızısı çekiyordum, ben de her şeyi anlattım ona. Daha
sonra bana adamın ilk metresi olmadığını söyledi ve raflarımdaki
şişeler ve karışımlarla ilgili sorular sormaya başladı. Ona da sana
söylediğimi söyledim -çok miktarda alınırsa neredeyse her şeyin
öldürücü olabileceğini- ve Rissa beni şaşırtarak ateşi ve hatta ve-
bayı geçirmek için çok küçük dozlarda kullanılabilen *kargabüken*
istedi. Ama o dediği şey fare zehri tabii. Efendini öldüren madde."

Nella ellerini iki yana açtı. "O sorunca bir dakika kadar te-
reddütte kaldım, sonra ona ücretsiz olarak ölümcül bir miktar
hazırladım ve ilacın tadının en iyi nasıl gizleneceği konusunda
tavsiye verdim. Frederick nasıl benim içime bir zehir zerk ettiy-
se, ben de Rissa'ya aynısını nasıl yapacağını öğrettim. İşte, çocuk,
her şey böyle başladı. Rissa'yla. *Frederick*'le.

"Rissa gittikten sonra içimde bir rahatlama hissi duydum.
Öç de kendinin ilacı." Hafifçe öksürdü. "Frederick ertesi gün öl-
müştü. O hafta gazetelerde okudum. Doktorlar kalp yetmezliği
olduğunu söylemişti."

Nella'nın öksürüğü arttı ve tam anlamıyla bir krize dönüş-
tü. Midesini tuttu, birkaç dakika boyunca boğuk boğuk soludu.
En sonunda keskin bir nefes alarak öne doğru eğildi. "Annem,
En sonunda keskin bir nefes alarak öne doğru eğildi. "Annem,
çocuğum, sevgilim. Böyle devam etti işte. Başlarda yavaş ve ses-
siz olan küçük bir sızıntı gibi, mesele şehirde yayılmaya başladı.
Rissa ilk kime söyledi ya da o insan daha sonra kime anlattı bil-
miyorum ama fısıltılar yayılmaya başladı. Bir noktada mektup-
lar bırakmaya başladılar ve ben de görünmemek için dükkânıma

ya da bana öyle gelmişti. Uzun bir öpücükle veda ederken sonraki hafta döneceğine söz verdi." Nella ürperdi ve bir süre sessiz kaldı. "Birkaç saat sonra kramplar başladı ve çocuğumu kaybettim. O acıyı tarif edebilecek bir sözcük yok. Sonrasında Frederick'in insanı rahatlatan o kucaklaması kadar ihtiyaç duyduğum hiçbir şey olmadı. Beni yataklara düşüren bir acıyla o haftanın geçmesini bekledim, o dönüp de bu ağır yükü taşımama yardım edene kadar kederimi bastırdım. Ama gelmedi. İki hafta geçtikten sonra da, üç hafta geçtikten sonra da. Korkunç bir şüphe düştü içime ve hasta düştüğüm, kızımızı kaybettiğim gecenin onun yüzünü son kez gördüğüm gece olmasının tuhaflığını düşündüm.

"Frederick dükkânımdaki rafların ve çekmecelerin çoğuna aşınaydı. Hani sana demiştim ya, en hafif ilaçlar bile büyük miktarlarda alınırsa ölümcül olabilir. Birkaç şişeyle kayıt defterimi karşılaştırdım ve miskotunun kayıtlı miktarından daha az olduğunu görünce dehşete düştüm. Frederick onun özelliklerini biliyordu çünkü kız kardeşi Rissa'ya ondan hazırlamıştım. İşte o zaman kendi karışımlarımı bana karşı kullandığını fark ettim. Çocuğumuza karşı. Birlikte çok zaman geçirmiştik ve bir şekilde gizleyip yemek sırasında bana yedirmesi ihtimal dahilindeydi. Günler geçtikçe çocuğu rahmimden söküp alanın yeni annelerin melankolisini hafifletip onları neşelendirmesi gereken miskotu olduğundan daha da emin oldum."

Nella konuştuğu boğazım yanıyor ve kuruyordu. Frederick'in onu kandırmayı nasıl başardığını sormak istedim. Nasıl olmuştu da eşyalarını karıştırıp zehri o farkına varmaksızın yiyeceğine ya da içeceğine damlatabilmişti? Ama bunu ona karşı kullanmak, kendini zaten olduğundan daha kötü hissetmesine neden olmak istemedim.

"Elizacık, en sonunda bir gün kapım çalındı. Beni görmeye gelen kimdi dersin?"

"Frederick," dedim öne doğru eğilerek.

"Hayır. Kız kardeşi Rissa. Ama tabii... kız kardeşi değilmiş. Kadın bana hiç duraksamadan onun karısı olduğunu söyledi."

16

CAROLINE

Günümüz, Salı

La Grande'nin lobisine adım atarken korku, göğsümün içinde sertleşti. Otele gelirken yaptığım metro yolculuğunun büyük kısmında eczacı üzerine kafa yormuş olsam da şimdi daha öncelikli bir endişem vardı –kocamın birazdan gelecek olması– ve bu da Ayı Sokak, şişe ya da kütüphane belgeleriyle ilgili düşüncelerimi bir kenara bırakmama neden oldu.

Gümrükten geçmek ve taksi bulmak için gereken zamanı düşününce James'in otele gelmiş olması matematiksel olarak imkânsızdı. Buna rağmen odamın kapısına geldiğimde tereddüt edip çalsam mı diye düşündüm. *Ne olur ne olmaz.*

Hayır. Burası benim odamdı, bu benim gezimdi. Davetsiz misafir olan oydu. Oda kartımı kapıya soktum ve içeri girdim.

Neyse ki oda boştu ve içerideki her şey bana aitti, sadece bıraktığımdan daha derli toplu hâldeydiler. Kırışık beyaz çarşaf lar düzgünce şilteye sıkıştırılmış, küçük mutfak tezgâhına temiz fincanlar konmuştu ve... *siktir.* Kapının hemen yanındaki sehpanın üzerinde güzel, bebek mavisi ortancalarla dolu bir vazo vardı.

Çiçek demetinin ortasındaki küçük zarfı alıp açtım, ebeveynlerimizden birinden gelen, her şeyden bihaber bir tebrik kartı olduğunu umuyordum.

bir duvar örmek zorunda kaldım. Ruhunu ne kadar bozmuş olursam olayım, annemin mirasını kapamaya gönlüm yoktu."

Yanındaki samanlara hafifçe vurdu. "Çocuğumun bir adamın elleriyle bedenimden sökülmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Evet, benim hikâyem korkunç olabilir ama her kadın bir erkeğin kötülüğüne farklı seviyelerde maruz kalıyor. Sen bile." Elini zemine yerleştirdi, bir tarafa doğru eğilmeye başlarken kendini sabitledi. "Ben bir eczacıyım ve kadınlar için ilaçlar hazırlamak da görevim. Yani yıllar boyunca onlar bana geldiler ve ben de onlara istediklerini sattım. Sırlarını korudum. Yüklerini taşıdım. Belki de çocuğumu kaybettikten sonra tekrar kanasaydım, rahmim yaralanmasaydı, uzun zaman önce bu işi bırakırdım. Ama kanamamak, Frederick'in ihanetinin ve onun benden aldığı şeyin daimi bir hatırlatıcısı oldu."

Karanlıkta kaşlarını çatmıştı, aklım karışmıştı. *Kanamamak mı?* Herhalde bitkinlikten yanlış söylemişti.

Nella ağır ağır yana doğru döndü, esnedi ve zayıf düştü. Hikâyesinin bitmek üzere olduğunu biliyordum ama o bitkin görünse de benim gözlerim fal taşı gibi açıktı.

"Sonsuza dek devam edemem elbette," diye fısıldadı. "Zayıflıyorum. Hem uzun zaman önce böylesi bir acı dağıtmanın kendi acımı hafifleteceğini düşünüyordum ama yanılmışım. Acım gitgide daha beter oldu ve haftalar geçtikçe kemiklerim şişiyor ve ağrıyor. Eminim o zehirleri hazırlamak içten içe yok ediyor beni ama inşa ettiğim şeyi nasıl yıkabilirim ki? Leydi Clarence'ı duydun... Farkım gayet iyi biliniyor."

Boğazını temizledi, dudaklarını yaladı. "Tuhaf bir bulmaca bu," dedi. "Kadınların rahatsızlıklarını iyi etmek için uğraşıp duruyorum ama kendi yaramı saramıyorum. Kederim yirmi yıl boyunca hiç azalmadı." O kadar sessiz konuşuyordu ki onu güçbela duyabiliyorum. Acaba huzurlu bir kâbusa mu daldı diye düşündüm. "Çünkü böyle bir acıya iyi gelecek hiçbir merhem yok."

Kapıyı biraz daha açtım ve valizimi getiren bir otel görevlisiymiş gibi içeri girmesini işaret ettim. O valizini içeri sürüklerken ben de ondan uzaklaşıp suyum tazeledim. "Odamı bulmuşsun," dedim omzumun üzerinden.

James sehpanın üzerindeki vazoya baktı. "Rezervasyonda benim adım da var, Caroline." Birkaç seyahat belgesini -pasaportunu ve birkaç bileti- sehpayı, çiçeklerin yanına fırlattı. Omuzları çökük, gözlerinin kenarı kırış kırıştı. Onu hiç bu kadar yorgun görmemiştim.

"Bitkin görünüyorsun," dedim boğuk bir sesle. Ağzım kurumuştur.

"Üç gündür uyumadım. Bitkin demek hafif kalır." Çiçeklerden birine dokundu, parmağını ipeksi, bebek mavisi yaprağın kenarında gezdirdi. "Beni kapıdan çevirmediğin için teşekkür ederim," dedi yaşlı gözlerle bana bakarak. Onu yalnızca iki kez ağlarken görmüştüm: biri düğün törenimizde, pembe şampanyayla bana, yeni karısına kadeh kaldırırken; diğeri de amcasının cenazesinde, yeryüzüne açılmış ve yakında toprakla dolacak çukurdan uzaklaşırken.

Ama gözyaşları bende zerre şefkat uyandırmadı. Onunla aynı ortamda olmak istemiyordum, ona bakamıyordum bile. Pencerenin altındaki yuvarlak kollu ve püsküllü kumaşla kaplanmış koltuğu işaret ettim. Uyumak için değil de uzanıp rahatça sohbet etmek ve şehvetli gece yarısı sevişmeleri için tasarlanmıştı. James'le ikimizin hiç yapmayacağı şeyler yanı. "Dinlenmelisin. Dolapta fazladan battaniye var. Açsan oda servisi de hızlı."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Sen bir yere mi gidiyorsun?"

Kuşluk vakti güneşi odanın içini aydınlatıyor, otel odasının zemininde soluk sarı çizgiler oluşturunca. "Öğlen yemeği için dışarı çıkıyorum," dedim spor ayakkabılarımı çıkarıp topuksuzları ayağıma geçirirken.

Otel odasında, masadaki klasörün içinde birkaç öneri sıralanmıştı; birkaç blok ileride bir İtalyan restoranı vardı. Bana kendimi iyi hissettirecek bir şeyler yemeye ve belki bir kadeh de

Değildi. Yazı kısaydı ama kimin gönderdiğini hemen anladım. Üzgünüm, diye başlıyordu not, *telaflı etmem gereken, açıklamam gereken çok şey var. Seni her zaman seveceğim. Yakında görüşürüz, J.*

Gözlerimi devirdim. James zeki bir adamdı; gelmeden önce bir hasar kontrolü yapmak, en azından otel odasının kapısını ona açmam için tüm kartlarını oynamak istemişti. Ama bu meseleyi konuşma işini tek bir sabaha sığdırmayı, ardından da birkaç mimoza içip ta en başından beri planladığımız o çifte kumru tatilini yaşamaya döneceğimizi düşünüyorsa çok yanılıyordu.

Bu konuda suçluluk duyma izni vermedim kendime. Hayatımız beni tam mânâsıyla tatmin etmiyor olabilirdi ama onu fırlatıp bir kenara atan ben değildim.

Kısa bir süre sonra yatağa uzanmış buz gibi suyum yudumluyordum ki birileri kapıyı tıklattı. Gelenin o olduğunu içgüdüsel olarak anladım. Bunu hissedebiliyordum, tıpkı evlendiğimiz gün mihrapta karşısında dururken bedeninin coşkusunu hissedebildiğim gibi.

Derin bir nefes alıp kapıyı açtım, isteksizce kokusunu solu-
dum: o bildik çam ve limon kokusu, alttan alta da çok sevdiği el yapımı sabunun hafif kalıntıları. O sabunu birkaç ay önce, benim boş zamanlarımı Pinterest'te doğurganlık ipuçları arayarak geçirdiğim günlerde bir pazardan birlikte almıştık. O zamanlar her şey çok daha kolay görünüyordu.

James karşımda duruyordu, kömür grisi valizini bacağına yaslamıştı. Gülümsemiyordu, ben de gülümsemiyordum ve tam o sırada talihsiz bir yabancı oradan geçecek olsa bunun gördüğü en tuhaf, tatsız kavuşma olduğunu düşünürdü. Hiç konuşmadan birbirimize bakarken, daha bir dakika öncesine kadar bir yanımın onun aslında Londra'ya geleceğine hiç inanmadığını fark ettim.

"Selam," diye fısıldadı hüznle, hâlâ eşğin diğer tarafındaydı. Aramızda yalnızca bir kol mesafesi olsa da koca bir okyanus varmış gibi geliyordu.

Rose'ü düşündüm. O da hamileliğinin ilk haftalarında, test-ten önce alkol almamış mıydı? Doktorunun bu kadar erken bir evre için herhangi bir endişesi olmamıştı.

Bu kadarı benim için yeterliydi. Şaraptan bir yudum aldım, ardından menüyü taramaya döndüm. Bakıyordum ama hiçbirini okumuyordum.

Birkaç dakika sonra garson siparişlerimizi aldı, sonra menülerle birlikte uzaklaştı. James'le aramızdaki o koruyucu bariyeri ânında özledim; birbirimiz dışında odaklanabileceğimiz hiçbir şey kalmamıştı. O kadar yakın oturuyorduk ki nefes alıp verişini duyabiliyordum.

Dosdoğru kocama baktım, bu ışıpta yüzü daha da çökmüş görünüyordu. Birkaç kilo vermiş gibiydi, en son ne zaman bir şeyler yediği konusunda kaygılanmamaya çalıştım. Cesaretlenmek için şarabımdan bir yudum alarak söze girdim. "Çok öfkeliyim..."

"Dinle, Caroline," diye araya girdi. Hayal kırıklığına uğramış müşterileriyle telefonda konuşurken yaptığını gördüğüm gibi parmaklarını birbirine geçirdi. "O iş bitti. O kadını başka bir departmana transfer ettik ve ona benimle bir daha iletişime geçerse insan kaynaklarını bilgilendireceğimi söyledim."

"Yani bu onun hatası mı? Onun sorunu? Ortaklık yolunda olan sensin, James. Bana kalırsa insan kaynakları *senin* bu olaya dahil olmanla daha çok ilgilenebilir." Hayal kırıklığıyla başımı iki yana salladım. "Hem bu neden *işinle* ilgili? Ya evliliğimiz?"

İç çekerek öne doğru eğildi. "Her şeyin bu şekilde açığa çıkması talihsizlik." İlginç bir kelime seçmiydi; sorumluluğu dağıtmak istiyordu. "Ama belki de o kadar kötü olmamıştır," diye ekledi. "Belki bundan iyi bir şey çıkar, bizim için ve ilişkimiz için."

"Bundan iyi bir şey çıkar," diye tekrarladım hayretler içinde. "Bundan ne gibi iyi bir şey çıkabilir ki?"

Garson büyük makarna kaşıklarıyla gelip nazikçe servisimizi açtı ve üçümüzün arasındaki sessizlik birden yoğun, tuhaf bir hâl aldı. Garson alelacele gitti.

Chianti'ye ihtiyacım vardı. İtalyan restoranının muhtemelen loş olacağından bahsetmiyorum bile. Düşünmek, belki de ağlamak için göze çarpmayacak bir yer arayan benim gibi biri için mü-kemmeldi. James'i kanlı canlı karşımda görünce boğazımda bir yumru oluşmuştu. Bir yandan onu sarsıp *neden* bizi paramparça ettiğini sormak isterken bir yandan da kucaklayasım geliyordu.

"Sana katılabilir miyim?" Elini üç günlük sakalının altında görünmez olan çene hattında gezdirdi.

O jet lag baş ağrısının nasıl sefil bir şey olduğunu biliyordum ve kendime rağmen onun için üzüldüm. Hem zaten daha derinlere inmenin huzursuzluğuna aldırmamaktan vazgeçmeye karar vermemiş miydim? İçimde tuttuğum bazı şeyleri dökerek başlayabilirdim pekâlâ. Sadece gözyaşlarımı tutabilmeyi umuyordum. "Tabii," diye mırıldandım, ardından çantamı alıp kapıdan çıktım.

Dal Fiume adındaki restoran Thames Nehri'nden bir blok ötedeydi. Görevli bizi restoranın köşesindeki küçük bir masaya, diğer müşterilerin uzağına götürdü; muhtemelen aramızdaki belirgin mesafeye bakarak ilk randevumuza çıktığınızı düşün-müştü. Sanki gecenin geç saatleriymiş gibi birkaç vintage fener yemek alanı boyuna parlıyordu ve ağır kırmızı perdeler içeriye bir koza gibi sarıp sarmalamıştı. Başka bir gün olsa bunu samimi bulurdum ama bugün boğucu geliyordu. Belki de bu seçim bi-raz *fazla* gözden uzak olmuştu ama ikimiz de aç ve yorgunduk. O yüzden masanın iki tarafındaki deri koltuklara çökerken aynı anda iç çektik.

Devasa menüler kafa dağıtmak için iyi oldu ve bir süre ikimiz de konuşmadık. Bize su ve az sonra da iki kadeh Chianti getiren garsona bir iki kelam etmiştik sadece. Ama garson kadehi önüme koyduğu anda hatırladım: Reglim. Gecikme. Alkol. Hamilelik.

Parmağımı kadehin tabanında gezdirerek ne yapabilirim diye düşündüm. Şarabı geri gönderemezdim; James bir şeyler-den şüphelenirdi ve bunu onunla paylaşacak değildim. Hele bu-rada, ikimizi de boğacak gibi görünen bu kasvetli kırmızı odada hiç olmazdı.

"Sana karşı samimi olmaya çalışıyorum, Caroline. Şu an buradayım, sana terapi alacağım diyorum. Vicdan muhasebesi yapacağım, ne gerekirse yapacağım."

Londra'ya yaptığım tek kişilik gezi benim için terapi seansı gibi olacaktı güya. Tabii James kapımda bitene kadar. Onun bu küstah tavrı öfkemi iyice körükledi. "Hadi şu vicdan muhasebesini şimdi yapalım," dedim. "Neden yaptın? Tanıtım etkinliğinden sonra sürmesine neden izin verdin?" Fark ettim ki o ürkütücü *ne* ve *nasılları* öğrenme isteğime rağmen şu anda en çok öğrenmek istediğim şey *neden* sorusunun cevabıydı. Beni birden afallatan, daha önce düşünmediğim sorunun. "Çocuk denemek mi korkuttu seni? Bu yüzden mi?"

Bakışlarını önüne eğdi, başını iki yana salladı. "Alakasız yok. Ben de en az senin kadar çocuk istiyorum."

İçimden az da olsa bir yük kalktı ama sorun çözen yanımda onun evet demesini arzulamıştı; o zaman gerçeği bir elmas gibi kaldırıp ışığa tutabilir ve gerçek meseleye odaklanabilirdik. "O zaman... neden?" Başka olasılıkları altın tepside önüne sunma dürtüme direndim ve şarap kadehini tekrar dudaklarıma götürdüm.

"Sanırım tamamen mutlu değilim sadece," dedi yorgunca, yalnızca sözcükler bile onu tüketmiş gibi. "Hayatım o kadar güvenli, o kadar tahmin edilebilirdi ki."

"Bizim hayatımız," diye düzelttim.

Kabullenerek başını salladı. "Bizim hayatımız, evet. Ama senin güvenli olanı *istediğini* biliyorum. Tahmin edilebilir olanı istiyorsun sen. Bir bebeğin ihtiyaç duyduğu şey de bu ve..."

"Ben mi tahmin edilebilir olanı istiyorum? Ben mi güvenli olanı istiyorum?" Başımı iki yana salladım. "Hayır, tamamen yanlış anlamışsın. Çok uzak diye Cambridge'e başvurmamı desteklemeyen sendin. Sen..."

"Başvuru formunu yırtıp atan ben değilim," dedi buz gibi bir sesle.

Kararlılıkla devam ettim. "Evliliğimizin ilk yıllarında, uzun saatler çalışmanın yükü nedeniyle çocuk istemeyen sendin. Gü-

venli ve rahat olduğu için çiftlikteki işi kabul edeyim diye bana yalvardın."

James iki parmağını beyaz masa örtüsünün üzerine vurdu. "İş sen kabul ettin, Caroline, ben değil."

Garsonumuz makarnalarımızla gelip tabakları önümüze koyarken sustuk. Garsonun uzaklaşmasını izledim; o hoppa, mükemmel şekilli kışına dikkatle baktım ama James'in gözleri benim üzerimden bir an bile ayrılmadı.

"Bana yaptığın şeyi asla geri alamazsın," dedim dokunulmuş tabağımı öne doğru ittirerek. "Bunun farkında mısın? Asla unutmayacağım. Bunu atlatsak bile ilişkimizde izi kalacak. Yeniden mutlu olmamız ne kadar sürer?"

Masanın ortasındaki yuvarlak ekmeklerden birini aldı ve ağzına götürdü. "Bu sana bağlı. Sana söyledim, o iş tamamen bitti. Kendi adıma ben çuvalladım ve şimdi seninle aramı düzeltmeye çalışıyorum, karıcığım."

Bundan beş ya da on yıl sonrasını düşündüm. James gerçekten bana sadık kalırsa belki de diğer kadın günün birinde yalnızca eski bir hata olarak görünecekti gözüme. Bir keresinde, evliliklerin yarısının bir noktada sadakatle ilgili sıkıntılarla cebelleştiğini duymuştum. Ama son zamanlarda bu kadının benim hayatımdaki tek mutsuzluk kaynağı olmadığını fark etmiştim. Masanın iki ucunda otururken James'le hislerimi paylaşmayı düşündüm ama onu güvenebileceğim bir müttefik olarak görmüyordum. Bir düşman olarak kaldı gözümde ve ben de bu gezide keşfetmeye başladığım gerçekler konusunda korumacı bir hisse kapıldım.

"Londra'ya senden özür dilemeye geldim," dedi James. "Bu gezinin geri kalanının neye benzeyeceği umurumda değil. Orijinal planları siktir et. Odada takılıp Çin yemeği yiyebiliriz, tek umurumda olan..."

Bir elimi kaldırarak onu durdurdum. "Hayır, James." Kendini ne kadar kötü hissediyor olursa olsun onun hisleri umurumda değildi. Benim hislerim hâlâ feci hâlde yaralıydı. "Bana sorma-

dan Londra'ya çıkıp gelmen beni hiç mutlu etmedi. Ben buraya yaptığın şeyi sindirmeye geldim ve şu an beni buraya kadar takip etmişsin gibi hissediyorum. Sanki kaçmama izin vermeyecekmişsin gibi."

Afallamış bir ifadeyle bana baktı. "Seni buraya kadar takip etmişim gibi mi? Ben yırtıcı bir hayvan değilim, Caroline." Gözlerini benimkilerden ayırdı ve çatalını aldı, yüzü giderek kızarıyordu. Ağzına bir çatal dolusu yemek tıktı, hızlı hızlı çiğnedi ve bir lokma daha aldı. "Sen benim karımsın ve hayatında ilk kez tek başına yabancı bir ülkedesin. Ne kadar paniklediğimi biliyor musun? Yankesiciler ya da sapığın biri senin burada yalnız olduğunu fark ederse..."

"Tanrım, James, bana biraz güvenir misin? Benim de bir parça sağduyum var." Kadehim boşalmıştı, yenilemesi için garsona el ettim. "Aslına bakarsan gayet de iyiydi. Şimdiye kadar hiçbir sorun yaşamadım."

"İyi, güzel," dedi yumuşayarak. Bir peçeteyle ağzının kenarlarını sildi. "Haklısın. Gelmem senin için uygun mu diye sormalıydım. Sormadığım için üzgünüm. Ama artık buradayım ve son dakika uçağına bilet almak bana üç bine patladı. Eve ikinci bir uçuş da ucuz olmayacaktır."

Üç bin mi? "Peki," dedi bastırduğım dudaklarımın arasından, hiç almaması gereken bir uçak biletine bu kadar para bayıldığı için daha da öfkelen dim. "O hâlde en azından önümüzdeki birkaç gün boyunca biraz zamana ve alana ihtiyacım olduğu konusunda anlaşabilir miyiz? Düşünmem gereken çok şey var hâlâ." Gerçi eski benliğimin ne kadar büyük bir kısmının gömülmüş olduğunu görmeye yetecek kadar düşün ebildim, diye düşündüm bitkince.

Ağzını açıp hava üfledi. "Ama zor meselelerin üzerinden geçmemiz gerek, öyle değil mi?"

Başımı nazikçe iki yana salladım. "Hayır. Yalnız kalmak istiyorum. Otel odasındaki kanepede uyuyabilirsin ama o kadar. Bu geziye tek başıma gelmemin bir nedeni var."

Gözlerini kapadı, yüzü hayal kırıklığıyla dolmuştu. "Tamam," dedi yarısı yenmiş yemeğini nihayet kenara iterek. "Ben odaya dönüyorum. Çok yorgunum." Cüzdanından yirmi sterlinlik iki banknot çıkarıp masanın üzerinden bana doğru ittirdi, sonra ayağa kalktı.

"Biraz dinlen," dedim, gözlerimi boşalan sandalyesinden ayırmadan.

Gitmeden önce başımın tepesini öptü ve oturduğum yerde kaskatı kesildim. "Denerim," dedi.

Gidişini izlemek için dönmedim. Onun yerine makarnamı ve ikinci Chianti kadehimi bitirdim. Birkaç dakika sonra masanın üzerindeki telefonumun ekranının parladığını gördüm. Kaşlarımı çatarak kayıtlı olmayan bir numaradan gelen mesajı okudum.

Salam Caroline! Sen gittikten sonra biraz daha araştırma yaptım ve elyazması veritabanımızda birkaç şey buldum. Birkaçını istedim, iki güne gelir. Daha ne kadar buralardasın? Gaynor xx

Sandalyemde dikleştim ve hemen cevap yazdım.

Selam! ÇOK teşekkür ederim. Bir hafta daha buralardayım! Ne tür bir belge? Bir şeyler çıkacak gibi mi?

Dirseklerimi masaya dayayarak Gaynor'ın cevabını bekledim. Kütüphanede birlikte araştırma yaparken elyazmalarının gerçekten elle yazılmış ya da basılı belgeler olabileceğini açıklamıştı. Acaba eczacıyla ilgili başka bir mektup, yeni bir "ölüm döşeği itirafı" mı bulmuştu? Cevabı gelir gelmez hemen okudum.

İki sonuç da bülten, bir tür süreli yayın. 1791 tarihli. Bizim dijitale aktarılmış gazete koleksiyonumuzda ve 1800 öncesinde yer almıyor, o yüzden daha önce bulamamışız. Metaveriller bu bültenlerden birinde bir görsel olduğunu söylüyor. Kim bilir... Seni haberdar ederim!

Telefonumu kapadım. Haberler ilgi çekiciydi, evet ama James'in yarım tabağına ve masanın üzerindeki kirli peçetesine bakınca dikkatimi daha önemli meseleler çekti. Garson bir kadeh daha şarap teklif etti ama reddettim; öğle yemeğiyle iki kadeh yeter de artardı. Birkaç dakikalığına oturup etrafımdaki uğultulu konuşmalar arasında düşünmem gerekiyordu.

James'e göre sadakatsizliği, yaşamlarımızın güvenli, tahmin edilebilir doğasından kaynaklanan bir tatminsizlikten geliyordu. Evdeki yaşamımızın durağanlığından aynı derecede memnuniyetsiz olmamız ve işlerin nihayet bir anda pat diye durması mümkün müydü? Öyleyse bu, yakın gelecekte anne baba olma arzumuz için ne anlama geliyordu? Herhangi bir çocuğun şu anda bizi anne baba olarak isteyeceğinden emin değildim.

Bir çocuğun istikrarlı bir yuvaya, iyi bir eğitim sistemine ve en azından biri eve gelir getiren ebeveynlere ihtiyacı vardı. Hayatımızın bu temsile uyduğuna şüphe yoktu ama James de ben de seçtiğimiz yollardan memnun değildik. *Ortak* tatminimiz, *ortak* neşemiz listenin neresindeydi? Kendi mutluluğumuzu başka bir insanın, henüz dünyaya gelmemiş birinin ihtiyaçlarından önde tutmak bencillik miydi?

Londra'nın hava koşulları nedeniyle yıpranmış tuğla binaları, gizemli yapıları ve eski haritalarıyla çevrelenmişken, uzun zaman önce neden İngiliz edebiyatına ve tarihi belirsizliklere hayran olduğumu hatırlamıştım. İçimdeki gençlik, o maceracı öğrenci yeniden yüzeye doğru yol almaya başlamıştı. Çamurun içinde bulduğum şişe gibi ben de içimde uykuda olan bir şeyleri dışarı çıkarmaya başlamıştım. Üstelik her ne kadar beni Amerika'da, çiftlikte tuttuğu için James'i suçlasam da bütün suçu ona yıkamazdım; dediği gibi, nihayetinde Cambridge'e yapacağım tarih yüksek lisans başvurusunu yırtan bendim. Annemlerin önerdiği işi kabul eden bendim.

Kendime dürüst olmam gerekiyorsa, acaba dört gözle bir bebek bekleyişim de bilinçaltından gelen, bir gerçeğin üzerini örtme biçimi miydi diye merak ettim: Hayatımdaki hiçbir şey hayal

ettiğim gibi olmayacaktı ve hiçbir zaman kendi potansiyelimi
gerçekleştiremeyecektim. En kötüsü de denemeye bile korkmuş
olmamdı.

Annelik özlemi çekerken, dikkatimi tamamen o gelecek bir
güne yöneltirken başka hangi hayalleri gömüp kaybetmişim?
Peki kendime nihayet bu soruyu sormam için neden hayati bir
kriz gerekmişti?

I7

ELIZA

9 Şubat 1791

Nella'nın dediği gibi, şafak sökerken faytonlar tekrar çalışmaya başladı. Londra'ya dönen ilkinde bindik. Böcek dolu kirli bez çuvallarımızla ikimizden başka kimse yoktu. Pis, perişan iki yolcu. Böceklerin çoğu hâlâ yaşıyordu ve ağızları sıkıca kapanmış çuvalarda boğulmanın eşiğindeydiler.

Yol boyunca ikimiz de pek konuşmadık. Ben bitkinlikten konuşamıyordum –bir saniye bile gözlerimi kırpmamıştım– ama Nella iyi uyumuştı. Biliyordum çünkü neredeyse bütün gece gürültüyle horlamıştı. Belki o da ortaya saçtıklarından utandığı için sessiz kalıyordu: Frederick'e olan aşkı, evlilik dışı bebek, onu kaybetmenin korkunçluğu. Benimle, bir an önce gönderip bir daha hiç görmek istemediği biriyle çok fazla şey paylaştığı için utanıyor muydu?

Araç bizi Fleet Caddesi'nde bıraktı ve oradan çamurlu sokaklar boyunca Nella'nın dükkânına yürüdük. Bir kitapçı, bir matbaa ve bir korsecinin önünden geçtik. Camın birinde bir diş çekme reklamı okudum: ikram olarak verilen azıcık viski de dahil üç şilin. Yüzümü buruşturdum, yanımızdan süzülerek geçen, solgun yüzleri pudralanmış, pastel kıyafetleri içindeki iki kadından bakışlarımı kaçırdım. Konuşmalarının bir kısmı kulağıma

çalınmıştı -bir çift yeni ayakkabının dantelli püskülüyle ilgili bir şeylerdi- ve kadınlardan birinin elinde alışveriş torbası olduğunu fark ettim.

Sürünen yaratıklarla dolu olan kendi torbama baktım. Önümde uzanan görevin ehemmiyeti içimin dehşetle dolmasına sebep oldu. Bay Amwell için yumurta almak beni bu kadar korkutmamıştı; bekçi elinde yumurta olan genç bir kızı durdurmazdı. Ama şimdi bez torbalarımıza şöyle bir bakması bile tuhaf bir görüntüyle karşı karşıya bırakırdı onu ve muhakkak sorguya başlardı. Benim hazırda bir cevabım yoktu ve kaldırım taşlı caddeye dönüp birileri bizi takip ediyor mu diye bakma dürtüme direndim. Açığa çıkma ihtimali ağır bir yük olmalıydı; Nella her gün her gün o ağırlığı nasıl taşıyordu?

Hızlı hızlı yürümeye devam ettik, bağlanmış atların ve ortalıkta dolaşan tavukların etrafından dolandık; her an yakalanma korkusuyla ayaklarımı hızla hareket ettirmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

En sonunda dükkâna vardık. Hayatımda bir sokağı gölgeler ve sıçanlar dışında bomboş bulduğuma hiç bu kadar sevinmemiştim. Depo odasına girdik, gizli kapıdan geçtik ve Nella hemen ateşi yaktı. Leydi Clarence saat bir buçukta gelecekti ve boşa geçirilecek tek bir dakikamız bile yoktu.

Oda hemen ısınverdi; yüzüme vuran ısıya minnet duyarak rahatça bir soluk verdim. Nella büfeden turpları, elmaları ve şarabı getirip masanın üzerine yerleştirdi. "Ye," dedi. Ben iştahla yemeye koyulurken o da odada dolaşıp havan, tepsi ve kovaları çıkarmaya devam etti.

O kadar hızlı yedim ki midemde başlayan korkunç ağrı bütün karnıma yayıldı. Öne doğru eğilerek içimden gelen gurultuları ve inlemeleri Nella'dan gizlemeye çalıştım. Bir an için acaba beni zehirlemiş olabilir mi diye düşündüm. Ne de olsa benden kurtulmak için uygun bir yoldu. İçimdeki baskı arttıkça göğsümdeki panik de büyüdü ama bir geçirmeyle birlikte o his geçti.

Nella başını arkaya atarak güldü, tanıştığımız andan beri gözlerinde ilk kez sahici bir neşe görüyordum. "Daha iyi misin?" diye sordu.

Kendi kıkırtımı bastırarak başımla onayladım. "Ne yapıyorsun?" diye sordum dudaklarımdaki bir elma parçasını silerken. Böcek torbalarından birini almıştı ve şimdi şiddetle sallıyordu.

"Onları afallatıyorum," dedi. "Yani en azından hâlâ hayatta olanları. Onları ilk önce şu kovaya boşaltacağız. Yüz öfkeli böcek aynı anda dışarı çıkınca onları dizginlemek pek kolay değil."

Ben de diğer torbayı alarak onun hareketlerini taklit ettim ve bütün gücümle salladım. Torbanın içinde zıplayıp düşen böceklerin sesini duyabiliyordum ve işin aslı onlar için biraz üzülüyordum da.

"Şimdi onları buraya dök." Kovayı ayağıyla bana doğru itti. Torbamın ağzındaki ipleri dikkatle çözdüm, dişlerimi sıktım ve torbayı açtım. Torbanın içine henüz tam olarak bakmamıştım, göreceklelerinden korkuyordum.

Böceklerin yarısının çoktan ölmüş olduğunu tahmin ettim—orada gözleri ve incecik bacakları olan çakıl taşları gibi duruyorlardı—ve diğer yarısı da onları kovaya boşaltırken neredeyse hiç direnç göstermedi, o yeşilimsi-siyah bedenleri teneke kovaya yığıldı. Nella da kendi torbasını boşalttıktan sonra kovayı aldı ve ocağa doğru ilerleyerek ateşin üzerindeki kavurma askısına yerleştirdi.

"Şimdi de onları kavuracak mısın? Bu kadar basit mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Henüz değil. Ateşin ıssısı kalanları da öldürecek ama onları bu kovada kavuramayız yoksa böcek yahnisinden hâllice bir şey buluruz karşımızda."

Şaşkınlıkla başımı yana eğdim. "Yahni mi?"

"Vücutlarının içinde su var, tıpkı senin benim gibi. Şimdi, Eliza, sen bir mutfakta çalışıyorsun. Eğer bir düzine balığı küçük bir tavada ateşin üzerine koyarsan ne olur? Alttaki balık efendinin sevdiği gibi gevrek ve pul pul olur mu?"

Nihayet anlamıştım, başımı iki yana salladım. "Hayır, ıslak ve hamur gibi olur."

"Peki ıslak, hamur gibi bir balıktan toz yapmaya çalıştığını hayal edebiliyor musun?" Ben yüzümü buruşturunca devam etti. "Böcekler için de durum aynı işte. Önce hepsi aynı anda buğulanır. Onları daha geniş bir tepside kavuracağız, bir seferde birkaçını atacağız ki gevrek ve kuru olsunlar."

Bir seferde birkaçı, diye düşündüm kendi kendime. *Hem de yüzden fazla böcek varken?* Bu uzun zaman alacaktı. Belki o salak şeyleri toplamamızdan bile uzun sürerdi.

"Peki hepsi gevrekleştikten sonra?"

"Sonra onları teker teker havanda ezeceğiz. Toz öyle ince olacak ki sudan ayıramayacaksın."

"Teker teker," diye tekrarladım.

"Teker teker. Tam da bu yüzden Leydi Clarence bir dakika bile erken gelmese iyi olur çünkü işimizi ancak son saniyede falan bitireceğiz."

Nella'nın böcek tozunu ateşe atarak yeşil alevlerin parlamasına neden olduğu o ânı hatırladım; bütün bir gün emek verdiği şeyi alevlere atmak büyük cesaret isterdi. Şu âna kadar bir lordun metresini öldürme fikrine ne kadar şiddetle karşı olduğunu, bir kadının ölümüne yardımcı olmaya nasıl da dirayetle direndiğini bu kadar açık fark etmemiştim.

Önümüzde uzanan günün yoruculuğunu gözümde canlandırdım ve bu konuda neşeli davranmaya zorladım kendimi. Nella, bu angarya tamamlandıktan sonra beni dükkânında istemediğini söylemişti. Ama belki iyi iş çıkarırsam fikrini değiştirir ve kalmama izin verirdi. Bu düşünce beni canlandırdı çünkü karımdaki o sıcak, kızıl kanama nihayet kesilmiş, geride yalnızca pas rengi gölgesini bırakmıştı ve bu da sadece tek bir anlama gelebilirdi: Bay Amwell'in ruhu bedenimden çıkmaya ve pusuda beklemeye karar vermişti. Ama nerede? Akla yatan sadece tek bir yer vardı, yakında döneceğimi bildiği yer: Warwick Yolu'ndaki ıssız Amwell mülkü.

Ah, ölü efendimin mesken tuttuğu yere ayak basmaktansa burada kalıp binlerce böcek kavurmayı yeğlerdim. Efendimin bir dahakine hangi çirkin şekli alacağını kim bilirdi ki?

Leydi Clarence'ın gelişine on iki dakika kala dışarıda korkunç bir fırtına çıktı. Ama ikimiz de havanlarımızın üzerine kapanmış böcekleri olabildiğince ince bir toz hâline getirmeye çalışırken fırtınayı doğru düzgün fark etmedik.

Nella, Leydi Clarence dönmeden önce beni göndermeye yetliyse de bu artık pek mümkün değildi; yardımım olmadan işi bitirmesi imkânsızdı. Altı dakika kala Nella benden bir kap seçmemi istedi. Uygun boyutlu herhangi bir kavanozun iş göreceğini söyledi. O başı eğik, bakışları odaklanmış hâlde kaldı; tokmağı havana gürültüyle vurmaktan kolları ter içinde kalmıştı.

Leydi Clarence saat bir buçuğu bir saniye bile geçirmeden geldi. Selamlaşma faslı es geçildi. Odaya girdiğinde dudakları ince bir çizgi hâlindeydi ve omuzları gergindi. "Hazırladın mı?" diye sordu. Yüzünden gözyaşı gibi yağmur damlaları süzülüyordu.

Ben kalan tozu dikkatle alt raflardan birinde bulduğum kum rengi bir toprak kaba aktarırken Nella masanın altına girdi. Kadına yanıt verdiğinde tıpayı takmayı henüz bitirmiştım, ellerimin altında mantar hâlâ sıcaktı.

"Evet," dedi ben usulca, çok usulca kavanozu Leydi Clarence'a doğru uzatırken. Kadın kavanozu ârında kapıp göğsüne bastır-
dı, paltosunun altına sakladı. Zehir her kimin vücuduna girecek olursa olsun -sonuçta benim bağıllık duygum Nella'nunki kadar katı değildi- onu hazırlamak için geçirdiğimiz onca saati düşününce içimde tatlı bir gururun kabarmasına engel olamadım. Daha önce hiç bu kadar gurur duyduğumu hatırlamıyordum, Bayan Amwell adına uzun mektuplar yazdıktan sonra bile.

Leydi Clarence, Nella'ya bir banknot uzattı. Ne kadar olduğunu göremedim ama dikkat de etmemiştim.

Leydi Clarence gitmek üzere arkasını dönerken Nella boğazını temizledi. "Parti hâlâ bu gece mi?" diye sordu. Sesinde titrek

bir umut vardı ve nedense hava durumu dolayısıyla etkinliğin iptal edilmesi için dua ettiği hissine kapıldım.

"Öyle olmasa bu yağmurda koştur koştur buraya gelir miydim?" diye karşılık verdi Leydi Clarence. "Ah, o kadar da üzülme," diye ekledi Nella'nın yüzündeki ifadeyi görünce. "Sonuçta Bayan Berkwell'in içkisine zehri katacak olan sen değilsin." Duraksadı, dudaklarını büzüştürdü. "Tek duam içkiyi hızla içsin de bu işe bir an önce son verelim."

Nella sanki sözcükler midesini bulandırmış gibi gözlerini kapadı.

Leydi Clarence gittikten sonra Nella ağır adımlarla benim başında oturduğum masaya geldi, sandalyesine çöktü ve kayıt defterini kendine çekti. Kalemimi daha önce onda hiç görmediğim bir yavaşlıkla mürekkebe daldırdı, sanki geride bıraktığımız saatlerin yükü en sonunda üzerine binmişti. Daha önce hazırladığı sayısız zehirli ilaç vardı ama yine de bu tek ilaç kalbine ağır gelmişti. Bunu anlayamıyordum.

"Nella," diye söze girdim, "kendini bu kadar kötü hissetmemelisin. Onun için o böcekleri yapmasaydık seni mahvedecekti." Bana göre Nella yanlış bir şey yapmamıştı. Hatta benimki de dahil sayısız hayatı kurtarmıştı. Bunu nasıl görmezdi?

Sözlerim üzerine kalemi elinde öylece duraksadı. Ama bana cevap vermeden kalemin ucunu parşömene değdirdi ve yazmaya başladı.

Bayan Berkwell. Lord Clarence'in metresi ve kuzeni.

Kantarid. 9 Şubat 1791. Beyefendinin karısı Leydi Clarence hesabına.

Son noktanın ardından kalemin ucunu kâğıttan çekti, sert bir soluk verdi. Az sonra gözyaşlarının geleceğinden emindim. Nihayet kalemi kenara bıraktı ve dışarıdan bir yerden hafif bir gök gürültüsü geldi. Nella bana döndü. Gözleri koyulaşmıştı.

"Sevgili çocuk, bu sanki..." Tereddüt etti, sözlerini düşündü.
"Sanki daha önce bu hissi hiç yaşamamış gibiyim."

Odaya birden serinlik çökmüş gibi titremeye başladım. "Hangi hissi?"

"Bir şeylerin çok fena hâlde yanlış gideceğine dair o hissi."

Devam eden sessizlikte -çünkü onun bu korkutucu sözlerine nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum- isimsiz, görünmez bir kötülüğün ikimize de musallat olduğuna ikna oldum. Bay Amwell'in hayaleti ona da musallat olmaya başlamış olabilir miydi? Gözlerim masanın kenarında duran yıpranmış bordo deftere takıldı. *Sihir kitabı*. Nella, kitabın ebeler ve şifacılar için olduğunu söylemişti ama arka kapağın iç kısmındaki yazılarda kitabın hazırlandığı kitapçının adresi vardı. Orada aynı konu üzerine başka kitaplar da bulabilirdim.

Bay Amwell'in hayaletinden korkmam dükkâna uğramak için yeterli bir sebepti ama Nella'nın bir felaketin yaklaştığına dair hissi beni bir an önce gitmeye teşvik ediyordu.

Yağmurun boğuk sesi devam etti, fırtına henüz dinmemişti. Nella beni gerçekten dışarı atmış olsaydı Londra'nın kaygan sokaklarında uzun, ıslak bir gece geçirirdim. Amwelllerin evine dönemezdim, henüz olmazdı ve Nella'nın yaptığı gibi bir yabancı'nın kulübesine gizlice girecek cesaretim olduğundan da şüpheliydim.

"Sabah, yağmur dindikten sonra kitapçıya uğramaya niyetliyim," dedim ona, sihir kitabını işaret ederek.

Bana kaşlarını kaldırarak baktı. Artık iyiden iyiye tanımaya başladığım şüpheli bir bakıştı. "Evdeki hayaletleri defetmek için bir çare aramaya devam edeceksin yani?"

Başımın onayladım ve Nella hafif bir homurtu çıkardı, ardından eliyle esnemesini bastırdı.

"Elizacık, gitme vaktin geldi." Bana biraz yaklaştı, gözlerinde acıma ifadesi vardı. "Amwelllerin evine dönmen gerek. Çok korktuğunu biliyorum ama seni temin ederim ki korkun yersiz. Belki de sen ön kapıya gidip de döndüğünü beyan ettiğinde Bay

Amwell'in hayaletinin, ister gerçek olsun ister uydurma, son kâ-
lınları da seni terk eder ve kalbini ağırlıktan kurtarır."

Tek kelime edemeden ona bakakaldım. Başından beri kovul-
manın bir seçenek olduğunu biliyordum ama şimdi bu şekilde
ifade edince beni bu kadar kolaylıkla gönderecek kadar yüzsüz
oluşuna inanamadım. Hem de bu yağmurda. Sonuçta ben ondan
daha çok böcek öğütmüştüm, ben olmasam başaramazdı.

Sandalyemden kalktım, göğsüm alev alevdi ve hızla çarpı-
yordu. Gözyaşlarının çocuksu yangısını hissettim. "B-beni bir
daha görmek istemiyorsun," dedim tekleyerek, bir hıçkırık kaçtı
boğazımdan, zira birdenbire beni asıl üzenin buraya girişimin
yasaklanması değil, yeni arkadaşımı bir daha hiç göremeyecek
olmam olduğunu anladım.

En azından onun taştan yapılmadığını anlamış oldum çünkü
Nella kendi sandalyesinden kalktı, hafifçe ilerledi ve beni sımsı-
kı kucakladı. "Dilerim senin hayatın benimki gibi vedalarla dolu
olmaz." Bir tutam saçımı elinin tersiyle arkaya attı. "Ama sen le-
kesizsin, çocuk ve ben senin isteyeceğin arkadaşlardan değilim.
Şimdi git, lütfen." Sihir kitabını masadan aldı ve ellerime bıraktı.
Sonra birden benden uzaklaştı, ocağa doğru ilerledi ve bir daha
bana dönüp bakmadı.

Oysa ben, gizli kapıdan çıkıp ondan sonsuza dek ayrılmadan
önce dönüp son bir kez bakmadan edemedim. Nella'nın bedeni
ateşin sıcaklığına doğru eğilmişti, kendini her an içine bırakabi-
lirmiş gibiydi ve bezgin soluklarının arasından ağladığını duy-
duğumdan gayet emindim.

CAROLINE*Günümüz, Salı*

O akşam hava karardıktan sonra, kanepede horul horul uyuyan James'i uyandırmamaya dikkat ederek olabildiğince sessizce otel odasından çıktım. Televizyonun yanına kısa bir not bıraktım -*Gece yemeğine gidiyorum. C-* ve yakın zamanda uyanıp da görmemesini umdum.

Kapıyı arkamdan usulca kapadım, boş asansörü sabırsızlıkla bekledim ve lobiden telaşlı adımlarla geçtim. Ayaklarımın altındaki mermer zemin ayna gibi parlıyordu, cilalanmış ve ıslıl ıslıldı. Kendi yansımamın peşinden ilerledim, yüzüm yıllardır hissetmediğim gözü pek bir heyecanla aydınlanmıştı. Lobideki masaların birinden bir elma ve ikram su şişelerinden birini alıp çapraz askılı çantama tıktırdım. Telefonumu ya da haritamı çıkardım, bu güzergâhı daha önce yürümüştüm.

Saatin de ilerlemiş olması sebebiyle sokaklar bir gün önceki kalabalığının yanına bile yaklaşmıyordu; çok az araç, ondan da az yaya vardı. Hızlı adımlarla bir kez daha Ayı Sokak'a doğru ilerledim, bu sabah gördüğüm çöp tenekelerinin ve fast-food kavaralarının yanından geçerken akşam havası sakin ve serindi. Son gelişimden beri sanki rüzgâr bile esmemişçesine her şey zamanda donmuş gibiydi.

Dümdüz ilerleyerek sokağın sonuna kadar gittim ve orayı tekrar görünce niyeyse şaşırdım: iki yanından taş sütunlarla desteklenmiş çelik kapı, çalılarla kaplanmış açıklık ve -kapının üzerinden bakmak için boynumu uzattım- evet, kapı. Gaynor'la Britanya Kütüphanesi'nde eski haritalara bakarak geçirdiğimiz onca zamandan sonra şimdiden yeni bir önem kazanmıştı bu kapı. Sanki bölgenin sırlarını biliyormuşum gibi hissettim: bu yakınlarda bir zamanlar Arka Sokak adı verilen daracık bir patika olduğunu; yolun tam sonunda da Fleet Hapishanesi denen bir yer bulunduğunu; hatta birkaç adım ötedeki anacaddeye, Farringdon Caddesi'ne bir zamanlar başka bir ad verildiğini. Zamanla her şey kendini yeniden mi inşa ediyordu? Sanki tüm insanlar, tüm mekânlar uzun zamandır yüzeyin altında yatan, gün yüzüne çıkmamış, anlatılmamış bir hikâye barındırıyor gibi gelmeye başlamıştı.

Bu sabah, o tesisatçı gereğinden fazla yaklaştırmaya karar verirse korkusuyla Ayı Sokak'ı çevreleyen binaların pencereleri beni rahatlatmıştı. Ama şimdi görülmek istemiyordum. Zaten otelden hava karardıktan sonra çıkmamın sebebi de buydu. Gökyüzü şimdi kömür grisiydi, güneşin son ışınlarına dair tek iz de batıda akkor hâlindeydi. Çevre binalardaki birkaç pencerenin ışığı yanıyordu ve bir binanın içerisindeki masaları, bilgisayarları ve ekranında parlak kırmızı harflerin yanıp söndüğü bir borsa takip ekranını görebiliyordum. Neyse ki içeride aylak aylak dolaşan, mesaiye kalmış çalışanlar yoktu.

Aşağı baktım. Kilitli kapının dibinde bu sabah görmediğim küçük, kırmızı beyaz bir levha vardı: GİRİLMEZ EMRİ 739-B. Ensemdeki tüyler gerginlikten dikildi.

Bir dakika kadar bekledim; uçuşan bir çift serçe dışında hiçbir hareket ya da ses yoktu. Çantamın askısını sıkılaştırdım ve taş sütunlardan birinin tabanındaki gevşek taşın üzerine basarak kendimi yukarı çektim. Orada temkinle salındım. Fikrimi değiştirebileceğim bir an varsa o da bu andı. O an *hâlâ* bir bahane ya da açıklama üretebilirdim. Ama bacaklarımı kapının üzerinden

atar da diğer tarafa geçersen... Unut gitsin. Milletın arazisine izinsiz girmek, izinsiz girmektı.

Ağırlık merkezımı kaymamak için aşağıda tutarak bedenimin üst kısmını tuhaf bir şekilde büktüm ve bacaklarımı diğer tarafa sallandırdım. Sonra arkama son bir bakış atarak kendimi yere bıraktım.

Temiz, sessiz bir iniş oldu. Gözlerim kapalı olsa kendimi değişen hiçbir şey olmadığına ikna edebilirdim. Tabii yasaları çiğnemıştim. Ama o karar çoktan verilmişti bir kere.

Hava karanlık olmasına rağmen birkaç santim eğilerek birkaç uzun adımda açıklığı aştım, doğrudan kapının önündeki çalılara ilerledim. Herhangi bir tomurcuk ya da çiçek bulunmayan dalların üzerinde pürtüklü, kahverengiye çalan yeşil yapraklar ve birkaç santimlik dikenler vardı. Sessizce bir küfür savurarak telefonumu çantamdan çıkardım ve el feneri uygulamasını açtım. Toprağın üzerine dik çöküp bir elimde dikenli dalları dikkatle araladım.

Avucumda keskin bir acı duydum ve elimi hemen geri çektim: Bir diken elimi kanatmıştı, hemen dudaklarıma götürerek acımı hafifletmeye çalışırken bir yandan da çalının arkasına daha iyi bakabilmek için el fenerini kullanıyordum. Binarın dış cephesinin kırmızı tuğlaları yıpranmıştı ve birkaç adımda bir alacalı, yeşil yosunlar belirmişti ama çalının hemen arkası, bu sabah gördüğüm tahta kapıydı.

İçime bir adrenalin dalgası yayıldı. Otelden ayrıldığımdan ve karanlığın örtüsü altına saklanarak buraya yürümeye başladığımdan beri bir yanımda bu ânın aslında gerçekleşmeyeceğine inanıyordum. Ayı Sokak inşaat işleri yüzünden kapanmış ya da hava kapıyı göremeyeceğim kadar karanlık olabilirdi ya da belki cesaretimi kaybedip diğer tarafa sapabilirdim. Ama şimdi ister cesaret deyin ister aptallık, açıklığın ortasında dikilmiştim ve kapı sadece birkaç santim uzağımdaydı. Üzerinde kilit görmedim ve sol kenarında ufalanmış tek bir menteşe olduğunu fark ettim. Sağlam bir itişle açılacak gibi görünüyordu.

Soluklarım hızlanmıştı artık. Doğruyu söylemek gerekirse ürkmüştüm. O kapının ardında ne vardı kim bilir. Bir korku filminin açılışındaki başrol kadın gibi, akıllıca olanın kaçmak olduğunu biliyordum. Ama yapmam gerekenleri yapmaktan, sürekli pratik, düşük riskli, güvenilir güzergâhı seçmekten usanmıştım artık.

Artık yapmak istediğimi yapma vaktim gelmişti.

Eczacı gizemini çözme yolunda olduğuma dair fantezime hâlâ sınıksız tutunuyordum. Öğle yemeğinde James'le işim –ve belirsiz geleceğimiz– hakkındaki tartışmamızdan sonra bu duvarın diğer tarafında haber değeri taşıyan bir şeyler bulursam karşıma bir fırsat çıkabileceğini düşünmekten kendimi alamıyordum. Artık yalnızca bir binanın kapısını açmak değildi beni harekete geçiren; belki de yeni bir kariyer yolunun, çok uzun zaman önce hayalini kurduğum yolun kapısını açacaktım.

Bunu düşününce başımı iki yana salladım. Hem tesisatçı o kapının muhtemelen eski bir mahzene falan açıldığını söylemişti. Bu keşfin tamamen hayal kırıklığı olması ihtimali de vardı ve yirmi dakika sonra elimde büyük bir başarı yerine bir dilim pizza da tutuyor olabilirdim. Tekrar dönüp açıklığın kapısına baktım ve o taş sütuna bu taraftan tırmanmanın da kolay olmasını umdum.

Dikenli çalıları ayırmak için çıplak ellerimdense sırtımı ve omuzlarımı kullanmanın daha iyi olacağını karar verdim. Çalının arkasına doğru dikkatle geçtim, pek hasar almadım, ardından ellerimi kapının soğuk ahşabına dayayıp duraksadım. Soluğum yavaşladı, diğer tarafta bulabileceğim şeye kendimi hazırladım, ardından kapıyı içeri doğru sertçe ittim.

Çok az oynadı, bana kilitli olmadığını göstermeye yetti bu. İkinci kez, sonra üçüncü kez ittirdim. Ardından ayağımı kapıya yaslayıp sağ ayağımla uygulayabildiğim kadar baskı uyguladım. En sonunda çıtırtılı, gıcırtilı bir sesle içeri doğru devrildi. İşim bitince kapıyı eski hâline getirmenin imkânı olmadığını fark ettiğimde çok geçti, büzülüp kaldım.

Kapı açılınca kuru, odunsu bir hava etrafımı sardı ve uykularından uyandırılan birkaç böcek kaçıştı. Karanlık, boş açıklığı hızla taramak için telefonumu kaldırdım, rahatlayarak iç geçtim; fare, yılan ya da ceset yoktu.

Öne doğru temkinli bir adım attım, gerçek bir el feneri getirmediğim için kendime kızdım. Ama bu kadar ileri gidebileceğimi düşünmemiştim ki. Telefonumun el feneri uygulamasını kurcalayarak ışığı biraz daha artırmanın yolu var mı diye baktım. Ekranımın sağ üst köşesini görünce küfrettim: Otelden çıktığımda tamamen dolu olan şarjım şimdi yüzde elli beşteydi. Görünüşe bakılırsa, el feneri epey şarj yiyordu.

Işığı karanlık deliğe doğru tuttum, kaşlarımı çatarak önümde uzanan koridoru fark ettim. Tıpkı tesisatçının söylediği gibi alçak bir koridor ya da mahzene benziyordu. Koridor sadece birkaç adım genişliğindeydi ama ışığım zayıf olduğundan ne kadar ileri gittiğini göremedim.

Bir şekilde kapanmayacağından emin olmak için kırılan kapıya bakarak içeri doğru birkaç adım attım, ışığın önümde yayılmasına izin verdim.

İlk başta içimde baş gösteren hayal kırıklığına engel olamadım; cidden görülecek pek bir şey yoktu. Koridorun kirli bir zemini vardı, etrafa birkaç taş saçılmıştı ve bina sahiplerinin içeri depolamaya gerek duyabileceği makine, alet ya da başka şeyler yoktu. Ama aklıma yine Gaynor'ın bu sabah bana gösterdiği haritalar ve eski Arka Sokak'ın Ayı Sokak'tan nasıl zikzaklı bir rotayla ayrıldığı geldi. Birkaç kez keskin, doksan derecelik açılarla dönüş alıyordu. Aynı merdiven basamaklarına benziyordu. İleride böyle dönüşleri olan belli belirsiz aydınlanmış patikayı görebiliyordum ve her ne kadar koridorun en ucuna kadar ilerlemeye pek istekli değilsem de kalbim göğsümün içinde güm güm attı.

Buranın Arka Sokak olduğuna şüphe yoktu. Yani en azından oradan ne kaldıysa işte.

Kendimden memnun, gülümsedim. Yanımda olsa Bekâr Alf

ne derdi acaba diye düşündüm. Muhtemelen ileri atılıp eski nesneler arardı.

Görmeden önce hissettim, hafif bir hava akımı çarpıyordu bedenime. Işığımı akımın geldiği yöne çevirdim. Hemen ileride hafif aralık başka bir kapı duruyordu, girişteki kapıyı açmamla oluşan vakum etkisi muhtemelen bu odanın bütün havasını emmişti. Tüylerim diken diken oldu ve ensemdeki gevşek bir saç telinin beni birden gıdıklamasıyla sıçradım. Vücudumdaki tüm kaslar gerildi, her an kaçmaya ya da çılgılık atmaya hazırlardı. Ya da daha yakından bakmaya.

Şimdiye kadar içeri gizlice girişim beni çok tahmin edilebilir bir yolculuğa çıkarmıştı. Dış kapının varlığını biliyordum ve zikzaklı bir koridora – Gaynor’a göre sonradan yapılmış bir sokak ya da patıkaya– açıldığından şüpheleniyordum. Ayrıca içeri girdiğimde koridorun o kadar da ilgi çekici olmayabileceğini de düşünmüştüm.

Şimdiye kadar hepsi tahmin ettiğim gibi çıkmıştı. Ama bu kapı? Bu kapı haritada yoktu.

İçeri bakmak için ölüyordum ve kendi kendime sadece o kadarını yapacağımı söyledim. Kapı zaten aralıktı, tekme atmam ya da itmeme gerekmeyecekti. Ben de telefonumun fenerini odanın içinde gezdirip hızlı bir bakış atmaya ve sonra da geri dönmeye karar verdim. Hem zaten –telefonumun şarjını kontrol ettim, yüzde otuz ikiye düşmüştü– karanlıkta kalmak istemiyorsam etrafta fazla oyalanacak zamanım yoktu.

“Tanrım,” diye mırıldandım kapıya doğru adım atarken. İyice delirdiğimden emindim. Bu, normal bir insanın yapacağı bir şey değildi sonuçta, değil mi? Artık bunun eczacıyla ilgili olduğundan bile emin değildim. Hâlâ onun hikâyesinin peşinde miydim yoksa büyük bir kayıp yaşadıktan sonra umursamaz, adrenalin peşinde koşan tiplere dönüşen o insanlardan biri mi olmuştum?

Bana bir şey olursa –kayarsam ya da zehirli bir hayvan tarafından ısırılırsam ya da gevşek döşemelerin üzerine basarsam– kimsenin ruhu duymazdı. Cesedim kim bilir kaç zaman burada

kimseler bulmadan yatarı ve James de muhakkak onu tamamen terk ettiğimi düşünürdü. Bu düşünceler şarjı hızla tükenen telefonumla birleşince nabzım iyiden iyiye hızlandı. İçeri bakıp ardından da defolup gitmeye karar verdim.

İkinci kapıyı iterek ardına kadar açtım. Menteşeleri üzerinde rahatça açıldı. Bu menteşeler dış kapınıniki gibi eğri ya da pash değildi, gayet kuru kalmış ve zarar görmemişlerdi. İçeride neler olduğuna bakmak için eşiğın hemen iç tarafında dikilerek telefonumu önüme uzatıp kaydurdım. Oda küçüktü, aşağı yukarı üç metreye üç buçuk metre kadardı ve zemin de odanın kalanı gibi tozla kaplıydı. İçeride ne bir sandık, ne bir alet ne de eski bina eşyaları vardı. Bomboştı.

Ama arka duvar... O duvarda farklı bir şeyler vardı. Odanın diğer duvarları binanın dışındakine benzer tuğlalardan yapılmışken arka duvar tahtadan yapılmıştı. Duvara bazı raflar sabitlenmişti, sanki bir zamanlar gömme bir kütüphane ya da büfeymiş gibi. Raflarda bir şey bulabilir miyim diye merak ederek birkaç adım yaklaştım: eski kitaplar ya da alet edevat, geçmişten kalmış herhangi bir şey. Yine pek dikkat çekici bir şey yoktu. Rafların çoğu eğrilmiş ve parçalanmaya başlamıştı, birkaçı da tamamen çökerek odanın ortasına saçılmıştı.

Yine de düzenlemede bir tuhafılık vardı. Tam olarak çözmiyordum, o yüzden bir adım gerileyerek duvarı ve rafları bir bütün olarak değerlendirdim. Çamur kazısından bir an hatırladım, Bekâr Al'ın tekinsiz sözlerini: *Siz bir şey değil, bazı şeylerin ayrıklılığını ya da yokluğunu arıyorsunuz.* Kaşlarımı çattım, karşımda gördüğüm şeyde bir tuhafılık olduğundan emindim. Ama neydi?

Sonra irkilerek, düşmüş rafların tamamının duvarın belli bir kısmından düşmüş olduğunu fark ettim. En sol taraftan. Bu bölümde rafların çoğu duvara yaslanmak yerine çarpılmış ve zeminde parçalanmıştı. Paneli incelemek için ışığı kullanarak yaklaştım. Duvarın sol tarafında yerinde kalmış tek bir raf vardı sadece. Ben de onu tutup hafifçe oynattım; raf elimde tıkırdadı. O kadar gevşekti ki çok güç harcamadan söküp atabilirim gibi

geldi. Duvarın sol tarafındaki rafların tamamı neden düşerdi ki? Sanki bu raflar düzgün yerleştirilmemiş ya da ardındaki yapı yetersizmiş gibi...

Birden şaşkınlıkla durumu idrak edince ellerimi ağzıma kapadım. Rafların düştüğü kısım aşağı yukarı benim uzunluğumda ve benden çok az daha genişti. İçgüdüsel olarak bir adım geriledim. "Hayır," dedim istemsizce. Sözcük küçük, boş odada yankılandı. "Hayır, hayır, hayır. Olamaz." Ama bunları söylerken bile bir şey bulduğumun farkındaydım. Gizli bir kapı.

Erkekler için bir labirent. Hastane notunun ilk cümlesi aklıma geldi ve birden bunun ne anlama gelebileceğini idrak ettim: Bu kapı gerçekten de bir yerlere açılıyorsa büfeyi andıran bir yapının ardında gizli kalması istenmişti. Bugün herhangi birinin -belki bir bina denetçisinin- bu odada bulunması gerekseydi eminim onlar da benim gibi bu tuhaflığı fark ederdi. Ama hemen önümdeki düşmüş raflara bakınca buraya on yıllardır kimsenin ayak basmadığı belliydi. O yüzden de kimse bu gömme kapıyı fark etmemiş, dolayısıyla da açmamıştı.

Çömeldim ve bir tutacak aradım ama hiçbir şey göremedim. Sağ elimi duvara bastırdım, örümcek ağlarının parmaklarımda bıraktığı ipeksi, yapışkan hisle irkildim. İnleyerek elimi pantolonuma sildim ve zarar görmemiş tek rafı aydınlatmak için telefonumun fenerini kullandım. İşte o zaman gördüm: Rafın altında küçük bir kaldıraç vardı, yalnızca tahta parçalandığı için görünüyordu. Kaldıracı oynattım ve duvarı tekrar ittirdim.

Gizli kapı, pek bir gıcırta ya da inilti çıkarmadan, nihayet keşfedildiğine memnun olmuş gibi ardına kadar açıldı.

Titreyen ellerimden birini duvara dayayarak şarjı tükenmek üzere olan cep telefonumu tutup kaldırdım. Işık demeti önümde karanlığı deldi. İşte o an soluksuz, inanamamanın sessizliği içinde karşımda duran şeyi kavradım: Çok ama çok uzun zamandır gömülü duran, kaybolmuş onca şeyi.

19

ELIZA

10 Şubat 1791

Hızla geçen bir at arabasının gürültüsü ve demir tekerleklerinin kaldırım taşlı yolda çıkardığı cırlama sesiyle kuru, berrak bir sabaha uyandım. Nella'nın dükkânından bir sokak ötede, Bartlett Geçidi'nin arka tarafındaki korunaklı bir gedikte uyumuştum. İki gece önce konakladığım kulübeye göre daha nemli ve daha konforsuzdu ama yine de hayaletli Amwell evindeki sıcak karyolamdan iyiydi.

Uyanır uyanmaz dişlerimi sıkarak lanet olası karın ağrılarının dönüp dönmeyeceğini anlamak için bekledim, Bay Amwell'in artık kandırılmayan hayaleti bana tekrar musallat oldu mu diye. Ama olmamıştı. Ağrılar neredeyse bir gündür yoktu, kan akıntısı da iyiden iyiye kesilmişti. Her ne kadar buna minnettar olsam da bunun sebebinin Bay Amwell'in başka bir yerde pusuya yatmış beni beklemesi olduğundan emindim. Bu düşünce beni öfkeliendirdi; o adam geçmiş günlerde benim efendim olabilirdi ama artık öyle değildi. Ben onun oyuncağı, ölümünden sonraki eğlencesi değildim.

Leydi Clarence'ın dün akşamki yemekli partisini de düşündüm. Her şey planlandığı gibi gittiyse Bayan Berkwell şimdiye ölmüş olmalıydı. Ürkütücü bir görüntüydü ama Nella'nın bana

ihânet ve ilaç olarak öçle ilgili söylediklerini hatırladım. Belki de şimdi Leydi Clarence, Bayan Berkwell'in istenmeyen varlığı yokken evliliğini yoluna koymanın ve bebek yapmanın bir yolunu bulurdu.

Dengemi sağlamaya çalışarak yerden kalktım ve yıkanma zamanı gelmiş kirli eteğimi düzelttim. Elim elbisemin cebindeki kitabın kapağına değdi: Sihir kitabı. Kitaptaki adresi bulmak en acil işimdi çünkü başka bir umudum, Amwell'in hayaletli evinden kurtulmanın başka bir yolu yoktu.

Basing Yolu'ndaki kitapçıya doğru yola koyuldum. Bölük pörçük bir uykuyla geçen gece yüzünden kendimi bir hayvan gibi vahşi hissediyordum. Ellerim titriyordu ve yakınumdaki insanlar soluk bir bulanıklık içinde hareket ederken başımın ağrısından gözlerim zonkluyordu. Ayakçı çocuklar arabalarını birbiriyle yarıştırmıyor, balık satıcıları martıları savuşturuyor ve yaşlıca bir adam ince bir sopayla keçisinin arkasına vuruyordu. Ayak parmaklarım dar gelen ayakkabılarımın içinde rahatsızca kıpırdanırken eve, hatta Bayan Amwell'in beni ilk bulduğu şu hizmetli kayıt bürosuna dönmenin anlık cazibesini yoksayamıyordum. Şu an o zamankinden yüz kat daha tercih edilebilir durumdaydım. Bir kere daha eğitilmiştim artık; okuyup yazabiliyordum ve zengin bir ailenin yanında çalışmışım. Becerilerim başka bir yerde, huzursuz ruhlarla dolu olmayan bir evde de değerlendirilebilirdi elbette.

Sihir kitabının dükkânına doğru yürürken bu meseleyi düşündüm ama kaçmayı neden kaldıramayacağıma dair bir sürü sebebi -ki Bayan Amwell'e sadakatim önemli nedenlerden biriydi- düşünürken bu fikir hızla silinip gitti. Birkaç hafta içinde Norwich'ten dönecekti ve o zamana kadar evi Bay Amwell'den -ve tabii Johanna'dan- tamamen temizleyebilmeyi umuyordum. Hem hanımımın mektuplarını başka bir kızın yazdığını hayal bile edemiyordum. Bu yalnızca bana ait, son derece özel bir görevmiş gibi geliyordu.

Ayrıca hayaletler de hareket edebilirdi; Bay Amwell'in hayaleti beni yakalayıp Nella'nın dükkânına kadar takip ettiyse, Londra'nın herhangi bir yerinde bana musallat olmasına ne engel olabilirdi ki? Şehirden ayrılp Swindon'a dönmek bile bu meseleyi çözmezdi, zira duvarların içinden geçebilen bir şeyden kaçış yoktu. Madem o adamın hayaletinden kaçamıyordum, o zaman onu yok etmenin bir yolunu bulmalıydım.

Şu an bir sürü şey tehlikedeydi ve Bay Amwell'in hayaletini uzaklaştırmak benim için önemli olan tek şeydi. O yüzden de nihayet Basing Yolu'na ulaşınca mutlu oldum ve kitapçıyı sorunsuzca bulmayı umdum. Ama neşem fazla uzun sürmedi. Gözlerimi bir vitrinden diğerine -tuhafiye, fırın ve diğer dükkânlarda- gezdirip durdum ve kaşlarımı çattım. Kitapçı ortada yoktu. Bir blok daha yürüdüm, adımlarımı tekrarlardım ve hatta caddenin karşısında bile dükkânı aradım. Bir yandan ararken bir yandan da bir sürü rahatsız edici şeyle uğraşıyordum: gözlerimi yakan yaşlar, boğazımı yakan buz gibi hava, canımı acıtan bir kabarcık ve ayağımın dibindeki ıslaklık.

Basing Yolu'nun ucuna doğru tekrar yürürken binaların arasından gelen rüzgâr uğultusu dikkatimi çekti. Caddenin biraz ilerisinde omuz genişliğinde bir ara sokak vardı ve bu sokağın bir tarafında tahta tabelalı bir bina görölüyordu: Kitap ve Süs Eşyaları Dükkânı. Soluğumu tuttum; birkaç kez yanından geçtiğim kitapçı sanki kendini gizlemek istermiş gibi diğer vitrinlerin arkasında kalmıştı. Nella burada olsa gizemi daha çabuk çözemediğim için hayal kırıklığına uğradı.

Elimi kapının kulpuna götürdüm ve dükkâna girdim. Çok geniş bir yer değildi, aşağı yukarı Bayan Amwell'in misafir odası kadardı ve tezgâhın ardındaki genç adam dışında bomboştu. Adam da yüzünü kalın bir kitaba gömmüştü. Bu durum, etrafa göz atmam için birkaç dakika verdi bana. Dükkânın ön tarafında birkaç raf dolusu tozlu çocuk bibloları ve başka ıvır zıvırlar vardı ve görevlinin hemen arkasındaysa kitaplarla dolu küçük bir alan

bulunuyordu. Dükkân basıktı ve muhtemelen bitişiğindeki fırın yüzünden maya kokuyordu. Kapıyı kapamamla birlikte üzerindeki zil usulca çınladı.

Görevli gözlüğünün üzerinden bana bakarken gözleri irileşti. "Yardımcı olabilir miyim?" Son sözcükte sesi çatladı. Genç bir çocuktı, benden ancak birkaç yaş büyüktü.

"Kitaplar," dedim rafları işaret ederek. "Onlara göz atabilir miyim?"

Başıyla onayladı, ardından dikkatini tekrar kitabına yöneltti. Dört ya da beş uzun adımda dükkânı aştım. Raflara yaklaşırken her birinin üzerinde konuları belirten küçük bir işaret olduğunu gördüm. Hevesle hepsini okudum: Tarih, Tıbbi Sanatlar, Felsefe. Hızla taradım, şifacı sihriyle ilgili kitap acaba tıbbi sanatlar bölümünden miydi yoksa sadece doğaüstü uygulamalara ayrılmış bir raf var mıdır diye düşündüm.

İkinci kitap kasasına doğru ilerledim. Rafların altındaki küçük işaretleri okuyabilmek için iyice çömelirken bir inilti koyuverdim; orada, yarım raflık bir yerin dibinde Sihir Sanatları yazan bir levha vardı. Konuyla ilgili ancak on on iki kadar kitap vardı ve hepsini incelemeye niyetliydim. En soldaki kitapla başladım, kitabı elime alıp açtım ama ilk birkaç sayfaya basılmış resimleri görünce büzüldüm: kalplerinden devasa kılıçlar çıkan kocaman karatavuklar; tuhaf desenler oluşturan üçgenler ve daireler; bir de anlayamadığım bir dilde yazılmış uzunca bir paragraf. Kitabı dikkatle rafa yerleştirirken şansımın daha iyiye gitmesini umdum.

Bir sonraki kitap hem uzunluk hem de kalınlık bakımından öncekinin yarısı kadardı. Yumuşacık, kum rengi bir cildi vardı. Birkaç sayfa çevirdikten sonra küçük, düz bir fontla yazılmış bir başlık buldum: *Modern Haneler için Tılsımlar*. Tamamen İngilizce yazıldığını görünce sevindim. Bu seferkinde tuhaf semboller yoktu ve ilk birkaç sayfada çeşit çeşit günlük "tarifler" vardı ama bunlar muhallebi ya da yahni yapmak için değildi:

Çocuğun Yalana Meylini Yok Etme İksiri

Çocuğun Cinsiyetini Anne Karnında Belirleme Karışımı

İki Hafta İçinde Büyük Servet Kazanma Tentürü

Kadının Bedenini Gençleştirme Karışımı

Her biri diğerinden ilginç tarifler böyle devam ediyordu ama burada, bu kitabın içinde işe yarar bir şeyler bulabileceğimi hissediyordum. Daha rahat bir oturma pozisyonu buldum ve bacaklarımı altına aldım. Tüm tarifleri teker teker okumaya devam ettim, birini bile gözden kaçırmadığımdan emin oldum ve özellikle ruhlara ya da hayaletlere atıfta bulunan bir şey aradım.

Özel ya da Genel Hafıza Kaybı İçin Karışım

Ölü Bile Olsa Arzu Nesnesine Sevgi Aşılayan Aşk İksiri

Ölü Bebeğin Ciğerlerine Yeniden Nefes Aldıran İksir

Duraksadım, enseme sıcak bir nefes hissedince tüylerim diken diken oldu.

Birkaç santim arkamdan genç bir ses, "Benim annem o tılsımı kullanmış," dedi.

Utançtan elimdeki kitabı hızla kapadım.

"Affedersin," diye devam etti, sesi benden uzaklaşıyordu. "Seni korkutmak istememiştim."

Dükkâna bakan çocuktü. Yüzümü ona çevirdim, şimdi çenesindeki sivilceleri ve gözlerinin yuvarlaklığını daha iyi biliyordum. "Sorun değil," diye mırıldandım kitap kucağında öylece yatarken.

"Eee, cadı falan mısın?" diye sordu dudaklarının kenarında sinsi bir tebessüm kıpraşırken.

Utanarak başımı iki yana salladım. "Hayır, sadece merak, o kadar."

Çocuk bu cevaptan tatmin olarak başıyla onayladı. "Ben Tom Pepper. Dükkânımda bulunmandan şeref duydum."

"Te-teşekkürler," diye mırıldandım. "Ben de Eliza Fanning." Her ne kadar kitabı bir an önce tekrar açmak ve araştırmama devam etmek için yanıp tutuşuyorsam da Tom'un yakından gözümüne o kadar da çirkin gelmediğini fark ettim.

Kitaba baktı. "Yalan söylemedim bu arada. O kitap annemin-di."

"Annen cadı mı yani?" Yalnızca şaka yapıyordum ama umduğum gibi gülmedi.

"Cadı değildi, hayır. Ama bebeklerini kaybediyormuş. Benden önce birbiri ardına dokuz bebek kaybetmiş. Çaresizlikten, az önce kapadığın sayfadaki iksiri kullanmış. Alabilir miyim?" Kitabı işaret etti, başımla onaylamamı bekledi ve dikkatle kucağımdan aldı. Az önce okuduğum sayfayı açıp üzerinde bir yer işaret etti. "Ölü Bebeğin Ciğerlerine Yeniden Nefes Aldıran İksir," diye okudu yüksek sesle. Ardından bana bakarak, "Babama kalırsa ben de diğer hepsi gibi ölü doğmuşum. Bu iksir beni hayata döndürmüştü," diye ekledi. Sanki bu bilgiyi paylaşmak ona acı vermiş gibi gergindi. "Annem hâlâ hayatta olsaydı sana kendi anlatırdı."

"Üzgünüm," diye fısıldadım. Yüzlerimiz çok yakındı.

Dudaklarını ıslatarak dükkânın ön tarafına baktı. "Burası babamın dükkânı. Annem öldükten sonra açtı. İçeri girdiğin ön kısım var ya, oradaki bibloların hepsi annemindi. Yıllar boyunca bebekler için topladığı eşyalar. Çoğuna hiç el sürülmedi, kullanılmadılar."

Kendime engel olamayarak, "Annen ne zaman öldü?" diye sordum.

"Ben doğduktan kısa bir süre sonra. Hatta bir hafta geçmeden."

Elimle ağzımı kapadım. "Yani sen yaşayan tek bebeğisin ama o bunu..."

Tom bir tırnağıyla oynamaya başladı. "Bazıları sihrin laneti

yüzünden diyor. Senin incelediğin kitap gibi kitapların işte bu yüzden yakılması gerektiğini söylüyorlar." Ne demek istediğini anlayamayarak kaşlarımı çattım. Tom devam etti. "Sihrin lanetinin, her kazanç karşılığında büyük bir kayıp getirmesi olduğuna inanıyorlar. İşe yarayan her tılsım için -gerçek, doğal dünyada- feci hâlde ters giden başka bir şey vardır."

Ellerinde tuttuğu kitaba baktım. İçindeki tılsımların hepsini okumak epey zaman alırdı, en az birkaç saat sürerdi herhalde. O zaman bile işime yarayabilecek bir şey bulup bulmayacağım meçhuldü. "Sen sihrin lanetine inanıyor musun?" diye sordum.

Tom tereddüt etti. "Neye inanacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim bu kitabın benim için çok özel olduğu. O olmasa ben hayatta olmazdım." Sonra kitabı nazikçe kucağıma bıraktı. "Sende kalmasını istiyorum. Dilersen ücretsiz alabilirsin."

"Ah, ödeme yapabilirim ben..." Terli elimi cebime götürerek para arandım.

Elini uzattı ama bana dokunmadı. "Tamamen yabancı birinden hoşlandığım birine gitmesini tercih ederim."

Birden sıcak bastı, fenalaşır gibi oldum, midem takla attı. "Teşekkürler," dedim kitabı kucaklayıp göğsüme bastırarak.

"Sadece bir söz ver," dedi. "Orada işe yarar bir tılsım bulursan ikide iki olacak. Buraya uğrayıp bana o tılsımdan bahsedeceğine söz ver."

"Söz," dedim ayağa kalkmak için karıncalanmış bacaklarımı çözerken. Gitmek istemesem de kalmak için bir nedenim yoktu. Kapıya doğru ilerlerken son bir kez arkama döndüm. "Peki ya bir tılsımı denersem ve işe yaramazsa?"

Bu onu şaşırtmış gibiydi. "Tılsım işe yaramazsa... Eh, o zaman kitap güvenilir değil demektir. Onu geri getirip bir diğeriyle değiştirirsin." Gözleri muzipçe ışıldadı.

"O zaman iki durumda da..."

"Görüşeceğiz. İyi günler, Eliza."

Baş döndürücü bir sersemlikle kapıdan çıktım; on iki yıllık ömrümde daha önce hiç duymadığım yeni, tuhaf bir his duyuy-

yordum. Benim için isimsiz, yabancı bir histi ama açlık ya da bitkinlik olmadığından emindim çünkü ikisi de adımlarımı bu kadar hafifletip yüzümü bu kadar yakan şeyler değildi. Batı yönüne doğru telaşla ilerledim; daha sonra St. Paul'un bahçesinin güney kenarı boyunca yürüyerek kilisenin sakın, sessiz ön tarafında bir bank bulmaya çalıştım. Kitaptaki tüm tılsımları okuyabileceğim ve bugün Amwell evine götürülecek bir tılsım bulabileceğim bir yer.

Bütün kalbimle bu belki-sihir kitabındaki en mükemmel tılsımı bulabilmeyi diledim. Yalnızca hayaletleri kaçırıp kırılan her şeyi onarmakla kalmayıp güzel haberi mümkün olduğunca erkenden Tom Pepper'la paylaşmamı sağlayacak bir şey.

NELLA

10 Şubat 1791

Uzun zaman önce bedenime girmeye, kemiklerimi parçalayıp bükmeye, eklemlerimi sertleştirmeye, parmaklarını bileklerime ve kalçalarımaya geçirmeye karar vermiş olan iblis sonunda kafatasıma doğru ilerlemeye başladı. Neden ilerlemeyecekti ki? Sonuçta kafatası da tıpkı el ya da göğüs kafesi gibi kemikten yapılmıştı. Onlardan herhangi biri kadar elverişliydi.

Ama bu iblis parmaklarıma ve bileklerime gerginlik ve ısı yüklerken kafatasımda başka bir biçim alıyordu: bir sallanma, bir titreme, içimde sürekli bir kıpırtı.

Bir şeyler yaklaşıyordu, emindim bundan.

İçimden mi gelecekti, kemiklerim eriyip yekpare, katılaşmış bir yığına dönerek beni dükkânımın zemininde yatalak mı bırakacaktı? Yoksa dışarıdan gelip önümde darağacındaki bir ip gibi sallanacak mıydı?

Eliza'yı daha dükkândan gönderir göndermez özlemiştim ve şimdi biberiye yapraklarını sapından koparıırken onun yokluğu parmaklarımda yapış yapış, keskin bir kalıntı gibiydi. Korkularının çok küçük şeyler olduğunu düşünüyordum ama buna rağmen onu başımdan savmam zalimlik miydi? Eliza öyle olduğu-

nu düşünüyör gibiydi ama ben Amwell mülkünün hayaletlerle dolu olduğuna tam anlamıyla inanmıyordum. Gerçi orada kalan ben olmadıktan sonra inanmayışımın bir önemi var mıydı?

Dün gece harcadığımız onca çabadan sonra kir içinde kalmış bir elbise, yıpranmış eldivenler ve muhtemelen o renkli hayal dünyasında var olan hayaletleri kovamayacak olan saçma saçma bir sihir kitabıyla Amwell evine döndüğünde ne hissetmişti acaba? Zamanla böylesi fantastik düşüncelerin yerine kalbe dair gerçek meseleleri koymayı öğreneceğini umdum: sevilecek bir koca, büyütülecek çocuklar, benim sahip olamadığım tüm o şeyler. Sonra Eliza'nın bugün yeni bir sabaha uyanmış olması ve bir daha beni hiç düşünmemesi için dua ettim. Her ne kadar onun tatlı sohbetini özlemiş olsam da özlemek zaten benim fazlasıyla aşına olduğum bir şeydi. Başa çıkabilirdim.

Dört biberiye sapını halletmiştim ki depo odasında ani bir hareketlilik oldu: panik dolu bir haykırış, ardından raflarla gizlenmiş duvara sertçe vurulan fasılasız yumruklar. Yarıktan baktığımda gözleri fal taşı gibi açılmış olan Leydi Clarence'ı gördüm. Önceki gün boyunca içimde ağırlaşan sezi düşünüldüğünde bu beklenmedik gelişe şaşırdığımı söyleyemezdim. Yine de tavrı beni telaşlandırdı.

"Nella!" diye bağırdı, ellerini önünde çılgınca savururken. "Hey! İçeride misin?"

Kapıyı hızla açıp onu içeri aldım, artık ayakkabılarındaki lekeli gümüş tokalar ve tafta elbisesinin fistolu kenarları beni şaşırtmıyordu. Ama onu incelerken eteğinin alt kısmındaki kumaşın, sanki yolun bir kısmını yürüyerek gelmiş gibi lekeliğini fark etmiştim.

"En fazla on dakikam var," diye haykırdı. Neredeyse kollarıma yığılacaktı. "Evden çıkarken mülkle ilgili bir şeyleri bahane ettim."

Anlamsız sözleri karşısında kaşlarımı çattım, şüphesiz kafa karışıklığım yüzüme yansımıştı.

"Ah, bir şeyler feci hâlde ters gitti," dedi. "Tanrım, ben asla..."

O, gözlerini silip boğuk boğuk bir şeyler söylerken zihnimden hızla olasılıkları geçirdim. Tozu yanlışlıkla kendi mi kullanmıştı? Bir şekilde gözlerine ya da dudaklarına mı sürmüştü? Yüzüne bakarak bir kabarcık, irin falan aradım ama bir şey göremedim.

"Şşş," diyerek sakinleştirmeye çalıştım onu. "Ne oldu?"

"Böcekler..." Hıçkırdı. Sanki az önce acı bir şeyler yutmuş gibiydi. "Böcekler. Hepsi ters gitti."

Kulaklarıma inanamıyordum. Böcekler herhangi bir zarar vermemiş miydi? Eliza'yla birlikte doğru araziye gittiğimize ve zararsız, mavimsi kuzenlerinden değil de yakıböceklerinden topladığımıza emindim. Ama çok karanlıktı, nasıl emin olabilirdim ki? Onları kavurmadan önce tenimde o bildik yanma hissini bırakacaklar mı diye birkaç test yapmalıyım.

"Kadın hâlâ hayatta mı?" diye sordum elimi boğazıma götürerek. "Seni temin ederim, öldürücü olmaları gerekiyordu."

"Ah." Güldü, yüzünde çarpık bir sırıtiş belirdi, yanaklarından iri yaşlar süzülüyordu. Anlam veremedim. "Turp gibi."

Bir an için kalbim dalgalandı. Zehrin başarısız olmasının hayal kırıklığıyla bir kadının benim elimden çıkan bir şeyle ölmemiş olmasının verdiği müthiş rahatlık birbirine karıştı. Belki de bu bana Leydi Clarence'ın fikrini değiştirmek için bir şans daha verirdi. Ama bunu düşünürken karnuma bir taş oturur gibi oldu. Ya Leydi Clarence ona sahte zehir verdiğimi düşünürse? Ya ilk baştaki tehdidini gerçekleştirip dükkânımı yetkililere ihbar ederse?

İçgüdüsel olarak kayıt defterime doğru bir adım geriledim ama o devam etti. "Adam öldü. Kocam." Bir feryat kopardı ve yüzünü elleriyle örttü. "O öldü. Lord Clarence öldü."

Ağzım açık kaldı. "Na-nasıl?" diye kekeledim. "Hizmetkârınızın onu kadına verdiğini görmediniz mi?"

"Suçu bana atayım deme, kadın," diye çıkıştı. "Hizmetkârım zehri tıpkı planlandığı gibi tatlı incir likörüne koydu." Leydi Clarence sandalyeye çöktü ve hikâyeyi bana anlatmadan önce sakinleşmek için bir nefes aldı.

"Yemekten sonraydı. Bayan Berkwell benden biraz uzak-

ta oturuyordu ve kocam Lord Clarence da hemen sağımdaydı. Odanın karşısında Bayan Berkwel'in güzel kristal kadehinden incir likörünü yudumladığını gördüm. Tek bir yudum. Saniyeler içinde elini boğazına götürdü, yüzünde şehvetli bir gülüş vardı. Bacaklarını kapayıp açmaya başladı -görebiliyordum, Nella! Ona ne olduğunu çok açık bir şekilde görebiliyordum- ama birleri benim bakışımı yakalar diye korkarak soluma döndüm ve sevgili arkadaşım Mariel'le konuşmaya başladım. Bana kısa süre önce Lyon'a yaptığı geziyi anlattı. O kadar çok konuştu ki dönüp tekrar Bayan Berkwel'e bakmaya cesaret ettiğimde biraz zaman geçmişti."

Leydi Clarence boğazından çıkan bir hırıltıyla nefes aldı. "Ama ortada yoktu. Kocam da öyle. Kristal likör kadehi de onlarla birlikte ortadan kaybolmuştu. Bunu kaçırdığıma inanmıyorum. Kocamın bu kadar kısa süre içinde onunla birlikte ortadan kaybolduğuna ve benim bunu kaçırdığıma. O an, o kadının yüzünü bir daha görmeyeceğimden emindim ve ikisinin birlikte son bir kez kocamın kütüphanesine ya da at arabalarının çekildiği arkadaki ahıra kaçışlarını hayal ettim. Bu beni rahatlattı, biliyor musun?"

O hikâyeyi anlatırken ben hareketsiz kaldım, her şey gözümün önünde canlandı: muhallebilerle dolu bir yemek masası ve gece kıyafetleri, incir likörü, likörün yapışkan gölgesinde gizlenen incecik gri toz.

"Ama sonra kaygılanmaya başladım," diye devam etti Leydi Clarence. "Belki de her şeyin biraz fazla hızlı ilerlediğini düşündüm ve kadının o şehvetli hâli beni endişelendirdi. Likörü tamamen unutmuş, yeterince içmemiş olabilirdi." Duraksadı, etrafa bakındı. "Sinirlerimi yatıştırmak için biraz şarap alabilir miyim, lütfen?"

Hızla büfeme ilerleyerek ona bir kadeh doldurup önüne bıraktım.

"Paniklemeye başladım, Nella ve onları aramayı, onlarla yüzleşmeyi, kadına misafir odasındaki hanımefendilerin yanına git-

mesini söylemeyi düşündüm. Ama bunun yerine olduğum yerde donup kaldım, Mariel de Lyon hakkında gevezelik etmeye devam etti. Kocamın her an içeri girip bana kadına, sevgili kuzenine konuşan bir şey olduğunu söylemesi için dua ettim." Leydi Clarence yere baktı ve aniden kollarını kendine doladı, titriyordu.

"Sonra koridordan bir hayaletin yaklaştığını gördüm. Bayan Berkwell'in hayaleti. Ah, neredeyse çılgın atacaktım! Neyse ki çılgınlığımı bastırdım. Düşünsene, yemekteki konuklara ne kadar da tuhaf gelirdi bu. Ama çok geçmeden onun bir hayalet olduğunu öğrendim. O kadını görmüştüm, kanlı canlı. Boynundaki lekeden tanıdım, kırmızı ve iltihaplıydı. Kocamın dudakları az önce oradaymış gibi."

Boğazından hafif bir inilti kaçtı. "Yüzünde öyle korku dolu bir ifade vardı ki... Gencecik bir kadın. O kadar da küçük ki. Gördüğü ilk kişinin kollarına yığılır gibi oldu, Lord Clarence'in doktor olan kardeşinin. Adam hemen koridorda onun geldiği yöne doğru koştu. Her yer insan kaynıyordu, oradan oraya koşuşturuyorlardı. Tam bir curcunaydı. Koridordan, kütüphanenin yakınlarından bağırışlar ve çılgınlıklar duydum. Kalbinin durduğuna dair bir şeyler. Telaşla onu görmeye koştum. Tanrı'ya şükür hâlâ giyinikti. Şüphelendiğim gibi, dinlenme koltuğunun hemen yanındaki küçük sehpanın üzerinde boş kristal kadeh duruyordu. Hepsini o içmiş olmalı. Ah, Nella, bu kadar çabuk olacağını bilmiyordum!"

"Sana yarım kavanozun onu bir saat içinde öldüreceğini söylemiştim. Bardakta ne kadar vardı?"

Leydi Clarence'ın yüzündeki acılı ifade silindi, suçluluğa benzer bir şeye dönüştü. "Sanırım hizmetkârım kavanozdakinin hepsini kullanmış." Bir çılgın atarak sandalyesinde öne doğru yıkıldı. Bense inanamayarak soluğumu tuttum. Adamın ölmesinin birkaç dakika sürmesine şaşmamalıydı.

Ama Leydi Clarence, ölmüş kocası kadar Bayan Berkwell'in olaydan sonraki tavrından dolayı da çılgına dönmüş gibiydi. "Ben orada oturmuş kocamın cesedine bakarken Bayan

Berkwell'in yanıma yaklaşıp bana sarılmasına ve ağlamaya başlamasına inanabiliyor musun? 'Ah, Leydi Clarence,' diye ağladı. Nefesinden incir kokusu geliyordu. 'O benim babam gibiydi! Bunun hastalıklı bir şey olduğunu düşündüm ve bir an kendi babasını da azdırmayı sevip sevmediğini sorasım geldi!'

Leydi Clarence son bir kez iğrenç bir kahkaha savurdu, gözleri hikâyesini anlatmaktan tükenmiş gibi şişmişti. "Artık zengin bir adamın duluyum ve en çok istediğim şey dışında, ki o da çocuk doğurmak, hiçbir şeyin eksikliğini çekmeyeceğim. Söylemesi bile ne çok acıtıyor insanın dilini! Hiçbir zaman çocuğum olmayacak, Nella, asla!"

Gayet iyi bağ kurabileceğim bir ifadeydi, evet. Ama hikâyesiyle ilgili bir şeyler beni gıdıklamaya, rahatsız etmeye başladı. "Ona ilk müdahaleyi yapanın doktor olan kardeşi olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Evet, hoş bir adamdır. Bayan Berkwell'in korkudan delirmiş hâlde yemek odasına gelmesinden yaklaşık beş dakika sonra öldüğünü beyan etti."

"Peki dinlenme koltuğunun yanında duran boş kadehten şüphelenmiş görünmüyor muydu?"

Leydi Clarence kendinden emin bir şekilde başını iki yana salladı. "Kadehi sordu, Bayan Berkwell de hemen kendi kadehi olduğunu söyledi. Kendisi yakın zamanda dokuma sanatıyla ilgilenmeye başladığından kocamın ona yeni aldığı duvar halısını göstereceğini, bu yüzden kütüphanede olduklarını söyledi. Sonuçta aynı kadehten içki içtiklerini ortaya dökmesi kolay değil, öyle değil mi? Çünkü o zaman yalnızca *sanatın* keyfini çıkarmaktan fazlasını yaptıkları ortaya çıkar."

"Peki kavanoz?" diye sordum. "Onu bir yere mi sakladın yoksa yok mu ettin?"

"Ha, evet. Hizmetkârım onu mahzenin en arka kısmındaki bir rafa koydu. Oraları da ancak aşçı karıştırırsa karıştırır. Gizlice oraya girmeyi başarır başarmaz kavanozu atacağım. Muhtemelen bu gece."

Rahatlayarak hafifçe iç geçirdim, şişenin gizli kalmasına minnettardım. Ama bulunursa bile her şey bitmiş sayılmazdı; dükkânımdaki kavanozların ve ilaç şişelerinin üzerlerindeki ayı baskısı dışında bomboş olması bu yüzdendi. "Gerçi izini bana kadar süremezler ama," dedim, "en iyisi ondan bir an önce kurtulmanız."

"Kesinlikle," dedi azarlar gibi. "Her neyse, kavanozda baskının olması tuhaf gelmişti." Büyük bir özenle burnunu sildi, kendini toparladı. Bir ömür sürmüş katı görgü kuralları kolay unutulmuyordu.

"Sadece küçük bir ayı," dedim yakın bir raftaki küçük bir tenekeyi işaret ederek. "Şuradaki gibi. Benzer görünen o kadar çok kavanoz var ki. Birinin yanlış bir şişeden bir damla alıp yanlış insana uyguladığını düşünsene..." Daha az önce anlattığı hikâye düşünülünce az kalsın ağzımdan kaçacak şeyden utanarak kendimi durdurdum.

Ama Leydi Clarence kaşlarını çatarak rafa doğru ilerlerken bunu fark etmiş görünmüyordu. Başını iki yana salladı. "Benim kavanozumda bu resim vardı ama başka bir şey daha vardı." Kavanozu kaldırıp yan çevirdi. "Hayır, bunlar aynı değil. Benim kavanozumun diğer yüzünde bir şey daha vardı. Sözcükler, benim buna."

Karnımdan hafif bir gurultu geldi ve gergin bir kahkaha attım. "Hayır, yanılıyor olmalısın. Bir zehir kavanozuna hangi sözcükleri yazmaya cesaret edebilirim ki?"

"Seni temin ederim," dedi Leydi Clarence. "Üzerinde bir şey yazılıydı. Çentikli harfler, sanki kilin üzerine elle kazınmış gibi."

"Belki bir çiziktir. Ya da kir, toz," dedim. Midemdeki baskı göğsüme doğru yükseliyordu.

"Hayır," diye ısrar etti, sesi şimdi öfkeliydi. "Sözcük gördüm mü tanırım." Bana öfkeli bir bakış attı, ardından kavanozu yerine koydu.

Söylediklerini dinliyor olsam da tam olarak duymuyordum; tıptır çok gürültülüydü ve Leydi Clarence'ın az önce anlattığı

hikâye artık yalnızca onun sorunu değildi. Sanki ben de kristal kadehten kantarid yudumlamışım gibi boğuk bir sesle onun adını söyledim: "Eliza."

Bir anı berraklaşmaya başladı. Dün öğleden sonra, Leydi Clarence zehri almaya gelmeden hemen önce tozun konacağı kavanozu Eliza seçmişti. Ben de seçilen kavanoza dikkat etmemiştim çünkü en kolay ulaşılabacak yerlerde ayı logosu basılmış olanlar vardı sadece. Sadece annemin dolabının arka kısmında kalanların üzerinde farklı işaretler vardı.

"Eliza, evet, o nerede bugün?" diye sordu Leydi Clarence, içimde kopmaya başlayan fırtınadan habersiz.

"Onu hemen bulmam gerek," dedim soluk soluğa. "Dolap..." Ama Leydi Clarence'a açıklama yapmak şöyle dursun, tek kelime daha edemedim çünkü bir an önce Amwell mülkünü bulacağım Warwick Yolu'na gitmekten başka bir şey düşünemiyordum. Ah, onun orada olması için nasıl da dua ediyordum! "Sana gelince," dedim Leydi Clarence'a. "Hemen git! Kavanozu bir an önce alıp şeye getir..."

"Gözlerin hayvanlarınkine benziyor," diye haykırdı. "Mesele ne?"

Ama ben çoktan kapıya yönelmiştim bile. O da hemen arkamdaydı. Dışarı çıktığımda ne tenime vuran soğuğu hissettim ne de şişmiş bileklerimi sıkıyan ayakkabıları. İleride bir karatavuk sürüsü havalandı; onlar bile benden korkmuştu.

Leydi Clarence bir noktada kendi yoluna gitti. Kavanozu getirmeye gittiğini umdum. Ben ilerlemeye devam ettim, Ludgate Caddesi'nde hızla ilerledim. Hemen sağımda katedral yükseliyordu. Amwell mülkü artık çok yakınımda, sadece birkaç blok ötemdeydi.

Warwick Yolu dönüşüne yaklaşırken ilerideki bir bankta, kilise avlusunun hemen yanında küçük, örtünmüş bir karaltı gördüm. Gözlerim bana oyun mu oynuyordu? Bu gizemli karaltının kucağındaki bir kitabın sayfalarının çevirirken sergilediği rahat,

oyunbaz tavrı gözlemledim. Amwelllerin evine yaklaşmıştım; Eliza'yla her an karşılaşmam çok da olasılık dışı sayılmazdı.

Böylece umutlarım tasdiklendi: Kesinlikle oydu. Daha bir saat önce çocuğun korkudan delirdiğinden, mutsuz olduğundan korkuyordum ama durum pek öyle görünmüyordu. Çünkü yaklaştıkça kızın kitabı okurken yüzünde bir tomurcuk gibi taptaze ve parlak bir tebessüm belirdiğini gördüm.

"Eliza!" diye seslendim aramızda sadece birkaç metre kalınca.

Başını bana doğru çevirdi. Gülüşü soldu ve kitabı göğsüne bastırdı. Ama ona verdiğim kitap değildi bu. Daha küçüktü ve rengi daha açıktı. "Eliza, ah, dinle beni, mesele çok acil."

Ona doğru uzanarak Eliza'yı tereddütle kucakladım ama o kollarımın arasında kaskatı kaldı. Tuhaf bir şeyler vardı kızda, beni gördüğüne memnun olmamıştı. Bu sabah, onun zihninde silik bir hatıra olmayı diliyordum ama şimdi bu durum beni gücendirdi. Peki ya o bir dakika önceki tebessümü? Bu kadar kısa sürede ne olmuştu da bu kadar neşeli bir ruh hâline bürünmüştü?

"Benimle birlikte dükkâna dönmen gerek, çocuk. Sana göstermem gereken bir şey var." Aslında onun bana kavanozu tam olarak hangi dolaptan aldığını göstermesi gerekiyordu.

Bakışları dümdüz, anlaşılmazdı ama sözleri öyle değildi. "Beni sen gönderdin. Unuttun mu?"

"Unutmadım ama içimde korkunç bir şeyler olacaktı gibi bir korku olduğunu söylediğimi de unutmadım. Oldu. Sana hepsini anlatmak isterim ama..." Yakınlardan geçen bir adama baktım ve sesimi alçalttım. "Burada anlatamam. Benimle gel, yardımına ihtiyacım var."

Kitabı göğsüne daha sıkı bastırdı. "İyi, tamam," diye mırıldandı tepemizde toplanan kara bulutlara bakarak.

Birlikte dükkâna döndük. Eliza yanımda sessizdi. Onu telaşla çekiştirmem karşısında kafası karışmıştı ama bir yandan da az önce her neyle meşgulse dikkatini dağıtmış olmamdan rahatsız olduğunu da seziyordum. Dükkâna yaklaşırken Leydi Clarence'i içeride, elinde o lanetli kavanozla bulmayı umdum. Karşılaştı-

ğımız manzara bu olsaydı, Eliza'ya soracağım soru da gereksiz olurdu zaten. Ama onu bir kez daha öylece gönderebilir miydim?

Ama bu sorun olmadı çünkü dükkân boştu ve Leydi Clarence henüz dönmemişti. Masaya oturdum, sakinmiş gibi davrandım ve hiç zaman kaybetmedim. "Leydi Clarence'ın tozunu kaba koyduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet, efendim," dedi Eliza ânında. Sanki yabancıymışız gibi ellerini kucağında düzgünce birleştirmişti. "Tıpkı dediğin gibi dolaptan uygun boyutta bir kavanoz aldım."

"Bana göstere," derken sesimde hafif bir titreme vardı. Eliza'nın peşinden küçük oda boyunca bir, iki üç adım attım. Dizlerinin üzerine çöktü, aşağıdaki büfelerden birini açtı ve küçük bedeniyle içine doğru eğildi. En arkaya uzanmasıyla birlikte kusacak gibi oldum, korkuyla karnımı tuttum.

"Şu arkadan," dedi. Sesi ahşap dolabın içinde yankılanarak çarpıldı. "Sanırım aynı ona benzeyen bir tane daha vardı..."

Gözlerimi kapadım, içim dehşetle dolmaya başlamıştı ve bu dehşet boğazımı, dilimi ele geçiriyordu. Çünkü Eliza'nın bedeninin yarısını içine sığdırdığı bu dolap annemin eşyalarıyla doluydu. İçlerinde ayrılmaya kıyamadığım hazineler, artık ihtiyaç duymadığım eski tedaviler ve evet, korkunç, titrek bir evet, üzerinde bir zamanlar itibarlı bir ecza dükkânı olan yerin adresinin basılı olduğunu kesin olarak bildiğim, anneme ait birkaç eski şişe de vardı.

Artık pek de itibarlı olmayan *bu* dükkânın adresi.

Eliza'nın zayıf bedeni dolabın içinden sıyrıldı ve elinde krem rengi bir kavanoz vardı. Aşağı yukarı 15 santim boyundaydı ve yan tarafına 3. *Arka Sokak* yazısı kazınmış olan çiftten biriydi. O daha tek kelime etmeden bunun Leydi Clarence'ın malikânesinin mahzenindeki şişenin eşi olduğunu anladım. Boğazımda bildik, ekşi bir yanma hissi belirdi ve dengemi sağlayabilmek için bir elimi dolaba dayadım.

"Buna benziyordu," dedi Eliza, sesi fısıltıdan hâlliceydi, başları yerdeydi. "İçine tozu koyduğumuz buna benziyordu."

Ağır ağır, cesaretle yüzünü kaldırıp bana baktı. "Yanlış bir şey mi yaptım, Nella?"

Ellerim onu boğma dürtüsüyle kaşınsa da kız nereden bilecekti ki? Korkunç bir yanlış anlamaydı. Oda raflarla doluydu ve ondan kabı seçmesini istemem benim hatam değil miydi? Kızı en başında bu zehir dükkânına getirmek benim hatam değil miydi? O yüzden o kızarmış yüzüne tokat atma dürtümü bastırdım ve onun yerine kolumu omzuna doladım. "Kavanozun üzerini okumadın mı, çocuk? Üzerindeki sözcükleri görmedin mi?"

Ağlamaya başladı, sümük ve gözyaşı dolu bir nefes aldı. "Hiç sözcüğe benzemiyorlardı ki," diye hıçkırdı. "Baksana şuraya, sadece birkaç dağınık çizik. Ne yazdığını bile doğru düzgün okuyamadım." Bir yandan haklıydı, baskı eskiydi ve pek okunaklı değildi ama yine de onun açısından korkunç bir dikkatsizlikti.

"Ama sözcükleri resimden ayırmayı biliyorsun, değil mi?" dedim.

Hafifçe başını sallayarak onayladı. "Ah, çok üzgünüm, Nella! Ne yazıyor?" Kavanozun üzerindeki sözcükleri okumak için gözlerini kıstı. Ben de ağır ağır sözcüklerin silik izlerini takip ettim, parmağımı 3 ve A'nın kıvrımlarında dolaştırdım.

"Üçüncü A..." Duraksadı, düşündü. "Üçüncü Arka Sokak." Kavanozu bıraktı ve kollarıma yığıldı. "Ah, beni bağışlayabilecek misin, Nella?" Kontrolsüzce hıçkırırken omuzları inip kalkıyor, zemine gözyaşları damlıyordu. "Tutuklanırsan tamamen benim hatam olacak!" dedi hıçkırıklarının arasında.

"Şşş," diye fısıldadım. "Şşşş." Onu öne arkaya, öne arkaya sallarken aklına bebek Beatrice geldi. Gözlerimi kapadım, çenemi Eliza'nın başına dayadım ve iyiden iyiye hasta düştüğünde annemin de bana aynısını yapışını düşündüm; sonunun yaklaştığına emin olan kızını nasıl da teselli ettiğini. Yüzümü boynuna gömerek öyle çok ağlamıştım ki. "Tutuklanmayacağım," diye fısıldadım Eliza'ya ama ben de kendi söylediklerime pek inanmıyordum. Lord Clarence ölmüştü ve üzerinde adresimin yazılı olduğu cinayet silahı hâlâ onun mahzenindeydi.

O tıptı beni terk etmemişti ve kafatasımın içindeki iblis henüz dinlenmeye çekilmemişti. Eliza'yı öne arkaya sallamaya devam ettim, gözyaşlarını sildim, annemin bana hastalığı ve kö-tüleştikten sonraki şiddeti hakkında söylediği yalanları düşün-düm. Çok uzun yıllar yaşayacağına yeminler etmişti.

Yine de sadece altı gün sonra ölmüştü. Sonuç olarak ben de o acının aniliğiyle, noksanlığıyla boğuşarak bir ömür geçirmiştim. Annem neden bana gerçeği söylememiş, neden son günlerini beni bir ömür sürecekle yalnızlığa hazırlayarak geçirmemişti?

Eliza'nın nemli gözyaşları kurumaya başladı. Ben onu sallamaaya devam ederken bir iki kez hıçkırdı, sonra solukları yavaş-ladı. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım. O kadar sessiz konuşmuştum ki ben bile kendi sözlerimi zar zor duymuştum. "Her şey yoluna girecek."

Annemin ölümünün üzerinden yirmi yıl geçmişken, kendi-mi bir çocuğu tıpkı annemin beni yatıştırdığı gibi yatıştırırken bulmuştum. Peki ne uğruna? Neden çocukların kırılgan zihinle-rini korumak için bu kadar ileri gidiyoruz? Tek yaptığımız onları gerçekten mahrum etmek. Bir de o gerçek kapıya dayanmadan önce alışma şansından.

21

CAROLINE

Günümüz, Çarşamba

Arka Sokak'taki eski bir binanın gizli mahzeninin girintileri içinde gizli bir kapı ardına kadar açılmış, dökülen raflarla dolu bir duvarın ardındaki küçücük bir alanı ortaya çıkarmıştı. Telefonumu kaldırıp ışığı etrafa tuttum, aniden dengemi yitirerek bir elimi duvara uzattım. Oda içindeki bu oda o kadar karanlıktı ki daha önce hiçbir yerde böyle bir karanlık görmemiştim.

Benim zayıf ışığım etrafımdaki detayları aydınlattı: duvar boyunca uzanan ve beyazımsı, opak cam kapların ağırlığı altında bel vermiş raflar; odanın ortasındaki meyilli bir yüzeyde bir bacağı eğrilmiş ahşap bir masa; hemen sağımda, üzerinde metal bir terazi ve yassı yüzeyine yayılmış kutulara ya da kitaplara benzeyen bir şeyler bulunan bir tezgâh. Oda eski tip eczanelere çok benziyordu – tam da bir eczacının dükkânını andırıyordu.

Telefonum öttü. Kaşlarımı çatarak ekrana baktım. *Siktir. Şarjım yüzde on dörde düşmüştü. Titriyordum, dehşete düşmüştüm, coşkuluydum ve düzgün düşünemiyordum ama bana yol gösterecek bir ışık olmadan bu yerde kalırsam ayvayı yerdim.*

Bir an önce dışarı çıkmanın en iyisi olduğuna karar verdim. Titreyen ellerimle el fenerini söndürdüm ve kamera uygulamamı açtım. Flaşı açarak birkaç fotoğraf çektim. Daha az önce

cidden uluslararası haberlerde kendilerine yer bulabilecek değerde bir şey bulduğum düşünülürse yapabileceğim en mantıklı şey buydu. "Londra'da Bir Turist 200 Yıllık Cinayet Gizemini Çözdü" manşetinin devamında, "Sonra da Evlilik Danışmanına Gitmek ve Yeni Bir Kariyere Başlamak İçin Memleketine Döndü," yazabilirdi pekâlâ. Başımı iki yana salladım; mantığımı kaybetmemem gereken bir an varsa o da bu andı. Hem hiçbir şeyi çözmüş değildim.

Çekebildiğim kadar çok fotoğraf çektim. Her seferinde oda parlak beyaz flaşın altında ani bir canlılık patlaması yaşadı. İlk birkaç fotoğrafı çekerken flaş odaya dair hızlı bir ikinci bakış açısı sağladı: Köşelerden birinde bir ocak vardı sanırım ve onun hemen yanında, masanın altında tek bir fincan duruyordu. Ama ilk birkaç çekimden sonra kameranın flaşı görüşümde süzülen beyaz noktacıklar oluşturmaya başladı; bu etki dikkatimi dağıttı ve çok geçmeden ayakta durmakta zorlanırdım.

Yüzde dokuz. Şarjım üçe indiğinde gitmeye yemin ederek kalan şarj ömrünü en iyi nasıl değerlendirebileceğimi düşündüm. Bir kez daha sağıma baktım ve tezgâhın bir fotoğrafını çektim. Flaşın yardımıyla, az önce gördüklerimin kutu değil defter ve kitap olduğundan emin oldum. Sonra da çalışma alanında öylece duran en geniş cildi açtım. İçindeki kelimelerden bazıları elle yazılmış gibiydi ama emin olamıyordum. Mutlak karanlığın siyah kılıfı içinde birkaç sayfasını çevirdim, her birinin fotoğrafını çektim. Gözlerim bağlı olsa da olurdu çünkü neyin fotoğraflarını çektiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Acaba içindeki kelimeler İngilizce miydi?

Defterin içinde mendil gibi incecik parşömen parçaları vardı ve onları elimden geldiğince nazikçe kaldırdım ve sayfalardan birinin köşesi tamamen kopunca bir küfür savurdum. Defterin sonlarına doğru ilerleyip birkaç fotoğraf daha çektim, sonra cildi kapayıp bir kenara ittim ve başka bir kitap aldım. Onun da kapağını açıp telefonumun kamera uygulamasının deklanşörüne tıkladım ama... *Siktir, yüzde üç.*

İnledim, bu inanılmaz keşif ve onu incelemek için çok kısa bir zamanım olması beni feci hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama flaş ışığının ve kameranın şarjını ne kadar hızlı tükettiği düşünülürse dışarı çıkmak için altmış saniyem anca vardı, belki de daha az. El fenerini tekrar çalıştırarak odadan çıktım, gizli kapıyı elimden geldiğince kapadım. Sonra aynı yolda geri dönmeye başladım, ilk odadan hızla geçtim ve bir kez daha koridora adım attım. İleride, üçüncü ve son kapıdan ay ışığının donuk parıltısı sızıyordu.

Beklendiği gibi dışarı çıkmamdan birkaç saniye sonra telefonum kapandı. Yine de dikenli çalının ardına saklanarak dış kapının eski hâline gelmesi için el yordamıyla bir şeyler yapmaya çalıştım ama batırdığımdan emindim. Ellerime biraz toprak ve yaprak alıp kapının etrafına rasgele savurdum ki kimse ayak basmamış gibi görünsün. Sonra çalılığı ittirerek geçtim ve çıkardığım işe bakmak için döndüm. Kapı kesinlikle onu ilk gördüğüm zamanki gibi iyi görünmüyordu ama yine de şüphe çekmezdi. Tek umudum kimsenin bölgeye benim kadar yakın alaka göstermemesiydi.

Kilitli bahçe yapısına doğru koştum, kendimi sütunlardan birinin üzerine çektim. Tabii epey bir çaba gerektirdi bu ve soluk soluğa kaldım. Bacaklarımı sütunun üzerine çekerek diğer tarafa atladım. Ellerimi pantolonuma silerek tepemdeki pencerelere baktım. Hâlâ hiç hareket yoktu; gördüğüm kadarıyla ne yaptığım şöyle dursun, burada olduğumu bile bilen yoktu.

Eczacının bir gizem olarak kalması şaşırtıcı değildi; kapısı, raftan duvarların ardında sağlam gizlenmişti ve aradan ancak iki asır geçtikten sonra benim orayı bulabileceğim kadar bir bozulma yaşanmıştı. Biraz bu ve biraz da kendi adıma umarsızlık ve yasaları delmek. Ama o eczacının varlığına dair bir şüphem varsa bile artık bu şüphelerden tamamen arınmıştım.

Ayı Sokak'tan çıkarken az önce hayatımda ilk kez bir suç işlediğimin farkındaydım. Tırnaklarımın içindeki toprak ve içinde suçlayıcı fotoğraflar bulunan şarjı bitik telefonum yaptığımı kanıtlamaya yeterdi. Ama yine de suçluluk hissi beni terk edip

gitmişti. Hatta telefonumu şarja takmak ve fotoğrafları gözden geçirmek için öyle telaşlıydım ki otele koşarak dönmek için kendimi zor tutuyordum.

Ama James. Onu uyandırmamayı umarak sessizce otel odasına süzüldüm. Kalbim sızladı. Uyanıktı, elinde bir kitapla kanepede idi.

Ben yatağa girip telefonu şarja takarken konuşmadık. Esnedim, adrenalinim ağırlı bir bitkinliğe bıraktı yerini. Dönüp kocama baktım. Kitabına tamamen kaptırmış gibiydi, dün gece yatma saatinde ben nasıl cin gibiysem o da şimdi öyleydi.

Jet lag laneti.

Hayal kırıklığıyla ona arkamı döndüm. Fotoğrafların yarını beklemesi gerekecekti.

Akan duşun sesi ve perdeleri delen incecik bir güneş huzmesinin yüzüme ulaşmasıyla uyandım. Banyo kapısı hafif aralıktı, içerdiden buhar yükseliyordu ve James battaniyesini katlayıp düzgünce yedek yastığın yanına, kanepenin üzerine bırakmıştı.

Telefonumu aldım. Tamamen şarj olmuştu. Hemen fotoğraflara dalma arzuma direndim. Onun yerine yüzümü yastığa bastırarak dolmuş mesanemi görmezden gelmeye çalıştım ve James otelden ayrılınsın da huzurla güne başlayayım diye dakikaları saydım.

En sonunda banyodan çıktı, belindeki bej havlu hariç üzerinde hiçbir şey yoktu. Kocamın yarı çıplak görüntüsü çok normaldi aslında ama içimde bir gerginlik belirdi yine de. Şimdi ya da yakın bir gelecekte "normal"e dönmeye hazır değildim. Yüzümü çevirdim.

"Dün gece geç yemek," dedi James odanın karşısından. "İyi bir şey var mıydı?"

Başımı iki yana salladım. "Bir sandviç alıp yürüyüşe çıktım." Beyaz yalanlar söylemek pek benlik değildi ama ona ya da başka birine dün gece ne yaptığımı söyleyecek değildim. Hem o bana çok daha kötü bir konuda aylarca yalan söylemişti.

James arkamdan hırıltıyla öksürdü. Kanepeye doğru ilerledi, eğildi ve yerden bir mendil kutusu aldı. Daha önce görmemiştim kutuyu ama bütün gece yanında tutmuş olmalıydı. "Hafif bir kırıklığım var," dedi mendili ağzına götürüp tekrar öksürürken. "Boğazım da yanıyor. Uçaktaki kuru havadan herhalde." Valizini açtı ve bir tişörtle kot çıkardı. Ardından havlusunu yere atıp giyinmeye başladı.

Kapının yanındaki masada duran, bir kısmı şimdiden hafiften solmaya başlamış çiçeklere bakarak onun çıplak vücudundan gözlerimi kaçırdım. Ellerim yorganın üzerindeyken, tırnaklarımın arasında dün gecedan kalma kirleri gördüm ve ellerimi hemen yorganın altına soktum. "Bugünkü planın ne peki?" İçimden şehri keşfe çıkmayı ya da bir müzeye gitmeyi planlamış olsun diye dua ettim ya da işte... sadece çıkıp gitsin diye. Kapıya Rahatsız Etmeyin işaretini asıp burada telefonumla baş başa kalmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

"Londra Kalesi," dedi kemerini beline dolarken. *Londra Kalesi*. Antik kale beni en çok heyecanlandıran yerlerden biriydi, Kraliyet Mücevherleri'nin yuvasıydı ama dün gece Ayı Sokak'ın arkasında saklanmış olarak bulduğum şeyle kıyaslanınca gözüme bir çocuk müzesi gibi geliyordu şimdi.

James bir kez daha öksürdü, avucuyla göğsüne vurdu. "Yanında DayQuil olma ihtimali var mıdır?" diye sordu.

Makyaj malzemeleri, diş ipi, deodorant ve birkaç esansiyel yağın bulunduğu çantam banyodaydı. Birkaç yedek Tylenol'ün olduğunu biliyordum ama herhangi bir hastalık için gerekebilecek tüm ilaçları getirecek ek alanı açmaya degeceğini düşünmemiştim. "Üzgünüm," dedim. "Okaliptüs yağı var." Uzun zamandır ne zaman soğuk algınlığının başladığını hissetsem başvurduğum destek tedavisiydi bu; Vicks VapoRub'ın etken maddelerinden biri olarak okaliptüs tıkanıklık ve öksürük konusunda mucizeler yaratırdı. "Tezgâhın üzerindeki beyaz çantada," dedim banyoyu işaret ederek.

James içeri girerken küçük bir cınlama dikkatimi çekti: Tele-

fonum önemsiz bir şey için öterek sanki gerek varmış gibi dün geceki keşfimin birkaç santim ötemde olduğunu hatırlattı. James banyoda etrafı karıştırırken kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı.

James yüzünü asarak dışarı çıktı. "Güçlüymüş."

Başımı sallayarak onayladım; birkaç metre öteden bile yağın tesirli, ilaçsı kokusunu alabiliyordum.

Giyinmiş ve çıkmaya hazır görüldüğü için daha fazla diyaloga girmemek için elimden geleni yaptım. "Ben biraz daha uzanacağım," dedim ayağımı çarşafın üzerinde savurarak. "Keyifli gezintiler."

Yüzünde üzgün bir ifadeyle ağır ağır başını salladı ve sanki bir şey söylemek istermiş gibi duraksadı. Ama söylemedi. Cüzdanını ve telefonunu aldıktan sonra odadan çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz telefonuma uzandım.

Şifreyi girdim ve fotoğraflara tıkladım. İşte oradaldı, yaklaşık yirmi beş fotoğraf. İlk birkaçını açtım; odanın fotoğraflarıydı -masa, ocak- ama bulanık çıktıklarını görünce hayal kırıklığına uğradım. Tüm fotoğrafların öyle olabileceğinden korkarak küfrettim. Ama defterin yakın çekimlerine geldiğimde rahat bir nefes aldım; bunlar net fotoğraflardı. Odadaki hava tozluydu ve sanırım kameranın flaşı o küçük parçacıkları aşip önplan dışında odaklanacak bir şey bulamamıştı.

Odanın kapısından bir gürültü gelince doğruldum. Telefonu kapadım ve gözetleme deliğine fırladım. Tam o sırada elinde not panosu olan bir otel görevlisinin yürüdüğünü gördüm. Benim odama gelmiyordu ama bana Rahatsız Etmeyin notunu asmam gerektiğini hatırlattı.

Tekrar yatağa dönünce bir kez daha fotoğrafları açtım ve defterin ilk fotoğrafını inceledim. Nefesimi tutarak iki parmağımla fotoğrafı büyüttüm ve ekranda kaydurdum. Karşımda duran şeye inanamayarak olduğum yere çöktüm.

Defterdeki sözcükler aslında elle yazılmıştı ve sayfaya dolgun mürekkep lekeleri bulaşıp yayılmıştı. Metin düzgün satır-

lar hâlindeydi ve her girdi benzer bir formatta yazılmıştı, isim ve tarihler sıralanmış gibiydi. Bir kayıt defteri ya da günlük gibi bir şeydi o zaman. Bir sonraki fotoğrafa geçtim. O da benzerdi ama mürekkep daha koyu, daha kalındı, bu sayfayı başka biri yazmış gibiydi. Bir sonrakine, ardından ondan sonrakine geçtim. Her geçişte ellerim daha da çok titriyordu. Bu defterin ne olduğundan tam olarak emin değildim ama tarihsel değerinin paha biçilemez olduğuna inancım tamdı.

Defter fotoğraflarının çoğu netti ama bazılarının kenarları fazla parlaktı ve dolayısıyla beyaz ve çözülemez görünüyorlardı. Ancak fotoğrafların netliğine rağmen başka bir delirtici hayal kırıklığıyla karşı karşıyaydım: Metnin çoğunu anlayamıyordum. Yalnızca kısaltmalarla yazılmış gibi görüldüğünden değil, bir de o kıvrımlı el yazısının zaman zaman aşırı eğilmiş –ve bazı yerlerde alelacele karalanmış– hâlde olmasındandı, öyle ki bazı kısımları pekâlâ yabancı bir dilde de olabilirdi. Bir fotoğrafta üstlere doğru olan bir sıranın bir kısmını anlayabildim sadece.

*Garr t Chadw k. Marl bone. Af on, Pastil ol rak haz. 17 Ağ
1789. Bayan Ch wick hes b na, karısı*

Beynim harfleri tamamlayıp metinden bir anlam çıkarmak için çırpınırken kendimi şu eksik harf oyunlarından birini oynamış gibi hissettim. Ama birkaç dakika sonra ilk etapta ayırt edilemez durumda olan *v*'lerin, *s*'lerin ve *d*'lerin belirli bir şekilde tekrar ettiğini fark ettim ve beynim onları algılamaya başladı; böylece sonraki sayfaları çıkarabildim:

*Bay Frere. S uthwark. Tütün yapra ı, yağ şeklinde haz. 3
Mayıs 1790. Kız kardeşi Bayan Am er hes b na, Bayan
M nsfield'in arkadaşı.*

Bayan B. Bell. Ahud du yapra ı, ezildi. 12 Mayıs 1790.

Charlie Turner, May air, NV ruhu. 6 Haz 1790. Bayan Apple hes., hizmetçi-aşçı

Çenemi elime dayayarak bazı girdileri tekrar tekrar okudum, içimde bir huzursuzluk vardı. *Ahududu yaprağı? Tütün?* Bunlar da tehlikeli bir şey yoktu ama bir keresinde yüksek miktarlarda nikotinin zehirli olduğunu duymuştum. Belki de zehirli olmayan bir şeyi ölümcül yapan şey miktardı? Defterdeki bazı diğer referanslara gelince –mesela *NV ruhu*– ne anlama geldiklerine dair hiçbir fikrim yoktu.

Kayıtların kodlanma biçimini de çözmeye çalıştım. Her biri bir isimle başlıyordu, ardından tehlikeli ya da değil bir malzeme, onun ardından da bir tarih geliyordu. Bazı kayıtlarda *hesabına* ifadesiyle birlikte ikinci bir isim yer alıyordu. İlk ismin malzeme kullanacak kişiye, ikincisinin de gelip ilacı satın alan kişiye ait olduğunu düşündüm. Yani mesela Charlie Turner, artık o her neyse, *NV ruhu* yutacak kişiydi ve o şey muhtemelen Bayan Apple tarafından alınmıştı.

Şifoniyerimden bir kalem ve defter kapıp sonradan araştırmak üzere birkaç şey karaladım:

Zehirli olmayan maddelerin ölümcül miktarları

Afyon – pastil?

Tütün – yağ?

NV ruhu – NV nedir?

Sonraki yaklaşık on beş dakikayı yatakta bağdaş kurup hızlı hızlı sorular ve kimi tanıdık kimi yabancı kelimeler yazarak geçirdim. *İtüzümü*. Bu bir bitki değil miydi? *Şeytan elması*. Hiç duymadım. *Kurtboğan*. Hiçbir fikrim yok. *Dirhem, topak, balmumu merhem, porsuk ağacı, özüt*. Hepsini yazdım.

Başka bir fotoğrafa geçtim ve gözlerim ölümcül olduğunu adım gibi bildiğim bir sözcüğe odaklandım: *Arsenik*. Onu da defte-

rime not düşerek yanına bir yıldız koydum. Satırdaki diğer kelimeleri de çözmeyi umarak fotoğrafı biraz daha büyütmiştim ki dışarıda yine bir gürültü duydum.

Donup kaldım. Sanki biri tam kapının önünde durmuş gibiydi. Her kimse içimden bir küfür savurdum; Rahatsız Etmeyin yazısını görmemişler miydi? Ama sonra kapıya bir kartın girdiğini duydum. James hemen geri mi dönmüştü? Telefonu yastığının altına ittim.

Biraz sonra James içeri girdi ve hemen o an bir şeylerin fena hâlde ters gittiğini anladım. Yüzü solgun ve nemliydi, alnı sırlıklam olmuştu ve elleri tir tir titriyordu.

İçgüdüsel olarak yataktan kalkıp telaşla yanına gittim. "Ah, Tanrım," dedim ona yaklaşırken. Üzerinden yayılan ter ve başka bir şeyin kokusunu alabiliyordum. Tatlı ve asitli bir şeyler. "Ne oldu?"

"Ben iyiyim," dedi banyoya koşarak. Lavabonun üzerine eğildi, derin derin nefes almaya başladı. "Dünkü İtalyan yemeği yüzünden olmalı." Lavabonun üzerindeki aynaya baktı, arkasında durduğum hâlde aynadan benimle göz göze geldi. "Berbat hâldeyim, Caroline. Önce sen, şimdi de bu. Dışarıda, kaldırımda midem bulandı," dedi. "Sanırım bu şeyden tamamen kurtulmam gerek. Acaba rica etsem..." Duraksadı, bir şeyleri bastırıldı. "Acaba rica etsem, bu şeyi bünyemden atana kadar odayı bana bırakır mısın?"

Bir saniye bile tereddüt etmedim. "Elbette, tamam." James'in başka insanların karşısında bu hâlde düşmekten nefret ettiğini bilecek kadar tanıyordum onu. Hem açıkçası ben de biraz kendimle kalmak istiyordum. "İyi olduğuna eminsin ama, değil mi? Meyve suyu ya da başka bir şey ister misin?"

Başını iki yana sallarken banyonun kapısını kapamaya başladı. "İyi olacağım, söz veriyorum. Sadece bana biraz zaman ver."

Başımınla onayladım, ayakkabılarımı giydim, çantamı alıp defterimi içine attım. Banyo kapısının önüne bir şişe su koyup James'e bir süre sonra ona bakmaya geleceğimi söyledim.

Yolun bir blok kadar ilerisinde bir kafe olduğunu hatırlıyordum. Telefonumdaki fotoğrafları incelemeyi bitirmek niyetiyle oraya yöneldim. Ama dışarı adım atar atmaz telefonum çalmaya başladı. Numarayı tanımıyordum ve James'in otelden arıyor olabileceğini düşünerek hemen açtım. "Alo?"

"Caroline, ben Gaynor!"

"Aa, aa, Tanrım, selam Gaynor." Kaldırımın ortasında durdum. Yayalardan biri bana ters ters baktı.

"Çok erken aradığım için özür dilerim ama dün geceki mesajda bahsettiğim el yazmaları geldi. Benimle kütüphanede buluşabilir misin? En kısa zamanda? Aslında bugün çalışmıyorum ama birkaç dakika önce belgeleri kontrol etmek için şöyle bir uğramıştım. İnanamayacaksınız."

Gözlerimi sımsıkı kapayarak dün gece belgelerle ilgili söylediklerini hatırlamaya çalıştım. Son yirmi dört saatte o kadar çok şey olmuştu ki işin aslı dün geceki maceradan ve şimdi de James'in rahatsızlığından ötürü Gaynor'ın mesajları zihnimin derinliklerinde kalmıştı.

"Çok özür dilerim, Gaynor. Şu an gelemem. Bu civarlarda kalmam gerekiyor çünkü..." Duraksadım. Birlikte uzun bir araştırma yapmış olsak da Gaynor'ı hâlâ şu an otel odamda kusan sadakatsiz kocamdan bahsedecek kadar iyi tanımıyordum. Hatta ona bir kocam olduğunu bile söylememiştim. Özel yaşamlarımızdan hiç bahsetmemiştik. "Şu an hemen gelemem. Ama bir kahve içmek için dışarı çıkmıştım, belki bana katılmak istersin. Belgeleri de yanında getirebilir misin?"

Hattın diğer ucunda kahkaha attığını duydum. "Onları binanın dışına çıkarmam ânında kovulmam demek ama fotokopi çekebilirim. Ayrıca kahve şahane olur."

Yarım saat sonra otelimizin yakınlarındaki kafede buluşmaya karar verdik ve ben de kafenin köşe masalarından birinde ahududulu kruvasan yiyip eczacının defterine ait fotoğrafları elimden geldiğince analiz etmeye çalışarak zaman geçirdim.

Gaynor kafenin ön tarafındaki cam kapıdan içeri girerken

telefonumun ekranını ve defterimi kapadım, güvenle çantamın içine ittim. Kendime soğukkanlıyı oynamam gerektiğini hatırlattım; eczacı hakkında dün kütüphanedeyken bildiklerimden fazlasını bildiğimi ağzımdan kaçırmamalıyım. Gaynor'ı doğru düzgün tanımıyordum ve bu bilgiyi paylaşırsam yalnızca yasaları çiğnediğim değil, değerli bir tarihsel alan olabilecek bir yeri tahrip ettiğim de ortaya çıkardı. Britanya Kütüphanesi'nin bir çalışanı olarak beni ihbar etmesini zorunlu kılan mesleki bir taahhüdü olabilirdi.

Kruvasanımdan son lokmaları alırken durumun ironikliği de gözümünden kaçmadı. Londra'ya birilerinin sakladığı sırlar yüzünden yaralı gelmiştim ama şimdi bir şeyler saklayan *bendim*.

Gaynor yanımdaki sandalyeye oturdu ve heyecanla öne eğildi. "Bu... inanılmaz," diye başladı, büyük çantasından bir dosya çıkarırken. İki kâğıt çekti, eski gazete yazılarına çok benzeyen bir şeylerin siyah beyaz fotokopileriydi. Tepesine yakın bir noktada başlık bulunan birkaç sütunlu bir yazı. "Bültenlerin tarihleri arasında iki gün var sadece." Sayfalardan birinin üst kısmını işaret etti. "İlki 10 Şubat 1791, ikincisiyse 12 Şubat 1791." İlk bülteni, 10 Şubat tarihli olanı üste çıkardı ve arkasına yaslanarak bana baktı.

Bülteni daha yakından inceledim ve soluğum kesildi.

"Hatırlıyor musun," dedi Gaynor, "dün sana belgelerden birinde bir görsel olduğunu yazmıştım hani? İşte görsel bu." Çıktının ortasını işaret etti ama gereksiz bir hareketti; gözlerim sayfaya kilitlenip kalmıştı. Bir hayvanın çizimi vardı, o kadar basit bir şeydi ki küçük bir çocuk kuma çizmiş gibi duruyordu ama bu resmi daha önce gördüğüme dair zerre şüphem yoktu.

Bir ayı resmiydi. Thames kenarındaki çamurlardan çıkardığım açık mavi şişenin üzerine basılmış küçük ayının birebir aynısı.

ELIZA

10 Şubat 1791

Saat akşamın sekizi olmuştu ve Nella son birkaç saattir aralıksız çalıştığı hâlde ona yardım etmeme izin vermiyordu. Aksine mantarları şişelere girebildiği kadar sokmak için çabalayıp duruyor, boş kutuları alabildiğine dolduruyor ve toprak kavanozlarını bütün gücüyle ovalıyordu. Temelli olmasa da en azından uzun bir süreliğine gitmeye niyetliymiş gibi derleyip topladı etrafı ve bunun tek sebebi benim dikkatsizce yaptığım hataydı.

On iki yıllık yaşamım boyunca yaptığım büyük küçük tüm hatalar içinde sanıyorum ki alt dolaptaki kavanozu almak en büyük kusurumdu. Kavanozun üzerinde adresin basılı olduğunu nasıl gözden kaçırdım? Hayatımda daha önce hiç işleri böyle batırmamıştım.

Ah, zamanı geri alabilmeyi ne çok isterdim. Ve Nella için sadece işe yaramaz olduğumu düşünmeyi. Artık rüya gibi geliyordu o his; yaptığım hatayla onu ve defterinin sayfalarında yer alan herkesi mahvetmiş olabilirdim. Henüz iki gün önce kayıt defterinde izini sürdüğüm tüm o isimleri düşündüm bir kez daha. Kadınların isimlerini korumak ve saklamak, tıpkı Nella'nın açıkladığı gibi tarihte onlara bir yer vermek için tüm o mürekkep darbelerini koyulaştırmıştım. Şimdiyse onları korumak ve sak-

lamak dışında her şeyi yapmış olmaktan korkuyordum. Hatta aksine, o kavanozla ilgili yaptığım hata defterdeki sayısız kadını ifşa edebilirdi. Onları mahvedebilirdi.

Yaptığım yanlış telafi etmenin işe yarar bir yolunu düşündüm ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Bunu ancak zamanı geri sarabilmek düzeltirdi ama bu da, sihirle bile olsa, göz korkutucu bir istekti.

Yine de Nella beni kovmadı. Acaba beni öldürmeyi mi düşünüyordu? Hatamın bedelini ödemeye mi zorlayacaktı beni? Birbirimize tek kelime etmeden oturduğumuz oda onun hayal kırıklığıyla doluydu. Onu daha da sinirlendirmemek için olabildiğince sessiz olmaya çalıştım ve o dolabın yanı başında kamburumu çıkararak utanç içinde büzüldüm. Önümde yalnızca üç şey vardı: kucağımda Tom Pepper'den aldığım ev sihirleri kitabı; yanımda Nella'dan aldığım ebe sihirleri kitabı ve tükenmek üzere olan bir mum. Nella'dan yeni bir mum isteyecek yüreğim yoktu ve çok geçmeden kitapları mecburen bir kenara bırakacak ve... ne yapacaktım? Başımı taş duvara dayayıp uyuyacak mıydım? Nella'nın cezasını belirlemesini mi bekleyecektim?

Tükenmek üzere olan mumu önümde açık duran sayfanın üzerine kaldırdım. Loş ışıktaki Tom Pepper'ın sihir kitabındaki basılı sözcükler sayfanın üzerinde dans edermiş gibi görünüyordular ve tek bir satıra bile odaklanmak için yoğun bir çaba harcamam gerekiyordu. Bu duruma epey bir bozuldum; gerçekten de ölü doğmuş Tom bebeğe nefes verecek nitelikte bir sihre bel bağlanacak bir zaman varsa o da şimdiydi. Bunu düzeltecek bir tılsım bulmam gerekiyordu ve bunu bir an önce yapmalıydım. Bu akşamüzeri beni bir adamın hayaletinden kurtaracak bir iksir ararken şimdi farkında olmadan Nella'ya, kendime ve bir sürü başka kadına musallat ettiğim yükü kaldırmayı diliyordum: tutuklanma, mahkûm edilme ve hatta belki de idam edilme tehlikesi.

Parmağımla cümleleri tek tek takip ettim ve Tom'un kitabındaki tılsımlar listesini taramaya devam ettim.

Şeffaflık Yağı, İskambil Kâğıtlarıyla Mukayeseli

Uzayan Bahar Hasadı için Efervesans

Talihsizliği Tersine Çevirme Tentürü

Nella'nın ahşap bir sandığa çaktığı çivinin gümbürtüsü arasında gözlerim irileşti. *Talihsizliği Tersine Çevirme Tentürü*. Eh, son zamanlarda başıma pek de talihli bir şey gelmediğinden emindim. "Herhangi bir silahtan, mahkemeden ya da kraldan" daha güçlü olduğu iddia edilen tılsımı okurken ellerim ve onunla birlikte de mumun alevi titremeye başladı. Gerekli malzemeleri inceledim –yılan zehri ve gül suyu, ezilmiş tüy ve eğreltiotu kökü, başka bir sürü şey– ve güçlkle yutkundum, sıcak bastı. Tuhaf şeylerdi, evet ama Nella'nın dükkânı tuhaf şeylerle doluydu. İkisini zaten biliyordum, raflarında gül suyu ve eğreltiotu kökü vardı.

Peki ya diğerleri? Dükkânda fark edilmeden dolaşmamın imkânı yoktu; kitapta anlatıldığı gibi hazırlamak şöyle dursun, malzemeleri nasıl toparlayacaktım ki? Planlarımı Nella'ya açmam gerekecekti çünkü başka türlü...

Birden başka bir vurma sesi geldi. İlk başta Nella'nın çekicinden geldiğini düşündüm ama sonra onun da çekici kenara bıraktığını gördüm. Durumu idrak ettiğimde neredeyse mumu düşürecektim; kapıda biri vardı.

Nella ocağın kenarından dolaşarak sakın bir tavırla kapıya baktı. Ne bir korku ne de gerginlik emaresi gösteriyordu. Yetkililerin gelmiş olmasını mı diliyordu? Belki de tüm bunların sona ermesi bir rahatlama olacaktı. Bense bu arada dehşetle donakalmıştım. Bir memur Nella'yı tutuklamaya geldiyse bana ne olacaktı? Nella benim Bay Amwell'e yaptığım şeyi açıklar mıydı? Annemi ya da hanımı bir daha hiç göremeyecek, Tom Pepper'a denemeye niyetlendiğim tılsımı anlatma şansına hiç eremeyecektim...

Peki ya gelen daha da beteriye? Bay Amwell'in boş bakışlarını ve o beyaz, puslu hayaletinin beni tutup tam kalbimden yakaladığını düşünmek... Belki de beklemekten sıkılmış ve sonunda benim için geri dönmüştü. "Nella, bekle..." diye haykırdım.

Bana aldırmadı. İlerleyip kapıyı açarken adımlarında zerre tereddüt yoktu. Gerilerek Tom Pepper'ın sihir kitabını kenara bıraktım ve kapıyı daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim. Gölgelemin içinde yalnızca bir kişi vardı. Rahatlayarak iç geçirdim çünkü muhafızlardan olsa mutlaka yanında bir iş arkadaşıyla birlikte gelirdi.

Geniş siyah kumaşa sarınmış olan ziyaretçi yüzünü örten bir şapka takmıştı. Ayakkabısı çamur içindeydi -kokusu ânında burnuma çalındı; at sidiği ve kazılmış toprak- ve oturduğum köşeden örtülü, titrek bir gölge gibi görünüyordu ziyaretçi.

Siyah eldivenli bir çift el uzandı. Ellerinin arasında bir kavanoz vardı: Daha dün ölümcül böcek tozu doldurduğum kavanoz. Karşımda olan biteni tam mânâsıyla anlamam biraz zaman aldı. Kavanoz! Nella artık ölüm cezası almayacaktı!

Ziyaretçi yüzüne sardığı siyah kumaşı açtı ve karşımdakini tanıyınca soluğumu tuttum. Gelen Leydi Clarence'ti. Ah, hayatımda birini görmek beni hiç bu kadar rahatlatmamıştı.

Nella dengesini sağlayabilmek için bir elini duvara yasladı. "Kavanozu getirmişsin," dedi. Sesi bir fısıltıdan farksızdı. "Ah, getirmeyeceksin diye öyle korktum ki..." Öne doğru eğildi, diğer eli göğsündeydi ve bir an dizlerinin üzerine düşeceğinden endişelendim. Hemen kalkıp ona doğru ilerledim.

"Elimden geldiğince hızlı döndüm," dedi Leydi Clarence bize. Boynunda gevşek bir saç tokası sallanıyor, her an düşmeye hazır görünüyordu. "Evdeki hareketliliği tahmin edersiniz. Daha önce bu kadar çok insanı bir arada görmemiştim hiç. Sanki yeni bir yemekli partinin eli kulağındaymış gibi ama bu seferki daha ciddi. Ayrıca sorular sorup durmaya devam ediyorlar! En beteri de avukatlar. Bu hareketlilik hizmetçime fazla geldi, bırakıp gitti. Bu sabah şafak sökmeden önce tek kelime etmeden

çıkıp gitmiş. Sadece faytoncuya istifa ettiğini ve şehirden ayrılmayı düşündüğünü söylemiş. Gerçi son yaşananlara bakınca onu da suçlayamam. Bayan Berkwel'in kadehine o tozu koyarak tüm bu olup bitenlerde rol oynadı. Tabii beni bayağı sıkıntıya düşürdü."

"Tanrım," dedi Nella ama sesi duygusuz geldi bana, Leydi Clarence'ın hizmetçisi ya da çekip gitmiş olması hiç umurunda değildi. Kavanoza uzandı, ellerinde çevirdi ve rahat bir nefes verdi. "Bu işte, evet. Tam olarak bu. Ah, beni mahvolmaktan kurtardınız, Leydi Clarence..."

"Evet, evet, sana ondan kurtulacağımı söyledim ve buraya, sana getirmek tam bir angaryaydı ama öğleden sonra bana o bakışın beni öyle korkuttu ki. Artık her şey yolunda sanırım ve burada gereğinden bir saniye bile uzun kalmam için bir neden göremiyorum. Saat de iyice geç oldu ama ben daha doğru düzgün ağlayamadım bile."

Nella, gitmeden önce Leydi Clarence'a çay ikram etmek istedi ama kadın reddetti.

"Bir şey daha," dedi kısacık bir an bana bakıp sonra da gözlerini muhtemelen fazlasıyla alışkın olduğu pek çok lüksten mahrum küçük odada gezdirerek. "Bu kız için nasıl bir şeyler ayarladın tam olarak bilmiyorum ama düşünecek olursan lütfen bu aralar yeni bir hizmetçi aradığımı da aklında bulundur." Sanki sıradan bir mobilyaymışım gibi beni işaret etti. "Aslında yaşı tercih etmeyeceğim kadar küçük ama çok mantıksız da değil. Gayet itaatkâr, ağzını da kapalı tutacak tiplerden, değil mi? Hafta sonuna kadar boşluğu doldurmak istiyorum. Lütfen bana en kısa sürede haber ver. Dediğim gibi, Carter Yolu'ndayım."

Nella cevap verirken kekeledi. "H-haber verdiğiniz için teşekkürler," dedi. "Eliza'yla bu meseleyi konuşuruz. Böyle bir değişiklik iyi olabilir."

Leydi Clarence başıyla onayladı ve Nella'yla beni yalnız bırakarak çıkıp gitti.

Nella kavanozu masanın üzerine bırakıp sandalyeye çöktü,

toparlanıp eşyalarını hazırlama gerekliliği ortadan kalkmıştı artık. Tom'un hâlâ yerde duran sihir kitabına baktım; yanında duran mum sonunda bitmişti. "Evet," diye başladı Nella, "artık acil bir kriz yok. Bu talihsiz olay sebebiyle bu gece burada kalabilirsin. Sabah da sana önerim Leydi Clarence'ı ziyaret etmeyi düşünmen. Amwelllerin evinde korkmaya devam edeceksen senin için iyi bir iş olabilir."

Amwelllerin evi. Bu sözler, kavanozun dönüşüyle üzerimdeki tüm lanetlerin ortadan kalkmadığını hatırlattı bana. Nella'yı riske atan hatam çözülmüş olabilirdi ama bu durum beni birkaç saat önceki konumuma döndürmüştü. Leydi Clarence'ın yanında çalışmak falan istemiyordum; ona güvenmiyordum ve tavırları soğuktu. Ben sadece hanımuma tekrar hizmet etmek istiyordum. Bu da Amwelllerin evine dönmem gerektiği anlamına geliyordu, yani Talihsizliği Tersine Çevirme Tentürü hâlâ önemini koruyordu. Kitapta okuduğum yüzlerce tılsımdan sadece o tılsım, biraz da hayal gücüyle, Bayan Amwell'in ortarlardan dolaşan ruhunu ortadan kaldırabilir gibi görünüyordu.

Başımı koyabileceğim bir yer bulduğu için minnet duyan kalbim şu an tentür konusunda umut dolu bir beklentiye kapılmıştı ve hızla çarpıyordu. Ama tılsıma girişmeye niyetleneceksem ya Nella'ya planlarımı anlatıp bana şişelerini kullanmam için izin vermesini umacaktım ya da o fark etmeden malzemeleri toplamamanın bir yolunu bulacaktım – tıpkı çok uzun zaman önce Frederick'in yaptığı gibi.

Yine de ilk seçeneği tercih edeceksem, en doğru an bu anmış gibi görünmüyordu. İkimiz de yorgunduk, Nella o kadar yorgundu ki gözleri kıpkırmızı olmuştu. Şimdilik ikimizin de birkaç saat uyumaya ihtiyacı vardı.

Yarına az kalmıştı. O zaman sihir dedikleri şu şey konusunda şansımı denemenin bir yolunu bulacaktım. Kitabı başımın altına koydum ve uyduruk bir yastık gibi kullandım. Uykuya dalar-ken, bu kitabı bana veren çocuğu hayal etmeden duramadım.

NELLA

11 Şubat 1791

Eğer hazırladığım zehirler ve bu zehirlerin neden olduğu ölümler beni içten içe çürütüyorsa, Lord Clarence'ın ölümünün bu çürümeyi hızlandırdığından emindim. Acaba benim üzerimdeki sonucun, kurbanın itibarıyla birlikte artması mümkün müydü?

Leydi Clarence'ın o lanet olası kavanozu getirmesinin bir önemi vardı tabii, zira anlık darağacı krizi savuşturulmuştu ama içimdeki o ağır çürüme kesilmemişti. Bir gün önce boğazımda kalın, kanlı bir damla peyda olmuştu ve her ne kadar gecenin geç saatlerine kadar arazide böcek kovalamaktan olduğunu düşünmek istesem de daha kötü bir şeyden korkuyordum: Kemiklerime ve kafatasıma musallat olan şey her neyse ciğerlerime inmişti.

Ah, Leydi Clarence'ın o gül kokulu mektubu arpa fıçısına bıraktığı güne lanet olsun! Ayrıca kendi karışımlarımdan hiçbirinin bu derde deva olmaması da çıldırtıcıydı. Hastalığın adını bile koyamıyordum ki tedavisini bulayım.

Dükkânımda bir dakika daha taş gibi oturamazdım, hem zaten bir kalıp domuz yağına ihtiyacım vardı. Üstelik Leydi Clarence'ın ziyaretinden hemen sonra Eliza'yı göndermeye gönlüm olmasa da ertesi sabah başka bir seçeneğim yoktu. Pazara

doğru yola çıkmak için hazırlanırken Eliza'ya kati bir sesle gitmesinin zamanının geldiğini söyledim.

Bana dışarıda ne kadar kalacağımı sordu. "Bir saatten uzun sürmez," dedim. Yarım saat daha dinlenmesine izin vermem için bana yalvardı, çünkü gerilim yüzünden başında feci bir ağrı olduğunu söyledi. Doğrusu benim de feci bir baş ağrım vardı, bu yüzden ona şakaklarına sürmesi için yaraotu yağı verdim ve gözlerini birkaç dakika daha dinlendirebileceğini söyledim. Vedalaştık ve döndüğüm zaman burada olmayacağına dair beni temin etti.

Gücümün son kalıntılarını topladım ve Fleet Caddesi'ne doğru yola çıktım. Her an biri gözlerime bakıp içimde sakladığım sırları, işlediğim tüm cinayetleri sanki Lord Clarence'ın ölümü yudumladığı kadehin kristali gibi berrak bir biçimde görebilir korkusuyla başımı eğdim. Ama kimse beni umursamadı. Limonlu şekerleme satan işportacı bir kadın ve neşeli karikatürler çizen bir ressam vardı yol boyunca. Güneş bir bulutun arkasından başını göstermeye başlamıştı, sıcaklığı yorgun, ağırlı boynumu sarıp sarmalıyordu ve etrafımda tehlikesiz, sakın konuşmalar dönüyordu. Kimse benimle ilgilenmiyor gibiydi; hatta farkıma bile varmamışlardı. Tam da bu yüzden iyi bir gün olduğunu düşünmekten alamadım kendimi; en azından dünden iyiydi.

Bir gazete standının yanından geçerken küçük bir oğlan ve annesiyle çarpıştım. Kadın az önce bir gazete almıştı ve şimdi de etrafında daireler çizerek kendine bir oyun yaratan oğluna montunu tekrar giydirmek için cebelleşiyordu. Başım eğik olduğundan bu karmaşadan kaçınmak bir yana, doğru düzgün göremiyordum da ve kendimi doğruca oğlanın yolunda buldum.

"Ah!" diye haykırdım. Pazar torbam öne doğru uçtu ve oğlanın kafasına indi. Hemen arkasındaki annesi gazetesini kaldırdı ve oğlanın kışına sağlam bir şaplak indirdi.

Biri yabancı iki kadının saldırısına maruz kalan çocuk sakınleşt. "Tamam, anne," dedi ve kollarını tüysüz bir kuş gibi öne uzatarak montunu bekledi. Galip gelen anne gazeteyi en yakınındaki kişiye uzattı ki o da bendim.

Dünkü gazetenin *Perşembe Bülteni* manşetli akşam baskısını ellerimde buldum. *Chronicle* ya da *Post* yığınlarının aksine ince-
cikti ve bakışlarımı ilgisizce bültene çevirdim; niyetim kadının
eli boşalır boşalmaz gazeteyi ona vermektir. Ama gazetenin arası-
na bir ek, alelacele basılmış bir ilan sıkıştırılmıştı ve altlara doğru
birkaç sözcük gözüme takıldı.

Simsiyah, mürekkepten yaratıkları andıran sözcükler şöyle
diyordu: "Muhafızlar Lord Clarence'ın Katilini Arıyor."

Donup kaldım, sözcükleri tekrar okurken tertemiz sayfaların
üzerine kusmamak için elimle ağzımı örttüm. Gerginliğim bana
oyunlar oynuyor olmalıydı. Leydi Clarence kavanozu geri getir-
mişti ve her şey tamamen yolundaydı; kimse kesinlikle cinayet-
ten şüphelenmiyordu. Yazılanları yanlış okumuştum herhalde.
Bakışlarımı sayfadan ayırıp başka bir şeylere bakmaya zorladım
kendimi. Sokağın karşı tarafında, başında kurdeleyle süslenmiş
mor bir şapka olan kadına ya da kadının hemen arkasındaki
şapkacı dükkânının bölmeli pencerelerinden yansıyan kör edici
güneş ışınlarına. Sonra da bakışlarımı tekrar sayfaya çevirdim.

Sözcükler değişmemişti.

"Hanımefendi," dedi yumuşak bir ses. "*Hanımefendi*." Başımı
kaldırdığımda annenin, sözünü dinleyerek kalın montunu giy-
miş oğlunun elini tutarak gazeteyi ona geri vermem için bekle-
diğini gördüm.

"E-evet," diye kekeledim. "Evet, buyrun." Gazeteyi uzattım,
elimden onun eline geçerken kâğıtlar titriyordu. Kadın bana te-
şekkür edip yana çekildi, ben de hemen ardından gazete standı-
na yöneldim. "*Perşembe Bülteni*," dedim. "Çok nüsha var mı?"

"Birkaç tane." Tezgâhının üzerinde kalmış iki nüshayı verdi
bana.

Çocuğa bozuk para verdim, gazeteyi torbama tıktırdım ve
yüzümdeki dehşet beni ele vermesin diye bir an önce oradan
uzaklaştım. Ama Ludgate Tepesi'ne doğru ilerler ve bir ayağı-
mı diğerinin önüne olabildiğince hızlı atabilmek için uğraşırken,
sonunda en kötüsünden korkmaya başladım. Ya yetkililer şu an

dükkânımdalarsa? Elizacık orada yalnızdı! Bir binanın yanında duran iki çöp tenekesinin arasına çömeldim, gazeteyi açtım ve olabildiğince hızlıca okudum. Bir önceki gece basılmıştı, mürekkep henüz tazeydi.

İlk başta yazıyı inanılması imkânsız buldum, acaba bir gösterinin içinde miyim diye düşündüm. Benim farkında olmadan rol aldığım bir gösteri. Detaylar bu kadar cuk oturmasaydı, bir tür tiyatronun ortasına düştüğüme ikna edebilirdim kendimi.

Hanımefendinin hizmetçisinin, tıpkı Leydi Clarence'ın söylediği gibi birdenbire işinden ayrıldığını öğrenmiştim. Ama Lord Clarence'ın ani ölümü konusunda ikiye ikiye toplamış olmalıydı, zira annemin baskılı kavanozunun balmumundan bir taklidiyle yetkililere gitmişti. Bunu öğrenince neredeyse çılgık atacaktım; kavanozun artık dükkânımda güvende olmasının hiçbir anlamı yoktu çünkü hizmetçi balmumuna bir kopyasını çıkarmıştı! Leydi Clarence kavanozu mahzenden almadan önce yapmış olmalıydı bunu. Belki de yakalanıp hırsız olarak yaftalanmaktan korktuğu için kavanozun kendisini almaya korkmuştu.

Habere göre balmumu baskısı, kısmen okunabilen birkaç harfi -A kak- ve başparmak boyunca tek bir çizimi gösteriyordu ki yetkililer bu çizimin dört ayağı üzerinde duran bir ayıya benzediğini düşünüyordu. Hizmetçi yetkililere hanımının, Leydi Clarence'ın ona kavanozdaki malzemeyi sonunda Lord Clarence tarafından içilen tatlı likörün içine koyması talimatını verdiğini söylemişti. Hizmetçi ilk başta bunun bir tatlandırıcı olduğunu düşünmüş, ancak sonradan zehir olduğunu fark etmişti.

Okumaya devam ettim ve bir elimle boğazımı kavradım. Yetkililer dün akşam geç saatlerde Leydi Clarence'ın evine gitmişlerdi - kadının kavanozu getirmesinden kısa bir süre sonra olmalıydı, bu da alelacele basılan ekin henüz kurumamış mürekkebinin açıklardı. Ama Leydi Clarence hizmetçinin iddialarını şiddetle reddetmiş, zehir ya da kavanoz gibi şeylerden haberi olmadığına ısrar etmişti.

Sayfayı çevirince zehrin *nereden geldiğinin* anlaşılmasının ha-

yati önem taşıdığını öğrendim, zira "eczacı" (bunu okuyunca bir kez daha hafifçe çığlık attım) Leydi Clarence ve hizmetçisinin çelişen ifadelerinden hangisinin doğru olduğunu çözmeye yara-yabilirdi. Muhafız, makul miktarda bir merhamet karşılığında eczacının Lord Clarence'ı öldürmek için kullanılan zehri aslında kimin aldığını teşhis edebileceğini umuyordu.

Yine de durum ne tuhaftı! Lord Clarence'ın kesin ve ani bir biçimde ölmemesi gerekiyordu. O kantaridleri içmesi gereken Bayan Berkwelldi ama o bütün bu olaydan hiç zarar görmeden sıyrılıyordu. Sevgilisinin ölümünde şüpheli değildi, haberde adı bile geçmiyordu. En başından beri onun ölme olasılığı yüzünden azap çekiyordum ama Tanrı aşkına, her şey nasıl da onun lehine işliyordu!

En sonda kabataslak bir çizim vardı: Hizmetçi tarafından verilen balmumu baskının elle çizilmiş bir kopyası. Kavanozun kendisi pek okunaklı değildi ve çizimin çizimi de daha iyi bir sonuç vermiyordu. Hiçbir şey olmasa bile bu, bir anlık bir rahat-lama yaşattı bana.

Gözlerimi gazeteden ayırdım. Nemli, sıcak parmaklarımın bazı yerleri mürekkeple lekelenmişti ve kollarımın iç kısmıyla kasıklarım nemliydi. Dar bir ara sokakta, iki çöp tenekesinin arasında durmuş derin derin nefes alıyor, çürük kokusunu içime çekiyordum.

Görebildiğim kadarıyla iki olasılık vardı: Yetkililer 3. Arka Sokak'ı bulursa diye dükkânıma dönüp mumların hepsini söndürebilir ve son kalkanımın, raflı duvarın beni ve içerideki sırları korumasına güvenebilirdim. Ama o beni korusa bile hastalığımın acımasızlığı karşısında ne kadar uzun süre dayanabilirdim ki? Ancak birkaç gün. Hem annemin dükkânına kısılp kalmışken ölmek istemezdim! Cinayetlerimle orayı yeterince kirletmiştim; kendi çürüyen cesedimle iyice mahvetmeme gerek var mıydı?

İkinci olasılıksa tabii ki raflı duvarın beni korumamasıydı. Yıllardır onun arkasında kendimi güvende hissetmiştim, dükkânımın adresi hiç böylesine açıkça ifşa olmamıştı. Kalkan

kusursuz değildi; yetkililer yanlarında tazi getirebilirdi ve köpekler kuşkusuz duvarın ardından bile korkumun kokusunu alırdı. Yetkililer duvarı yıkıp beni tutuklarsa hapishaneden sürdürebileceğim bir miras bile kalmazdı. Annemin izinden gitmek yeterince hassastı; dükkânımda dolaşırken anılar kolayca süzülürdü aklıma ama bu değerli anılar Newgate'e benimle birlikte gelmeyecekti.

Kendimi yapayalnız bulacağım anlamına gelmiyordu bu; görevlilerin çok geçmeden kayıt defterimde adları olan sayısız kadını getireceğini tahmin ediyordum. Yardım etmeye, rahatlatmaya niyetlendiğim kadınlar da benimle birlikte demir parmaklıkların ardında olacaktı ve bize yalnızca hapishane gardiyanlarının tacizleri eşlik edecekti.

Hayır, bunu kabul etmiyordum. İki olasılığı da kabul etmiyordum çünkü bir alternatif daha vardı.

Bu üçüncü ve son seçenek, dükkânı kilitlemek, kayıt defterini duvarın ardında güvende bırakmak ve kendi ölümümü hızlandırmaktı: Thames Nehri'nin buz gibi sularına dalmak, kendimi Blackfriars Köprüsü'ndeki o gölgelerden birine dönüştürmek. Bunu birçok kez düşünmüştüm, en son da kollarımda Beatrice bebekle nehri geçerken krem beyazı taş sütunlara çarpan dalgalara bakıp da burnumda sis tabakasını hissettiğim zaman olmuştu.

Bütün yaşamım beni bu kadere, buz gibi suyun etrafımı sarıp beni aşağı çekeceği o kader ânına mı götürmüştü?

Ama çocuk? Eliza dükkândaydı, onu bıraktığım yerde. 3. Arka Sokak'a giden yolu bulabilecek bir muhafızın sorgusuna tek başına katlanmasına izin veremezdim. Ya Eliza bir kargaşa duyup kapıdan başını uzattıysa ve akılsızca sahte duvarın ardını ifşa ettiyse? Zaten ciddi bir hata yapmıştı; bir hata daha yapar ve kendini öfkeli bir muhafızla burun buruna bulursa zavallı çocuktan yaptığı onca şeyi savunmasını isteyemezdim.

Ben çikalı on beş dakika ya olmuş ya olmamıştı. Gazeteyi torbama tikiştirarak zehir dükkânıma dönmek üzere sokağa adım attım. Kesin bir ölüm seçememiştim. En azından henüz.

Onun için geri dönmeliydim. Elizacık için geri dönmeliydim.

Onu görmeden önce sesini duydum ve içimde bir öfke kabardı. O dikkatsizce çıkardığı gürültü bizi mahvedebilirdi. Tabii önce gazetede ki çizim mahvetmezse.

"Eliza," diye tısladım, dolaptan kapıyı ardımdan kaparken. "Çıkardığın gürültü şehrin diğer tarafından bile duyuluyor. Send e hiç..."

Ama karşımda gördüğüm manzara karşısında nefesim kesildi: Masa odanın ortasındaydı, Eliza bir sürü kavanoz, şişe ve ayrı ayrı kaplarda her renkten ezilmiş yaprak arasında oturuyordu. En az iki düzine kap olmalıydı orada.

Başını kaldırıp bana baktı, havan tokmağı elindeydi, yüzünde işine yoğunlaşmış bir ifade donup kalmıştı. Yanağına kırmızı bir şeyler bulaşmıştı –sadece pancar tozu olsun diye dua ettim– ve alnının tepesindeki saç telleri farklı yön lere savrulmuştu, sanki ateşin üzerinde su kaynatmış gibiydi. Bir an için bu sahnenin otuz yıl önce yaşanmış hâline döndüm, masadaki bendim ve benim yerimde de annem duruyordu, gözlerinde öfkeden ziyade sabırlı bir bakış vardı.

Anı yalnızca bir an sürdü. "Nedir bunlar?" diye sordum. Masama, yere ve aletlerin üzerine saçılan ezilmiş yaprakların ölümcül olmasından korktum. Öyleyse bu zehirli dağınıklığı temizlemek korkunç olacaktı.

"Ben... sıcak demlenen bitkiler üzerine çalışıyordum," diye geveledi. "Hani geldiğim ilk gün vardı ya? Hani bana şey vermiştin... Iı, kediotuydu sanırım. Burada biraz buldum." Koyu kırmızıya çalan bir kavanozu kendine doğru çekti. İçgüdüsel olarak arka duvardaki alttan üçüncü rafa baktım; kediotunun olması gereken yer gerçekten de boştu. "Burada da şey... gülsuyu ve nane var." Şişeleri öne itti.

Bu cahil çocukla ne yapacaktım ben? Hiç akli mantığı yok muydu? "Eliza, tek bir şeye daha dokunma. Bunların seni öldürmeyeceğinden nasıl bu kadar eminsin?" Masaya doğru atıldım,

gözlerimle tüm kavanozları tek tek taradım. "Sana neler yapabileceğine dair hiçbir bilgin olmadan raflarımdan bir şeyler almanın hesabını vereceksin. Of, Tanrım, hangilerini tattın?"

En ölümcül zehirlerimin panzehirlerini, en hızlı karılıp uygulanabilen tedavilerimi düşünmeye başlarken için panikle doldu.

"Son birkaç gündür çok dikkatle dinledim," dedi. Kaşlarımı çattım, son zamanlarda gülsuyu, yılan zehri ve eğreltiotu kökü gibi şeylere ihtiyaç duymadığımdan ona inanmadım. Üstelik bunlardan eğreltiotu kökleri, masanın kenarında tehlikeli bir şekilde duran tahta bir kutuda açıkça belirtilmişti. "Hem şuradaki kitaplarından birkaçına da baktım." Kitapları işaret etti ama el sürülmemiş görünüyorlardı. Yani Eliza ya bu konuda yalan söylüyordu ya da iyi antrenmanlı bir hırsızın el becerisi vardı kızda. "Deneyelim diye iki fincan çay hazırladım." İki kupayı cesaretle bana doğru ittirdi, içlerinden birinde koyu çivit rengi bir sıvı vardı, diğerindeyse bir lazımlığın içini anımsatan açık kahverengi bir sıvı. "Temelli gitmeden önce," diye ekledi titrek bir sesle.

Demleme çaylar hiç ilgimi çekmiyordu ve ona bunu söylemeye niyetliydim ama sonra kendime Eliza'nın, benim sinirlerimi bu kadar bozan gazete haberini okumadığını hatırlattım. Şimdi her zamankinden de çok dikkat etmeli ve sağduyulu olmalıydım. Ayrıca bir an önce dükkânı toplamaya başlamak akıllıca olurdu. Geri dönmek gibi bir niyetim olmasa da burayı darma-dağın bırakmaya gönlüm el vermezdi.

"Şimdi beni çok dikkatli dinle, çocuk." İçinde gazete dışında hiçbir şey bulunmayan pazar torbasını yere bıraktım. "Gitmen gerek. Hemen, bir saniye bile kaybetmeden."

Elleri masanın üzerindeki ezilmiş bir yaprak yığınının üzerine düştü. Mağlup ve kalbi kırıkken şimdiye kadar gördüğüm-den çok daha çocuk görünüyordu. Leydi Clarence'ın bize geri getirdiği kavanozun bulunduğu dolaba baktı. Benim şiddetim ve bu ani acele etme ihtiyacım karşısında Eliza'nın kafası kim bilir ne kadar karışmıştı.

Yine de ona aklımdan geçenleri, bildiklerimi söylemeyecektim. O zaman bile niyetim onu korumaktı.

İkimize de üzülerək başımı yana eğdim. Keşke onu Leydi Clarence'ın evine göndermiş olsaydım ama yetkililerin orada sorular sorduğunu bilirken rahat edemeyeceğim bir yakınlıktı bu. "Lütfen Amwelllerin evine dön, çocuk. Çok korktuğunu biliyorum ama gitmelisin. Güvenli olacak, söz veriyorum."

Etrafı ezilmiş yapraklar ve renkli tozlarla dolu olan Eliza isteğimi düşünürmüş gibi önünde duran kavanozlara ve şişelere baktı. Sonunda başıyla onayladı ve "Gideceğim," dedi. Ardından parmaklarını göremediğim bir şeyin etrafına sararak o şeyi elbisesinin içine tıktırdı. Ona ne olduğunu soracak kadar umursamadım; çocuğun ne istiyorsa almasına izin verdim. Daha önemli endişelerim vardı o an.

Ne de olsa hayatlarımız ipin ucundaydı.

CAROLINE*Günümüz, Çarşamba*

Kahvecinin arka tarafında Gaynor'la beraber masanın üzerinde açık duran, eczacıyla ilgili iki habere eğilmiştik. *Perşembe Bülteni* denen bir gazetede çıkmışlardı; Gaynor, bu bültenin dağıtımı pek yaygın olmayan süreli bir yayın olduğunu ve yalnızca 1778 ile 1792 yılları arasında yayımlandığını açıkladı. Bu sabah yaptığı kısa araştırmaya göre gazete bir süre sonra maddi kaynak bulamadığı için kapanmış ve basılmış sayıların sadece bir kısmı varmış kütüphanenin arşivinde, hiçbirisi de dijital ortama aktarılmamış.

"Peki sen bunu nasıl buldun?" diye sordum, kahvemden bir yudum alarak.

Gaynor sırttı. "Tarihlerimiz tamamen yanlışmış. Hastane notu gerçekten de ölüm döşeginde yapılmış bir itirafsa, yazan kişi muhtemelen yaşamının daha erken döneminde gerçekleşmiş bir şeyden bahsediyordu. Ben de arayışımı 1700'lerin sonuna kadar genişleterek el yazmalarını taradım. Bir de *zehir* anahtar sözcüğünü ekledim, sonuçta insanların öldürülmesine yardım eden bir eczacı için mantıklı. Araştırma bu haberi çıkardı karşıma ve tabii ki o ayı çizimini hemen tanıdım."

Gaynor 10 Şubat 1791 tarihli ilk bülteni kaldırdı. Başlık "Muhafızlar Lord Clarence'ın Katilini Arıyor" du.

Gaynor haberi zaten okuduğu için ben belgeyi alıp hızlıca tararken o da latte siparişi vermek için kasaya gitti. Döndüğünde sandalyemin ucunda ağzım açık kıpırdanıyordum. "Bu çok acayip!" dedim ona. "Lord Clarence, Leydi Clarence, bir akşam yemeğinde tatlı likör ikram eden bir hizmetçi... Bunun gerçek olduğundan emin misin?"

"Hem de adım gibi," dedi Gaynor. "Lord Clarence'ın kilise kayıtlarını kontrol ettim. Ölüm tarihi 9 Şubat 1791 olarak kayıtlı."

Tekrar haberdeki resmi işaret ettim. "Demek hizmetçi kavanozdaki ayının balmumu baskısını yapmış ve..." Parmaklarımı basılı resmin üzerinde gezdirdim. "Ve benim bulduğum şişede kiyle aynı ayı."

"Tıpkısının aynısı," diye onayladı Gaynor. "Düşündükçe daha mantıklı geliyor. Eczacı gerçekten de çeşitli kadınlar için zehir hazırladıysa logosu ayı olabilir, şişelerinin hepsine koyduğu bir işaret. Bu durumda da senin nehirde bunlardan birini bulman gerçekten inanılmaz ama ilk başta sandığımız gibi tesadüfi değil."

Gaynor haberi eline aldı ve bir kısmını tekrar okudu. "Sevgili eczacımız için işlerin biraz talihsiz bir hâl aldığı yer de burası. Balmumu baskının üzerinde yalnızca ayı resmi yok. Birkaç harf de var." Polisin *A kak* harflerini çözmeye çalıştığından bahseden kısmı işaret etti.

"Polis, bunun bir adrese ait olduğundan şüphelenmiş. Tabii biz hastane notu sayesinde bunun Ayı Sokak olduğunu biliyoruz. Ama bu haberin yayımlandığı dönemde polis bilmiyordu." Gaynor lattesi soğusun diye bardağının kapağını kaldırdı ve ben de bir gece önce içinden geçtiğim kapıyı gözümde canlandırarak soluğumu tuttum. *A kak*'ın Ayı Sokak olmadığından şüpheleniyordum. Muhtemelen *Arka Sokak*'tı. Eczacının gizli odasına giden ara yol.

"Şişelerin herhangi birinin üzerine adres basması çok çılgınca, değil mi?" Gaynor omuzlarını silktili. "Kim bilir ne düşünüyordu. Belki de dikkatsizce yapılmış bir hatadır." İkinci habere

uzandı. "Her neyse, diğer bülteni de yanımda getirdim ve kadını eczacı olarak teşhis eden de bu haber. Hatta daha da ileri gidip *katil eczacı* demişler. Sanırım ilk haberin çıkmasından kısa bir süre sonra..." Gaynor cümlesini tamamlamadı. "Yani, kadın için sonun başlangıcı olmuş diyebiliriz."

Kaşlarımı çattım. "Sonun başlangıcı mı?"

Gaynor 12 Şubat 1791 tarihli ikinci haberi çevirdi. Ama okumaya fırsatım olmadı çünkü James ararsa diye masanın üzerinde duran telefonum çalmaya başladı. Ekranı kontrol ettim ve arayanın o olduğunu görünce kalbim sızladı. "Selam, iyi misin?"

Önce bezgin soluklarını duyğum, ağır ağır alınan bir nefesin peşinden titrek, hırıltılı bir nefes veriş. "Caroline," dedi. Sesi o kadar alçaktı ki onu güçlkle duyabildim. "Hastaneye gitmem gerek." Kalbimin durduğundan emin, elimi ağzıma götürdüm. "911'i aramayı denedim ama olmuyor."

Gözlerimi kapadım, otelin danışma bankosunda gördüğüm broşürde Birleşik Krallık için acil durum numarası neydi diye hatırlamaya çalıştım. Ama dehşetten kafam karıştığından numarayı hatırlayamadım.

İçimde bir panik dalgası yükselirken baş dönmesi çarptı; sohbetlerle ve espresso makinesinin tıslamasıyla uğuldayan kahveci dükkânının ekseni kaydı. "Hemen geliyorum," diyebildim güçlkle, sandalyeden kalkıp eşyalarımı topladım.

"Gitmem gerek," dedim Gaynor'a ellerim deli gibi titrerken. "Üzgünüm, kocamdı, biraz rahatsız da..." Birden gözlerim yaşlarla doldu. Son zamanlarda James'e karşı ne hissedersenem hissedeyim şu an öyle dehşete düşmüştüm ki ağzım kurumuştı, yutkunamıyordum bile. James'in sesi telefonda nefes almakta bile güçlük çekiyormuş gibiydi.

Gaynor yüzünde şaşkınlık ve endişe dolu bir ifadeyle bana baktı. "Kocan mı? Ah, Tanrım. Evet, tamam, git. Ama..." İki haberi alıp bana uzattı. "Bunları da al. Fotokopiler senin için."

Ona teşekkür ettim, kâğıtları ikiye katlayıp çantama tıktım. Sonra son bir kez daha özür dileyerek kapıdan hızla çıktım ve

otele doğru koşmaya başladım. Londra'ya ayak baştığımdan beri ilk kez yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzölüyordu.

Otel odasına girdiğimde beni ilk çarpan koku oldu: James'te daha önce de duyduğum o tatlı, asidik koku. *Kusmuk*.

Çantamı yere bıraktım, su şişesinin ve defterin dışarı fırlamasına aldırmadan banyoya koştum. James'i yan dönmüş, cenin pozisyonunda yatarken buldum; dizlerini göğsüne çekmişti. Yüzü kireç gibiydi ve feci titriyordu. Bir noktada gömleğini çıkarmış olmalıydı çünkü gömlek yerde terden sırlsıklam, darma-dağın duruyordu. Bu sabah onun gömleksiz görüntüsüne bile katlanamamıştım ama şimdi hemen yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve elimi çıplak karnına götürdüm.

Kan çanağına dönmüş gözlerle bana baktı ve boğazımdan bir çığlık koptu. Ağzında kan vardı.

"James," diye haykırdım. "Ah, Tanrım..."

Tuvaletin içine ancak o zaman baktım. Kusmuktan başka bir şeydi bu, sanki biri kırmızı sulu boya dökmüş gibiydi içine. Sendeleyerek otelin telefonuna koştum ve resepsiyondan bir ambulans çağırmalarını istedim. Telefonu kapayıp tekrar banyoya koştum. İtalyan yemeğinden kaynaklanan bir besin zehirlenmesi değildi bu, o kadarı açıktı. Ama tıbbi bilgim sıfırdı; daha sabah sadece hafif bir öksürüğü olan James nasıl olmuştu da kan kusa kusa ölümün eşiğine gelmişti? Oturmayan bir şeyler vardı.

"Bu sabah dışarı çıktıktan sonra bir şey yedin mi?" diye sordum.

Zeminde yattığı yerden zayıfça başını salladı. "Hiçbir şey. Hiçbir şey yemedim."

"Su falan? Hiçbir şey mi?" Belki de içmemesi gereken bir şey içmişti ya da...

"Sadece bana verdiğin şu yağ, o da eminim uzun süre önce çıkıp gitmiştir."

Kaşlarımı çattım. "Çıkıp gidecek bir şey yok ki. Onu boğazının üzerine sürecektin, tıpkı daha önce yaptığın gibi."

James başını iki yana salladı. "Ben sana DayQuil var mı diye sordum, sen de yok deyip yuka yağı mı ne, öyle bir şey olduğunu söyledin."

Yüzümün rengi çekildi. "Okaliptüs mü?"

"Hah, aynen," diye inledi eliyle ağzını silerek. "Ben de onu DayQuil gibi kullandım."

Şişe lavabonun yanında duruyordu ve üzerindeki etiket gayet açıktı: Zehirli yağ yalnızca topikal kullanım içindi. Yutulmamalıydı. Sanki tehlike yeterince açık değilmiş gibi, yutulması durumunda nöbetlere ve hatta çocuklarda ölüme yol açabileceği yazıyordu.

"Bunu içtin mi?" diye sordum inanamayarak. James de başıyla onayladı. "Ne kadar?" Ama onun cevap vermesine kalmadan şişeyi tutup ışığa doğru kaldırdım. Neyse ki tamamen boşalmamıştı; yarısına bile gelmemişti. Ama yine de bir ağız dolusu içmişti, değil mi? "James, bu siktiğimin şeyi zehirli!"

Dizlerini göğsüne doğru iyice çekerek karşılık verdi. "Bilmiyordum ki," diye fısıldadı yumuşacık bir sesle. O kadar perişandı ki yanlış bir şey yapmadığım hâlde yanına kıvrılıp özür dilemek istedim.

Kapı aniden tıklatıldı ve diğer taraftan bir bağırış duyuldu. "Paramedikler," dedi kalın bir erkek sesi.

Sonraki birkaç dakika bulanık geçti, paramedikler James'i değerlendirirken kenarda beklemem söylendi. Birden ortaya çıkan iki otel müdürüyle birlikte odada on kişi falan vardık sanırım. Oradan oraya koşuşturan endişeli yüzler.

Bakımlı, lacivert bir üniforma giymiş genç bir kadın yanımda durdu -gömleğinin üzerine *La Grande* yazısı işlenmişti- ve bana çay, bisküvi ve hatta bir sandviç tepsisi ikram etti. Hepsini geri çevirdim, onun yerine herkes kocamı tedavi etmek için uğraşırken etrafta uçuşan ağır İngiliz aksanına odaklandım. James'e soru üstüne soru soruyorlardı ama ancak birkaçını anlayabildim.

Paramedikler ağır, kanvas bir çantadan ekipmanları çıkardı: bir oksijen maskesi, kan basıncı kelepçesi ve stetoskop. Otel oda-

sı çok geçmeden bir travma odasını andırmaya başladı ve ekipmanların görüntüsü bana tokat gibi çarparken ilk kez acaba James ölümle burun buruna mı diye merak ettim. *Hayır. Başımı iki yana salladım. Aklına bile getirme bunları. Böyle bir şey olmayacak. Buna izin vermeyecekler.*

Yanımda James olmadan "yıldönümü" gezimiz için Londra'ya doğru yola çıktığımda duygusal bir karmaşa yaşamayı bekliyordum ama böylesini değil. Şimdiyse, kendi yaralarım hâlâ tazeyken, sanki ilişkisini öğrendiğim zaman aklımdan birilerini öldürmek gibi karanlık düşünceler bir anlığına geçmemişçesine James'in gözlerimin önünde, banyonun zemininde ölmemesi için çaresizce dua ederken bulmuştum kendimi.

Az sonra James paramediklere okaliptüs yağından bahsetti ve içlerinden biri tıpkı benim yaptığım gibi şişeyi kaldırıp baktı. "Şişe kırk mililitrelik ama yarısı duruyor," dedi otoriter bir sesle. "Bundan ne kadar içtiniz?"

Birileri gözüne küçük bir ışık tutarken James, "Sadece bir yudum," diye mırıldandı.

Paramediklerden biri bunu kulağındaki telefona tekrarladı. "Düşük tansiyon, evet. Ciddi oranda kusma. Kan da var. Alkol ya da başka bir ilaç yok." Hepsi bir an duraksadı ve ben de hattın diğer ucundaki kişinin bu bilgileri bir veritabanına girdiğini, belki de acil tedavi yöntemleri belirlemeye çalıştığını düşündüm.

Yüzüne oksijen maskesi tutan paramedik, "Ne kadar zaman önce içildi?" diye sordu James'e. James omuz silkti ama gözlerinden korku içinde olduğunu, kafasının karıştığını ve her nefesinde zorlandığını görebiliyordum.

"İki buçuk üç saat önce," dedim.

Herkes dönüp bana baktı, sanki varlığımı ilk defa fark etmiş gibilerdi.

"İçerken siz de burada onunla mıydınız?"

Başımla onayladım.

"Peki yağ size mi aitti?"

Yine başımla onayladım.

"Tamam o zaman." Paramedik tekrar James'e döndü. "Siz bizimle geleceksiniz."

"Ha-hastaneye mi?" diye mırıldandı James yerden hafifçe doğrularak. James'i tanıyorsam buna direnecekti, birden mucizevi bir şekilde kendini iyileştirecek, ona birkaç dakika daha verilerse iyi olacağı konusunda ısrar edecekti.

"Evet, hastaneye," diye onayladı paramedik. "Şu noktada nöbet riski ortadan kalkmış olabilir ama maddenin yutulmasından sonraki birkaç saat boyunca merkezi sinir sistemi çöküntüsü yaygın olarak görülür ve bazı ciddi semptomların da daha gecikmeli olarak görülmesine sıkça rastlanır." Paramedik bana döndü. "Bu hiç güvenli değil," dedi şişeyi kaldırarak. "Çocuklarınız varsa size bunu tamamen atmanızı öneririm. Bu maddenin kazara içilmesiyle ilk kez karşılaşmıyorum."

Kendimi zaten yeterince suçlu ve çocuksuz hissetmiyordum gibi.

"Bay Parcewell." Banyoda paramediklerden biri James'i omuzlarından tutmuştu. "Bay Parcewell, benimle kalın," dedi görevli tekrar, sesi telaşlıydı.

Banyoya koştum ve James'in başının bir yana düştüğünü, gözlerinin arkaya kaydığını gördüm. Bilincini yitirmişti. İleri atılıp ona uzandım ama bir çift el beni çekti.

Bir anda bir hareketlilik oldu: Telsizlerden anlaşılmasa mesajlar geldi, koridor boyunca bir ambulans sedyesi sürüklenirken çeliğin acı feryadı duyuldu. Birkaç adam kocamı yerden kaldırdı, kolları iki yanına düşmüştü. Hıçkırmaya başladım ve otel görevlileri yer açmak için koridora çıktı; onlar bile korkmuş görünüyorlardı ve lacivert takımlı kadın gergin hareketlerle üniformasını düzeltirken hafiften titriyordu. İyi eğitilmiş paramedikler James'i hızlı hareketlerle sedyeye alıp banyodan çıkarırken odaya müthiş bir ciddiyet çöktü.

James'i koridordan asansörlere doğru ittiler. İçerisi birkaç saniye içinde boşaldı, geriye bir tek paramediklerden biri kalmıştı. Bir dakika önce odanın köşesinde, pencerenin önünde bir telefon

görüşmesi yapıyordu. Şimdiyse masanın yanında yere diz çökmüştü ve büyük kanvas çantanın ön gözünü açıyordu.

"Ben de ambulansa onunla gidebilir miyim?" diye sordum gözyaşları içinde. Çoktan kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım.

"Bizimle birlikte gelebilirsiniz, efendim, evet." Bu beni biraz rahatlatmış olsa da sesinde beni kaygılandıran bir soğukluk vardı. Benimle göz göze gelmek konusunda da tedirgin görünüyordu. Sonra nefesimi tuttum. Görevlinin çantasının yanında not defterimi gördüm. Bu sabah not aldığım sayfa açılmıştı. "Bunu da yanımda getireceğim," dedi defterimi yerden alarak. "Hastanede iki polis memuru bekliyor. Sizinle biraz konuşmak isteyeceklerdir."

"M-memurlar mı?" diye kekeledim. "Anlamıyo—"

Paramedik bana sert bir bakış attı. Sonra sert bir el hareketiyle defterin açık sayfasının en üstünde yer alan el yazımı işaret etti:

Zehirli olmayan maddelerin ölümcül miktarları.

ELIZA*11 Şubat 1791*

Nella'nın bir saatten önce dönmemesi gerekiyordu ve daha yarım saat geçmemişken geri gelince dehşete kapıldım. Talihsizliği Tersine Çevirme Tentürü için malzemeleri bulmaya ve karmaya yetecek bir süreydi ama dağınıklığımı toparlayıp şişeleri raflara geri koymam için yeterli değildi.

İçeri girdiğinde beni ellerim kirli ve önümde iki sıcak bitki çayıyla buldu ki bu bitki çayları tıpkı onun bana öğrettiği gibi bir kılıf, erken dönerse diye ona gösterebileceğim bir şeydi sadece. Çünkü sihir denemek için onun şişelerini kullandığımı öğrenmesini istemiyordum. Sıcak bitki çayları onu kandırmak içindi ve nedense kendimi Nella'nın arkasından iş çevirerek tentür hazırlayan Frederick gibi hissetmekten alamadım. Ama Frederick hazırladığı tentürü Nella'ya karşı kullanmıştı, benimse ona zarar vermek gibi bir niyetim yoktu.

Bir şeyler Nella'yı kaygılandırmış gibiydi ve karşılaştığı karmaşaya rağmen bana beklediğim kadar kızmadı. Bir nefeste hemen çekip gitmem gerektiğini söyledi ve Amwelllerin evine dönmemi istedi.

Önemi yoktu. İşimi büyük oranda tamamlamıştım. O içeri girmeden birkaç dakika önce yeni karılmış iksiri iki şişeye dök-

müştüm; şişelerin ikisini de ana çalışma alanının üzerinde, diğer boş kapların arasında bulmuştum. Biri elimden kayıp düşerse diye iki şişe hazırlamak daha güvenli olur diye düşünmüştüm. İkisi de sadece on santim kadardı, renkleri dışında tıpatıp aynılardı. Biri yumuşak gökyüzü rengindeydi –soluk, şeffaf bir mavi– ve diğeri de pastel bir gül pembesiydi.

İki, hatta üç kez kontrol etmişim: Şişelerde sadece ayı baskısı vardı, kelime yoktu. Şişeler şimdi elbisemin içine, göğsüme tıktırılmıştı.

İsteklerine uymayı ve dükkândan ayrılmayı kabul ettiğimde Nella rahatlamış gibiydi. Ama onun sandığı gibi hemen Amwell'lere dönmek gibi bir niyetim yoktu. Sihir kitabına göre tentürün altmış altı dakika beklemesi gerekiyordu ve ben harmanı ancak dört dakika önce bitirmiştım, tam tamına saat birde. Bu yüzden de Amwell malikânesine gidemezdim. En azından henüz.

Yarattığım dağınıklığı temizlemeyi teklif ettim ama başını iki yana salladı, işler bu hâldeyken değmeyecek bir uğraş olduğunu söyledi. Ne demek istediğinden çok emin değildim ama ellerimi göğsüme, şişelerin güvenle durduğu yere götürdüm. Çok yakında her şeyin normale döneceğini umuyordum. Birkaç hafta içinde hanımım Norwich'ten dönecekti ve biz de onun misafir odasındaki uzun, rahat günlerimize geri dönecek, üstelik Bay Amwell'den de tamamen kurtulmuş olacaktık – hem de her hâlimden.

Böylece iki gün içinde ikinci kez Nella'yla yollarımız ayrıldı. Bugünden sonra onu bir daha görmeyeceğime dair hiçbir şüphe yoktu içimde. Beni orada istemiyordu ve sihir tentürü işe yaramaz ya da yaramazın, buraya dönmek pek akıllıca olmazdı. Yeni arkadaşşıma veda etmiş olsam da yüreğim hafiflemişti ve bu sefer geçen seferki kadar üzgün değildim. Ağlamadım ve Nella sanki o kadar da etkilenmemiş gibi dikkati dağınık görünüyordu.

Son bir kez kucaklaşırken Nella'nın arkasında kalan saate baktım. Sekiz dakika olmuştu. Tom Pepper'ın sihir kitabını elbisemin iç cebine koydum. Tentür artık karılmıştı ve kitaba ihtiya-

cım yoktu ama Tom'un hediyesinden ayrılmaya gönlüm elvermiyordu. Hem çok yakında dükkâna tekrar gitmeye niyetliydim. Belki de kitabı açar ve birlikte başka bir iki tılsım daha denerdik. Bunun düşüncesi bile parmak uçlarımı karıncalandırdı.

Tentürümle birlikte Amwell evine gitmek için bir saatim vardı, ben de batıya doğru ilerledim çünkü Amwelllere giden rota beni merak ettiğim başka bir yerin yakınlarına götürüyordu: Clarence mülkü. Leydi Clarence'ın iş teklifini kabul etmekle pek ilgilenmesem de Lord Clarence'ın son nefesini verdiği ve benim önceden hiç görmediğim o yeri görme fikri merakımı uyandırdı. St. Paul'un nefes kesici kubbesine doğru ilerledim, ileriden Carter Yolu'na, Leydi Clarence'ın yaşadığını söylediği yere döndüm.

Karşımda beş altı tane teraslı ev vardı. Görünümleri aynıydı ve başka bir gün olsa hangisinin Clarence ailesine ait olduğunu hayatta çıkaramazdım. Ama bugün öyle olmamıştı; en uzak uçtaki ev arı kovanı gibi insan kaynıyordu ve huzursuz konuşmaların uğultusu etrafa yayılıyordu. Oranın Clarencelara evi olduğunu hemen anladım. Bir şeylerin ters gittiğini de. Kaskatı kesildim, daha da yaklaşımaya korktum.

Bir çalı yığınının arkasında durarak manzarayı izledim. Gerçekten de yirmiden fazla kişi etrafta koşturup duruyordu. Bunların yarısı koyu mavi fraklar içindeki muhafızlardı. Leydi Clarence'ı hiçbir yerde göremedim. Bunca heyecanın nede-nini anlayamayarak başımı iki yana salladım. Dün gece Leydi Clarence'ın kavanozu Nella'ya iade ettiğini görmüştüm. Herhangi bir krizden bahsetmemişti ve o zaman en büyük endişesi hizmetçisinin aniden işten ayrılmış olmasıydı. Bir suç işlediğinden şüpheleniliyorsa dün söylerdi herhalde. Evde başka bir şey mi olmuştu?

Cesaretimi topladım ve birden aklıma bir fikir geldi: Eve yaklaşacak ve Leydi Clarence'ın evindeki boş pozisyonla ilgileniyormuş gibi yapacaktım. Belki neden bu kadar çok ziyaretçi, bu kadar çok muhafız olduğunu öğrenirdim. Çalılıktan uzaklaştım ve gelişigüzel bir tavırla, sanki burada bir adam öldüğünden,

ellerimle hazırladığım bir zehrin kurbanı olduğundan haberim yokmuş gibi eve doğru ilerledim.

Evin girişinde birkaç adam duruyordu. Ön basamaklara yaklaşıncı telaşlı, kısık sesli konuşmalarından parçalar çalınmaya başladı kulağıma.

"Misafir odasındaymış... hemen gelmiş..."

"...şişesindeki resim hizmetçinin balmumu baskısıyla uyuşuyor, hem de birebir..."

Tenimi birden ter kapladı ve şişelerden biri elbisemin içinde derinlere doğru kayd. Her bir basamağı ağır ağır çıktım, Clarence mülküne gelmemin sahte sebebini kendime hatırlattım. Ne görürsem göreyim, ne duyarsam duyayım kendimi unutamazdım. Ön kapıya yaklaştım. Kimse bana aldırmadı, sohbetlerine devam ettiler.

"...benzer şekilde gerçekleşen başka ölümler de bildirilmiş..."

"...yöntemlerini tekrarlayan bir katil belki de..."

Bir ayağım diğerine takılınca tökezledim ve öne doğru düşer gibi oldum. İki kol beni yakaladı ve sol yanağında yara izi olan bir muhafız beni tekrar ayağa kaldırdı.

"Leydi Clarence," dedim soluk soluğa. "Onunla konuşmaya gelmiştim."

Kaşlarını çattı. "Ne amaçla peki?"

Duraksadım, zihnim şifalı bitkiler, isimler ve tarihlerden oluşan bir karmaşa içindeydi, tıpkı Nella'nın kayıt defterindeki bir sayfa gibi. *Yöntemlerini tekrarlayan bir katil.* Sözcükler sanki biri arkamdan fısıldıyormuş gibi zihnimde yankılandı. Gözlerimin ardından parlak bir ışık çaktı ve yere yığılacığımdan korktum ama adam beni tutmaya devam etti. "Hizmetçi..." diye kekeleydim. "Eve hizmetçi lazımmış, o konuda görüşmeye geldim."

Adam başını bana doğru eğdi, kaşları hâlâ çatıktı. "Hanımefendinin hizmetçisi daha dün ayrıldı. Leydi Clarence şimdiden hizmetçi aradığını mı duyurdu?" Sonra dönüp arkasına baktı,

sanki soruyu doğruca evin hanımına sormak ister gibiydi. "Benimle gel," dedi. "Kendisi salonda."

Birlikte ilerledik, muhafız beni ter ve ekşi nefes kokan antreden geçirdi. Birkaç muhafız daha bir halka oluşturmuş, bir gazetede ki çizime benzeyen bir şey üzerine tartışıyorlardı ama resmi göremedim. Siyah ve altın sarısı boyayla cilalanmış bir yan sehpanın üzerindeki devasa ayna yüzümdeki dehşeti yansıtıyordu. Yüzümü çevirdim, öfkeli, yüzleri kızarmış adamlarla dolu bu yerden hemen kaçmak istedim. Hiç gelmemeliydim.

Leydi Clarence iki muhafızla birlikte salonda oturuyordu. Beni tanır tanımaz ayağa kalktı ve büyük bir rahatlama ifadesiyle nefes verdi. "Ah, çok şükür," dedi. "İş için mi geldin? Gel de konuşalım..."

Muhafızlardan biri elini kaldırdı. "Leydi Clarence, henüz bitirmedik."

"Çocukla sadece birkaç dakika görüşeceğim, bayım." Kolunu omzuma atıp beni odadan hızla çıkarırken adama tek kelime bile etme fırsatı vermedi. Teni nemli ve yapış yapıştı; alnında boncuk boncuk ter birikmişti. Beni alelacele ikinci kata giden basamaklardan çıkardı ve odalardan birine soktu. Eski moda döşenmişti, dört direkli bir karyola hiç kullanılmamış gibi dümdüzdü. Yakın zamanda cilalanmış bir dolap pencereden gelen sarı-krem ışığı yansıtıyordu.

"Her şey çok fena, Eliza," diye fısıldadı kapıyı kapar kapamaz. "Hemen Nella'nın yanına dönmeli ve ona gitmesini söylemelisin. İkiniz de bir an önce gitmelisiniz çünkü onu tutuklayacak ve asacaklar. Muhtemelen seni de. Yaşından dolayı seni bağışlamazlar. Of, her şey nasıl bu hâle geldi?"

"Anlamıyorum," dedim dudaklarım titreyerek. Sözcükler ağızımdan fırlayıverdi. "Kavanozu geri getirdiniz ve her şeyin yolunda olduğunu söylediniz..."

"Ah, ama dün akşam her şey yoldan çıktı! Hizmetçim dün işten ayrılmıştı ya, ilk iş muhafızlara her şeyi saçıp dökeceğini düşünmemiştim. Ona kavanozun içindekileri bardağa dökmesi-

ni söylediğimi anlatmış onlara. Bir de kavanozun balmumu baskısını vermiş – ayının ve adresin bir kısmı görünüyor. Neyse ki adres henüz tespit edilemedi ama korkarım anlaşılması an meselesi. Hizmetçi bir baskısını aldığı için kavanozu Nella'ya iade etmemin de bir faydası yok, öyle değil mi? Ne korkunçmuş şu hizmetçi. Nasıl da korkakmış! Biraz akli olsa kavanozun kendisini çalar, muhafızlara onu verirdi ama sanırım birileri içeri girer de kavanozu elbisesine tıkarken onu görür diye endişe etmiş.”

Leydi Clarence yatağın üzerine oturdu ve eteğini düzeltti. “Resim dün gece bir bültenin akşam baskısına kondu ve bu sabah da gazetelerde yer aldı. Çok geçmeden de St. James Meydanı'ndaki bir beyefendi doğruca yetkililere gitmiş. Yetişkin oğlunun birkaç hafta önce aniden ölmesinin peşine düşmüş. İlk başta lekeli humma sanmışlar. Ama sonra oğlunun öldüğü yatağın altında bir şişe bulmuş. Tabii gazetedeki resmi görene kadar şişeyi pek önemsememiş. Onun bulduğu şişede de aynı ayı resmi varmış!”

Leydi Clarence soluklanmak için ara verdi, çaresizce pencereye doğru baktı. “Neyse ki adamdaki şişede adres yok. Ben de bundan fazlasını bilmiyorum, Eliza ama muhafızların aralarında fısıldaştığını duydum. Benzer iddialarla ortaya çıkan bir ya da iki kişi daha varmış, onlar da üzerinde aynı küçük ayı baskısı olan kaplar bulmuş ve hepsinin de yakın çevresinde beklenmedik ölümler gerçekleşmiş. Kim bilir daha kaç kişi çıkacak! Ama şu aralar yöntemlerini tekrarlayan bir katilden bahsediliyor ve adresin okunabildiği kadarıyla teşhis edilmesi için büyük bir telaş var. Birkaç harfi deşifre ettiler, yani haritacıları toparlayıp tüm sokaklarda iz sürmeye başlamaları an meselesi.”

Elini yanımızdaki şifoniyerin üzerinde gezdirdi, o âna kadar lekesiz görünen mobilyanın üzerinde kadının yağlı parmak izleri kalmıştı. “Bu benim için çok önemli, elbette,” dedi sesini daha da alçaltarak. “Dün gece geç saatlerde muhafızlar hizmetçimin kocamı benim öldürdüğüme dair iddiasıyla karşıma çıktı. İnkâr etmekten başka ne yapabilirdim ki? Şimdi de o okunaksız adres yetkililer için çok daha önemli, zira kimin satın aldığını belir-

lemek için kavanozdaki maddeyi hazırlayan kişiyle konuşmaya niyetliler. Gelmene çok sevindim çünkü bunu Nella'ya anlatmak için bu delici bakışlardan nasıl kaçabilirim ki? Onlara benim adımları verir mi? Ah, şimdi git ve onu adımları vermemesi için ikna et! Ona söyle, hemen oradan gitmesi gerek yoksa onu bulup sırlarını açık edene kadar bir sürü oyunlar oynayacaklar."

Leydi Clarence ürperdi ve kollarını kendi etrafına sardı. "Tozu ateşe attığında onu ifşa etmekle tehdit ettiğimi hatırlıyorum da... Tanrım, tüm oklar nasıl da bana döndü. Git şimdi. Yoksa gece yarısı gelmeden ipi boynumuzda bulacağız."

Başka bir sorum yoktu. Misafir odasında benzer bir şişeyle dikilen adam ya da kadının kurnaz hizmetçisinin nereye kaçtığı ve hatta zavallı Lord Clarence'ın toprağa verilip verilmediği umurumda değildi. Bilinmesi gereken her şeyi biliyordum: Artık Bay Amwell'in hayaletinden çok daha fazlası musallat olmuştu bana. Daha birkaç saat önce düzeltildiğini düşündüğüm hatamın gölgesi şimdi bütün kiniyle geri dönmüştü. Hemen geri dönüp Nella'ya anlatmalıydım. Ama...

"Saat kaç?" diye sordum. Talihsizliği Tersine Çevirme Tentürü artık her zamankinden daha önemliydi. Başka hiçbir şey Nella'yı ve beni bu beladan kurtaramazdı.

Leydi Clarence şaşkın bir bakış attı bana. "Koridorda bir saat var," dedi. Ama odadan dışarı çıktığımızda hayal kırıklığıyla solum verdim. Saat daha bir buçuk bile olmamıştı; şişenin tıpasını takmamın üzerinden sadece yirmi sekiz dakika geçmişti.

Evden çıkınca koştum, avluda gezinen bir sürü üniformalı adamı ittirip geçtim. Birkaçı gidişimi izledi ve Leydi Clarence'ın onlara işi bana vermediğini söylediğini duydum. Dean's Court'a varana kadar dönüp arkama bakmaya cesaret edemedim ve peşimde kimsenin olmadığını görünce çok rahatlardım. İyice emin olmak için dükkâna giden yolu iyice uzatıp karıştırdım. 3. Arka Sokak'a vardığımda depo odasının kapısını çekip açtım ve gizli duvarı tıklatma nezaketi bile göstermedim. Doğruca gizli manivelaya uzanıp kapıyı açtım.

Nella masasının başında duruyordu, kayıt defteri önünde açıktı. Ortalarındaydı. Bedeni sanki uzun zaman önceden kalma bir kaydı okumaya çalışmış gibi masanın üzerine eğilmişti. Ani girişimle birlikte başını kaldırıp bana baktı.

"Nella, gitmemiz gerek," diye haykırdım. "Korkunç bir şey oldu. Leydi Clarence'ın hizmetçisi yetkililere gidip demiş ki..."

"Gazeteyi görmüşsün," diye araya girdi Nella, sesi o kadar kalındı ki acaba yüksek dozda afyon mu aldı diye düşündüm. "Hizmetçi onlara balmumu baskı vermiş. Hepsini biliyorum."

Afallamış hâlde ona bakakaldım. Biliyordu demek. Neden hâlâ gitmemişti?

Kapının oradaki saate baktım. Otuz yedi dakika geçmişti. Hem men masanın üzerindeki rafa atıldım, artık aşına olduğum şeyler vardı orada. Gözyaşı şeklindeki damlacıklarla, aselbent reçinesiyle dolu kavanozu çektim. Daha önce Nella'nın şişen parmaklarını ovduktan sonra onlardan aldığını görmüştüm.

"Dahası da var," dedim. "Ben anlatırken sen de şunların bir kısmını al." Ona Clarence mülküne uğradığımı ve her şeyi hanımefendiden bizzat dinlediğimi anlattım. Gazeteler basıldıktan sonra başka birisi -hatta belki iki üç kişi- üzerinde aynı ayının bulunduğu şişelerle ortaya çıkmıştı. Tüm şişeler, zamansız ölümleri takip eden günlerde ya da haftalarda bulunmuştu. Yetkililer şimdi bu şişelerin aynı yöntemle insanları öldüren bir katille ilişkilendirilebileceğine inanıyordu.

"Bunu duymamıştım," dedi Nella sakın bir yüzle. Delirmiş miydi acaba? Durumun aciliyetini, tüm bunların ne anlama geldiğini anlamıyor muydu? Dakikalar önce *bana* acele etmemi söyleyen oydu; şimdi neden kendi acele etmiyordu?

"Nella, dinle beni," diye yalvardım. "Kalamazsın. Böcekler için bana yardım ettiğin geceyi hatırlıyor musun? Bir şekilde gücünü toplamıştın. Şimdi de öyle yap, lütfen!" Sonra birden aklıma bir fikir geldi. "Bir sonraki adımımıza karar verene kadar Amwelllere gidebiliriz. Mükemmel bir yer. Orada kimse

bizi rahatsız etmez." Nella yanımda olduğu sürece, tentürün yoğunlaşmasını beklerken evin içinde olmaya katlanabilirdim. O bu kadar yakınımıdayken Bay Amwell'in hayaleti bana zarar vermezdi, değil mi?

"Sakinleş, çocuk," diye yanıtladı Nella, ağzına bir avuç reçine parçası atarak. "Burada kalmaya niyetim yok." Aselbent kavanozunu kenara çekti. "Nereye gideceğimi biliyorum ve zaten gitmek üzereydim. Ama sen benimle gelemezsin. Tek başıma gideceğim."

İhtiyaç duyduğu şey buna razı olmamsa olurdu. Ona gülümsedim ve montunu giymesine yardım ettim. Bunu yaparken kendime bu dükkâna ilk gelişimin üzerinden sadece bir hafta geçtiğini hatırlattım. Son günlerde ne çok şey olmuştu ve hiçbir de iyi şeyler değildi. Onun karşısındaki sandalyeye oturuşumu, bana ikram ettiği kediotu çayını içmekte tereddüt edişimi hatırladım. Bay Amwell de Lord Clarence da hâlâ hayattaydı ve onları bekleyenlerden habersizlerdi o zaman. İkinci ziyaretimi de hatırladım. Zehirli yumurtaların işe yaramasından memnundum ama yeni bir dehşete kapılmışım ve rahmim kanarken ağrıdan iki büklümdüm.

Birden bir hatıra canlandı zihnimde. "Nella, o böcekleri topladıktan ve bana Frederick'i anlattıktan sonra, *tekrar kanasaydım* bu işi uzun zaman önce bırakacağını söylemiştin."

Nella, sorum sanki yüzüne tokat gibi çarpmuşçasına keskin bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Evet," dedi dişlerini sıkarak. "Belki de bıraktırdım. Ama ne demek istediğimi anlayamayacak kadar gençsin, o yüzden öyle bir şey söylediğimi unutabilirsin."

"Ne zaman anlayacak yaşa gelirim?"

"Bunun belirli bir yaşı yok," dedi paltosunun düğmelerini iliklerken. "Rahmin bir bebek taşımaya hazır hâle geldiğinde kanaman başlayacak, ay gökyüzünde ilerlerken ayda bir kanayacaksın. Bu bir geçiştir, çocuk. Erişkinliğe geçiş."

Kaşlarımı çattım. *Ay gökyüzünde ilerlerken.* Kanamam başladığı gece, kocasını öldürdüğümüz gece Bayan Amwell de benzer

bir şeyler söylememiş miydi? "Peki kanama ne kadar sürer?" diye sordum.

Nella bana tuhaf tuhaf baktı, sanki beni değerlendirmiş gibi gözlerini kısmıştı. "Üç ya da dört gün, bazen daha fazla." Sesi ni alçalttı. "Annen ya da Bayan Amwell sana bunları anlatmadı mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Şu an kanaman var mı, çocuk?" diye sordu.

Birden utanarak, "Hayır ama birkaç gün önce vardı. Çok canım yandı. Karnum şiş ve sancılıydı," dedim.

"Peki bu ilk kez mi oldu?"

Başımla onayladım. "Bay Amwell'in ölümünden hemen sonra oldu. Ben de bunu yapanın o olduğundan korktum..."

Bella elini kaldırıp usulca gülümsedi bana. "Sadece bir tesadüf, çocuk. Kutsanmıştın, hem de benden çok daha fazla. Keşke bana daha önce söyleseydin. Sancıları azaltmak için bir şeyler hazırlayabilirdim."

Ben de ona daha önce söylemiş olmayı isterdim. Bay Amwell'in ölümünden beri ilk kez o kanamanın adamın kötücül ruhunun bana musallat olmasıyla alakalı olmama ihtimalini düşündüm. Nella'nın az önce bahsettiği aylık kanama olabilir miydi sadece? Erişkinliğe geçiş? Kendimi bir kadın olarak düşünmemiştim hiç. Çocuktum sadece, bir kız çocuğu.

Bu konuda uzun uzadıya düşünmek isterdim ama zaman yoktu. Çoktan çıkmış olmamız gerekiyordu.

Nella'nın kayıt defteri hâlâ masanın üzerinde açık duruyordu. Şöyle bir göz attım. 1770 yılını açmıştı. Yirmi yıldan bile daha eski bir tarih. Sayfa epey zarar görmüştü; koyu kırmızı, şarabı andıran bir leke bir kenarına bulaşmıştı.

Nella neden bu eski kayda dönmüştü? Belki de yaşamının sayfalarını geriye doğru çevirmek istemişti. Her şeyin başlamasından önceki o eski günleri hatırlamak. Bu sayfa yazıldığında Nella'nın kalbi henüz yaralı değildi. Eklemleri şişmemiş ve kasları kesilmemişti. Anneliği ve kendi annesi henüz alınmamıştı

ondan. Belki de bu şeyleri hatırlamak için o kayda dönmüştü: bir zamanlar yaptığı onurlu işleri, olabileceği eczacıyı, annesinin ondan olmasını istediği erdemli kadını.

Frederick'in ihanetinin ardından gelen acı dolu günlerde hepsi bir kenara atılmıştı.

Nella baktığını gördü, ardından defteri gürültülü bir çarpma sesiyle kapayarak vedalaşmak üzere beni kapıya yönlendirdi.

CAROLINE

Günümüz, Çarşamba

St. Bartholomew Hastanesi'nin üçüncü katındaki karanlık, penceresiz bir odada, iki erkek polis memurunun karşısında otuyordum ve defterim aramızdaydı. Havasız odada mide bulandırıcı bir koku vardı –antiseptik ve yer temizleyicisi– ve beyaz floresan ışık tepemizde titreşip uğulduyordu.

Kıdemli memur defterimi kendine bakacak şekilde çevirdi, parmağını suçlayıcı kelimelerin üzerine vurdu: *Zehirli olmayan maddelerin ölümcül miktarları*. O sayfaya alelacele karaladığım notlardan başka ne görebilir diye korkarak kendimi hazırladım. *Arsenik* sözcüğüne yıldız koymuştum, Tanrı aşkına.

Yoğun bakım ünitesine giden uzun koridorda hızla götürülen James'i aramak istiyordum çaresizce. Ama içgüdülerim bana bunun akıllıca olmayacağını söylüyordu; karşımda oturan tıraşsız memur ben daha koridora ulaşmadan ellerime kelepçeyi vururdu. Buradan çıkmak bir seçenek değildi.

Açıklamam gereken bir sürü şey çıkmıştı birden.

Nefesimi tuttum, memurun sayfayı daha fazla incelememesi için dua ettim. İncelerse ona gerçeği nasıl anlatacaktım ki? Neresinden başlayacaktım? Beni aldatan kocamın haber vermeden Londra'ya gelmesinden mi yoksa bir seri katilin ecza dükkânına

gizlice girmemden mi? Ya da belki tuvalet malzemeleri çantamda neden okaliptüs yağı bulundurduğumdan da başlayabilirdim. Tüm senaryolar aleyhimdeydi; açıklamaların her biri ya fazla mantıksızdı ya da fazla tesadüfi.

Olaylarla ilgili benim bakış açımın fayda sağlamaktan ziyade zarar vermesinden korkuyordum; duygusal olarak harap hâldeydim ve düzgün bir cümle kurmak şöyle dursun, düşüncelerimi toparlayabilecek durumda bile değildim. Ama James'in daha kısa bir süre önce içinde bulunduğu durum düşünülürse bu işin özü zamandı. Bunun bir yolunu bulmalı ve hızlı olmalıydım.

İkinci memur izin isteyip bir telefon görüşmesi için odadan çıkarken ilk memur boğazını temizledi ve bana hitap etti. "Bayan Parcewell, bu defterde yazarları açıklamak ister misiniz?"

Kendimi odaklanmaya zorladım. "Bu notlar tarihsel bir araştırma projesiyle ilgili," dedim. "Başka bir şey değil."

"Bir araştırma projesi mi?" Sandalyesinde arkaya yaslanıp bacaklarını ikiye ayırırken yüzündeki şüpheli ifadeyi saklama gereği duymadı. Aniden bastıran kusma dürtümü bastırdım.

"Çözülmemiş bir gizemle ilgili, evet." En azından bu kadar doğrudu. Bir an belki de bütün gerçeğin gerekli olmayabileceğini idrak ettim. Belki kısmi gerçek beni bu beladan kurtarmaya yeterdi. "Ben tarih mezunuyum. İki kez Britanya Kütüphanesi'ne gittim, iki yüz yıl önce insanları öldüren bir eczacıyı araştırıyorum. Not defterimde de onun zehirleriyle ilgili araştırma notları var, hepsi bu."

"Hımm," diye mırıldandı adam bir bacağını diğerinin üzerine atarken. "Tutarlı bir hikâyeye gibi görünüyor."

Benim endişem de tam olarak buydu. Şaşkınlıkla adama baktım, ellerimi savurup, *Tamam, pislik herif, benimle gel de sana bir iki şey göstereyim*, deme dürtüme direndim. Adam cebinden bir defter ve kalem çıkardı, bir şeyler karalamaya başladı. Bazılarının altını kalın kalın çizdi. "Peki bu araştırmaya ne zaman başladınız?" diye sordu bana bakmadan.

"Birkaç gün önce."

"Peki nereden geliyorsunuz?"

"Amerika Birleşik Devletleri, Ohio."

"Daha önce hiç cezai kovuşturma geçirdiniz mi?"

İnanamayarak ellerimi iki yana açtım. "Hayır, hiç geçirmedi. Hiç." Ensem karıncalanmaya başladı. *En azından şimdilik.*

Tam o sırada ikinci memur odaya döndü. Duvara yaslanıp ayakkabısını yere vurdu. "Anladığımız kadarıyla kocanızla biraz... zorlu bir dönemden geçiyormuşsunuz."

Ağzım açık kaldı. "Kim..." Ama sesimin titremesini engelledim; bu adamlar karşısında ne kadar savunmacı görünürsem o kadar kötü duruma düşerdim. "Bunu size kim söyledi?" diye sordum sakinmişim gibi yaparak.

"Kocanızın bilinci bir açılıp bir kapanıyor; başhemşire..."

"Yani kocam iyi mi?" Sandalyemden fırlayıp kapıya koşmak için kendimi tuttum.

"Başhemşire," diye başladı memur tekrar, "damar yolunu açarken ona birkaç soru sormaya başlamış."

Yüzüme bir sıcaklık yayıldı. James hemşireye zorlu bir dönemden geçtiğimizi mi söylemişti? Beni tutuklatmaya mı çalışıyordu?

Ama sonra kendime hatırlattım: Bildiğim kadarıyla James, benim kendimi içinde bulduğum bu beladan habersizdi. Polis ona benim sorguda olduğumu söylemediyse, olayların korkunç bir hâl alarak beni bu adamların karşısına oturttuğuna dair bir bilgisi yoktu.

Kıdemli memur kalemini masaya vurarak James'in iddiasına vereceğim yanıtı bekledi. Kendi durumumu kurtarmak için reddetmeyi, James'in zorlu bir dönemden geçtiğimiz konusunda yalan söylediğinde ısrarcı olmayı düşündüm. Ama James'i yalancılıkla suçlamak işleri daha da berbat etmez miydi? Memurlar yoğun bakımdakine inanma eğilimindeydi, şüphe çeken bir defteri olan sağlıklı eşe değil. Yani James onlara evliliğimizde sorunlar yaşadığımızı söylediye inkâr edemezdim. Durumun gerçekliği etrafımda bir nezarethane hücresinin demir parmak-

lıkları gibi sertleşiyordu. Belki de bir avukat tutmayı düşünmenin zamanı gelmişti.

"Evet," diye yumuşadım, tek savunma tezimi ortaya çıkarmaya hazırlanarak. James'in ihaneti. Olan bitenin gerçekliğini yeni yeni idrak etmeye başlamışken kendimi bunu ona karşı kullanmak üzere bulmam da onun talihsizliğiydi. "Geçen hafta öğrendim ki kocam..." Ama kendimi durdurdum. Bu iki adama James'in beni aldattığını açıklamamanın faydası yoktu. Bunun onların ilgisini çekmeyeceğinden emindim; sadece benim intikam hisleriyle dolu ve belki de duygusal olarak dengesiz biri gibi görünmeme sebep olacaktı.

"James ve ben, geçen hafta etraflıca kafa yormamız gereken bazı şeyler olduğunu fark ettik. Ben birkaç günlüğüne uzaklaşmak için Londra'ya geldim. Burada yalnız olmam gerekiyordu. Otelı arayıp resepsiyona sorabilirsiniz. Tek başıma giriş yaptım." Doğrudum, ikinci memurun gözlerinin içine baktım. "Aslına bakarsanız James Londra'ya plansız, önceden haber vermeden geldi. Gidip hemşireye sorun. James bunu inkâr edemez."

İki memur birbirlerine dikkatle baktı.

"Bu konuşmayı karakolda tamamlayalım," dedi karşımda oturan memur kapağıya doğru bir göz atarak. "Bize söylemediğiniz bir şeyler olduğunu hissediyorum. Belki de komiser yardımcımız daha başarılı olur."

Midem düğümlendi; ağızma ekşi bir tat doldu. "Ben..." Duraksadım, soluk aldım. "Tutuklu muyum?" Kusmam gerekirse diye etrafta çaresizce bir çöp kutusu arandım.

İkinci memur elini kalçasına, orada sallanan kelepçelerin yanına götürdü. "Evliliğinizde problemler yaşadığınız kocanız, ona verdiğiniz zararlı bir maddeyi içtiği için koridorun sonunda yaşam mücadelesi veriyor. Ayrıca sizin deyiminizle 'araştırma notlarınız' arasında 'öldürmek için gerekli' maddeler var." Kelepçeyi çözerken bazı sözcükleri vurgulamıştı. "Bunlar sizin sözleriniz, Bayan Parcewell, benim değil."

NELLA

11 Şubat 1791

Dükkânımdan geçici bir süreliğine ayrılıyor olsaydım, annemin kilerden başlayarak duvar boyunca uzanan dolaplarıma gidip saklamak istediğim manevi değeri olan bazı eşyaları alırdım.

Ama ölüm kalıcıydı. Orada hangi dünyevi nesnelere ihtiyaç duyacaktım ki?

Eliza'ya bunu söyleyemezdim elbette. Paltomu giymeme yardım ettikten sonra –neyse ki aselbent sayesinde gücümü biraz toparlamıştım– eşikte birlikte durduk, gitmeye hazırдық ve ben kriz geçtikten sonra buraya geri gelecekmişim gibi görünmeye zorladım kendimi.

Gözlerim Eliza'nın ilk ziyaretinde isin üzerine çizdiği çizgiye ve kirin altında gizlenen temiz, kusursuz taşa takıldı. Soluğum kesildi. Buraya ayak bastığı andan beri farkında olmadan beni çözmeye, içindeki bir şeyleri ortaya çıkarmaya başlamıştı bu çocuk.

"Almak istediğin hiçbir şey yok mu? Defterin mesela?" Masanın ortasında duran, az önce çarparak kapadığım kayıt defterini işaret etti. İçinde yıllar boyunca hazırladığım binlerce ilaç yer alıyordu; ölümcül arsenikli muhallebilerin yanı sıra zararsız lavanta dozları da vardı. Ama daha da önemlisi, kadınların isimleri

kayıtlıydı orada. Herhangi bir sayfasını açıp kolaylıkla orada adı geçen kadınları hatırlayabilirdim; rahatsızlıkları, ihanetleri ya da çıbanları ne olursa olsun.

Bu defter benim yaşamım boyunca yaptıklarımın kanıtıydı: yardım ettiğim ve zarar verdiğim insanlar; hangi tentür, yakı ya da çekimi ne kadar kullandığım; ne zaman ve kimin adına yaptığım. Onu yanıma almam akıllıca olurdu, böylece sırlar da benimle birlikte Thames'in derinliklerine gömülürdü. Sözcükler silinip gider, sayfalar çözünür, bu mekânın varlığı yok olurdu. Bu şekilde defterdeki kadınları da koruyabilirdim.

Ama onları korumak demek, yok etmek demektir.

Bu kadınlar kraliçeler ya da büyük vârisler değildi. Adları yaldızlı soyağacı tablolarında bulunamayacak sıradan kadınlardı. Annemin mirası hastalıkları rahatlatmak için hazırladığı iksirlerle şekillenmişti ama aynı zamanda bu kadınların anılarını kayıt defterinde saklamayı da içeriyordu – bu dünyada onlardan tek, silinmez bir iz bırakmak.

Hayır, yapmayacaktım. Bu kadınları silmeyecek, ilk kantarid tozu yığınınca yaptığım gibi onları imha etmeyecektim. Tarih bu kadınları yoksayabilirdi ama ben yapmayacaktım.

"Hayır," dedim en sonunda. "Defter burada güvende. Burayı bulamayacaklar, çocuk. Burayı kimse bulamayacak."

Birkaç dakika sonra depo odasında dikiliyorduk. Dükkânımın gizli kapısı kapanmış ve manivela sürgülenmişti. Elimi Eliza'nın başına koydum, saçları parmaklarımın altında yumuşacık ve sıcaktı. Aselbentin kemiklerimden fazlasını uyuşturduğuna, en derindeki karmaşayı bir dindirdiğine memnundum. Soluksuz ya da ümitsiz değildim, büyük bir korkuya kapılarak sulara koşmayı da beklemiyordum.

Hayatımın son dakikalarında raflardaki onlarca şişemden birinin yardımını almanın duruma uyacağını düşünmüştüm. Yaşamda ve ölümdede, o cam şişelerin içlerindeki hafifleyici şeylere güveniyordum ve o sırada kötülerden ziyade iyi anıları hatırlıyordum: cinayetten çok doğum, ölüm kanından çok yaşam kanı.

Ama bu karar ânında bana huzur veren tek şey aselbent değildi; Elizacığın yanımda olması da etkiliydi. Hepimizi bu belaya bulaştıran şey onun hatası olsa da ona karşı kötü hisler beslemeyi seçmiştim ve sadece Leydi Clarence'ın bana o mektubu bırakmış olmasından pişmanlık duyuyordum. Gerçekten de o tanınmış kadın ve onun o kurnaz hizmetçisi olmasaydı kendimi bu belanın içinde bulmayacaktım.

Ama geçmişe bakmanın faydası yoktu. Bu zorlu vedanın ve çok yakında hayattan ayrılacak olmamın karşısında Eliza'nın meraklı ruhu ve gençlik enerjisi kalbimi teselli ediyordu. Kendi kızım la hiç tanışmamıştım ama onun da tıpkı yanımdaki kız gibi olacağını düşünüyordum. Kolumu Eliza'nın omzuna attım ve onu kendime çektim.

Arkamıza son bir kez daha baktıktan sonra Eliza'yı depo odasının kapısından çıkardım. Sokağa adım attık, soğuk hava bizi kuşattı ve yürümeye başladık. "Şuradan..." Elimle Ayı Sokak'ın bulvara açıldığı noktayı işaret ettim. "Doğruca Amwelllerin evine gidebilirsin. Ya da her nereye gitmek istiyorsan. Ben kendi yoluma gideceğim."

Gözümün ucuyla Eliza'nın başını salladığını gördüm. Nihai, görünmez bir veda niyetine ona biraz daha yaklaştım.

Daha ayrılmamıştık ki yirmi adım ötede onları gördüm: Koyu mavi paltolarıyla dosdoğru bize doğru ilerleyen ciddi yüz-lü üç muhafız. Biri elinde bir sopa tutuyordu, sokağın gölgeleri onu korkutuyor gibiydi ve sol yanağındaki yara izini seçer gibi oldum.

Eliza da benimle aynı anda görmüş olmalıydı adamları. Çünkü tek kelime bile etmeden ve birbirimize hiç bakmadan koşmaya başladık. Birlikte, içgüdüsel olarak güneye, nehre, onlardan uzağa doğru koşarken keskin soluklarımız birbiriyle uyum içindeydi.

CAROLINE*Günümüz, Çarşamba*

Memur kemerindeki kelepçeleri çözerken küçük odanın bir yerinde bir telefon çaldı. Donup kaldım, memurlardan birinin telefonu yanıtlamasını bekledim, ardından o puslu çözülme zihnimden akıp gitti; çalan telefon benimdi.

"James'le ilgili olabilir," dedim çantama doğru atılarak. Polislerin ben telefona bakamadan bileğime kelepçeyi takmaya çalışıp çalışmamasını umursamadım. "İzin verin bakayım." Telefonu kulağıma götürüp kendimi en kötüsüne hazırladım. "Alo?"

Hattın diğer ucunda hafif endişeli olsa da neşeli bir ses vardı. "Caroline, selam, ben Gaynor. İşler yolunda mı diye sormak için aramıştım. Kocan iyi mi?"

Tanrım, ne tatlı bir insandı. Keşke zamanlaması bu kadar korkunç olmasaydı. Kıdemli memur ayağını dizinin üzerinde oynatarak dikkatle beni izliyordu. "Selam Gaynor," diye yanıtladım katı bir sesle. "Her şey yolunda. Ben..." Duraksadım, ağzımdan çıkacak her sözcüğün yakinen takip edildiğinin, hatta belki kaydedildiğinin farkındaydım. "Şu an bir meseleyle uğraşıyorum ama söz veriyorum en kısa sürede sana geri döneceğim."

En yakınumdaki memura, şu kelepçeleri çıkarmış hazır bekleyene baktım. Gözlerim kalçasının sol tarafına iliştirilmiş rozete

takıldı: konumunun, otoritesinin bir işareti. Aniden sanki odaya temiz hava dolmuş gibi Gaynor'ın kütüphanedeki konumunun işime yarayabileceğini fark ettim.

"Ashna bakarsan, Gaynor..." Telefonu kulağıma iyice bastırdım. "Belki bir konuda bana yardımcı olabilirsin."

"Evet, tabii," dedi. "Ne olursa."

"St. Bartholomew'deyim," dedim ona, memurların tuhaf bakışlarını üzerime çekerek.

"Hastanede mi? İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. Üçüncü katta, yoğun bakım ünitesinin yakınlarındayım. Buraya uğraman mümkün olur mu acaba? Uzun hikâye ama fırsatım olunca açıklayacağım."

"Tamam," dedi. "Birazdan orada olurum."

Omuzlarım rahatlamayla gevşedi. "Telefondaki kadın meslektaşım ve arkadaşım," dedim memurlara telefonu kapadıktan sonra. "Britanya Kütüphanesi'nde çalışıyor ve araştırmama yardımcı oluyor. Beni tutuklamaya karar verirsiniz veya vermezsiniz, bilemem ama umarım önce onun söyleyeceklerine kulak verirsiniz."

Adamlar birbirlerine baktı ve karşımda oturan defterine bir not daha aldı. Birkaç dakika sonra kol saatine bakıp üç parmağıyla masada tempo tuttu.

Son bir çabaydı bu. Gaynor'ın eczacının dükkânına gizlice girdiğim ya da kayıt defterinin fotoğraflarını çektiğim konusunda bilgisi yoktu ve birlikte yaptığımız araştırmanın hiçbir noktasında afyon, tütün ya da arsenik gibi notlar almamıştık. Polislerin ona not defterini göstermemesi için dua ettim ama bu riski almak zorundaydım. Yapmadığım bir şey için tutuklanmaktansa Gaynor'a yaptıklarımı anlatmayı tercih ederdim.

Sonunda memurlardan biri Gaynor'ı bekleme salonunda buldu; küçük odaya yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle girdi, muhtemelen polislerin varlığının, James'in başına trajik bir şeyler geldiğinin işareti olduğunu düşünüyordu. Onu böyle telaşlandırmak istememiştim ama şu an onunla özel olarak konuşmak imkânsızdı.

"Merhaba," dedi beni görünce. "Neler oluyor? İyi misin? Kocan iyi mi?"

"Neden bizimle biraz oturmuyorsunuz?" dedi kıdemli memur.

Odadaki boş sandalyeyi işaret etti ve Gaynor da sandalyeye çöküp çantasını yanına sıkıca çekti. Gözleri defterime takıldı ama defter masanın uzak ucunda olduğundan üzerinde yazılı olan şeyleri okuyabileceğini sanmıyordum.

"Soruşturmayı derinleştirmek için Bayan Parcewell'i karakola götürmek üzereydik," diye açıkladı polis memuru. "Kocasının bugün sabah saatlerinde içtiği zararlı bir maddeyle ve hanımefendinin defterinde bulduğumuz, olayla bağlantısı olabilecek birtakım sıradışı notlarla ilgili."

Başımı iki yana salladım, Gaynor yakınımda otururken cesaretim yerine gelmişti. "Hayır, daha önce de söylediğim gibi bağlantılı değil," dedim.

Gaynor elini benimkine uzatmak istermiş gibi bana doğru hareket ettirdi. Beni rahatlatmak için mi, kendini mi emin değilim.

Memur, Gaynor'a doğru eğildi; o sıcak, sigara kokan nefesi masanın üzerinde süzüldü. "Bayan Parcewell, bizim için bazı şeyleri açıklığa kavuşturabileceğinizi söyledi." Bunun üzerine Gaynor'ın tavrı ânında değişti; biraz önce benim için üzülmüş gibi görünürken şimdi omuzları savunmaya geçer gibi katılaşmıştı. "Anladığımız kadarıyla Britanya Kütüphanesi'nde çalışıyorsunuz?"

Gaynor sert bakışlarını bana çevirdi. "Bunun işimle ne alakası var?"

Pişmanlık birden boğazıma yapıştı. Gaynor'dan hastaneye gelmesini istemiştim çünkü yardıma, kurtarılmaya ihtiyacım vardı. Ama şimdi bunun ne kadar aptalca olduğunu fark ediyordum; başka birini daha kendi keşmekeşimin ortasına sürüklemiştim. Gaynor bu konuda onu tuzağa düşürdüğümü düşünmesin diye dua ettim. O yanlış bir şey yapmamıştı ama şu an iki

polis memuru tarafından sorgulanırken onun da yanımda oturmasına neden olmuşum.

Derin bir nefes aldım. "Eczacıyı araştırdığıma inanmıyorlar. O yüzden senin kütüphanede çalıştığını söyledim." Sonra kıdemli memura döndüm. "Kütüphaneye iki kez gittim. Haritalara baktım, internetten araştırma yaptım..." Özellikle *biz* dememiş, kendi başıma yaptığımı söylemişim çünkü Gaynor'ı bunun dışında tutmak istiyordum. Onunla kendi karmaşamın arasına olabildiğince mesafe koymak.

Duvardaki saat ilerlerken ve bir dakika daha geçerken soluğumu verdim. James yaşam savaşı verirken burada sıkışıp kaldığım, kendimi açıklamaya çalıştığım bir dakika daha. "Bu memurlar," dedim Gaynor'a, "benim bir şekilde kocamın rahatsızlanmasıyla alakam olduğunu düşünüyorlar. Bugün biraz soğuk almıştı, ben de biraz okaliptüs yağı kullanmasını önerdim. Göğsüne sürmesi, derisine yedirmesi gerekiyordu ama o tutup içmiş. Ne yazık ki oldukça zehirli bir maddedir." Not defterime temkinli bir bakış attım, havada çözünüp gitmesini diledim. Şişeyi hiç bulmamış ya da eczacıyı hiç öğrenmemiş olmayı.

Ellerimi önümdeki masaya koydum, Gaynor'dan ihtiyacım olan şeyi istemeye hazırlandım. "Paramedikler araştırma notlarımı buldular ve polisi aradılar. Rica etsem bu adamlara kütüphanede çalıştığını ve benim iki kez eczacıyı araştırmak için oraya geldiğimi söyler misin? Bunun ayaküstü uydurduğum bir yalan olmadığını?"

Bir an için Gaynor'ın tepkisi beni rahatlattı. Durumun aklında oturmasını, Gaynor'ın bu yaşanan tesadüfü ve korkunç zamanlamayı ağır ağır idrak edişini izledim. Hepimiz Gaynor'ın konuşmasını beklerken tepemizdeki floresan lamba titreşmeye devam etti. Belki de araştırma notlarıyla ilgili hiçbir şey sormadan beni savunacaktı. Defterdekileri hiç okumadan. O zaman ona diğer şeyleri açıklamama gerek kalmazdı.

Gaynor konuşmak için bir nefes aldı ama daha bir şey söyleyemeden karşımızda oturan memur elini defterimin üzerine

koydu ve beni dehşete düşürerek Gaynor'ın görebileceği şekilde çevirdi.

Masanın üzerinden atılmak, defteri kenara fırlatıp adamı boğmak istedim. Gaynor'ın neredeyse beni savunacağını anlamıştı; benim kadar o da görebiliyordu bunu ve son numarasını son dakikaya saklamıştı.

Kaçınılmaz olanı kabul etmekten başka çare yoktu. Gaynor'ın gözlerinin sayfanın üzerinde soldan sağa kayışını dikkatle izledim. Bu kadardı işte. Gerçek en sonunda gün yüzüne çıkmıştı. Eczacının defterinden kopyalanmış gizli zehir adları; sayfanın kenarına çiziktirilmiş rasgele tarihler ve isimler... Hiçbirini kütüphanede Gaynor'la birlikte araştırmamıştık. Tabii bir de en suçlayıcı satır vardı: *Zehirli olmayan maddelerin ölümcül miktarları*.

Bunun, arkadaşlığımız için sonun başlangıcı olduğunun farkındaydım. Gaynor araştırmanın bu aşamasında bana yardımcı olduğunu reddedecekti; aklı başında her insan böyle yapardı. Şaşkınlığı, hikâyemin polislerin gözünde iyice şüpheli görünmesine neden olacaktı ve bu da benim için her şeyin sonu olacaktı. Hareketsizce oturdum, soğuk ve sert metalin bileklerimi sarmasını beklemeye başladım.

Gaynor uzun, titrek bir nefes aldı ve sanki sadece gözleriyle bir iletişim kurmaya çalışıyormuş gibi bana baktı. Ama benim gözlerim hızla yaşlarla doldu ve pişmanlığım öyle yoğundu ki neredeyse kelepçelerle buradan götürülmek istiyordum. Bu lanet olası odadan çıkmak, memurların ve yeni arkadaşımın yüzündeki hayal kırıklığı ifadesinden uzaklaşmak istiyordum.

Gaynor çantasının içine uzandı. "Evet, bu araştırmayı doğrulayabilirim." Cüzdanını çıkarıp içinden bir kart aldı. Memurlardan birine uzatırken, "Buyrun, çalışan kartım," dedi. "Caroline'in son günlerde iki defa eczacıyı araştırmak için kütüphaneye geldiğini onaylayabilirim ve soruşturmanız için gerekliyse kamera kayıtlarını da talep edebilirim."

Buna inanamıyordum. Gaynor, henüz ona söylemediğim bir şeyler olduğunu kesin olarak anladıktan sonra bile beni savunu-

yordu. Şaşkınlıkla ona baktım, oturduğum sandalyede bedenim gevşedi. Ama henüz bir açıklama yapamaz ve hatta *teşekkürler* bile diyemezdin. Bu bile kendi içinde şüpheli görünürdü.

Masadaki memur başparmağını sanki son kullanım tarihini ve geçerli olup olmadığını incelemiş gibi Gaynor'ın çalışan kartının üzerinde gezdirdi. Sonunda tatmin olarak kartı masanın üzerine fırlattı, kart birkaç santim kaydı. Cebinde bir şeyler titreşti ve adam bir telefon çıkardı.

"Evet?" dedi alete tersçe. Hattın diğer ucunda bir kadının zayıf sesini duydum ve memurun yüzü sertleşti. O telefonu kaparken kendimi habere hazırladım. "Bay Parcewell sizi görmek istiyor," dedi sandalyesinden kalkarak. "Size odasını gösterelim."

"O-o iyi mi yani?" diye kekeledim.

Gaynor tekrar elime uzanıp usulca sıkı.

"Henüz net olarak söyleyemem," diye yanıtladı memur. "Ama bilinci tamamen yerine gelmiş en azından."

Gaynor odada, arkamızda kalırken memurlar beni dışarı çıkardı, birinin eli sırtımın alt kısımlarındaydı. Kaskatı kesildim, "James'in odasını kendim bulabilirim, teşekkürler," dedim.

Adam sırtıttı. "İmkânı yok. İşimiz henüz bitmedi."

Duraksadım. Önümde bir tehdit olarak duran tutuklanma endişesini rahatlatmamıştı bu. Hemşire telefonda memura ne demişti? Her ne dediyse, adam bana eşlik etme ihtiyacı hissetmişti.

Memurların gümbürdeyen ayak sesleri dışında sessiz olan hastane koridorunda ilerlerken moralim bozuktuktu. James'in odası hemen ilerideydi; bana ne söylemek istediğini korkuyla bekliyordum ve iki yanımda polis memurları vardı.

29

ELIZA

11 Şubat 1791

Sokaktan ayrılır ayrılmaz bacaklarım yanmaya ve sol ayağım su toplamaya başladı, şişmiş deri yıpranmış ayakkabımın iki yanına da sürtünüyordu. Soluk almak için çırpındım ve göğüs kafesime buz gibi, keskin bir ağrı saplandı. Bedenimdeki tüm hücreler *dur, dur* diye yalvarıyordu.

Muhafızlarla aramızda şimdi yirmi adım, hatta daha kısa bir mesafe vardı. Bizi nasıl bulmuşlardı? Leydi Clarence'ın evinden çıkınca yolu uzatıp karmakarışık bir güzergâhtan gelmeme rağmen beni mi takip etmişlerdi? Sadece iki kişilerdi; üçüncüsü arkada kalmış olmalıydı ya da belki de yetişememişti. Bu iki tazi, sanki biz tavşanmışız da onların yemekleriymişiz gibi peşimize düşmüşlerdi.

Kurtboğan neredeydi şimdi?

Ama onların ilerisinde kaldık. Ne de olsa üniformamızda demirden halkalarımız yoktu ya da midelerimiz birayla ağırlaşmamıştı. Nella o güçsüz hâliyle bile muhafızlardan daha hızlıydı. Bizi takip ederlerken aramızdaki mesafe üçer beşer adım derken gitgide açıldı.

Bir av içgüdüsüyle Nella'ya beni takip etmesini işaret ederek sol taraftaki küçük bir sokağa aniden saptım. En sonuna kadar

koştuk -muhafızlar henüz köşeyi dönüp de nereye gittiğimizi görememişti- ve kendimizi başka bir sokağa uzanan kaldırım taşı döşeli bir aralıkta bulduk. Nella'nın elinden tutarak onu ileri çektim. Acıyla irkildi ama aldırmadım. Korkuyla çarpılmış kalbimde merhamete yer yoktu.

Çaresizce arkamıza bakmak, muhafızların sokağa dönüp dönmediğini, peşimizde olup olmadıklarını görmek istiyordum ama direndim. *İleri, ileri*. Yakıcı bir his köprücük kemiğimde gezindi. Adımlarımı yavaşlatmadan aşağı baktım; bir arı ya da ısırıcı cinsten bir böcek görmeyi bekliyordum. Ama onlar yerine koşarken tenime baskı yaparak beni huzursuz eden şişelerden birini gördüm. Sanki saniyelerin çok yavaş geçtiğini ve tentürün zamanının hâlâ gelmediğini hatırlatacak bir şeye ihtiyacım varmış gibi.

İleride, at arabalarının koyulması için inşa edilmiş bir binanın arkasında bir ahır gördüm: karanlık, kapalı, benim boyumu ikiye katlayan yığınlar şeklinde üst üste koyulmuş saman balyaları. Doğruca oraya yöneldim, Nella'yı da hâlâ çekiştiriyordum ama yüzünü ekşitmesine bakılırsa gerçekten acı içindeydi. Bir dakika önce canlılıkla atan, öfkeden kızarmış yüzü solmuştu.

Nella'yla birlikte at arabası binasını geçtik ve ahıra açılan ahşap bir kapıdan sürünerek sığıştık. Tam ortadaki bölmede bir at vardı ve biz yaklaşırken sanki tehlikeyi sezmiş gibi gergin bir nefes verdi. Biz en soldaki bölmeye ilerledik, yarısı at arabası binasının arkasında kalıyordu.

Burada nihayet Nella da ben de çoğunlukla balyadan düşmüş samanlarla kaplı olan zemine çöktük. Kendimi yine Swindon'daymışım da görevlerimi yerine getirmek yerine uyukladığım ahır bölmesinin içindeymişim gibi hissettim. Orta yerdeki bir yığın at bokundan kaçındım ama Nella oturduğu yere pek dikkat etmedi.

"İyi misin?" diye sordum kendi çaresiz soluklarımın arasından.

Başını zayıfça sallayarak iyi olduğunu belirtti.

Yere çömelerek duvarda dışarıyı görebileceğim bir yarık aradım, bulduğum bir peni büyüklüğündeki delik yere o kadar yakındı ki yüzüstü yatabilmek için kirli bir saman yığınına kenara iteklemek zorunda kaldım. Delikten baktığımda ters giden bir şey göremeyerek rahatladım. Etrafı arayan polisler yoktu, yeni gelenlerin kokularını almaya çalışan köpekler yoktu, gündelik işlerini yerine getiren ahır çalışanları da ortalıkta görünmüyordu.

Ama güvende olduğumuza inanacak kadar saf değildim, o yüzden de nemli zemindeki konumumu korudum. Sonraki birkaç dakika boyunca ara ara soluğumu düzene sokmak için derin derin nefes aldım, aralarda gözetleme deliğinden dışarıda bir hareketlilik olup olmadığını kontrol ettim ve ara sıra da tamamen hareketsiz duran, dükkândan ayrıldığımızdan beri benimle tek kelime bile konuşmamış olan Nella'ya baktım.

Orada öylece yatmış onun giderek ağırlaşan soluklarını ve yüzüne düşen asi bir bukleyi çekişini izlerken, bizi bu noktaya getiren ânı, böcek avından sonra başka bir ahırda uyuyuşumuzu hatırladım. Nella'nın bana kendine dair pek çok şeyi açtığı geceydi o: Frederick'e olan aşkı, adamın ona ihaneti ve onu yaşamını abileri, kocaları, efendileri, oğulları zehirleyerek geçirmeye iten her şeyi.

Tekrar dışarı baktığımda gözüme bir hareketlilik takıldı. Dışarıya baktığım deliğin küçüklüğü göz önüne alınırsa görüş alanım çok dardı, çok az avantajı vardı. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarak bekledim.

"Bizi bulabilirler, Eliza," diye boğuk bir fısıltı duyuldu arkamdan. Nella'nın sesinin böyle zor çıkışı karşısında irkildim. "Bulurlarsa beni tanıdığını inkâr etmelisin. Dükkânıma adım attığını bile inkâr etmelisin. Anlıyor musun? Bu senin yüzleşmen gereken bir şey değil. Onlara seni tehdit ettiğimi, bu ahıra zorla soktuğumu ve..."

"Hişşt," diye susturdum onu. Tanrım, çok zayıf görünüyor - reçine damlaları hızla etkisini yitiriyordu. İleride, at arabalarının durduğu binanın hemen yanında küçük bir grup top-

lanmıştı. Katılan herkesi göremiyordum ama genç adamlardan bazıları hararetle konuşuyor ve ellerini sallayarak soluğumuzu tutmuş beklediğimiz ahırın oraları işaret ediyorlardı. Yüzüstü durduğum için ağırlığının çoğunu kollarım taşıyordu ve titremeye başlamışlardı. Ama gözümü delikten çekmeden ağırlığımı bırakamazdım.

Adamlar ahırları ararlarsa bizi ânında bulurlardı. Ahırın arka tarafına baktım; duvarlar bir buçuk metre bile yoktu ve gerekirse oradan atlayıp kaçabileceğime inanıyordum. Yüzüne bir parça renk gelmiş olsa da Nella için o kadar da emin değildim gerçi. İstesem şimdi de kaçır ve onu yakalanmak üzere tek başına bırakabilirdim. Ama onu bu duruma sokan bendim ve şimdi de hatamı onarmayı denemeliydim.

"Nella," dedim ona fısıldayarak. "Şuradaki arka duvardan kaçmalıyız. Gücün var mı?" Cevap vermeden yerden kalkmaya başladı. "Bekle," dedim, "kalkma. Binanın orada insanlar var."

Beni duymamış olacak ki duvara doğru sürünmeye başladı. Ben daha ona engel olamadan kendini duvarın üzerine çekip diğer tarafa yığıldı ve ardından elinden geldiğince koştu.

Bir adamın arkamızdan bağırdığını duydum ve Nella'ya adamların dikkatini üzerimize çeken dikkatsizliği için öfkelen-dim. Arkama bakmadan duvara kolaylıkla çıkıp iki ayağımın üzerine atladım ve benden birkaç adım önde olan Nella'nın peşinden koştum. İki evin arasından güneye inen bir kestirmeye saptı. Bütün bu süre boyunca topallıyordu. İleride serin, parıltılı, kopkoyu Thames Nehri'ni gördüm. Doğruca oraya koşuyordu.

Birkaç dakika önce ben onu çekiştirirken olduğunun aksine, içinde yenilenmiş bir güç, ilkel bir korku bulmuş gibiydi ve bu kez onu takip eden bendim. Nehir gitgide yaklaştı ve Nella Water Caddesi'ne doğru döndüğünde, onun Blackfriars Köprüsü'ne yöneldiğini sandım.

"Hayır!" diye haykırdım ona, bir binanın gölgede kalan kısmına doğru dönerken. "Açıkça görülürüz orada!" Aklımdakini açıklayamayacak kadar soluk soluğaydım ama adamlar hemen

peşimizdeyken yegâne kurtuluş şansımızın gölgede ve ara sokaklarda kalmak olduğunu biliyordum. Belki de içeri girebileceğimiz kilitsiz bir kapı bulabilirdik; Londra birçok suçlunun kaçmasına yardımcı olabilecek kadar büyüktü ki Nella bir ömür gizlendiğinden bunu gayet iyi biliyordu. "Nella," dedim, yan tarafıma aniden bir kramp girerken. "Orası çok göz önünde, sah-nede olmak gibi bir şey."

Bana aldırmadan çocuklar, aileler ve el ele yürüyen çiftlerle dolu olan Blackfriars Köprüsü'ne yaklaşmaya devam etti. Tamamen aklını mı kaybetmişti bu kadın? Muhafızların bizi kovaladığını gören cesur bir adam kesin bizi durdurmayı kendine vazife bilir, gücüyle bizi alt ederdi. Nella bunları düşünmüyor muydu hiç? Arkasına bile bakmadan koşmaya devam ediyordu.

Nereye gitmek vardı ki aklında? Ne yapmak niyetindeydi?

Köprü'nün ortalarına doğru bir saat kulesi dikkatimi çekti. Gözlerimi kıstım, akrebin ucuna baktım; saat ikiyi on geçiyordu. *Yetmiş dakika!* Yeterince zaman geçmişti, tentür hazırды.

Başımı çevirip baktığımda muhafızların gerçekten de bizi köprüye doğru takip ettiğini gördüm. Elbisemin astarına uzandım, parmaklarım memelerimin yanındaki iki pürüzsüz şişeyi sardı. Biri elbisemden kayıp düşerse diye iki şişe hazırlamıştım ama şimdi bu kararımın başka bir nedenle daha akıllıca olduğunu fark ediyordum: Nella da ben de çaresiz bir durumun içinde bulmuştuk kendimizi.

İlk şişeyi elbisemden dikkatle çıkarmak için çabalarken Nella'nın köprü'nün tam ortasında tamamen durduğunu fark edemedim. Göğsü inip kalkıyordu, elleri tırabzanlardaydı. Yavaşladım, aramızda sadece birkaç santim kalmıştı. Siyahlar ve griler giymiş onlarca insan etrafımızda her şeyden habersiz hareket hâlindeydi.

Yakalanmamız an meselesiydi. Muhafızların bize yetişmesi için on beş, en fazla yirmi saniyeleri vardı.

Soluk mavi şişenin tıpasını açtım. "Al bunu," diye yalvardım Nella'ya uzatarak. "Her şeyi yoluna sokacak." Keşke muhafızla-

ra söylenecek mantıklı şeyler bulmasını ya da dilinden bir sürü yalanın dökülmesini sağlayacak bir tılsım olsaydı; bebekken Tom Pepper'ın ciğerlerine tekrar soluk aldırın sihir gibi kuvvetli bir sihir.

Nella elimdekinin ne olduğunu görmek için baktı. Şişeyi görünce hiç şaşırmadı. Belki de o pazara gittiğinde aslında bitki çayı yapmadığımdan şüphelenmişti; belki başından beri onların bir paravan olduğunu biliyordu.

Omuzları şiddetle titredi. "Artık ayrılmalıyız," dedi. "Kalabalığa karış, Elizacık ve onlardan biriymişsin gibi yok ol. Koş," diye fısıldadı. "Bırak adamlar peşimden nehre gelsin."

Nehre mi?

Bütün bu zaman boyunca neden doğruca Thames'e doğru koştuğunu merak etmiştim. Nasıl anlayamamıştım bunu? Şimdi tam olarak ne yapmak istediğini anlıyordum.

Muhafızlar yaklaştı, etrafımızdaki insan yığınının aşmaya çalışıyor, onları kenara çekiyorlardı. Adamlardan biri çok yakındı, aramızda birkaç saniye vardı ya da yoktu; dudaklarının yolunmuş derisini ve sol yanağındaki o görür görmez tanıdığım yara izini seçebiliyordum. Leydi Clarence'ın evinde gördüğüm muhafızlardan biriydi.

Gözlerini benden ayırmadan bize doğru ilerledi. İntikam saçan bakışları, *Her şey burada sona eriyor, der gibiydi.*

CAROLINE*Günümüz, Çarşamba*

İki polis memuruyla birlikte James'in hasta odasının kapısına yaklaşırken kapının hemen önünde birkaç evrak işini halleden başhemşire, bizi James'in durumunun stabil olduğu konusunda bilgilendirdi. Onu yoğun bakımdan çıkarmak için gerekli ayarlamaları yapıyorlarmış ama James ilk önce beni görmek için ısrar etmiş.

Kapıyı yavaşça açtım, diğer tarafta neyle karşılaşacağımdan emin değildim. Polisler de peşimden içeri girdi. Yorgun görünse de yüzüne renk gelmiş olan James'i görünce soluğumu verdim. Hastane yatağında yastıklara yaslanmıştı. Ama benim onun gösterdiği iyileşme karşısındaki şaşkınlığım, onun hemen arkamda üniformalı adamlar olduğunu fark edince yaşadığı şaşkınlığa kıyasla hiç kalırdı herhalde.

"Şey, bir sorun mu var?" En yakındaki polise baktı.

"Seni zehirlediğimi düşünüyorlar," dedim memurun cevaplamasına fırsat vermeden. Hastane yatağına doğru ilerledim ve kenarına kalçamı dayadım. "Özellikle de paramediklere evliliğimizde sorunlar olduğunu söylediğin için." Kolundaki damar yolu girişine baktım, iğneler gazlı bezle sabitlenmişti. "Şişenin yan tarafındaki uyarıyı görmedin mi? Tanrı aşkına, onu neden içtin ki?"

Uzun bir soluk verdi. "Görmedim. Sanırım tam benlik hareket." Sonra yüzünü polislere döndü: "Caroline'in bununla bir ilgisi yok. Tamamen bir kazaydı."

Dizlerimin bağı çözüldü; artık beni tutuklayamayacakları kesindi. Polislerden biri kaşlarını kaldırdı ve yüzüne turnayı gözünden vurma şansı elinden alınmış gibi canının sıkıldığını belirten bir ifade çöktü.

"Burada işimiz bitti mi," diye sordu James, "yoksa yazılı ifade falan vermem gerekecek mi?" Yüzündeki isteksizlik ve bitkinlik çok açıktı.

Kıdemli memur gömleğinin cebine uzanarak küçük bir kartvizit çıkardı. Kartı odanın ön tarafındaki masaya gösterişli bir tıkırtı çıkararak bıraktı, ardından kapıya yöneldi. "Herhangi bir şey değişirse, Bay Parcewell, bizimle özel olarak bir şeyler paylaşmak isterseniz, karttaki numarayı arayın."

"Tamam," dedi James gözlerini devirerek.

Memurlar bunun üzerine bana doğru özre benzer herhangi bir şey içeren bir bakış bile atmadan çıkıp gittiler.

Artık geride bıraktığımız bir saatin ıstırapı azaldığından minnetle James'in yatağının kenarına oturdum. "Teşekkürler," diye mırıldandım. "Ayrıca harika zamanlama. Biraz daha bekleydin nezairethane hücrelerinden arayabilirdim." Yanı başındaki monitörlere, çözemediğim inişli çıkışlı çizgiler ve yanıp sönen sayılarla dolu ekrana baktım. Ama kalp atış hızı sabit görünüyordu ve uyarı işaretleri yanıp sönmüyordu. İtiraf etme konusunda tereddütlüydüm ama gururumu bir kenara bırakarak içimden geleni söyledim. "Seni kaybedeceğim sandım. Yani gerçekten kaybedeceğimi."

James'in dudakları yukarı doğru kıvrılarak usulcacık bir tebessüme dönüştü. "Bizim ayrılmamamız gerekiyor, Caroline." Yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle elimi sıktı.

Gözlerimiz birbirine kenetlenmiş nefeslerimizi tutarken uzun bir duraksama oldu. Sanki bütün geleceğimiz benim cevabıma bağlı gibiydi – onun açıklamasını kabul etmeme.

"Biraz hava almam lazım," dedim sonunda bakışlarımı ondan ayırarak. "Birazdan dönerim." Sonra elini yavaşça bırakarak uzaklaştım ve odadan çıktım.

James'in hasta odasından çıktıktan sonra boş bekleme odasına uzanan koridoru geçerek en uzaktaki bir kanepeye oturdum. Bir sehpanın üzerinde, büyük boy bir mendil kutusunun yanında taze çiçeklerin konduğu bir vazo vardı. O mendillere ihtiyacım olacaktı; yaşlar gözlerime iğne gibi batmaya başlamıştı.

Bir yastığa yaslanarak küçük bir hıçkırığı serbest bıraktım ve bir mendili gözlerime bastırdım. Yalnızca yaşları değil, içimden dökülen diğer şeyleri de emsin diye: James'in iyileşmesinin getirdiği rahatlama, beni aldattığı için hâlâ duyduğum o ihanete uğramışlık hissi; polislerin sorgusundaki haksızlık ve onlara bütün gerçeği söylememiş olmanın ağırlığı.

Gerçek.

Tamamen suçsuz sayılmazdım.

Arka Sokak'ın derinliklerine dalışım gerçekten de dün gece miydi? Sanki üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyordu. James ihanetini aylarca saklamayı nasıl başarmıştı? James'ten, Gaynor'dan ve iki polis memurundan sadece birkaç saattir sakladığım bir sır vardı ama beni resmen fiziksel olarak zorluyordu bu.

İnsan neden sır saklamak için bunca acı çekerdi ki? Sadece kendimizi ya da başkalarını korumak için mi? Eczacı çekip gideli çok olmuştu, en az iki asırdır ölüydü. Onu savunmam için hiçbir neden yoktu.

Bir oyun odasındaki iki suçlu çocuk gibi orada öyle yan yana duruyorlardı: James'in sırrı ve benim sırrım.

Gözyaşları mendile akmaya devam ederken acımızın yüzeyde görüldüğünden çok daha yoğun ve incelikli olduğunu fark ettim. Bu, eczacının yükünden, James'in ihanetinden çok daha fazlasıydı. O karmaşanın içinde James'le ikimizin yıllardır birbirimizden sakladığımız başka, daha derin bir sır vardı: Mutluyduk ama hayatımız bizi tatmin etmiyordu.

Şimdi şimdi anlıyordum ki ikisinin de aynı anda var olması mümkündü. Ailemle birlikte çalışmanın istikrarı beni mutlu ediyordu ama işim beni tatmin etmiyordu ve peşine düşmediğim şeylerin yükünü taşıyordum. Günün birinde çocuk sahibi olma konusundaki arzumuz beni mutlu ediyordu ama aile yaşamım dışında yapabildiklerim beni tatmin etmiyordu. Nasıl olmuştu da *mutluluk* ve *tatmin* denen şeylerin tamamen farklı şeyler olduğunu yeni öğrenmiştim ben?

Omzumda hafif bir el hissettim. İrkilerek sırlıslıkla olmuş mendilimi indirdim ve başımı kaldırdım. *Gaynor*. Onu o küçük sorgu odasında tek başına bıraktığımız tamamen aklımdan çıkmıştı. Kendimi toparladım, birkaç derin nefes alarak zayıfça gülümsemeyi başardım.

Bana küçük, kahverengi bir kese kâğıdı uzattı. "Bir şeyler yemelisin," diye fısıldadı yanıma otururken. "En azından bir parça kurabiye al. Çok lezizler." Kese kâğıdının içine baktım ve düzgünce paketlenmiş bir hindili sandviç, küçük bir Sezar salata ve yemek tabağı boyutunda bir çikolatalı kurabiye gördüm.

Minnetle başımı salladım, gözlerim bir kez daha doldu. *Gaynor*, yabancı yüzler denizinde gerçek bir arkadaş olduğunu kanıtlamıştı.

Tek bir kırıntı bile bırakmadan bitirdim. Yarım şişe su içtim, başka bir mendile burnumu sildim ve kendimi hazırladım. *Gaynor*'a bu şekilde ya da burada açılmayı hayal etmemiştim ama öyle olmak zorundaydı.

"Çok üzgünüm," diye başladım. "Seni de bu işe bulaştırmak istememişim. Ama polisle birlikteyken sen arayınca bana yardım edebilecek tek kişi olduğunu düşündüm."

Ellerini kucağında birleştirdi. "Özür dileme. Ben de olsam aynısını yapardım." Bir nefes aldı, sözlerini dikkatle seçti. "Son birkaç gündür kocan neredeydi? Ondan bir kez bile bahsetmedin."

Yere baktım, şimdi *James*'in sağlığıyla ilgili endişelerin yerini *Gaynor*'dan bir sürü şey saklamış olmanın utancı almıştı.

"James'le on yıldır evliyiz. Bu Londra gezisi aslında yıldönümü kutlamamız olacaktı ama geçen hafta onun beni aldattığını öğrendim. Ben de o yüzden yalnız geldim." Gözlerimi kapadım, duygusal yorgunluktan tükenmiştim. "Bu durumun gerçekliğinden kaçıyordum ama dün James habersiz çıkageldi." Gaynor'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesini görünce başımla onayladım. "Sonra senin de bildiğin gibi bugün birden hastalandı."

"Polisin şüphelenmesine şaşmamalı." Duraksadı, sonra ekledi, "Eh, insanın beklediği böyle bir yıldönümü kutlaması oluyor tabii. Yapabileceğim bir şey varsa..." Cümlesini tamamlamadı, benim gibi onun da sözcükleri tükenmişti. Ne de olsa henüz çözülmüş bir mesele yoktu. James iyileşme yolunda olabilirdi ama *biz* değildik. İkimizi tekrar bir arada, Cincinnati'te hayal ettim, yaşamımızın ortasına attığımız düğümü çözmeye çalışırken... Ama bulanık ve yetersiz bir görüntüydü, sanki düzgün bir filmin akışa hiç de uygun olmayan finali gibiydi.

Gaynor çantasına uzanıp not defterimi çıkardı. Polislerle birlikte sorgu odasından çıkarken defterin masanın ortasında, Gaynor'ın önünde kaldığını bile fark etmemiştim. "Okumadım," dedi. "Sana bir şans vermek istedim... açıklaman için." Yüzü, sanki bütün gerçeği öğrenmek istemiyormuş gibi çarpıldı. Sanki bilmemesi ikimiz için de daha güvenliymiş gibi.

Bu, yara almadan kaçıp kurtulmak için son şansımdı; arkadaşılığımızdan kalanları kurtarmak için son şansım. Kendi araştırmamla ilgili çarpıtılmış bir hikâye anlatırsam işlediğim o berbat suç, değerli bir tarihi alanı ihlal ettiğimi itiraf etmekten kurtulabilirdim. Ona söylersem ne yapardı kim bilir. O iki polis memurunun peşine düşüp suçumu bildirebilirdi; bu inanılmaz, haber değeri taşıyan keşiften çıkar sağlayabilirdi ya da beni tamamen reddedip bir daha onunla asla iletişime geçmememi söyleyebilirdi.

Ama bu, Gaynor'ın bilgiyle ne yapıp ne yapmayacağıyla alakalı değildi. Bu benim yükümdü ve son günlerde öğrendiğim bir şey varsa o da insanların yaşamını yıkıntıya uğratan şeyin sırlar

olduğuydu. Oraya gizlice girmemle ilgili gerçekleri anlatmam gerekiyordu -ki neredeyse yüz yüze kaldığım cinayet suçlamasına kıyasla gayet küçük bir suç gibi görünüyordu bu- ve yaptığım akıllalmaz keşfi de paylaşmalıydım.

"Sana göstermem gereken bir şey var," dedim sonunda, bekleme salonunun tamamen boş olup olmadığını kontrol ederken. Telefonumu çıkarıp kayıp eczacının kayıt defterinin fotoğraflarını buldum. Sonra da omzumun üzerinden hevesle bakan Gaynor'a gerçekleri anlatmaya başladım.

James'in odasına döndüğümde ikinci vaktiydi. Pek bir değişiklik yoktu, sadece James bu kez gürültüyle uyuyordu. Uyandığı zaman ona söylemem gereken birkaç şey vardı.

Pencere kenarındaki sandalyeme yerleşmeden önce tuvalete gittim. Birdenbire donup kaldım, kocaman açılmış gözlerle kendime baktım: Bacaklarımın arasında o su götürmez sızma hissini duydum. Bacaklarımı birbirine yapıştırarak soğuk tuvalette koştum ve klozete oturdum.

Tanrı'ya şükür, aradığım yanıtı bulmuştum: Hamile değilim. Kesinlikle hamile *değildim*.

Tuvalette ped ve tampon bulunuyordu, ikincisini hevesle yırtıp açtım. İşim bitince ellerimi lavaboda yıkadım ve aynada kendime baktım. Parmaklarımı cama dayayarak yansımama dokundum ve gülümsedim. Evliliğim nasıl bir yola girecek olursa olsun, işleri karmaşıklatacak bir bebek yoktu. James ve ben hem birer birey hem de bir çift olarak kendimizi beceriksizce yeniden tanımlamaya çalışırken yanı başımızda masum bir çocuk olmayacaktı.

James'in yanındaki sandalyeye dönüp başımı duvara dayadım ve böyle rahatsız bir pozisyonda kısa süre de olsa kestirebilir miyim acaba diye düşündüm. O tatlı, tatminkâr dinlenme ânında zihnimde bir anı belirdi: bu sabah, kahve dükkânı, Gaynor'la birlikte. Bana eczacıyla ilgili iki haber vermişti ama ikinciye henüz okumamıştım.

Kaşlarımı çattım, çapraz askılı çantama uzanıp haberleri çıkardım. Araştırma iddiamı şüpheyle yaklaştıklarında neden bunları polislere göstermek aklıma gelmemişti ki? Aslına bakılırsa çok daha acil meseleler çıkınca haberleri tamamen unutmuşum.

İki sayfayı açtım; 10 Şubat 1791 tarihli haber üstteydi. Lord Clarence'ın ölümü ve ayı logosunun balmumu baskısıyla ilgili haberdirdi. Onu zaten okuduğum için alttakine geçtim ve gözlerimi 12 Şubat 1791 tarihli ikinci habere diktim.

Başlığı okurken soluğum kesildi. Gaynor'ın kahvecideyken, bu haberin Lord Clarence'ın ölümünün eczacı için *sonun başlangıcı* olduğunu söylerken ne demek istediğini açıkladığını şimdi anlıyordum.

Başlık, "Katil Eczacı Köprüden Atladı, İntihar"dı.

Sanki çok yakından tanıdığım birinin ölüm ilanını okumuşum gibi, haberin yazılı olduğu kâğıt elimde titremeye başladı.

31

NELLA

11 Şubat 1791

Eliza'yla birlikte köprünün üzerinde duruyorduk, muhafızla aramızda üç adımlık bir mesafe kalmıştı. Ölüm yakındı; o kadar yakındı ki uzanmış kollarımda serinliğini hissedebiliyordum.

Ölümümden önceki saniyeler beklediğim gibi olmadı. İçimde bir yerlerde annemin, kaybettiğim çocuğumun ve hatta Frederick'in anıları uyanmadı. Yalnızca tek bir anı vardı, henüz yeni ama iyice kazınmış bir anı: Elizacık ve onun yırtık pırtık pelerini, eski püskü şapkasıyla ama yeni doğmuş bir bebeğinki-ni andıran gencecik ve canlı yanaklarıyla eşiğimde belirişi. Kellimenin tam anlamıyla bir *paravand*. Mükemmel katil. Londra şehrinde efendisini öldürmüş pek çok hizmetkâr vardı ama kim on iki yaşındaki bir çocuğun kahvaltı sofrasına zehirli yumurta getireceğine inanırdı ki?

Kimse inanmazdı. Ben bile.

Şimdi yine inanamadığım bir durumla karşı karşıyaydım. Zira köprüde birlikte dikilirken ve ben atlamaya hazırlanırken, tam da *koş* sözcüğü ağızımdan dökülmüşken, kız ince bacaklarını Blackfriars Köprüsü'nün korkuluklarının üzerine kaldırdı. Bana nazik bir bakış attı, eteklerinin ucu Thames Nehri'nden esen rüzgârla uçuşuyordu.

Bir numara mıydı bu? Yoksa gözlerim mi beni yanıltıyordu? Belki de içimdeki şeytan saldırıya geçmiş, son anlarımda bu değerli hissi tahrip ediyordu. Onu yakalamak için ağırlığımı öne verdim ama korkuluk boyunca kayarak benden uzaklaştı, benim çabalarım onun çevik hareketlerine yetişemedi. Bu küçük oyununun benden değerli saniyelerimi çalması beni öfkeliendirdi. Polisler beni yakalamadan bir şekilde ben de kendi kemiklerimi o metal korkulukların üzerine kaldırarak gücü bulmalıydım.

Eliza'nın bir eli korkuluktaydı, diğeriyle az önce bana uzattığı küçük, mavi şişeyi tutuyordu. Şişeyi dudaklarına götürdü, acıkmış bir bebek gibi sıvıyı emdi ve şişeyi aşağı fırlattı.

"Bu beni kurtaracak," diye fısıldadı. Ardından parmakları kurdeleler gibi tek tek çözüldü korkuluktan.

Vücuda verilen her şey onda bir şeyler değiştirir, bir şeylere neden olur ya da bir şeyleri önler.

Annem bu basit dersi, dünyevi tedavilerin gücünü küçük bir çocukken öğretmişti bana. Bunlar, pek tanınmayan büyük filozof Aulus'un sözleriydi. Bazıları bu iddianın geçerliliği şöyle dursun, adamın varlığından bile şüphe ediyordu.

Eliza'nın bedeninin düşüşünü izlerken bu sözler yankılandı zihnimde. Daha önce bu bakış açısının tuhaflığını hiç deneyimlememiştim, birinin gözlerimin önünde dosdoğru aşağı düşüşünü izlememiştim. Saçları, sanki görünmez bir el tutuyormuş gibi yukarı çekilmişti. Kollarını sanki içindeki bir şeyleri korumak istermiş gibi göğsünde kavuşturmuştu. Doğruca karşıya bakıyordu, bakışları karşısında uzanan nehrin üzerindeydi.

Aulus'un sözlerinin vaadine tutundum. Bedene uygulanan yağların, tentürlerin ve merhemlerin insanın rahminde yaratılanı yerinden edebildiğini, sahiden de açıp yok edebildiğini biliyordum. En çok istenen şeyi yerinden edebiliyorlardı.

Acı, nefret ve intikama neden olabildiklerini de biliyordum. İnsanın içindeki kötünün ortaya çıkmasına, çürüyen kemiklere, parçalanmış eklemlere neden oluyordı.

Peki vücuda uygulanan bu şeyler... neyi önleyebilirdi? Ölü-
mü önleyebilir miydi?

Korkuyla çarpan kalbim olan biteni idrak ettiğinde Eliza çok-
tan suyun içinde kaybolmuş, kendim için düşlediğim ölümü
tatmıştı. Ancak içindeki hayvani bir içgüdü, önümde daha acil
bir kriz olduğu konusunda haykırıyordu: Muhafız birkaç santim
ötemdeydi, kolları, sanki o da korkuluktan düşen kızı yakala-
mak istermiş gibi öne uzanmıştı. Çünkü kız köprüden atlayarak
kendini ele vermişti ve muhafız şüphesiz o kızın Lord Clarence'ı
öldüren liköre dökülen zehrin gizemini çözebilecek tek kişi ol-
duğuna inanıyordu.

Etrafımız hareketliydi: bir sepet dolusu istiridye taşıyan ken-
dinden geçmiş bir kadın, küçük bir koyun sürüsünü güneye
doğru süren bir adam, fareler gibi etrafta koşuşan birkaç küçük
çocuk. Hepsi koyu renk elbiseleriyle ve hastalıklı meraklarıyla
yaklaştılar.

Muhafız bakışlarını bana çevirdi. "Bu işte birlikte miydiniz?"
Suyu işaret etti.

Cevap veremedim, hâlâ atan kalbim o kadar paramparçaydı
ki. Aşağıda nehir sanki yeni kurbanına öfkelenmiş gibi gürülde-
yerek akıyordu. Kurban o olmamalıydı. Ben olmalıydım. Sonuç-
ta bizi bu köprünün tepesine getiren benim ölme arzumdur.

Muhafız ayağımın dibine tükürdü. "Dilsizin tekisin ha, öyle
mi?"

Korkuluğa yaslandım, dizlerim artık beni taşımıyordu. De-
mirlere tutundum.

İlkinden daha güçlü kuvvetli görünen bir muhafız daha geldi,
diğerinin arkasında durdu. Yanakları kızarmıştı, göğsü inip kalkı-
yordu. "Atladı mı?" İnanamaz gözlerle etrafa baktı, ardından ni-
hayet bana döndü. "İkinci kişi bu olamaz, Putnam," diye bağırdı.
"Baksana, ayakta bile duramıyor. Bizim gördüğümüz ikili koşu-
yordu, herkes gibi giyinmişlerdi." Kalabalıkta gözlerini gezdirdi,
herhalde yüzü benden daha dinç görünen pelerinli birini arıyordu.
"Lanet olsun, Craw ama bu o!" diye bağırdı Putnam, değerli

bir balığı elinden kaçırmak üzere olan bir balıkçı gibi. "Gayet de ayakta durabiliyor, sadece arkadaşını kaybettiği için şok olmuş durumda."

Gerçekten de öyleydim. Ayrıca adam kancasını etimin alabil-
diği kadar derine saplamaya niyetli olduğunu hissediyordum.

Crew bir adım daha yaklaşp ortağına eğildi, sesini kısıtı. "Kalabalıktakilerden biri olmadığına emin misin yani?" Etrafı-
nı işaret etti. Hepsi benimki gibi koyu renk kıyafetler giymiş bir kalabalık toplanmıştı etrafımızda. Sadece görünüşe bakıldığında ben de onlardan biri gibiydim. "Onu darağacında sallandıracak kadar emin misin? Zehirci öldü, efendim." Köprünün kenarın-
dan aşağı baktı. "Şimdiye çoktan çamura gömülmüştür."

Putnam'ın yüzünden bir şüphe ifadesi geçti ve Craw yere dü-
şen bir bozukluğu yakalar gibi yakaladı bunu. "Fareyi deliğin-
den çıkarıp kovaladık ve ikimiz de onun atladığını gördük. Son.
Bu kadarı gazeteleri tatmin edecektir."

"Peki Lord Clarence'ın ölümü?" diye haykırdı Putnam, yüzü
kıp kırmızıydı. Bana döndü. "Onun hakkında bir şey biliyor mu-
sun? Onu öldüren zehri kim satın aldı?"

Başımı ki yana salladım ve kusar gibi konuştum. "Ne onun
kim olduğunu biliyorum ne de onu öldüren zehri."

Başka bir muhafız köprünün üzerinde koşarken ani bir kar-
gaşa adamları susturdu. Üçüncü muhafızı sokaktan hatırlıyordum. "Burada bir şey yok, beyler," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Putnam.

"Kadının çıktığı kapıyı kırdım. İçeride hiçbir şey yok. Bir fıçı
çürük tahıldan başka bir şey bulunmayan bir depo."

Ânın gerginliği arasında içimde hafif bir gurur belirdi. Kayıt
defteri ve içindeki sayısız isim güvendeydi. Tüm o kadınlar gü-
vendeydi.

Putnam elini bana doğru salladı. "Bu kadın tanıdık geliyor
mu? Gördüğümüz iki kadından biri mi?"

Üçüncü muhafız tereddüt etti. "Söylemesi zor, efendim. Epey
bir mesafe vardı."

Putnam bunu kabullenmek zorunda kalmaktan nefret eder-miş gibi başıyla onayladı. Craw onun sırtına sertçe vurdu. "Bu kadınla ilgili iddian geçerliliğini yitiriyor, efendim."

Putnam ayağımın dibine tükürdü. "Kaybol gözümün önün-den, orospu," dedi. Üç adam korkulukların üzerinden son bir kez bakıp başlarıyla birbirlerine onay verdiler ve köprünün üze-rinden geri döndüler.

Onlar gittikten sonra kenardan baktım, gözlerim çaresizce ıs-lanmış bir elbisenin çırpınan ucunu ya da bir tenin kaymağımsı solgunluğunu aradı. Ama hiçbir şey göremedim. Sadece nehrin çamurlu, kararsız akışı.

Bunu yapması gerekmiyordu. O küçük kalbi bize yıkım ge-tiren şeyin kendi hatası olduğunu düşünüyordu herhalde, o yüzden de bedelini o ödemeliydi. Ya da belki daha fazlası vardı, hayaletlerden korkmak gibi. Belki de *benim* hayaletimden kor-kuyordu, ölümümünden sonra ona musallat olacağımdan, başımı-za getirdikleri için ona lanet edeceğimden korkuyordu. Ah, Bay Amwell'in hayaleti konusunda ona daha nazik davransaydım keşke! Keşke ses tonumu yumuşatsaydım, onun güvenini kazan-saydım, neyin gerçek olup neyin olmadığına onu ikna etseydim. Zamanı geri sarıp onu kendime doğru çekebilmeyi her şeyden çok isterdim. Geriye doğru bir adım atarken sendeledim, dizle-rim bu boğucu pişmanlık hissiyle zayıfladı.

Pişmanlık ama aynı zamanda memnuniyetsizlik.

Orada, aşağıda olan ben olmalıydım. Ölen ben olmalıydım. Bu yeni acıyı da içimde taşıyarak bir gün daha yaşayabilir miydim?

Kalabalık büyük oranda dağılmıştı; artık merakla itişmiyor-lardı. Eliza'nın düşüşünün anısını bir kenara atabilsem, kendimi değişen hiçbir şey olmadığına ikna edebilirdim. Sadece ben var-dım, her zaman hayal ettiğim sonla tek başımaydım.

Gözlerimi sımsıkı kapadım ve kaybettiğim her şeyi düşün-düm. Sonra korkuluğa doğru bir adım attım ve aç, siyah dalga-ların üzerine eğildim.

CAROLINE

Günümüz, Çarşamba

James yanımda hareketsiz yatıyordu, solukları yavaş ve düzenliydi. Bense hasta yatağının başındaki sandalyede oturuyordum. Haber kucağımda duruyordu. Bir dakika önce haberi okuduktan sonra tek yapabildiğim öne eğilip başımı ellerimin arasına almak olmuştu. Adını bilmesem de –kadını sadece *eczacı* olarak biliyordum– bizzat seçtiği ölümü içimin cız etmesine neden olmuş, ağır ağır artan bir baş ağrısıyla beni huzursuz etmişti.

Tamam, kadın iki asır önce yaşamıştı; varlığını öğrendiğim ilk andan beri artık hayatta olmadığını biliyordum. Ama *ölüm şekli* beni şok etmişti.

Belki Thames Nehri'nde, kadının atladığı yerde olsam bütün olayı gözümde canlandırabilirdim. Ya da belki de eczacının gizli dükkânında, kadının yaşadığı o göze çarpmayan, gölgeli mekânda olsam onunla kasvetli bir bağ hissedebilirdim.

Gözlerimi kapayarak ikinci haberde anlatılan olayları hayal ettim: Önceki kurbanların, Lord Clarence'tan önce ölenlerin aileleri ve arkadaşları ilk makaleyi görünce ortaya çıkmış, hepsinin de üzerinde küçük ayı logosu bulunan kendi şişelerini ve kavanozlarını getirmişlerdi.

Polis hemen bir seri katilin peşinde olduklarını anlamıştı.

Haritacılar gecenin kör bir vakti desteğe çağırılmıştı; şehirdeki *A kak* içeren ne kadar yer varsa incelenmiş, değerlendirilmişti.

Üç muhafız şubat ayının on birinde Ayı Sokak'tan aşağı inerken sokağa öyle ani varmışlardı ki kadının biri *koşmaya* başlamış ve Blackfriars Köprüsü'nün ortasına gelene kadar da durmamıştı.

Ancak haberde Arka Sokak'tan çok kısa bahsediyorlardı. Kadının koşmaya başladıktan sonra üçüncü ve en çaylak muhafız bölgede kalarak kadının çıktığını düşündükleri kapıyı incelemişti. 3. Arka Sokak yazan kapıydı bu. Ama içeri girince sadece eski bir mahzen bulmuştu: Çürümüş tahıllar dolu ahşap bir fıçı ve odanın ucuna kadar uzanan boş raflar vardı, başka da bir şey yoktu.

Bense burasının dün gece içinde durduğum yer olduğunu, arka tarafta dökülen raflar bulunan oda olduğunu biliyordum. Eczacı için bir örtü, aldatıcı bir ön cephe, insanların maskeli balolarda taktıkları maskeye benzer bir şeydi. Odanın arka tarafındaysa gerçek yatıyordu: Zehir dükkânı. Her ne kadar iki asırlık haber, halkı polisin kadının adını ve çalışma alanını ortaya çıkarana kadar uğraşacağı konusunda temin etse de dün gece bulduğum mekânın el değmemiş oluşu hiç bulamadıklarını gösteriyordu. Eczacının aldatıcı dış cephesi epey dayanıklı çıkmıştı.

Ama tuhaf bir şey vardı. Haber sayfada epey geniş bir yer kaplamasına rağmen yazar bütün bu olayın en önemli kısmını örtbas ediyordu: Atlayan kadını. Bir tarifi verilmiyor, yüz hatları anlatılmıyor, saçının renginden bile bahsedilmiyordu; tek söylenen koyu renkli, ağır giysiler giydiydi. Haber kadınla konuşulup konuşulmadığından bahsetmiyor ve bütün olayı düzensiz bir biçimde anlatıyordu. Bir grup seyirci hemen olay yerine gelmişti, öyle bir karmaşa ve kaos olmuştu ki muhafızlar bir an için kadının izini kaybetmiş, sonra da köprünün korkuluklarına tırmandıklarını görmüşlerdi.

Habere göre kadının Lord Clarence'ın ölümünde suç ortağı olduğuna şüphe yoktu ve muhafızlar bir dizi cinayetin bu kadınla ilintili olduğundan emin olduğundan *katil eczacının* sonunun geldiğini söylemişlerdi. Thames Nehri o gün tehlikeliydi, buz

gibi suları hızla akıyordu ve buzla doluydu. Kadın atladıktan sonra polis uzunca bir süre etrafı taramıştı ama kadın yüzeye çıkmamıştı. Tekrar belirmemişti.

Habere göre kimliği belirsiz kalmıştı.

Londra'ya alacakaranlık çöker ve gece yaklaşırken James kıpırdanmaya başladı. Hasta yatağında dönüp yüzünü bana çevirdi, ardından ağır ağır gözlerini açtı. "Selam," diye fısıldadı dudaklarında hafif bir tebessüm belirirken.

Bekleme odasında hıçkırıklara boğulmak sandığımdan daha arındırıcı olmuştu ve bu sabah James'i kaybedebileceğim korkusunu yaşadıkten sonra içimde bir şeyler yumuşamıştı. Ona hâlâ feci öfkeliydim. Ama şu an en azından yakınında olmaya katlanabiliyordum. Eline uzanıp kendi ellerimin arasına alırken acaba bu uzunca bir süre için, hatta belki de sonsuza dek son el tutuşmamız olabilir mi diye düşündüm.

"Selam," diye fısıldadım ben de.

Rahatça doğrulabilmesi için James'in arkasına birkaç yastık yerleştirdim, ardından hastane kafeteryasının menüsünü eline tutuşturdum. Dışarı gidip ona gerçek bir yemek almanın sorun olmayacağını ısrarla belittim ama hastane menüsü o kadar da kötü değildi.

James siparişini verdikten sonra bana polisle ilgili daha fazla soru sormasın, mesele *neden* onu zehirlediğimi sandıklarını sorgulamasın diye dua ettim. James sorguya sebep olan şeyi sorarsa not defterini görmek isterdi. Ama şimdilik her şey Gaynor'la ikimizin arasında kalsın istiyordum.

Gaynor'la fotoğrafları paylaştıktan sonra ona anlattıklarımı açıklamamaya razı olmuştu. James'in durumu da hesaba katılırsa hayatımın yeterince kaotik olduğunu fark etmişti ve eczacının dükkânına dair keşfe doğrudan karışmadığı için sonraki adımlarımı dikte edecek konumda görmüyordu kendini. Bunu söyledikten sonra, bulduğum yerin değerli tarihsel doğasını da hesaba katarak bu bilgiyle ne yapacağımı dikkatle düşünmemi istemişti.

Onu suçlayamazdım; nihayetinde Britanya Kütüphanesi'nde çalışıyordu.

Yani bütün gerçeği bilen sadece ikimizdik; iki yüz yıl önce yaşamış katil eczacının işlerini nerede yürüttüğünü ve eski bir mahzenin iç kısımlarına gömdüğü inanılmaz bilgi kaynağını bilen yalnızca Gaynor ve bendik. Bu krizi çözdükten sonra neyi, nasıl ve kime açıklayacağım konusunda zorlu birkaç karar vermem gerekecekti. Tabii tüm bunların son zamanlarda yeniden gün yüzüne çıkan tarih tutkumda nasıl bir rol oynayacağı konusunda da.

Neyse ki James birkaç saat önce olup bitenleri yeniden açmakla ilgilenmiyor gibiydi. Ben yatağın kenarına tünemişken suyundan bir yudum alarak, "Dönmeye hazırım," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Buraya daha dün geldin. Dönüş uçağına sekiz gün var."

"Seyahat sigortası," diye açıkladı. "Hastanede yatmak, dönüş masrafları konusunda hak iddia etmek için gayet yeterli bir gerekçe. Buradan çıkar çıkmaz uçuşumu tekrar planlayacağım." Çarşafın kenarıyla oynadı, ardından bana baktı. "Sana da yer ayırtayım mı?"

Derin bir nefes verdim. "Hayır," dedim usulca. "Ben ilk ayarladığımız uçakla döneceğim."

Gözlerinde bir hayal kırıklığı yanıp söndü ama hemen toparlandı. "Öyle olsun. Mesafeye ihtiyacın var, anlıyorum. Zaten buraya hiç gelmemeliydim. Bunu şimdi fark ediyorum." Birkaç dakika sonra hastane çalışanlarından biri elinde bir tepsiyle içeri girip James'in tabağını önüne bıraktı. "En azından sadece sekiz gün," diye ekledi aç kurtlar gibi yemeğiyle oynarken.

Soluklarım hızlandı. *İşte başlıyoruz*, diye düşündüm. Yatağın ucunda bağdaş kurdum, çarşafının bir ucu kucağımdaydı, sanki Ohio'da, normal rutininizin içindeymişiz gibiydi. Ama bundan sonra eski "normal"imizi hiç yakalayamayacaktık.

"Çiftlikteki işimden istifa ediyorum," dedim. James duraksadı, ağzının kenarında bir patates parçası kaldı. Çatalını bıraktı. "Caroline, çok şey olup bitiyor. Sen emin misin?.."

Yatağın ucundan kalkıp ayakta dikildim. Mantiğın sesinin kurbanı olmayacaktım, bu kez olmazdı.

"İzin ver de bitireyim," dedim usulca. Dışarı baktım, bakışlarım Londra göğünü taradı. Yeniye karşı eskinin bir panoraması: Son moda vitrin camları, St. Paul Katedrali'nin inci grisi kubbesini yansıtıyor ve kırmızı tur otobüsleri çok eskilerden beri varlığını sürdüren sembol yapıların yanından vızır vızır geçiyordu. Son birkaç günün bana öğrettiği bir şey varsa o da karanlık yerlerde kalmış eski gerçeklerin üzerine yeni ışıklar tutmanın önemiydi. Londra'ya yaptığım bu gezi, o açık mavi şişeyi ve eczacıyı bulmak hepsini gün yüzüne çıkarmıştı.

Pencereye arkamı dönüp James'e baktım. "Kendimi seçmem gerek. Kendime öncelik vermem gerek." Duraksadım, ellerimi birbirine geçirdim. "Senin kariyerini, bizim bebeğimizi, istikrarı ya da diğer herkesin benim adıma istediklerini değil."

James kaskatı kesildi. "Anlayamıyorum."

Çantama baktım, içinde eczacıyla ilgili iki haber vardı. "Tüm bunlar olup biterken bir noktada eski benliğimin bir parçasını kaybettim. On yıl önce kendim için çok farklı bir şey düşlerdim ve korkarım o hayali tamamen terk ettim."

"Ama insanlar değişir, Caroline. Son on yılda büyüdün. Doğru şeylere öncelik verdin. Değişmek normal ve sen..."

"Değişmek normal," diye araya girdim. "Ama benliğimizin bir parçasını gizlemek, gömmek normal değil." Ona kendisinin de birkaç şeyi gömdüğünü hatırlatmaya gerek görmedim, şu dakika diğer kadının bahsini açmayı reddettim. Bu konuşma benim hayallerimle ilgiliydi, James'in hatalarıyla değil.

"Tamam, o zaman işinden ayrılmak ve bebek için beklemek istiyorsun." James titrek bir nefes aldı. "Peki ne yapmayı planlıyorsun?" Yalnızca işimi değil, aynı zamanda evliliğimizi de kastettiğini anladım. Her ne kadar James'in ses tonu küçümseyici değilse de bir şüphe içeriyordu. Tıpkı on yıl önce bana tarih diplomamla nasıl iş bulmayı planladığımı sorarken olduğu gibi.

Tam şimdi bir yol ayrımındaydım ve dönüp arkamdaki yola

bakmadım – monotonluk, hoşnutluk ve diğer insanların beklentileriyle dolu o yola.

“Gerçek olandan saklanmayı bırakacağım, ki bu gerçek de hayatımın istediğim gibi olmayışı. Bunu yapmak içinde...” Biraz sonra söyleyeceklerim bir kez ağzımdan çıktı mı bir daha geri alamayacağımı bilerek bir an tereddüt ettim. “Bunu yapmak için de yalnız olmam gerek. Londra’da sekiz gün daha geçirmeyi kastedmiyorum bununla. Yakın gelecekte *yalnız* olmaktan bahsediyorum. Ayrılmak için işlemleri başlatmaya niyetliyim.”

James yemek tepsisini ağır ağır kendinden uzaklaştırırken yüzü düştü.

Yanına oturdum ve elimi James’in bedeninden yayılan sıcaklıkla ısınmış beyaz pamuklu çarşafın üzerine koydum. “Evliliğimizde çok fazla sahtelik var,” diye fısıldadım. “Belli ki senin çözmen gereken çok şey var, benim de öyle. Bunları birlikte halledemeyiz. Öyle olursa zaten bizi buraya sürükleyen hataları tekrarlayıp dururuz.”

Yüzünü elleriyle örten James başını sallamaya başladı. “İnanamıyorum,” dedi parmaklarının arasından. Elinin üst kısmından temiz bir damar yolu tüpü sarkıyordu.

Loş, steril odayı işaret ettim. “Hastanede olman bir şeyi değiştirmez, bir *kaçamak* yaptığını unutmadım, James.”

Yüzü hâlâ ellerine gömülüydü, cevabını güçlükle duyabildim. “Ölüm döşeğimde,” diye mırıldandı ve biraz sonra, “ne yapmış olursam olayım...” diye devam etti. Cümlenin devamı anlaşılmazdı.

Kaşlarımı çattım. “Ne demek ‘ne yapmış olursam olayım’?”

Nihayet ellerini yüzünden çekti ve pencereden dışarı baktı. “Hiç. Sadece... zamana ihtiyacım var. Sindirmem gereken çok şey var.” Ama bana bakmaya çekiniyor gibiydi ve içimden bir ses bu meseleyi deşmemi söylüyordu bana. Her şeyi söylemediğini, sanki istediği sonucu vermeyen bir şeyler yaptığını hissediyordum.

Yeniden okaliptüs yağı şişesini, şişenin dışındaki zehirlidir uyarısını düşündüm. Odayı aniden serin bir rüzgâr doldurur-

muş gibi kendiliğinden bir soru belirdi zihnimde. Yanılıyorsam haksız bir suçlama olacaktı ama sözcükleri ağzımdan çıkarmaya zorladım kendimi.

"James, sen o yağı bilerek mi içtin?"

Bu düşünce daha önce aklıma gelmemiştii ama şimdi birden dehşete düşürmüştü beni. Polis tarafından sorgulanmamın ve kocamın her an öleceğinden korkmamın nedeni James'in bile bile zehir içmiş olması olabilir miydi?

Başını bana doğru çevirdi, bakışları suçluluk ve hayal kırıklığıyla bulutlanmıştı. Bu bakışı yakın zamanda bir kez daha görmüştüm; telefonundaki o mesajları bulduğumda da böyle bakmıştı bana. "Neyi fırlatıp attığını bilmiyorsun," dedi. "Bunlar düzeltilebilir şeyler, hepsi. Ama beni kendinden uzaklaştırırsan olmaz. Beni tekrar kabul et, Caroline."

"Sorumu yanıtlamadın."

Ellerini savurarak beni ürküttü. "Şu aşamada ne fark eder ki? Ne yaparsam yapayım seni kızdırıyor. Bir kez daha batırsam ne olacak? Bunu da listeye ekle." Bir parmağını kullanarak tik işareti yaptı. İhanetinin ve Londra'ya davetsiz gelişinin hemen altına işlenecek bir itiraf.

"Nasıl yaparsın bunu?" diye fısıldadım. Ses tonum içimde köpüren öfkeyle çelişiyordu. Sonra günlerdir sorduğum o soruyu sordum: "Neden?"

Ama cevabı zaten biliyordum. Yeni bir dalavere, yeni bir taktik. James hesaplı, risk sevmeyen bir adamdı. Tehlikeli etkilerini bile bile o yağı içtiyse, beni kazanmak için son bir çaba olarak düşünmüş olmalıydı bunu. Yoksa aldatan bir koca neden kendini tehlikeye atıncı ki? Belki de fiziksel sağlığıyla ilgili endişelerimin kalp sızımı bastıracağını, ona duyacağım acımanın onu affetmemi hızlandıracağını düşünmüştü.

Neredeyse işe yarayacaktı ama olmadı. Çünkü şimdi, fiziksel ve duygusal olarak bu adamla arama bir mesafe koyduktan sonra onun gerçek doğasını görebiliyordum ve o doğa yalanlarla ve haksızlıklarla doluydu.

Tekrar ayağa kalkarak sessizce, "Sana acımanı istedin," dedim.

"İstediğim son şey bana acıman olur," dedi buz gibi bir sesle. "Ben sadece senin doğru olanı görmeni, günün birinde bundan pişmanlık duyacağını anlamanı istiyorum."

"Hayır, duymayacağım." Konuşurken ellerim titriyordu ama zırvalamadan devam ettim. "Bütün suçu bana atmayı başardın. Mutsuzluğunla, metresinle, şimdi de bu 'hastalıkla' ilgili suçlar." Sesim yükseldikçe James'in rengi soldu. "Birkaç gün önce bu yıldönümü gezisinden hayır gelmeyeceğini düşünmüştüm. Ama ne kadar da yanılmışım. Artık senin mutsuzluğunun, hatalı tercihlerinin sebebi olmadığımı her zamankinden daha iyi görüyorum. Senden ayrıken evliliğimiz hakkında, aynı çatı altında yaşadığımız sürede öğrendiğimden çok daha fazlasını öğrendim."

Kapının hafifçe tıklatılması konuşmamızı böldü. İyi de oldu çünkü biraz daha devam edersem yapış yapış fayans zemine yığılacığımdan korkuyordum.

Genç bir hemşire içeri dalıp her şeyden habersiz bize gülümsedi. "Sizi yeni odanıza taşımaya hazırız," dedi James'e. "Siz gitmeye hazır mısınız?"

James başıyla sertçe onayladı; aniden fazlasıyla yorgun görünmeye başlamıştı. Vücudumdaki adrenalin azalmaya başladı. Geldiğim gece olduğu gibi kendimi pijamalarımı, dışarıdan alınmış yemeğimi, loş ve boş otel odamı özlerken buldum.

Hemşire James'i monitörlerden ayırırken garip bir vedalaşma yaşandı aramızda. Hemşire, James'in ertesi gün taburcu olacağını onayladı ve ben de sabah ilk iş tekrar geleceğime söz verdim. Sonra eczacıdan ya da dükkânından James'e hiç bahsetmeden dışarı çıktım ve ağır kapıyı ardımdan kapadım.

Otel odama döndüğümde yatağın ortasına kuruldum, kucağımda dışarıdan alınmış tavuklu pad thai vardı. O kadar rahatlamıştım ki her an ağlayabilirdim. İnsanlar yoktu, polis yoktu, bipleyip

duran hastane teçhizatları yoktu ve... James yoktu. Televizyonu bile açmadım. Noodle'ımı kaşıklarken gözlerimi kapayıp başımı arkaya yasladım ve sessizliğin tadını çıkardım.

Karbonhidrat bana biraz olsun enerji verdi ama saat daha sekiz bile olmamıştı. Yemeğimi bitirdikten sonra yerden çantamı alıp telefonumu çıkardım, ardından not defterimle Gaynor'ın verdiği iki haberi aldım. Hepsini etrafıma serdim, eczacıyla ilgili haberleri tekrar okuyabilmek ve telefonumdaki fotoğraflara daha yakından bakabilmek için yatağın yanındaki ikinci lambayı da açtım.

Albümdeki ilk birkaç fotoğrafa döndüm, dükkânın içini gösteren fotoğraflara. Feci hâlde grenlilerdi ve ışık patlamıştı, ön plan dışında herhangi bir şey göremiyordum. Görünüşe bakılırsa kameranun flaşı odada uçuşan tozları odaklamıştı; sanırım insanın başına hayatta bir kez gelecek bir olay sırasında cep telefonu görüntü almanın olumsuz tarafıydı bu. Kendime çok kızdım. Neden doğru düzgün bir el feneri götürmemiştim ki?

Sonraki birkaç fotoğrafa, eczacının defterini -kayıtlarını- gösteren fotoğraflara geçtim. Kayıt defterinin sekiz fotoğrafı vardı, alelacele ve rasgele çektiğim fotoğraflardı hepsi: başlardan bir iki sayfa, ortadan birkaç sayfa ve geri kalanı da defterin en arkalarındandı. Başımı belaya sokan bu fotoğraflardı; defterime notlar alabileceğim kadar netlerdi ve o notlar da beni neredeyse hapse gönderecekti.

Son fotoğrafsa raftaki bir başka kitabın iç kapağıydı. Sadece iki sözcüğü okuyabiliyordum: *İlaçlar Kitabı*. Tarayıcımın arama çubuğuna bunu yazdım ve çıkan sonuçlar bana bu ikinci kitabın tıbbi ilaçlarla ilgili bir rehber olduğunu söylüyordu. Herhalde bir başvuru kaynağı falandı. İlginçti tabii ama eczacının elle yazılmış kayıt defteri kadar değil.

Kayıt defterinin son fotoğrafına döndüm. Fotoğrafı yakınlaştırırken kayıtların benzer bir formatta yapıldığını fark ettim, tarih ve ilacın kimin için yapıldığı da yazıyordu. Kayıtları dikkatle okudum ve birden bu, defterin son sayfası olduğuna göre bu ka-

yıtların eczacının ölümünden hemen önceki günlere ait olması gerektiğini düşündüm.

Gözlerim *Lord Clarence* ismini hemen yakaladı. Yüksek sesle bir nefes aldım, kaydın tamamını okudum:

Bayan Berkwell. Lord Clarence'in metresi ve kuzeni.

Kantarid. 9 Şubat 1791. Beyefendinin karısı Leydi Clarence hesabına.

Yatakta öne doğru eğildim, Gaynor'ın benim için kopyasını çıkardığı ilk habere uzandım; 10 Şubat 1791 tarihli olana. Kalbim hızla çarparken kayıt defterindeki yazıyla aynı olayla, Lord Clarence'ın ölümüyle ilgili haberde geçen isimleri ve tarihleri karşılaştırdım. Başından beri o dükkânın katil eczacıya ait olduğuna inanıyordum zaten, böylece kanıtlanmış olmuştu. Dükkânın içindeki kayıt defterinin fotoğrafı, adamı öldüren zehri onun hazırladığının kanıtıydı.

Ama kaydı daha dikkatle okuyunca kaşlarımı çattım. Kayıttaki ilk isim, zehri kullanması gereken kişi Bayan Berkwell'di. Zehri içen Lord Clarence'sa yalnızca Bayan Berkwell'le alakalı olarak kullanılmıştı; kadın Lord Clarence'ın kuzeniydi. Listedeki son isim, zehri satın alan kişiye Leydi Clarence'tı. Adamın karısı.

İlk haberin son kısmını tekrar okudum, Bayan Berkwell'in hiç bahsi geçmiyordu. Haberde gayet net bir biçimde Lord Clarence'ın öldüğü ve içkisine zehri karıştıranın karısı mı yoksa başka biri mi olduğuna dair bir şüphe olduğu belirtiliyordu. Ancak eczacının kaydı, adamın ölmemesi gerektiğini söylüyordu. Asıl kurban Bayan Berkwell olmalıydı.

Önümdeki bilgilere bakılırsa yanlış insan ölmüştü. Leydi Clarence, eczacı ve şimdi de benim dışımda bunu bilen başka biri var mıydı acaba? İleri derecede tarih diplomam olmayabilirdi ama yaptığım muazzam keşifle gururlandım.

Peki ya sebep? Eh, kayıta o da açıkça belirtiliyordu; Bayan Berkwell'i yalnızca Lord Clarence'ın kuzeni olarak değil, aynı zamanda metresi olarak belirtmişlerdi. Leydi Clarence'ın onu neden öldürmek istediğini tahmin etmek zor değildi; Bayan Berkwell diğer kadındı. James'in ihanetini öğrendiğimde içimde diğer kadından intikam alma isteğinin nasıl da hızla belirdiğini hatırlıyordum. Bu anlamda Leydi Clarence'ı suçlayamazdım ama planı ters gidip de diğer kadın yerine kocası ölünce ne hissettiğini merak ettim. Belli ki işler istediği gibi gitmemişti.

İstediği gibi gitmemek...

Hastane notu. Onda da benzer bir şey yok muydu? Ellerim titreyerek St. Thomas Hastanesi'nden çıkan 22 Ekim 1816 tarihli notun dijital görselini açtım. Hatırladığım satırı okudum:

Sadece niyetlendiğim gibi olmadı.

Acaba notun sahibi Leydi Clarence olabilir miydi? Ağzımı ellerimle kapadım. "İmkânsız," diye fısıldadım kendi kendime yüksek sesle.

Ama notun son satırı da bu ihtimale uyuyordu: *Bu konuda kocamı ve onun kendine ait olmayan şeylere duyduğu açlığı suçluyorum.* Acaba bu ipucu hem gerçek hem de mecazi olabilir miydi? Lord Clarence'ın hem Bayan Berkwell'e ait olan zehirli içkiyi istemesini hem de karısı olmayan bir kadına duyduğu açlığı kastediyor olabilir miydi?

Bir saniye bile düşünmeden Gaynor'a mesaj attım. Kahvecideyken Lord Clarence'ın ölüm tarihini kilise kayıtlarından teyit ettirdiğinden bahsetmişti. Belki notu yazanın gerçekten o olup olmadığını kesinleştirmek için Leydi Clarence için de aynısını yapabiliirdi. *Selam tekrar!* diye yazdım Gaynor'a. Ölüm kayıtlarını bir kez daha kontrol edebilir misin? Aynı soyad, Clarence ama bir kadın. Ekim 1816 civarında bir ölüm kaydı var mı?

Gaynor cevap verene kadar bu fikir üzerinde daha fazla zaman harcamak faydasızdı. Suyumdan uzun bir yudum aldım,

bacaklarımı vücudumun altına topladım ve son kaydı, *kapanış* kaydını daha iyi okuyabilmek için telefonumun ekranındaki resmi büyüttüm.

Daha okumaya bile başlamadan tüylerim diken diken oldu. Bu kayıt, eczacının polisten kaçıp da ölümüne atlamasından önce yazdığı son kayıttı.

Bir kez daha okudum ama kaşlarım çatıldı; bu son kaydın el yazısı daha titrekti, sanki yazarın elleri titremişti. Belki hastaydı, üşümüştü ya da acelesi vardı. Ya da belki –bunu düşününce ürperdim– bu kaydı bir başkası girmişti.

Penceremin ağır perdeleri açtı ve sokağın karşısındaki başka bir binada biri bir ışık yaktı. Birden kendimi vitrinde gibi hissettim, o yüzden de perdeleri kapamak için yataktan kalktım. Aşağıda Londra sokakları hareketliydi: pub'a giden arkadaşlar, gece mesaisinden çıkmış takım elbiseli adamlar ve bir bebek arabası ittiren genç bir çift Thames Nehri boyunca ağır ağır ilerliyordu.

Yeniden yatağa oturdum. Bir şeyler tam oturmuyordu ama tam olarak çözemiyordum. Son kaydı bir kez daha okudum, her kelimenin tek tek üzerinden geçerken dilimi damağımda şaklattım ve derken gördüm.

Kaydın tarihi 12 Şubat 1791'di.

İkinci haberi, eczacının ölümüne atlayışını anlatanı elime aldım. Haberde şubat ayının *on birinde* bir kadının köprüden atladığı yazıyordu.

Telefon ellerimden düştü. Yatakta arkama yaslandım, içim ürpertici bir hisle doldu, sanki odaya bir hayalet gelip yerleşmişti de gerçeğin üzerindeki sır perdesinin kalkışını izliyor, en az benim kadar coşkuyla bekliyordu: Şubatın *on birinde* köprüden atlayan kim olursa olsun, birileri o dükkâna canlı ve sapasağlam geri dönmüştü.

NELLA

11 Şubat 1791

Bacağımı korkuluğun üzerine kaldırmadan önce duraksadım.

Kaybettiğim her şey. Ağırılığı şimdi çöküyordu üstüme; bir ömürlük sefalet, tıpkı açık mezara atılan ham toprak gibi. Yine de –tam bu anda, enseme hafif bir rüzgâr vururken, nehrin üzerinden bir yerlerden aç sokuşlarının sesi gelirken, dilimde tuz tadı varken– tüm bunları henüz kaybetmemiştim.

Korkuluktan uzaklaşıp gözlerimi açtım.

Kaybettiklerim mi yoksa kaybetmediklerim mi?

Benim yerime Eliza atlamıştı. Bana yapılan son bir ikram gibi, son nefesinde yetkilileri kandırmaya çalışmış ve kendini zehirci olarak göstermişti. Onun bu hediyesini nasıl geri çevirir ve suya, onun yanına bırakırdım kendimi?

Köprüünün üzerinde durmuş Thames Nehri'nin doğusuna bakarken aklıma başka biri geldi: Bayan Amwell, Eliza'nın sevgili hanımı. Birkaç gün içinde mülküne dönecek ve Eliza'nın... gittiğini görecekti. Yok olduğunu. Bayan Amwell kocasının ölmü karşısında ne kadar gergin olsa ve üzgünmüş gibi yapsa da Eliza'nın kayıp olduğunu öğrenince o üzüntü artık numara olmaktan çıkacaktı. Çocuğun onu terk ettiğine inanırsa, bir ömür peşini bırakmazdı o his.

Bayan Amwell'e gerçeği anlatmalıydım. Ona Eliza'nın öldüğünü söylemeliydim. Sonra bu kadını bildiğim tek yolla teselli etmeliydim: Elizacığın artık onun mektuplarını yazamayacağını öğrendiğinde duyacağı delici kalp ağrısını yatıştıracak olan *skutelerin* ya da takkeçiçeği tentürüyle.

Böylece köprünün korkuluğundan uzaklaştım, boğazımda düğümlenen hıçkırığı yalnız kalana kadar öylece tutmak istedim - bir daha asla görmemeyi düşündüğüm zehir dükkânıma dönene kadar.

Eliza'nın atlayışının üzerinden yirmi iki saat geçti - bütün bir gece ve gün. Ben de bu sürede Amwell konağına götürmeyi planladığım takkeçiçeğini hazırlayıp şişeledim. Ama Eliza'ya uzandığımda ellerimin buz gibi boşluğa değişini hatırlıyordum hâlâ. Bedeninin suya dalışını, suyun onu içine alırken çıkardığı sesi hâlâ duyuyordum.

Köprüden ayrılıp 3. Arka Sokak'a döndükten sonra muhafızın depo odasına bıraktığı kokuyu aldım - odada gezinen, hiç bulamayacağı bir şeyler arayan bir adamın terli, kirli kokusu. Hiçbir şey bulamamıştı. Arpa fiçisindeki yeni mektubu bile. Mektup yakın zamanda bırakılmış olmalıydı. Belki de ben pazara gittiğim ve Eliza da kendine tentürünü hazırladığı sırada.

Mektup ellerimdeydi. Kâğıttan ne bir lavanta ne de gül kokusu geliyordu. El yazısı ince ya da düzgün değildi. Kadın çok az detay vermiş, kendini sadece kocasının ihanetine uğramış bir ev kadını olarak tanıtmıştı.

Bu son istek, ilkinden neredeyse farksızdı.

İlacı hazırlamak zor olmazdı. Aslına bakılırsa bir şişe siyanür asidi hemen elimin altındaydı; hiç çaba harcamadan, bir dakikadan kısa sürede bir ilaç hazırlayabilirdim. Belki de bu son zehir, bu nihai olan, nihayet bana Frederick yüzünden bebeğim rahimimden düştüğünden beri aradığım huzuru sağlardı.

İntikam alarak iyileşme.

Ama böyle bir şey yoktu; hiç olmamıştı. Başkalarına zarar vermek sadece beni daha da yaralamaya yaramıştı. Mektubu aldım, sözcükleri parmağım ile takip ettim ve sandalyemden kalktım. Öne doğru eğilerek zayıf bacağımı diğerinin önüne uzattım, nefesim hırıltılıydı ve ocağa yaklaştım. Ağır ağır yanan alev tek bir odun parçasını tüketiyordu. Mektubu usulca alevin dans eden ucuna bıraktım, kâğıdın ânında tutuşmasını izledim.

Hayır, bu kadına istediği şeyi vermeyecektim.

Bu odadan daha fazla ölüm çıkmayacaktı.

Böylece zehir dükkânım da artık var olmayacaktı. Ocakta alev titreyip söndü, son mektup da küle döndü. Kaynayan melisalar, harmanlanacak tonikler, karıştırılacak tentürler, kökünden sökülecek bitkiler kalmamıştı.

Öne doğru eğilip öksürmeye başladım, ciğerlerimden bir kan pıhtısı kopup dilime ulaştı. Dün öğleden sonradan beri kanlı kanlı öksürüyordum – muhafızlardan kaçıp da at ahırının arka duvarından atladığım ve genç arkadaşımın ölümüne düşüşünü izlediğimden beri. Bir yıllık çabayı sadece birkaç dakika içinde göstermişim; muhafızlar beni kovalayarak ölümüne fark ettiğimden daha da çok yaklaştırmışlardı.

Kanlı pıhtıyı küllerin içine tükürdüm, bir şeyler içip dilimdeki yapışkan kalıntıyı yok etmek bile gelmedi içimden. Ne açlık hissediyordum ne de susuzluk. Neredeyse bir gündür hiç idrar da yapmamıştım. Bunun pek iyi olmadığını biliyordum; boğaz istemeyi kestiğinde, idrar torbası artık dolmadığında sona yaklaşmış demektir. Bunu biliyordum çünkü daha önce de görmüştüm. Bunun oluşunu izlemiştim.

Annem öldüğü gün.

Amwell mülküne gitmem ve acele etmem gerektiğini biliyordum. Mektubu ve tentürü bir hizmetçiye bırakacaktım zira Eliza hanımının birkaç hafta uzaklarda olabileceğini söylemişti, dolaşısıyla kadının evde olmasını beklemiyordum. Sonra da nehre gidecek, sessiz kıyılarında oturacak ve ölümümü bekleyecektim. Uzun süre bekleyeceğimi sanmıyordum.

Ama dükkânımı tamamen terk etmeden önce yapmam gereken son bir şey vardı.

Kalemimi kaldırdım, kayıt defterini açıp kendime doğru çektim ve son kaydımı özenle girmeye başladım. İlacı hazırlayan ben olmasam ve hangi malzemeleri içerdiğini bilmesem de Eliza'nın yaşamını ve ölümünü öylece kayıtsız bırakamazdım.

Eliza Fanning, Londra. Bilinmeyen malz. 12 Şubat 1791.

Kalemin ucu kâğıdın üzerinde hareket ederken ellerim feci hâlde titriyordu ve sözcükler o kadar lekeliydi ki el yazısı benim değilmiş gibi duruyordu.

Aslına bakılırsa sanki bilinmez bir hayalet o sözcükleri yazmama engel oluyormuş gibiydi – Elizacığın ölüm kaydını düşmemi reddediyormuş gibi.

CAROLINE

Günümüz, Çarşamba

Ellerim dudaklarımda, son kaydı bir kez daha okudum.

Eliza Fanning, Londra. Bilinmeyen malz. 12 Şubat 1791.

Şubatın on ikisi mi? Çok anlamsızdı. Eczacı şubat ayının on birinde köprüden atlamıştı ve haber metni nehrin "buz parçalarıyla dolu" olduğunu söylüyordu. Birileri o düşüşten sağ kurtulmuş olsa bile o buz gibi suda bir ya da iki dakikadan fazla hayatta kalması pek muhtemel değildi.

Yalnızca tek bir ismin olması da tuhaftı: *Eliza Fanning*. Kayıtta bir başkası "hesabına" geçmiyordu adı. Dükkâna bizzat gelmiş olmalıydı o zaman. Son müşteri olduğundan haberi var mıydı acaba? Peki eczacının işlerinin son bulmasında bir rol oynamış mıydı?

Bacaklarımdan üzerine bir battaniye çektim. Kabul etmem gerekir ki bu son kayıt beni biraz tedirgin etmişti. Uyuşmazlığın basit bir hata olduğu ihtimalini düşündüm; belki de eczacı tarihleri karıştırmıştı. Belki de bundan bir şey çıkmazdı.

Gerçi kayıttaki *Bilinmeyen malz.* ifadesi de tuhaftı. *Bilinmeyen*

malzeme. İmkânsız görünüyordu. Eczacı bilmediği bir şeyi nasıl hazırlayacaktı ki?

Belki eczacı değildi bu. Belki başkası girmişti kaydı. Ama dükkân çok iyi gizlenmişti ve eczacının atlamasından bir gün sonra başka birinin sırf böyle örtük bir mesaj yazmak için oraya girmesi mantıksız görünüyordu. En mantıklı görünen, kaydı bizzat eczacının girmiş olmasıydı.

Peki kaydı o girdiyse atlayan kimdi?

Son birkaç dakikada cevaptan çok sorular çıkmıştı karşıma ve merakım hayal kırıklığında söndü. Hiçbir şey uyuşmuyordu: İlk haberdeki kurban, Lord Clarence'la ilgili kayıttaki kurbanla uyuşmuyordu; son kayıt şifreli yazılmıştı, el yazısı tuhaftı ve *bi-linmeyen* malzemelere atıf vardı; en önemlisi de son kaydın tarihi, eczacının güya öldüğü tarihten bir gün sonrasıydı.

Tamamen kaybolmuş hissederek ellerimi iki yana açtım. Eczacı kaç sırrı götürmüştü mezarına?

Mini buzdolabına gidip otelin süite koyduğu şampanya şişesini çıkardım. Buz gibi şarabı kadehe doldurmayı düşünmedim bile; mantarını çıkarır çıkarmaz şişenin ucunu dudaklarıma götürdüm ve şişeden koca bir yudum aldım.

Şampanya beni güçlendirmek yerine daha da yordu, neredeyse başımı döndürdü. Eczacıyla ilgili merakım bütün günü tüketmişti ve daha fazla araştırma fikri hiç cazip gelmiyordu.

Belki yarın.

Bugün öğrendiklerimle ilgili sorularımı yazmaya niyetlendim. Sabah ya da James gittikten sonra tekrar üzerinden geçerdim. Bir kalemle birlikte not defterimi alarak boş bir sayfa açtım. Okuduklarımla ilgili on on beş soru belirmişti zihnimde. Hepsi ni listelemeye hazırlandım.

Ama kalemimi elimde tutmuş ilk olarak hangisini yazacağımı düşünürken, cevabını öğrenmeyi çok istediğim bir soru olduğunu fark ettim. Tüm sorular içinde en davetsizi, en ısrarcısı oydu. Bu sorunun cevabının diğer bazı soruların cevabını da ve-

rebileceğini hissediyordum, mesela kaydın neden on iki şubatta yapıldığı gibi.

Kalemimin ucunu kâğıda bastırdım ve yazdım:

Eliza Fanning kim?

Ertesi sabah James hastaneden taburcu olduktan sonra otel odasında, kapının yanındaki küçük masada oturduk. Ben ellerimi bir fincan açık çayın etrafına sıkıca sarmıştım, James de cep telefonundan dönüş uçuşlarını araştırıyordu. Temizlik servisi henüz gelmemişti, o yüzden de yarısı içilmiş şampanya şişesi, kahve demliğinin yanında duruyordu ve görüntü başımı ağrıyordu.

James elini cebine götürüp cüzdanını çıkardı. "Gatwick'ten dörtte kalkan bir uçak buldum," dedi. "Toparlanıp oraya giden treni yakalayacak vaktim var. Bir gibi çıkmam gerek."

Bebek mavisini ortancalarla dolu vazo ortamımızdaydı; çoğu solmuştu ve camın kenarından sarkıyorlardı. Vazosu kenara çekip ona daha yakından baktım. "İyi olacağına emin misin? Baş dönmesi falan yok değil mi?"

Cüzdanını bıraktı. "Hiç yok. Eve dönmeye hazırım."

Toplanmış valizi yanında, pencerenin kenarında dikiliyordu kısa bir süre sonra – sanki seyahatimizi başa sarmışız da daha yeni gelmiş gibi. Ben masada, eczacının kayıt defterinin fotoğraflarına üstünkörü baktığım noktada kaldım, zamanın giderek daraldığının farkındaydım. Son zamanlarla yaptıklarım ile ilgili gerçeği James'e açıklamayı planlıyorsam hızlı davranmam gerekiyordu.

"Sanırım tamamım," dedi James, ardından pasaportunu alıp almadığından emin olmak için eliyle üzerini yokladı. Aramızda son birkaç gecedir tek başıma uyuduğum dağınık yatak vardı. Bu seyahatte birlikte yaşamamız gereken ama yaşamadığımız pek çok şeyin bembeyaz, kabarık bir hatırlatıcısı gibi duruyordu aramızda. Daha birkaç gün önce bu yatakta rahmime bir bebek düşün diye can atıyordum. Şimdiyse karşımda duran adamla bir daha seks yapma fikri bile saçma geliyordu.

Bu "yıldönümü" gezisiyle ilgili hayal ettiklerim, gerçeğin yanından bile geçmiyordu ama bu dehşetli hikâyenin gerekli bir ders olduğunu hissediyordum. Ya James'in ihanetini öğrenmemiş olsaydım, hamile kalsaydım ve gerçeği bebeğimiz doğduktan sonra öğrenseydim? Ya da ikimiz de işlerimiz, rutinimiz ya da birbirimiz hakkında içten içe bizi yiyen bir kıskançlığa kapılsaydık ve evliliğimiz sarsıntılı bir şekilde sona erse, üç kişilik muhtemel ailemizi bölseydi? Çünkü bu sadece James'le ilgili değildi. Ben de hayat konusunda onun kadar tatminsizdim ve bu hisleri kendi içime gömmüştüm. Ya kafayı yiyen *ben* olsaydım? Telafi edilemez bir hata yapan ben olsaydım?

Saate baktım, bire beş vardı. "Bekle," dedim telefonumu bırakıp oturduğum yerden kalkarak. James kaşlarını çattı, parmakları valizin sapına sarılmıştı. Kendi bavuluma doğru eğildim, çamur kazısı sırasında giydiğim spor ayakkabılarımı bir kenara ittim ve en dipte saklı bir şeye uzandım. O kadar küçüktü ki valizden çıkarırken tam avucuma oturdu.

Parmaklarımı o serin, sert nesnenin etrafına sardım: James'in kartvizitleri için vintage bir kutu. Ona vereceğim onuncu yıl hediyesiydi ve giyinme odasındaki o uğursuz günden beri saklıyordum.

Oda boyunca ilerledim. "Bu bir af değil," dedim usulca. "Hatta ileri doğru bir adım da değil. Ama bu sana ait ve şu an, onu ilk aldığım zaman düşünemeyeceğim kadar yerine oturuyor." Sonra kutuyu ona uzattım, titreyen ellerle aldı. "Tenekeden yapılma," diye açıkladım. "Onuncu yıl için geleneksel bir hediye çünkü temsil ettiği şeyler güç ve..." Derin bir nefes aldım, keşke geleceği görebilseydim. Beş ya da on yıl sonra yaşamlarımız nasıl olacaktı? "Güç ve pek çok hasara katlanma becerisi. Birlikteliğimizin dayanıklılığını temsil edeceğini düşünerek almıştım ama artık önemli olan bu değil. Asıl önemli olan kendi içimizdeki güç. İkimizin de önünde yapılması gereken çok şey var."

James bana sımsıkı sarıldı; o şekilde o kadar uzun süre kaldık ki saatin biri vurduğundan ve hatta biraz daha ilerlediğinden

emin gibiydim. Beni nihayet bıraktığında sesi titriyordu. "Yakında görüşürüz," diye fısıldadı, parmaklarıyla hâlâ hediyemi sararken.

"Görüşürüz," dedim ben de ve kendi sözcüklerimde de beklenmedik bir titreme duydum. James'i kapıya kadar geçirdim ve son bir kez birbirimize baktık. Ardından James çıktı ve kapıyı ardından kapadı.

Yeniden yalnız kalmıştım. Ama özgürlük öylesine etkili ve gerçektir ki bir an için hareketsiz, neredeyse afallamış hâlde öylece kaldım. Zemine baktım, içimi dolduran kaçınılmaz yalnızlık dalgasının geri çekilmesini bekledim. James'in koşarak geri dönmesini, kalmak için bir şans daha istemesini bekledim. Telefonumun çalmasını, hastaneden ya da polisten bir haber almayı bekledim. Kötü haber, *daha da kötü* haber.

Bir pişmanlık sızısı duymayı da bekledim. James'e eczacıdan bahsetmemiştim. Gizli mahzen odasına girdiğimi anlatmamıştım. Gaynor'dan, Bekâr Alf'ten ya da sırlarını gizlediğim seri katilden bahsetmemiştim.

Hiçbirini söylememiştim ona.

Kapının önünde uzunca bir süre dikilerek suçluluk ya da pişmanlık hissinin içimi doldurmasını bekledim. Ama o tür bir his belirmedi içimde. Kafama takılan bir şey olmadı ve çözülecek bir şey kalmadı.

Kapıdan uzaklaşırken telefonum öttü. Gaynor'dan bir mesaj. Geç cevap için özür dilerim! diyordu. Kilise kayıtlarına göre St. Thomas Hastanesi'nde Leydi Bea Clarence diye biri ölmüş, ödemden, 23 Ekim 1816'da. Çocuğu yokmuş.

Afallamış hâlde telefonuma bakakaldım ve yatağa oturdum. Hastane notu gerçekten de ölüm döşeginde yapılmış bir itiraftı, adamın ölümünden yirmi beş yıl sonra, belki de bir vicdan azabıyla, Lord Clarence'ın dul karısı tarafından yazılmıştı.

Gaynor'ı aramak ve ona öğrendiklerimi anlatmak için telefonun ekranını açtım.

Bana birer kopyasını verdiği haberlerden değil de eczacının defterindeki kayıttan öğrendiğim Bayan Berkwell'i, ortada bir metres olduğunu açıklamamdan sonra Gaynor bir süre sessiz kaldı.

Ona söylemediğim tek bir şey vardı ve o da eczacının öldüğü iddia edilen günden bir gün sonra Eliza Fanning adıyla girilen kayıttı.

Bunu kendime sakladım.

"Bu çok acayip," dedi Gaynor sonunda hattın diğer ucundan. Bütün bu olayın ne kadar da inanılmaz, ne kadar da olağanüstü olduğunu düşünürken Gaynor'ın çözdüğüm bunca şey karşısında hayretle başını salladığını canlandırabiliyordum gözümde. "Ve tüm bunlar nehir kenarında bulduğun küçük bir şişeyle başladı. Her şeyi bir araya getirdiğine inanamıyorum. Şahane dedektiflik, Caroline. Herhangi bir dedektiflik ekibi için müthiş bir değer olursun bence."

Ona teşekkür ettim, sonra da son günlerde polisle biraz fazla yakınlaştığımı hatırlattım.

"Eh, dedektiflik ekibi olmuyor madem," diye yanıtladı, "o zaman belki kütüphanedeki araştırma ekibine katılırsın." Jest olsun diye söylediğinden emindim ama hassas bir noktaya dokunmuştu. "Sende bir kıvılcım görüyorum," diye ekledi.

Keşke birkaç gün içinde Ohio'ya dönmeyecek olsaydım. "Keşke yapabilsem," dedim. "Ama evde toparlamam gereken büyük bir karmaşa var. En başta da kocam."

Gaynor bir nefes aldı. "Bak, biz daha yeni arkadaş olduk, sana evliliğin hakkında tavsiyeler verecek değilim. Gerçi içki içmeye çıkarsak hemen konuya dalaabilirim." Kıkırdadı. "Ama bildiğim bir şey varsa o da hayallerin peşine düşmenin önemlidir. İnan bana, bir şeylerin değişmesini istiyorsan, sana engel olabilecek tek kişi kendinsin. Yapmayı sevdiğin şey ne?"

Bir an bile duraksamadan yanıt verdim. "Geçmiş kazmak. Gerçek insanların yaşamlarını araştırmak. Sırlarını, tecrübelerini. Aslına bakarsan mezun olduktan sonra tarih alanında çalışmak için Cambridge'e başvuracaktım neredeyse..."

"Cambridge mi?" dedi nefesini tutarak. "Hani şu buradan bir saat süren üniversite mi?"

"Ta kendisi."

"Neredeyse başvuracaktın ama yapmadın, öyle mi? Neden peki?" Sesi nazikti, meraklıydı.

Dişlerimi sıktım, sonra sözcükleri ağızımdan dökülmeye zorladım. "Çünkü evlendim ve kocamın Ohio'da bir işi vardı."

Gaynor dilini damağında şaklattı. "Yani, sen bunu göremiyor olabilirsin ama ben görüyorum. Yeteneklisin, zekisin, beceriklisin. Ayrıca Londra'da yeni bir arkadaşın var." Duraksadı ve onun yüzünde kararlı bir ifadeyle kollarını kavuşturduğunu hayal ettim. "Daha fazlası olabilirsin. Bence sen de bunu biliyorsun."

NELLA*12 Şubat 1791*

Amwell mülküne yaklaştıkça görüşüm çarpılmaya ve dönmeye başladı, renkler bir çocuk oyuncağındaki gibi parlak bir hâl aldı ve Londra şehri etrafımda titreşir oldu. Kanlı bir paçavrayı eteğimin cebine tıktırdım ve yanımdan geçen yüzlere baktım. Kimileri dudağımın kenarındaki kurumuş kan için endişelenirken diğerleri kararsız, belirsiz adımlarla ve sanki ben hiç yokmuşum gibi görmeden geçiyordu. Acaba hayaletler diyarına mı girdim diye düşündüm. Ölülerle canlıların iç içe olduğu arada bir yer, yarı dünya diye bir şey var mıydı?

Eteğimin diğer cebinde paket vardı: takkeçiçeği tentürü ve Bayan Amwell'e Eliza'nın dönmeyeceğini, bunun sevgisizlikten değil Eliza'nın fedakârca ve cesurca atıldığı bir kahramanlıktan kaynaklandığını açıkladığım kısa bir mektup. Ayrıca evin hanımına, uzun zaman önce titreyen ellerine bir çare aramak için dükkânıma geldiği zaman yaptığım gibi bir doz takkeçiçeği öneriyordum. Daha fazlasını yazacaktım. Ah, bıraksalar ne kadar da çok yazardım! Ama mektubun bir köşesine bulaşan kan lekesinin de hatırlattığı gibi zaman buna müsaade etmiyordu. Takkeçini, son ilacımı kayıt defterine düşecek vaktim bile olmamıştı.

Mülk karşımda belirdi: Kan kırmızısı taşlardan benekli, üç katlı bir ev. Sürme pencereler, her birinde on iki, belki on altı bölme; bu son dakikalarda hiçbir şeyden emin olamıyordum. Her şey çok pusluydu. Ayağımı ileri attım. Ön basamaklara, o siyah kapıya ulaşip paketi bıraksam yeterdi.

Alınlıklı çatıya baktım, bulutların altında salınıp bükülüyordu. Bacada duman tütmüyordu. Tahmin ettiğim gibi evin hanımı orada değildi. Büyük bir rahatlıktı bu; onunla konuşacak gücüm yoktu. Paketi bırakıp gidecektim. Sürüne sürüne güneye, nehir kenarına inen merdivenlerin olabildiğince yakınına gidecektim. O kadar ilerlemeyi başarabilirsem tabii.

Çocuğun biri kahkahalar atarak koşuştururken neredeyse eteğime takılıyordu. Etrafımda bir iki kez döndü, sanki algılarımla bir oyun oynuyor, bana rahmimden düşen bebeği hatırlatıyordu. Geldiği gibi hızla kayboldu. Görüşüm yaşlarla bulanıklaşırken kızın yüzü erir gibi oldu, bir hayalet gibi belirsiz, bulutlu bir hâl aldı. Eliza'nın etrafının hayaletlerle dolu olduğu iddiasından şüphe ettiğim için kendimi aptal gibi hissetmeye başladım. Belki de ona hayaletlerin yalnızca anıların kalıntısı, canlı hayal gücünün icadı olduğunu söylerken yanıliyordum. Hepsi o kadar canlı, o kadar cismani görünüyordu ki.

Paket. Paketi bırakmam gerek.

Yukarı, hizmetkârların bulunduğu çatı penceresine son bir kez baktım. Birinin verandaya, birkaç adım öteye kâğıda sarılı bir paket bıraktığını görmesini, sonra da alıp Bayan Amwell dönene kadar güvenle saklamasını umdum.

Evet, gerçekten de bir hizmetçi gördü beni! Pencerenin ardında gün gibi ortadaydı, gördüm onu. Koyu siyah saçları ve kaldırdığı çenesi...

Yolun ortasında birden durdum, paketi saran parmaklarım gevşedi; paket yumuşak bir gümbürtüyle yere düştü. Pencerenin ardındaki bir hizmetkâr değildi bu. Bir hayaletti. *Benim küçük Eliza'm.*

Hareket edemedim. Nefes alamadım.

Ama sonra gölge pencerenin ardından çekilirken bir ışık çakması, bir hareket oldu. Dizlerimin üzerine düştüm, içimde yeniden öksürme ihtiyacı belirdi, Londra'nın renkleri siyaha döndü, her şey karardı. Son nefesimle aramda saniyeler vardı...

Ve derken aklımın başında olduğu o son anda etrafımdaki renkler geri geldi: Çok iyi tanıdığım o parlak, gencecik gözleriyle Elizacık evden çıkmış bana doğru süzülüyordu. *Pembemsi bir cam ışıltısı*. Kaşlarımı çattım, görüşümü netleştirmeye çalıştım. Ellerinde, bir gün önce köprüde bana uzattığı şişeyle aynı formda ve büyüklükte küçük bir şişe tutuyordu. Ama dünkü şişenin rengi maviydi, buysa deniz kabuğu pembesiydi. Bana doğru koşarken tıpasını açtı.

Her şeyin fazlasıyla tuhaf ve beklenmedik olduğunu düşünürken o parlak gölgesine doğru uzandım: Yanaklarındaki kızarıklık, o meraklı sırıtış, sanki hayalet falan değildi karşımdaki.

Onunla ilgili her şey o kadar canlıydı ki.

Tıpkı ölümünden saniyeler önce hatırladığım gibiydi.

CAROLINE

Günümüz, Cuma

Ertesi sabah üçüncü kez Britanya Kütüphanesi'ne adım attım. Artık bildiğim yolda ilerledim, danışma bankosunu geçtim, merdivenlere yöneldim ve üçüncü kata çıktım.

Harita Odası da metro istasyonları gibi tanıdık ve rahat geliyordu bana artık. Gaynor'ı odanın ortasındaki yığınlardan birinin yanında, dibindeki kitapları yeniden düzenlerken buldum.

"Pişt," diye fısıldadım arkasından sessizce yaklaşarak.

Sıçrayarak arkasını döndü. "Hey! Uzak duramıyorsun, değil mi?"

Sırıttım. "Görünüşe bakılırsa bir haberim var."

"Yine mi?" Sesini alçaltarak, "Lütfen bana yine bir kapı kırdım deme." Hâlâ yüzümde dolaşan gülümsemeyi görünce rahat bir nefes verdi. "Oh, çok şükür. Ne oldu peki? Eczacıyla ilgili bir şeyler mi?" Yerden bir kitap alıp raflardan birine yerleştirdi.

"Bu daha çok kendimle ilgili bir haber aslında."

Duraksadı, bana bakarken elindeki başka bir kitap havada öylece kalmıştı. "Ee, söyle hadi."

Derin bir nefes aldım, bunu yaptığıma hâlâ inanamıyordum. *Yapmıştım.* Bu hafta Londra'da yaptığım o acayip şeyler durur-

ken beni en çok şaşırtan buydu. "Dün gece Cambridge'e yüksek lisans için başvurduğum."

Gaynor'ın gözleri bir anda yaşlarla doldu, tepe lambalarının ışığı yansıdı gözlerinden. Kitabı bıraktı ve iki elini omuzlarıma koydu. "Caroline, seninle çok gurur duyuyorum."

Boğazım düğümlendi, öksürdüm. Az önce ona haberi vermek için Rose'u da aramıştım. Mutluluk gözyaşlarına boğulmuş ve bana tanıdığı en cesur kadın olduğumu söylemişti.

Cesur. Ohio'dayken kendimi böyle tanımlamazdım ama şimdi onun haklı olduğunu fark ediyordum. Yaptığım şey cesurcadı –hatta biraz delice– ama özgün ve tam benlik bir şeydi. Gerçek ben. Hayatım artık Rose'unkinden çok farklı görünse de onun desteği bana arkadaşların farklı yollara gitmesinin sorun olmadığını hatırlatmıştı.

Bu beklenmedik arkadaşlık için de minnetle dolarak Gaynor'a baktım. Bu odaya ilk girdiğim hâlimi düşündüm; yağmurdan sırlıklam olmuş, kederli ve ne yapacağını bilmez hâlde, cebimde camdan bir şişeyle benim için tamamen bir yabancı olan Gaynor'a yaklaşmıştım. Bir cam şişe ve bir soru. Şimdiyse yine onun karşısındaydım ve o günkü insanla neredeyse hiçbir benzer yanımdı yoktu. Hâlâ kederliydim, evet ama kendimle ilgili birçok şeyin örtüsünü kaldırmıştım. En azından beni tamamen farklı bir yola sevk etmeye yetecek kadarının. Çok uzun zaman önce girmem gerektiğini hissettiğim bir yoldu bu.

"Tarih programı değil de İngilizce çalışmaları üzerine bir lisansüstü programı," diye açıkladım. "On sekizinci yüzyıl ve romantik dönem çalışmaları. Sınıf çalışmasında çeşitli antik metinler ve edebiyat çalışmalarının yanı sıra araştırma yöntemleri de var." İngilizce çalışmaları programının tarihe, edebiyata ve araştırmaya olan ilgilimle arada bir köprü kuracağını hissediyordum. "Programın sonunda tez vereceğim," diye ekledim ama tez derken sesim titredi. Ben açıklamaya devam ederken Gaynor'ın kaşları kalktı. "Kayıp eczacıyı –dükkanını, kayıt defterini, kullan-

dığı gizli malzemeleri- araştırma konum yapmayı umuyorum. Bulduklarımı paylaşmak için akademik, korumacı bir yaklaşım."

"Tanrım, şimdiden bir akademisyen gibi konuşuyorsun." Sırtı. Sonra, "Bence bu kesinlikle muhteşem," diye ekledi. "Hem o kadar uzakta da olmayacaksın. Birkaç hafta sonu kaçamağı planlamalıyız. Belki trene atlayıp Paris'e gideriz, olmaz mı?"

Bunu düşününce bile midem düğümlendi. "Elbette. Program yılın ilk zamanları başlayacak, yani birkaç fikri değerlendirmek için epey zamanımız var."

Her ne kadar başlamak için sabırsızlansam da muhtemelen programın başlamasına henüz altı ay olması en iyisiydi. Önümde beni bekleyen zorlu konuşmalar vardı -ilk başta da ailemle ve James'le- ve aile işinde yerimi alacak kişiyi eğitmek, Cambridge'de bir öğrenci evi bulmam ve dün gece internet üzerinden işlemleri başlatmışım ama evliliğimi sonlandırmak için evrak işlerini tamamlamam gerekiyordu.

Gaynor sanki düşüncelerimi okurmuş gibi ellerini birleştirdi ve tereddütlü bir sesle, "Beni hiç ilgilendirmez, biliyorum ama kocanın haberi var mı?" diye sordu.

"Bir süre ayrı kalmamız gerektiğini biliyor ama yaşamlarımızı yoluna koyarken benim Birleşik Krallık'a dönmeyi planladığımdan haberi yok. Bu gece onu arayıp başvurumdan bahsedeceğim."

Ayrıca nihayet annemle babamı da arayıp James'in yaptıklarını anlatmayı planlıyordum. Daha birkaç gün önce onları bundan korumak isterken şimdi bunun ne kadar mantıksız olduğunu görebiliyordum. Gaynor ve Rose bana etrafımda beni ve isteklerimi destekleyen ve teşvik eden insanların bulunmasının önemini hatırlatmıştı. Bu teşvik uzun süredir eksikti belki ama yeniden talep etmeye hazırdım artık.

Gaynor kitapları rafa yerleştirmeye geri döndü, ara sıra da bana bakıyordu. "Peki program ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Dokuz ay."

Dokuz ay, çaresizce arzuladığım bebeği içimde taşıyacağım süreyle aynı. Gülümsedim, durumun ironisini fark etmiştim. Yakın geleceğimde bir çocuk olmayabilirdi ama onun yerini başka bir şey, uzun zaman önce izi kaybedilmiş bir hayal almıştı.

Gaynor'la vedalaştıktan sonra ikinci kata indim. İnsanlık Tarihi Okuma Odası'na girerken beni fark etmemesini umdum. İtiraf etmek gerekirse şu an ondan uzak durmaya niyetliydim; zira bu görevde tek başıma olmak, ne kadar iyi niyetli olursa olsun sorgulayan gözlerden uzak kalmak istiyordum.

Odanın arka tarafında kalan kütüphaneye ait bilgisayarlardan birine doğru ilerledim. Daha birkaç gün önce Gaynor'la birlikte üst katta benzer bir bilgisayarın başında oturmuştuk ve kütüphane araştırma araçlarını kullanmanın temel kurallarını henüz unutmamıştım. Britanya Kütüphanesi'nin ana sayfasını açtım ve Ana Katalogda Ara sekmesine tıkladım. Sonra dijitale aktarılmış gazete kayıtlarına, Gaynor'la birlikte katil eczacıya dair sonuçsuz kalan araştırmamızı yaptığımız yere girdim.

Önümde bomboş bir gün uzanıyordu ve uzunca bir süre burada olacaktım. Sandalyeme yerleştim, bir bacağımı altına aldım ve defterimi açtım. *Eliza Fanning kim?*

İki gece önce not aldığım tek soru buydu.

Britanya Gazeteleri Arşivi'nin arama çubuğuna iki kelime yazdım: *Eliza Fanning*. Sonra ENTER tuşuna bastım.

Karşıma ânında bir avuç veri çıktı. Hepsini hızla taradım ama sadece sayfanın en üstünde yer alan kayıt uyumlu görünüyordu. Yazıyı açtım ve dijitale aktarılmış olduğundan bir anda bütün metin karşımda belirdi.

Yazı 1802'nin yazında, *Brighton Press* adlı bir gazetede yayımlanmıştı. Tarayıcıdaki başka bir sekmede Brighton'ı aratınca İngiltere'nin güney kıyısında, Londra'nın iki saat güneyinde kalan bir sahil kenti olduğunu öğrendim.

Haberin başlığı "*Eliza Pepper, eski soyadıyla Fanning, Koca-sının Sihirli Kitap Dükkânı'nın Tek Mirasçısı*" şeklindeydi.

Yazı, Swindon'da doğan ama 1791'den beri Brighton civarında yaşayan yirmi iki yaşındaki Eliza Pepper'ın kocası Tom Pepper'ın tüm mülklerinin vârisi olduğunu belirtiyordu ki bu mülkler içinde adamın şehrin kuzey ucunda yer alan, sihir ve doğaüstü uygulamalar üzerine kitapların yer aldığı son derece işlek kitapçısı da bulunuyordu. Kitanın dört bir yanından müşterilerin en sıradışı hastalıkların devasını ve ilacını aramak üzere dükkâna geldiği belirtilmişti.

Yazıya göre Bay Tom Pepper ne yazık ki kendi sıkıntılarının çaresini bulamamıştı; yakın zamanda hastalanmıştı, akciğer iltihabı olduğu düşünülüyordu. Karısı Eliza, son nefesini verene kadar adamın yegâne bakıcısı olmuştu. Bay Pepper'ın yaşamını ve başarılarını anmak üzere dükkânda bir merasim düzenlenmiş, yüzlerce insan gelip saygılarını sunmuştu.

Olaydan sonra birkaç muhabir Bayan Pepper'la dükkânı devam ettirmek isteyip istemediği üzerine röportaj yapmıştı. Kadın, muhabirlere dükkânın açık kalacağını temin etmişti.

"Tom da ben de yaşamımızı sihir sanatlarına borçluyuz," demişti muhabirlere. Sonra da uzun zaman önce Londra'da kendi yaptığı sihirli bir karışımın hayatını kurtardığını açıklamıştı. "Daha cocuktum. İlk tentürümdü ama bugüne dek hâlâ beni destekleyen ve tavsiyelerde bulunan çok özel bir arkadaşım için hayatımı riske attım." Bayan Pepper şöyle eklemişti, "Belki de suçlanması gereken gençliğimdir ama ölüm karşımda dikilirken bir gıdım bile korkmadım. Gerçekten de tentürü içtikten sonra küçük mavi şişedeki sihrin tenimi alev alev sardığını hissettim, ısıyı öyle güçlüydü ki buz gibi derinlikler tatlı bir mola gibi geldi."

Yazıda iki muhabirin bu son kısım ile ilgili birkaç soru daha sorduğu belirtiliyordu. "'Buz gibi derinlikler' mi? Bunu açıklayın lütfen, Bayan Pepper," diye sormuştu adamlardan biri. Ama Eliza muhabirlere zaman ayırdıkları için teşekkür etmiş ve içeri dönmesi gerektiğini söylemişti.

Sonra da kollarını iki yanına uzatarak iki küçük çocuğunun -biri kız biri oğlan dört yaşındaki ikizlerinin- ellerini tutup on-

larla birlikte merhum kocasının dükkânına, Blackfriars Sihir Kitapları ve Süs Eşyaları Dükkânı'na girmiş, gözden kaybolmuştu.

Varışımın üzerinde bir saat bile geçmeden Britanya Kütüphanesi'nden ayrılmıştım. Öğleden sonra güneşi tepemde sıcak ve parlaktı. Bir sokak satıcısından bir şişe su alıp bir karaağacın gölgesinde kalan banka oturdum, günün geri kalanını nasıl geçirsem diye düşündüm. Bütün öğleden sonramı kütüphanede geçirmeye niyetliydim ama aradığımı hemen bulmuştum.

Artık köprüden atlayanın eczacı olmadığını biliyordum. Genç arkadaşı Eliza Fanning'di. Bu da eczacının on iki şubat tarihinde deftere yeni bir kayıt eklemesini açıklıyordu. Çünkü polisin inandığının aksine eczacı ölmemişti. Ama Eliza da ölmemişti; belki tentürü sayesinde, belki de sadece şans ama kız o düşüşten sağ çıkmıştı.

Ama Eliza'yla ilgili yazı her şeyi açıklamıyordu. Tentürün içindeki malzemeleri eczacının neden bilmediğini ya da polisin Eliza'nın varlığından haberdar olup olmadığını açıklamıyordu mesela. Eczacı da Eliza gibi sihrin etkisine inanıyor muydu, söylemiyordu. Ya da Eliza'nın eczacıyla bağının doğasına dair bir açıklama yapmıyordu.

Üstelik hâlâ eczacının adını bilmiyordum.

Genç Eliza'nın olaya dahil oluşunun dokunaklı bir yanı da vardı. Eczacının hayatında ve ölümünde oynadığı rol bir gizem perdesinin ardında kalmıştı; gazetelere sadece *özel bir arkadaşı için hayatını riske attığını* ve o arkadaşının ona *hâlâ tavsiyelerde bulunduğunu* açıklamıştı. Bu, eczacının bir on yıl daha yaşadığı ve Londra'dan ayrılıp Brighton'a, Eliza'nın yanına gittiği anlamına mı geliyordu? Yoksa Eliza başka birini mi kastediyordu? Eczacının hayaletini belki de.

Hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

Belki günün birinde, araştırmama başlayıp da düzgün bir ışık ve tarihçilerden ya da diğer akademisyenlerden oluşan bir ekiple birlikte dükkâna döndüğümde bu kayıp detaylar hakkında daha

fazla bilgi edinebilirdim. Şüphesiz o küçük odanın içi keşfedilmemiş olasılıklarla doluydu. Ama bu tür sorular –özellikle de iki kadın arasındaki gizli, gizemli etkileşimle ilgili olanlar– muhtemelen eski gazetelerde ya da belgelerde bulunabilecek cinsten değildi. Tarih, kadınların birbirleriyle karşılıklı ilişkilerinin kaydını düşmez; onların üstü açılmaz.

Karaağacın altında, tepemde bir yerlerden gelen tarlakuşlarının yumuşak cıvıltısında otururken Eliza'yla ilgili gerçeği öğrendikten sonra Gaynor'a anlatmak için üst kata dönmeyişim üzerine düşündüm. Ona 11 Şubat 1791 günü köprüden atlayan *esas* kişinin adını söylememiştim; hayatta kaldığını da. Gaynor'ın bildiği kadarıyla köprüden atlayarak intihar eden kişi eczacıydı.

Bu gerçeği Gaynor'dan saklama ihtiyacı duyduğum falan yoktu, sadece Eliza'nın hikâyesi konusunda korumacı hissediyordum kendimi. Eczacının dükkânı ve çalışma hayatıyla ilgili araştırmamı derinleştirsem bile Eliza'yı kendime saklamak niyetindeydim – tek sırrım.

Gerçeği –köprüden atlayanın eczacı değil de Eliza olduğunu– paylaşmak muhtemelen tez çalışmamın akademik mecmuaların ön sayfalarında yer almasını sağlardı ama ben şöhret istemiyordum. Eliza henüz bir çocuktü ama tıpkı benim gibi kendini bir dönüm noktasında bulmuştu. Ve o da benim gibi açık mavi şişeyi parmaklarının arasında tutmuş, buz gibi, acımasız derinliklerin üzerinde süzölmüş... sonra da atlamıştı.

Kütüphanenin dışındaki bankta otururken defterimi çantamdan çıkardım, sayfalarını sondan başa doğru çevirerek eczacıyla ilgili notlarımı geride bıraktım. James'le birlikte yapmayı planladığımız orijinal seyahat rehberini tekrar okudum. Haftalar önceki el yazım kıvrımlı ve uçarıydı, arasına minicik kalpler serpiştirilmişti. Sadece birkaç gün önce bu rehber midemi bulandırıyor ve James'le birlikte gezmeyi planladığım yerleri görmeye hevesli değildim. Şimdiyse görmek için bunca zaman beklediğim tüm o yerleri merak ederken buldum kendimi: Londra Kalesi, Victoria & Albert Müzesi, Westminster. Buraları tek başıma gezme

düşüncesi birkaç gün önceki kadar tatsız gelmiyordu ve keşfetmeye hevesli hissediyordum kendimi. Hem bunların birkaçında Gaynor'ın bana seve seve eşlik edeceğinden de emindim.

Ama müze ziyaretleri yarına kadar bekleyebilirdi. Bugün yapmam gereken başka bir şey vardı.

Kütüphanenin oradan metroya binerek Blackfriars istasyonunda indim. Trenden indikten sonra nehir kenarındaki dar yürüme yolu boyunca doğuya, Millennium Köprüsü'ne doğru ilerledim. Sağımda kalan nehir, her zamanki yatağında usulca akıyordu.

Bir süre dize kadar gelen taş duvarı takip ettim, ardından nehre inen beton basamakları fark ettim. Birkaç gün önce çamur kazısı turuna katılmak üzere indiğim basamaklardı bunlar. Aynı yerden indim, ardından dikkatle nehir boyunca uzanan pürüzsüz, yuvarlak taşların üzerine adım attım. Sessizlik buraya ilk gelişimde olduğu gibi yine çarptı beni. Taşların arasında dolaşan insanlar olmadığına sevindim – ne manzaracılar vardı ne çocuklar ne de tur grupları.

Çantamı açarak açık mavi şişeyi çıkardım. Artık içinde Eliza'nın sihirli tentürünün olduğunu biliyordum. Eliza'yı kurtarmıştı ve tuhaf bir şekilde benim için de aynısını yapmıştı. Eczacının kaydına göre iki yüz yıllık bu şişenin içinde *bilinmeyen malzemeler* vardı. Bilinmeyen, bir zaman nahoş bir kavramdı benim için ama şimdi bundaki fırsatı görebiliyordum. O heyecanı. Belli ki Eliza için de böyle olmuştu.

İkimiz için de bu şişe bir maceranın sonunu ve bir diğerinin başlangıcını belirtiyordu; bir kavşağı, gerçeği kucaklamak uğruna –*sihri* kucaklamak uğruna– sırları ve acıları terk etmeyi temsil ediyordu. Tıpkı bir masaldaki gibi karşı konulmaz ve büyüleyici cazibesiyle sihri.

Şişe aynı onu bulduğum zamanki gibi görünüyordu, sadece biraz daha temizlenmiş ve benim parmak izlerimle lekelenmişti. Başparmağımla ayının üzerinden geçerken bu şişenin bana öğrettiklerini düşündüm: En zorlu gerçeklerin hiçbir zaman yüzey-

de bulunamayacağını. Bu gerçeklerin eşelenmesi, ışığa tutulması ve temizlenmesi gerekiyordu.

Gözümün ucuyla bir hareketlilik hissettim: İki kadın ileriden bana doğru ilerliyordu. Başka bir merdivenden inmiş olmalılardı. Son görevim için hazırlanırken onlara aldırmadım.

Şişeyi göğsüme bastırdım. Eliza da buraya pek de uzak olmayan Blackfriars Köprüsü'nde dikilirken aynısını yapmış olmalıydı. Şişeyi başımın üzerine kaldırdım ve bütün gücümle suya fırlattım. Suyun üzerinde yukarı doğru bir yay çizip sonra da usulca Thames'in derinliklerine gömülmesini izledim. Alçak bir dalga üzerini örtmeden önce tek bir dalgacık oluşturdu.

Eliza'nın şişesi. Benim şişem. *Bizim şişemiz*. Onunla ilgili gerçek, paylaşmayacağım bir sır olarak kaldı.

Çamur kazısı yaptığımız gün Bekâr Alf'in, nehirde bir şeyler bulmanın kesinlikle kader olduğuna dair sözlerini hatırladım. O zaman buna inanmamıştım ama şimdi o küçük mavi şişeye rastlamamın *gerçekten* de kader olduğunu biliyordum. Hayatımın yönünü değiştirmişti.

Yukarı çıkıp nehir yatağından uzaklaşmak için beton basamaklara adım atarken ileriye, iki kadına bir kez daha baktım. Nehrin buradaki yatağı dümdüz ve uzundu; şimdiye kadar bana daha çok yaklaşmış olmaları gerekiyordu. Ancak etrafı tararken kaşlarımı çattım, sonra da kendi dizginlenemez hayal gücüme gülümsedim.

Gözlerim bana oyun oynamış olmalıydı çünkü iki kadın hiçbir yerde görünmüyordu.

NELLA CLAVINGER'IN ZEHİR ECZANESİ

*Cambridge Üniversitesi on sekizinci yüzyıl ve romantik dönem
çalışmaları yüksek lisans öğrencisi Caroline Parcewell'in
sunduğu tezden alıntı*

*Ayı Sokak, Farringdon, Londra
EC4A 4HH, BK'taki yayınlardan ortaya
çıkarılan notlar ve muhtelif reçeteler*

BALDIRAN ŞURUBU

*Sıradışı bir zekâsı ve dillere hâkimiyetiyle tanınan bir beyefendi için.
Bu nitelikler son âna dek varlığını sürdürecektir, bir itiraf almak ya da
olayları öğrenmek gerektiğinde faydalı olacaktır.*

*Ölümcül doz: Altı büyük yaprak ama daha iyi bir erkek için sekiz
gerekebilir. İlk semptomları baş dönmesi ve üşümedir. Kaynatıl-
ması ya da şurup yapılması önerilir, tıpkı alıç gibi.*

SARI ZIRNIK ARSENIĞİ

Bu ilaç un ya da toz şeker yoğunluğu gerektirdiğinden özellikle boğazına düşkün beylere, tatlı limon ya da muzlu muhallebi sevenlere uygundur.

Çok nadir bir mineral. Dikkat: Sıcak suda çözünürlüğü yüksektir. Buharı sarımsak gibi kokar, o yüzden sıcak servis etmeyin. İnsan ya da hayvan, hanedeki her türlü serseriye öldürmek için kullanılır. Ölümciöl dozu üç grain*.

KANTARİD YAKIBÖCEĞİ

Acziyet öncesi uyarılma istendiğinde; mesela bir genelevde ya da yatak odasında.

Bu böcekler serin suyun altında kalan alçak arazilerde, kök ürünlerinin yakınlarında bulunabilir; en güzel yeni ayda ya da ilkdördünde hasat edilir. Benzer görünümlü zararsız böceklerle karıştırmamak için bir erkek böceğı ezin (süte benzer bir sıvı çıkar) ve yakıyor mu diye derinin üzerine uygulayın, sonra tam hasata geçin. Hazırlamak için önce kavurup sonra toz hâline gelene kadar öğütün. Koyu renk, yoğun bir sıvıyla verin – şarap, bal, şurup.

* Eski bir ağırlık birimi. —çn

SİYAH DÜĞÜN ÇİÇEĞİ, KARACAOT

Aşırı içki tüketimi ya da afyon kullanımı yüzünden deliliğe ya da halüsinasyona meyilli beyler için. Karacaotun zehirleme semptomlarını kendi iblislerinin bir sonucu sanacaktır.

Tohumlar, bitki özleri, kökler – hepsi zehirlidir. Siyah tomurcukları ve kökleri bulun, düğünçiçeği ailesindeki diğer türlerle karıştırmanın önüne geçer. İlk belirtileri baş dönmesi, sarhoşluk, susuzluk ve boğulma hissidir.

KURTBOĞAN YA DA BOĞANOTU

Son anlarında fiziksel taşkınlıklarıyla Tanrı'nın gazabını taklit edebilecek olan dindarlar için. Kurtboğan uzuv sinirleri üzerinde çalışır, onları sakinleştirir; bu tür teatral reaksiyonları önler.

İşleme notları: Çiçeklenen bitkiyi yetiştirmek kolaydır, toprağın suyu iyice süzülmüş olmalı. Bitkinin tabanındaki kök bir bir buçuk santim kadar kalınlaşınca toplayın. Eldivenle tutun. Koparılan kökü üç gün boyunca kurutun. Kök liflerini iki keskin bıçakla parçalayın; yabanturpu gibi sarı renkli bir kök sosu içinde hazırlayın. Yemeğin bireysel olarak servis edildiği durumlar için birebirdir (açık büfelerden kaçının).

KARGABÜKEN, KÜRKAS

En güvenilir ilaçlardan biri, o kadar hızlı sonuç verir ki geri alınması imkânsızdır. Yaşa, cüsseye ya da idrak kabiliyetine bakılmaksızın tüm erkeklere uygulanabilir.

Maddenin çıkarılması için aynı zamanda karga inciri olarak da bilinen kahverengi tohumu iyice öğütün. Çok düşük dozları ateşi, vebayı, isteriyi tedavi etmekte kullanılabilir. Dikkat, çok acıdır! Pişirildiğinde sarımsı bir renk alır. Kurbanın göstereceği ilk belirdi şiddetli bir susuzluktur. Hazırlanmasında yumurta sarısı tercih edilir.

ŞEYTAN ELMASI YA DA ALIÇ

Ani hezeyan nedeniyle en açığöz komplocu bile farkına varmadan yakalanır buna. Dava vekilleri ve mülk vasileri için idealdir.

Dikkat: Yumurta biçimindeki tohumlar kurutularak ya da ısıtılarak zehrinden kurtulmaz. Aliç diğer tüm itüzümlerinden daha büyük bir hezeyana neden olur. Hayvanlar insanlardan daha akıllı olduklarından tadı ve nahış kokusu nedeniyle bu ottan uzak dururlar. El değmemiş alanlardaki bitkileri bulun.

MEZAR PORSUĞU

Porsuk ağaçlarının cesetleri arzuladığı söylenir; bir hastalıkla pençelesen ya da ihtiyar beylerin ölümünü hızlandırmak için ideal bir ilaştır.

Zehirli madde tohumda, iğnede ve gövde kabuğundadır (iğneler lifli olduğundan pek tercih edilmez). Genellikle ortaçağdan kalma köy mezarlıklarında bulunur – yaşları 400 ila 600 yıl arasında değişen ağaçlar. Daha leziz tohumlar için genç ağaçlar bulun. Hazırlanışı: kabuk kapsül ya da fitil. Levazımatçılara ya da mezarlık bekçilerine karşı dikkatli olun; herdemyeşillerin kokularına aşına olanlar uygulama teşebbüslerini engelleyebilir.

KAMIŞ MANTAR

Ölüm beş gün ya da daha fazla gecikebilir. Ölüm döşegindeki kurbanı görmek için gelecek bir aile üyesi bekleniyorsa ya da bir tanık huzurunda bir vasiyet hazırlanacaksa kullanılabilir.

Mantarların en amansızı, yılın ikinci yarısında bazı ağaçların dibinde çıkar. Pişince zehrin etkisi geçmez. Güvenilir bir zehirdir ama elde edilmesi zordur. Kurban iyileşmek üzere olduğuna inanacağından dikkat çekmez. Bu iyileşme inancı ölümün yaklaştığına işaret eder.

Tarihsel Not

Zehre bağılı ölüm, doğası gereği mahrem bir hadisedir: Genellikle kurban ve canı arasında bir güven ilişkisi vardır. Böylesi bir yakınlık istismara meyillidir ki on sekizinci ve on dokuzuncu yüzyıl boyunca İngiltere’de birini zehirlemekle suçlananların çoğunun yaşları yirmi ila yirmi dokuz arasında değişen anneler, eşler ve kadın hizmetçiler olması da bunu ispatlar. Eylemin ardındaki gerekçeler çok değişiklik gösterir: işverene kinlenmek, uygunsuz eşleri ya da âşıkları ortadan kaldırmak, kurbanın ölümlüyle elde edilecek menfaatler ya da ekonomik olarak çocuk yetiştirmenin imkânsızlığı.

İlk toksikologların insan dokusunda kesin olarak zehir tespit edebilmesi ancak on dokuzuncu yüzyıl ortalarında gerçekleşti. O yüzden de *Kayıp Eczacı*, on sekizinci yüzyıl sonu Londra’sında geçiyor çünkü elli yıl sonrasında geçse, Nella’nın gizli zehirleri bir otopsi sırasında kolayca tespit edilebilirdi.

George dönemi Londra’sında hemen her toplumsal sınıftan zehirle ölen bir dizi karakter kurgulanamazdı. Adli toksikoloji henüz yoktu ve on sekizinci yüzyıl ölüm oranı belgelerinde kaza ya da cinayet kurbanı olarak zehirle ölenler bir dipnottan fazlası değildi. Elbette tespit yöntemlerinin eksikliği de buna katkıda bulundu. Bu maddelerin kolaylıkla saklanıp uygulan-

bildiği düşünülürse, zehre bağlı ölümlerin bu kayıtlarda belirtilenden çok daha fazla olduğunu öne sürebilirim.

1750 ila 1914 arasında toplanan verilerde suç vakaları içinde en sık bahsedilen zehirler arsenik, afyon ve kargabükendi. Kurtboğan bitkisinde bulunan zehir gibi bitkilerden elde edilen alkaloidlerden ve afrodizyak kantarid gibi belirli böcek türlerinden elde edilen hayvan kökenli organik zehirlerden kaynaklanan ölümler de olağandışı değildi.

Bu zehirlerin bazıları, mesela evde kullanılan fare zehiri gibi hâlâ ulaşılabilir durumda. Diğerleriye değil ve kaynakları –bu tür oksinlerin alınabileceği dükkânlar– pek yok.

Tom Pepper'in Bitki Çayı

Boğazı yumuşatmak ya da uzun bir günün yorgunluğunu geçirmek için.

1 tk yerel ham bal

30ml viski ya da kanyak

1 fincan sıcak su

3 taze kekik filizi

Balı ve kanyağı fincanın dibinde karıştırın. Sıcak suyu ve kekik filizlerini ekleyin. Beş dakika demleyin. Soğumadan için.

Böcek Isırığı Ve Yanmalara Karşı Blackfriars Merhemi

*Böcek ısırmasından kaynaklanan kızarmış,
kaşınan deriye uygulamak için.*

0,75 tk hintyağı
0,75 tk badem yağı
10 damla çay ağacı yağı
5 damla lavanta yağı

10ml'lik biyeli bir cam şişeye dört yağı ekleyin. Ağzına kadar suyla
doldurup kapağını kapatın. Her kullanımdan önce iyice sallayın.
Kaşınan, irite deriye sürün.

Biberiyeli Tereyağlı Bisküvi Kurabiye

Geleneksel bir çörek. Lezzetli ama tatlı ve kesinlikle kötü değil.

1 taze biberiye filizi
1 ½ bardak tuzlu tereyağı
¾ bardak beyaz şeker
2 ¾ fincan çok amaçlı un

Biberiyenin yapraklarını ayırıp ince ince doğrayın (yaklaşık bir yemek kaşığı ya da damak tadına göre).

Tereyağını eritin; şekerle iyice karıştırın. Biberiyeyi ve unu ekleyin; hamur kıvama gelene kadar iyice yoğurun. Parşömen kâğıdından iki kurabiye altlığı yayın. Hamurdan 3 santimlik toplar yapın; kalınlıkları bir santimi bulana kadar tepsiye nazikçe bastırın. En az bir saat soğutun.

Fırını önceden 190 dereceye ayarlayın. 10-12 dakika kadar pişirin, alt kenarları sarılaşsın yeter. Fazla pişirmeyin. En az on dakika soğutun. 40 kurabiye çıkar.

Leydi Clarence'ın Enteresan Likörü

*Yoğun ve koyu renk leziz bir likör - içiniz rahat olsun,
içinde zehirli yakıböcekleri yok.*

*Yarım kilo taze incir ya da 100 gr kuru incir
2 bardak votka ya da brendi
1 çubuk tarçın
3 bütün karanfil*

İncirler bütün kalsın ama her birini bıçakla birkaç yerden delin. Tüm malzemeleri geniş cam bir kaba koyun, üzerini kapayın ve iki ila dört hafta arası buzdolabında saklayın. Birkaç günde bir sallayın. Hazır olduğunda ince bir kalbur yardımıyla alkolünü çıkarın.

Likörü küçük likör bardaklarında ikram edin. Tatlandırmak için basit bir şurup ya da bal ekleyin. Alkollenmiş incirler ayrı ayrı da yenebilir (üstlerine vanilyalı dondurma koyarak deneyin!).

Eczacının Yorgunluk ve Çok Çalışma Devası

*Bitkinlik, tembellik ya da kapıdaki iş günü
korkusuna karşı sabah tesellisi.*

Tarçın yağı

Tatlı portakal yağı

Itır yağı

Kuşburnu çekirdeği yağı

10 ml'lik biyeli bir cam şişenin içine her yağdan 5-10 damla ekleyin. Tepeye kadar kuşburnu çekirdeği yağıyla doldurun. Her kullanımdan önce iyice sallayın. Uyandıktan ya da duş aldıktan sonra el bileklerine ve şakaklara sürün.